கழக வெளியீடு: ௬௪௦

களவியல்

என்ற

இறையனார் அகப்பொருள்

தெய்வப்புலமை நக்கீரனார்

அருளிய

உரையுடன்

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி. :: சென்னை-1.

First Edition: Dec., 1953.
Reprint: April, 1958.

KALAVIAL
ENDRA
ERAIYANAR AKHAPPORUL

Published by

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,
1/140, BROADWAY, MADRAS-1.

Head Office:

98, EAST CAR STREET, TIRUNELVELI.

Appar Achakam, 2/140, Broadway, Madras-1.—C. 1200.

இ. சுந்தரமூர்த்தி

முன்னுரை

'சொல்லென்னும் பூம்போது தோற்றிப் பொருளென்னும்
நல்லிரும் தீந்தாது நாறுதலால்—மல்லிகையின்
வண்தார் கமழ்தாமம் அன்றே மலையாத
தண்தாரான் கூடல் தமிழ்.'*

என, நல்லிசைப்புலவர் பொய்யா மொழிக்கு இலக்காக என்றும் நின்று இலகுறுவது நம் செந்தமிழ் மொழி. இதன்கண் மக்கட் பிறப்பின் பயனான, அறம் பொருள் இன்பம் வீடுகளைத் தெற்றென மக்கள் அறிந்துய்ய அறிஞரால் ஆக்கிய நூல்கள்பல அணி செய்கின்றன. இவ்வரும்பெரும் நூல்கள் அகமும் புறமும் ஆகிய பொருள்களைக் கிளந்தெடுத்தோதுவன.

அகமென்பது, உள்ளத்தின்கண் நிகழ்வது; வெளிக்குத் தோன்றாதது. அது, பல்லன ஆயினும் உணர்ப்புவயின் அறிவதன்றி இவ்வாறென வெளிக்கு எடுத்துரைத்தல் இயலாதது. அது மனத்தினாலறியும் மாண்புடையது. அதுவே, காதலுணர்வு. பருவம் வாய்ந்த ஆடவர் பெண்டிர் அகத்தே பூத்துமலரும் பொற்புடையது. இதனை அகம் என்றனர் ஆன்றோர். புறமென்பது, வெளியே புலனாகும் நிலைகள். அவை: போர்முறை, களியாடல், ஆடல் பாடல் முதலிய யாவும் ஆகும். இவைகளைப் பிறருக்குக் கட்புலன், செவிப்புலன்களுக்கு வெளியே தோன்றும்வண்ணம் காட்டக்கூடியதாகலான், இதனைப் புறம் என்றனர், புலத்துறைமுற்றிய நலத்தினர்.

இவ்வகம் புறம் ஆகிய பொருள்கள் இத்தன்மைத்தென விதந்தெடுத்து முற்றமுடியக்கிளத்தும் இலக்கணநூல், ஒல்காப் பெருமைத் தொல்காப்பியம். இதன்கண் அகப்பொருள் நிலையை மிக விரித்துணர்த்தியுள்ளனர். இத்தொல்காப்பியம் மழைமேகத்தால் மறைப்புறும் ஞாயிற்றைப் போல் சிலகால் அறிஞர் கைக்குக் கிட்டியும், பலகால் கிட்டாதும் மறைந்து அவ்வேடு கிடையாததாயிற்று. அக்காலையில் கற்றுத்துறை போய பேரறிஞராகிய புலவர்கள் தம் நெஞ்சக ஏட்டில் பதித்தெழுதி வைத்து மாணவர்க்குப் பாடங் கற்பிக்கும் வாயிலாக இவ் அகப்பொருள் முதலியவற்றை உணர்த்திவருவாராயினர். அத்தகையாரும் பிற்காலத்தி அருகலாயினர்.

அவ்வரிய காலத்தே மலர்ந்ததே களவியலெனப் பெயரிய இறையனார் அகப் பொருள் என்னும் இவ் விலக்கணநூல். இஃது, இறைவனால் அருளிச்செய்து உதவப்பட்டதென்பர். இது அறுபது நூற்பாக்களால் அமைந்தது. சுருங்கச்சொல்லி

---

*மதுரைக்காஞ்சி இறுதி வெண்பா.

விளங்கவைக்கும் பெற்றித்தாய் மிளிர்கின்றது. கடல்போற் பரந்த அகப்பொருள் விரிவை அங்கைநெல்லியெனச் சுருக்கி விளக்குவது இவ்வரிய அகப்பொருள் நூல்.

இவ் வறுபான் நூற்பாவிற்கும் தெள்ளத் தெளிய விளக்கும் உரையொன்றமைந்துள்ளது. இவ்வுரை கடைச் சங்கத்தில் வீற்றிருந்த புலவர் பெருந்தகை நக்கீரனாரால் ஆக்கப்பட்டதென வும், அதனை உப்பூரி குடிகிழார் மகன் உருத்திர சன்மன் என்பான் கேட்டுச் சிறந்த உரையென ஒப்புக்கொள்ளப் பெற்ற தெனவும் இந்நூல், முதல்நூற்பா உரையகத்தே கூறப்பெற் றுள்ளது நோக்கத்தக்கது; அது:

"'ஐயனாவான் உருத்திரசன்மரைத் தரல்வேண்டும்' என்று வேண்டிக் கொடுபோந்து, வெளியது உடீஇ, வெண்பூச்சூட்டி, வெண் சாந்தணிந்து, கன்மாப்பலகை யேற்றி, இரீஇக் கீழிருந்து சூத்திரப் பொருளுரைப்ப, எல்லாரும் முறையே உரைப்பக் கேட்டு வாளா இருந்து, மதுரை மருதன் இளநாகனார் உரைத்த இடத்து ஒரோ வழிக் கண்ணீர் வார்ந்து, மெய்ம்மயிர் நிறுத்தி, பின்னர்க் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் உரைத்த இடத்துப் பதந்தொறும் கண்ணீர் வார்ந்து, மெய்ம் மயிர் சிலிர்ப்ப இருந்தான். இருப்ப ஆர்ப்பெடுத்து, 'மெய்யுரை பெற்றாம் இந்நூற்கு' என்றார்."*

என்பதாம்.

இவ்வுரைகொண்டு இந்நூலுக்கு மெய்ம்மை உரை காண்பார் இலராக, ஒவ்வொரு புலவர்களும் தத்தம் அறிவுத் திறங்கொண்டு அவர்தம் அறிவின் எல்லையளவுக்குக் கண்ட நுட்பத்தை உரைத்தாராக, அவ்வுரைகள் பொருத்தமின்மையை உருத்திரசன்மன் மூங்கையானாகலான், அவன் மெய்ப்பாட்டால் உணர்த்திப் பின்னர் நக்கீரனார் கண்டவுரைக்கு மட்டும் சிறந்த தென்று தன் மெய்ப்பாட்டினால் காட்ட, அது கொண்டு இவ் வுரையினையே சிறந்ததெனச் சங்கப்பேரவையினர் ஏற்றுக் கொண்டனரென்று அறியக்கிடக்கின்றது.

இவ்வாறமைந்த உரையைக் கேட்ட காலம் கடைச்சங்க காலத்து, உக்கிரப்பெருவழுதி அவைக்களம் எனக் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளதால், ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் யாண்டென ஊகிக்கலாம். வளமிக்க சிறந்த உரை. காட்டாக இரண்டாவது சூத்திரத்துக்கு அவர் விளக்கங் கொடுத்துச் செல்லும் ஆற் றொழுக்குப் போன்ற நடை, கற்கக்கற்க இனிமை தருவதாக இயைந்துள்ளது. இவர் களவு கற்பு என்னும் கைகோள் இரண்டில் களவு என்பதற்கு (பக்கம்: சு) விளக்கியிருக் கும் விளக்கவுரை மிக்க சிறப்புடையது. இன்னும் இவர்

*இந்நூல், பக்கம்: அ.

உரையில் இலக்கணக் குறிப்புக்கள் மேற்கோட்பாட்டுக்கள் முதலியனவும் எடுத்துக்காட்டப் பெற்றுள்ளன. இவ்வுரையின் சிறப்பு அறிஞர்க்கு நவிற்றொறும் நயங்காட்டுவது. ஆனால் நக்கீரரால் உரையெழுதப் பெற்றதோ என, ஐயுறற்கு இடனாக இருக்கின்றது. என்னையெனின், நக்கீரர் காலம் கடைச்சங்க காலம் என்பது யாவரும் நன்கறிந்த உண்மை. கோவைகள் எழுந்த காலம், பிற்காலம். கோவைகள் யாவும் கட்டளைக் கலித்துறையால் அமைந்தன. தொல்காப்பியர் காலத்திலோ அதற்குப் பிற்பட்ட காலத்திலோ கட்டளைக் கலித்துறை பயில வில்லை. தொல்காப்பியச் செய்யுளியலில் இக்கலித்துறைக்கு விதியும் அமைக்கவில்லை. சங்ககால நூல்களான பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை முதலிய நூல்களில் யாண்டும் இப் பா வரக் காண்கிலோம். அவ்வாறிருப்ப இந்நூலின் உரைக்குக்கீழ் உதாரணத்துக்குக் கட்டளைக் கலித்துறையானியன்ற கோவைத்துறை கொண்ட பாடல்கள் காட்டப் பெற்றுள்ளன. அன்றியும், முதற் சூத்திர உரைக்கண், (பக்கம் : அ) 'மதுரை ஆலவாயிற் பெருமானடிகளாற் செய்யப்பட்ட நூற்கு நக்கீரனாரால் உரை கண்டு, குமார சுவாமியாற் கேட்கப்பட்டது என்க' என்று கூறுவதையும், ஏழாம் சூத்திரத்து உரைக்கண், விளக்கம் உரைக்கும்போது செலவுச்சொல் கொடுத்துக் கூறவேண்டு மென்பதற்குத் தாம் பாடிய பாடலாக (அகம் : நசு) பாடலில் வந்துள்ள 'தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது' என்ற அடியை யெடுத்துக் காட்டி 'என்று சான்றோர் சொல்லியது' (பக்கம் : எச) என்று கூறியிருப்பதையும் நோக்கினால், இவர் தம்மையே இவ்வாறு மாந்திக் கூறுவரோ என்னும் எண்ணம் உந்த நக்கீரர் உரை தானோ? என்ற ஐயம் எழுகின்றது. ஆராய்ச்சி யுலகு இதனை ஆய்ந்து தெளிக.

இதில், சங்ககாலத்துப் பயிலாத வடசொற்கள், பிற்காலத்து வழக்காற்றிற்கு வந்தன, யாண்டும் விரவிக்கிடத்தலையும் ஆங்காங்கே காணலாம். காட்டாகச் சில காட்டுதும் : 'சிட்டரை எல்லாம் கூவி' (பக்கம் : சு) என்பதில், 'சிட்டர்' எனவும், 'பிராமணன் சிந்திப்பான்' (பக்கம் : எ) என்பதில், 'பிராமணன்' எனவும், 'நுமக்கோர் காரணிகனை யான் எங்ஙனம் நாடுவேன்' (பக்கம் : அ) என்பதில், 'காரணிகன்' எனவும், 'நக்கீரனால் உரைகண்டு குமாரசுவாமியாற் கேட்கப்பட்டது என்க,' (பக்கம் : அ) என்பதில், 'குமாரசுவாமி' எனவும், 'கொழுவும் புரளியும் மூத்திர புரீடங்களும் என்று இவற்றது இயைபு' (பக்கம் : க0) என்பதில், 'மூத்திர புரீடம்' எனவும், 'கணவனொடு செத்தவர் சுவர்க்கம் புகுவார்' (பக்கம் : கசு) என்பதில், 'சுவர்க்கம்' எனவும், 'பார்ப்பானுகலின் பன்மை வாசகத்தாற் சொன்னுரென்பது' என்பதில்,

'வாசகம்' (பக்கம்: ௫௬) எனவும், பிறண்டும் இந்நூன் முழுதும் பெருவரவிற்றான வடசொற்கள் பயின்றுவரக் காண்டலானும் ஐயமின்றித் தெளிய இடனாகின்றது. எனவே, நக்கீரனாரே இவ்வுரை கண்டார் எனத் துணிதற்கு நடுநின்ற நெஞ்சம் நடுங்கும். அவர் அருளிய 'திருமுருகாற்றுப்படை,' 'நெடுநல்வாடை' போன்ற தனி நூல்களினும், மற்ற அகம், புறங்களில் இடம் பெற்றுள்ள தனிப்பாடல்களினும் நூற்றிற்கு ஒரிரு விழுக்காடுகூட வேற்றுச் சொல்லில்லை. அனைத்தும் தனித்தமிழ் வளஞ்சான்ற தூய செந்தமிழ்ச் சொற்களே என்பதும் தெளிக.

இத்தகைய புலவர் பெருமான் 'மணிமிடை பவளம்' போல் தமிழிற் பிறசொற் பெய்து உரை வரையார். எவ்வாறோ இவ்வுரை அவர் பெயரால் நிலவுகின்றது.

"நக்கீரரே உரை வகுத்ததாக இருப்பின், 'நக்கீரனால் உரை கண்டு' எனவும், 'என்று சொல்லினர் சான்றோர்' எனவும் குறிப்பிடார்; குறிப்பிடுவது அவர்தம் சிறப்புக்குத் தற்புகழ்ச்சியாகும். கோவைப்பாடல்கள் முற்கூறியவாறு அவர் காலத்து இல்லாதன. ஆகவே, பிற்காலத்து யாரோ உரையை ஒட்டி இயற்றிச் சேர்த்த துறைப்பாடலே என்று ஐயமின்றிக் கொள்ளலாம்." அஃது, எவ்வாறாயினும் ஆகுக. உரையும் நூலும் சிறந்தன என்பது மட்டும் ஒருதலை.

இத்தகைய நூற் சிறப்பும், உரைச் சிறப்பும் கொண்டுள்ள இந்நூல், தமிழ்கூறு நல்லுலக மாந்தர்க்குக் கற்றுப்பயன்பெறும் திருநூலாக இலங்கி மிளிர்கின்றது. இந்நூல் இதற்குமுன் பலரால் திருத்தி வெளியிடப் பெற்றிருப்பினும் இப்பதிப்பு பல படிகளைக் கொண்டு பார்த்துச் செப்பனிட்டுச் சூத்திரங்களினும், மேற்கோட் செய்யுட்களினும் கடும்புணர்ப்புக்களைப் பிரித்துக் கற்பார் எளிதிற் பொருளுணர்ந்துகொள்ளுமாறு அமைத்து வெளியிட்டுள்ளோம். இதன்கண் அரும்பொருள் அகரவரிசையும் நூல் இறுதியிற் சேர்த்துள்ளோம்.

இதன்கண் வரும் மேற்கோள் கலித்துறைப்பாடல்கள் 'பாண்டிக்கோவை' என, வழங்கப்பெறுகின்றது. அதனைத் தனி நூலாக்கிப் பொருள்விளக்கத்துடன் விரைவில் வெளியிட முயன்றுள்ளோம்.

இவ்வரிய சீரியநூலைத் தமிழுலகம் வாங்கிக் கற்றும் கற்பித்தும் பெரும்பயன் எய்துமென விழைகின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

இறையனார் அகப்பொருள்

சூத்திர முதற்குறிப்பு அகரவரிசை

களவியல் என்ற

இறையனார் அகப்பொருள்

௧. களவு

சூத்திரம் - ௧

அன்பின் ஐந்திணைக் களவெனப் படுவது
அந்தணர் அருமறை மன்றல் எட்டினுள்
கந்தருவ வழக்கம் என்மனார் புலவர்.

என்பது சூத்திரம்.

பாயிரம்

என்நூல் உரைப்பினும் அந் நூற்குப் பாயிரம் உரைத்து உரைக்கற்பாற்று.

என்னை,

'ஆயிர முகத்தான் அகன்ற தாயினும்
பாயிரம் இல்லது பனுவல் அன்றே'

என்பதாகலானும், 'பருப்பொருட்டாகிய பாயிரங்கேட்டார்க்கு நுண்பொருட்டாகிய நூல் இனிது விளங்கும்' என்பதாகலானும், பாயிரம் உரைத்து [1]உரைக்க என்பது மரபு. என் போலவோ எனின், 'கொழுச் சென்றவழித் துன்னூசி இனிது செல்லுமதுபோல' என்பது.

பொதுப்பாயிரம் சிறப்புப்பாயிரம்

அப்பாயிரந்தான் இருவகைப்படும், பொதுப்பாயிரமும் சிறப்புப்பாயிரமும் என. அவற்றுள் பொதுப்பாயிரம் என்பது எல்லா நூல்முகத்தும் உரைக்கப்படுவது; சிறப்புப்பாயிரம் என்பது தன்னால் [2]உரைக்கப்படும் நூற்கு இன்றியமையாதது.

(பாடம்) 1. உரைக்க வேண்டும். 2. உரைக்கின்ற.

பாயிரத்தின் இன்றியமையாமை

பாயிரம் என்ற சொற்குப் பொருள் யாதோ எனின், புறவுரை என்றவாறு. ஆயின், நூல் கேட்பான்[1] புகுந்தே நூல்[2] கேளாது புறவுரை[3] கேட்டு[4] என்பயன் எனின், நூற்குப் புறனாக வைத்தும் நூற்கு இன்றியமையாதது, ஆதலின் என்க. என்போலவோ எனின், கருவமைந்த மாநகர்க்கு உருவமைந்த வாயில்மாடம் போலவும், அளப்பரிய ஆகாயத்திற்கு விளக்கமாகிய திங்களும் ஞாயிறும் போலவும், தகை மாண்ட நெடுஞ் சுவர்க்கு வகைமாண்ட பாவை போலவும் என்பது. ஆகலின் பாயிரங் கேட்டே நூல் கேட்கப்படும்.

பொதுப்பாயிரம்

அவற்றுள், அப் பொதுப்பாயிரந்தான் நான்கு வகைப் படும்: அவை, ஈவோன் தன்மையும், ஈதலியற்கையும், கொள் வோன் தன்மையும், கோடல்மரபும் என.

என்னை,

‘ஈவோன் தன்மை யீத லியற்கை
கொள்வோன் தன்மை கோடல் மரபென
ஈரிரண் டென்ப[5] பொதுவின் இயற்கை’

என்பதாகலின்.

ஈவோன்தன்மை என்பது - ஆசிரியனது தன்மை என்றவாறு;

ஈதலியற்கை என்பது - அவன் உரைக்கும் முறைமை என்றவாறு;

கோள்வோன்தன்மை என்பது - மாணாக்கனது தன்மை என்றவாறு;

கோடல்மரபு என்பது - அவன் கேட்கும் முறைமை என்றவாறு.

அவை யெல்லாம் விரித்துரைப்பிற் பெருகும்; [6]விரிந்த நூலிற் கண்டுகொள்க.

சிறப்புப்பாயிரம்

இனிச் சிறப்புப்பாயிரம் எட்டு வகைப்படும். அவை யாவையோ எனின், ஆக்கியோன் பெயரும், வழியும், எல்லையும்,

---

(பாடம்) 1. புகுந்தோன். 2. கேளாமுன். 3. கேட்பது. 4. என்னையோ. 5. இயல்புணர்ந்தோரே! 6. முடிந்த.

நூற்பெயரும், யாப்பும், நுதலிய பொருளும், கேட்போரும், பயனும் என இவை.

என்னை,

‘ஆக்கியோன் பெயரே வழியே யெல்லை
நூற்பெயர் யாப்பே நுதலிய பொருளே
கேட்போர் பயனோ டாயெண் பொருளும்
வாய்ப்பக் காட்டல் பாயிரத் தியல்பே’

என்றாராகலின்.

இவற்றொடு, காலமும் களனும் காரணமும் கூட்டிப் பதினொன்று என்பாரும் உளர்;

என்னை,

‘காலங் களனே காரணம் என்றிம்
மூவகை யேற்றி மொழிநரும் உளரே’

என்றாராகலின்.

ஆக்கியோன் பெயர் என்பது—நூல் செய்த ஆசிரியன் பெயர் என்றவாறு; இந்நூல் செய்தார் யாரோ எனின், மால் வரை புரையும் மாடக்கூடல் ஆலவாயிற் பால்புரை பசுங்கதிர்க் குழவித்திங்களைக் குறுங்கண்ணியாகவுடைய அழலவிர் சோதி அருமறைக் கடவுள் என்பது.

வழி என்பது—இந்நூல் இன்னதன் வழித்து என்பது. இது, வினையினீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவனாற்[1] செய்யப் பட்டதாகலான் வழிநூல் என்று சொல்லப்படாது, முதனூல் எனப்படும் என்பது.

எல்லை என்பது—இந்நூல் இன்ன எல்லையுள் நடக்கும் என்பது. இந்நூல் எவ்வெல்லையுள் நடக்குமோ எனின், வடக்கு வேங்கடம், தெற்குக் குமரி, கிழக்கும் மேற்குங் கடல் எல்லை யாக நடக்கும் என்பது.

என்னை,

‘வடக்குந் தெற்குங் குடக்குங் குணக்கும்
வேங்கடம் குமரி தீம்புனற் பௌவமென்
றந்நான் கெல்லை அகவயிற் கிடந்த
நூலதின் முறையே வாலிதின் விரிப்பின்’

எனவும்,

‘வடவேங்கடம் தென்குமரி
ஆயிடைத்
தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து’

(பாடம்) 1. செய்யப்பட்டமையான்.

எனவும் காக்கைபாடினியாரும் தொல்காப்பிய[1]னாரும் சொன்னாராகலின் என்பது.

நூற்பெயர் என்பது — நூலது பெயர் என்றவாறு. நூல் பெயர்பெறுமிடத்துப் பல்விகற்பத்தாற் பெயர்பெறும்; என்னை, செய்தானாற் பெயர்பெறுதலும், செய்வித்தானாற் பெயர் பெறுதலும், இடுகுறியாற் பெயர்பெறுதலும், அளவினாற் பெயர்பெறுதலும், சிறப்பினாற் பெயர்பெறுதலும் என்க.

செய்தானாற் பெயர்பெற்றன: அகத்தியம், தொல்காப்பியம் என இவை.

செய்வித்தானாற் பெயர்பெற்றன: சாதவாகனம், இளந்திரையம் என இவை.

இடுகுறியாற் பெயர்பெற்றன: நிகண்டு, நூல், கலைக்கோட்டுத் தண்டு என இவை.

அளவினாற் பெயர்பெற்றது: பன்னிருபடலம் என்பது.

சிறப்பினாற் பெயர்பெற்றது: களவியல் என்பது; என்னை, களவு கற்பு என்னுங் கைகோள் இரண்டனுள் களவினைச் சிறப்புடைத்தென்று வேண்டும் இவ்வாசிரியன்.

என்னை,

'முற்படப் [2]புணராச் சொல்லின் மையிற்
கற்பெனப் படுவது களவின் வழித்தே' (இறை - கரு)

என்று வேண்டுதலின். கற்பு, களவுபோல ஒருதலையான அன்பிற்று அன்று.

இனி, யாப்பு என்பது—நூல் யாப்பு, நூல் யாக்குமிடத்து நான்கு வகையால் யாக்கப்படும்; தொகுத்தும், விரித்தும், தொகைவிரியாகவும், மொழிபெயர்த்தும் என.

என்னை,

'தொகுத்தல் விரித்தல் தொகைவிரி மொழிபெயர்த்
ததர்ப்பட யாத்தலோ டனைமர பினவே' (மரபியல், கஅ)

என்றாராகலின்.

அவற்றுள், இது தொகுத்தியாக்கப்பட்டது; என்னை, உலகத்து நடக்கும் அகப்பொருட் செய்யுளிலக்கணம் எல்லாம் இவ்வறுபது சூத்திரத்துள்ளே தொகுத்தானாகலின் என்பது.

(பாடம்) 1. தொல்காப்பியத்துக்குச் சிறப்புப்பாயிரங் கூறிய பனம்பாரனாரும். 2. புணராதசொல் லின்மையிற்.

இனி, நுதலியபொருள் என்பது—நூற்பொருளைச் சொல்லுதல் என்பது. இந்நூல் என் நுதலிற்றோ எனின், தமிழ் நுதலிற்று என்பது.

கேட்போர் என்பது—இன்னார் கேட்டார் என்பது. இந்நூல்கேட்டார் யாரோ எனின், குற்றமுடைய நூலாயினன்றே குற்றமின்மை ஆராயவேண்டுவது; இது முனைவன் தன்னாற் செய்யப்பட்ட நூலாகலான் [1]குற்றமின்றே; [2]இன்மையிற் கேட்டாரையும் இன்றென்பது. இன்றேயெனினும், உரை நடந்து வாராநின்றமை நோக்கிக் கேட்டாரையும் உடைத்தென்பது. யாரோ கேட்டார் எனின், மதுரை உப்பூரிகுடிகிழார் மகனுவான் உருத்திரசன்மன் என்பது. அவன் கேட்டற்குக் காரணஞ் சொல்லுதும் :

முச்சங்க வரலாறு

தலைச்சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம் என மூன்று சங்கம் இரீஇயினார் பாண்டியர்.

அவருள் தலைச்சங்கம் இருந்தார் அகத்தியனாரும், திரிபுர மெரித்த விரிசடைக் கடவுளும், குன்றெறிந்த முருகவேளும், [3]முரிஞ்சியூர் முடிநாகராயரும், நிதியின் கிழவனும் என இத் தொடக்கத்தார் ஐஞ்ஞூற்று நாற்பத்து ஒன்பதின்மர் என்ப. அவருள்ளிட்டு நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினார் என்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன எத்துணையோ பரிபாடலும், முதுநாரையும், முதுகுருகும், களரியாவிரையும் என இத்தொடக்கத்தன. அவர் நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பதிற்றி யாண்டு சங்கம் இருந்தார் என்பது. அவர்களைச் சங்கமிரீஇயினார் காய்சினவழுதி முதலாகக் கடுங்கோன் ஈறாக எண்பத்தொன்பதின்மர் என்ப. அவருள் கவியரங்கேறினார் எழுவர் பாண்டியர் என்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது கடல் கொள்ளப் பட்ட மதுரை என்ப. அவர்க்கு நூல் அகத்தியம் என்ப.

இனி, இடைச்சங்கமிருந்தார் அகத்தியனாரும், தொல்காப்பியனாரும், இருந்தையூர்க் கருங்கோழி மோசியும், வெள்ளூர்க் காப்பியனும், சிறு பாண்டரங்கனும், திரையன் மாறனும், துவரைக் கோமானும், கீரந்தையும் என இத்தொடக்கத்தார் ஐம்பத்தொன்பதின்மர் என்ப. அவருள்ளிட்டு மூவாயிரத்து எழுநூற்றுவர் பாடினார் என்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன கலியும், [4]குருகும், வெண்டாளியும், [5]வியாழமாலை அகவலும்

(பாடம்) 1. குணமின்மை. 2. இன்மையின். 3. முரஞ்சியூர். 4. குருகுவெண்டாளியும். 5. அகவலும்.

என இத் தொடக்கத்தன என்ப. அவர்க்கு நூல் அகத்தியமும், தொல்காப்பியமும், மாபுராணமும், இசைநுணுக்கமும், பூதபுராணமும் என இவை. அவர் மூவாயிரத்து எழுநூற்றியாண்டு சங்கமிருந்தார் என்ப. அவரைச் சங்கம் இரீஇயினார் வெண்டேர்ச் செழியன் முதலாக முடத்திருமாறன் ஈறாக ஐம்பத்தொன்பதின்மர் என்ப. அவருள் கவியரங்கேறினார் ஐவர் என்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது கபாடபுரத்து என்ப. அக்காலத்துப்போலும் பாண்டியனாட்டைக் கடல்கொண்டது.

இனிக் கடைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார் சிறுமேதாவியாரும், சேந்தம்பூதனாரும், அறிவுடையரனாரும், பெருங் குன்றூர்கிழாரும், இளந்திருமாறனும், மதுரை ஆசிரியர் நல்லந்துவனாரும், மதுரை மருதனிளநாகனாரும், கணக்காயனார் மகனார்நக்கீரனாரும் என இத் தொடக்கத்தார் நாற்பத்தொன்பதின்மர் என்ப. அவருள்ளிட்டு நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினார் என்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன நெடுந்தொகை நானூறும், குறுந்தொகை நானூறும், நற்றிணை நானூறும், புற நானூறும், ஐங்குறு நூறும், பதிற்றுப்பத்தும், நூற்றைம்பது கலியும், எழுபது பரிபாடலும், கூத்தும், வரியும், சிற்றிசையும், பேரிசையும் என்று இத் தொடக்கத்தன. அவர்க்கு நூல் அகத்தியமும், தொல்காப்பியமும் என்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழ் ஆராய்ந்தது [1]ஆயிரத்து எண்ணூற்று ஐம்பதிற்றியாண்டு என்ப. அவர்களைச் சங்க மிரீஇயினார் கடல்கொள்ளப்பட்டுப் போந்திருந்த முடத்திருமாறன் முதலாக உக்கிரப் பெருவழுதி ஈறாக நாற்பத்தொன்பதின்மர் என்ப. அவருட் கவியரங் கேறினார் மூவர் என்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது உத்தரமதுரை என்ப.

களவியலின் வரலாறு

அக்காலத்துப் பாண்டியனாடு பன்னீரியாண்டு வற்கடஞ் சென்றது. செல்லவே, பசிகடுகுதலும், அரசன் சிட்டரையெல்லாங் கூவி, வம்மின், யான் உங்களைப் புறந்தரகில்லேன்; என் தேயம் பெரிதும் வருந்துகின்றது; நீயிர் நுமக்கு அறிந்தவாறு புக்கு, நாடு நாடாயின ஞான்று என்னை [2]யுள்ளிவம்மின் என்றான். என, அரசனை விடுத்து எல்லாரும் போயின பின்றைக், கணக்கின்றிப் பன்னீரியாண்டு கழிந்தது. கழிந்த பின்னர், நாடு மலிய மழை பெய்தது. பெய்த பின்னர், அரசன், 'இனி நாடு நாடாயிற்றாகலின், நூல்வல்லாரைக் கொணர்க' என்று எல்லாப் பக்கமும் ஆட்போக்க, எழுத்ததிகாரமும் சொல்லதிகாரமும்

(பாடம்) 1. ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்தைம்பது என்பாரும் உளர்.
2. புள்ளுமின்.

யாப்பதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்து, 'பொருளதிகாரம் வல்லாரை எங்குந் தலைப்பட்டிலேம்' என்று வந்தார். வர அரசனும் புடைபடக் கவன்று 'என்னை, எழுத்தும் சொல்லும் யாப்பும் ஆராய்வது [1]பொருளதிகாரத்தின்பொருட்டன்றே. பொருளதிகாரம் பெறேமேயெனின், இவை பெற்றும் பெற்றிலேம்' எனச் சொல்லாநிற்ப, மதுரை ஆலவாயில் அழல்நிறக்கடவுள் சிந்திப்பான்: 'என்னை பாவம்! அரசற்குக் கவற்சி பெரிதாயிற்று; அதுதானும் ஞானத்திடைய தாகலான், யாம் அதனைத் தீர்க்கற்பாலம்' என்று, இவ்வறுபது சூத்திரத்தையுஞ் செய்து மூன்று சேப்பிதழகத்து எழுதிப் பீடத்தின் கீழிட்டான்.

இட்டபிற்றைஞான்று, தேவர்குலம் வழிபடுவான், தேவர் கோட்டத்தை எங்குந் துடைத்து, நீர் தெளித்துப் பூவிட்டுப் பீடத்தின்கீழ் என்றும் அலகிடாதான் அன்று [2]தெய்வதத்துக் குறிப்பினான், 'அலகிடுவென்' என்று, உள்ளங்குளிர அலகிட்டான்; இட்டாற்கு அவ்வலகினோடும் இதழ் போந்தன. போதரக், கொண்டுபோந்து நோக்கினாற்கு வாய்ப்புடைத்தாயிற்றோர் பொருளதிகாரமாய்க் காட்டிற்று. காட்டப், பிராமணன் சிந்திப்பான்: 'அரசன் பொருளதிகாரம் இன்மையிற் கவல்கின்றான் என்பது கேட்டுச் செல்லாநின்றது உணர்ந்து நம்பெருமான் அருளிச் செய்தானாகும்' என்று தன் அகம் புகுதாதே, கோயிற் றலைக்கடைச் சென்று நின்று, கடைகாப்பார்க்கு உணர்த்தக், கடைகாப்பார் அரசற்கு உணர்த்த, அரசன், புகுதுக' எனப் பிராமணனைக் கூவச், சென்று புக்குக் காட்ட ஏற்றுக்கொண்டு நோக்கிப், 'பொருளதிகாரம்! இது நம்பெருமான் நமது இடுக்கண் கண்டு அருளிச் செய்தானாகற்பாலது!' என்று, அத்திசை நோக்கித் தொழுதுகொண்டு நின்று, சங்கத்தாரைக் கூவுவித்து, 'நம்பெருமான் நமது இடுக்கண் கண்டு அருளிச் செய்த பொருளதிகாரம், இதனைக் கொண்டுபோய்ப் பொருள் காண்மின்' என அவர்கள் அதனைக் கொண்டுபோந்து கல் மாப்பலகை ஏறியிருந்து ஆராய்வுழி, எல்லாரும் தாந்தாம் உரைத்த உரையே நல்லதென்று சில நாளெல்லாஞ் சென்றன.

களவியல் உரை கண்டமை

செல்ல, 'நாம் இங்ஙனம் எத்துணை உரைப்பினும் ஒருதலைப் படாது; நாம் அரசனுழைச் சென்று, நமக்கோர் காரணிகனைத் தரல்வேண்டும் என்று கொண்டுபோந்து, அவனாற் பொருளெனப் பட்டது பொருளாய், அன்றெனப்பட்டது அன்றாய் ஒழியக்

(பாடம்) 1. பொருளாய்வின். 2. தெய்வத்தவக்.

காண்டும்' என்று, எல்லாரும் ஒருப்பட்டு, அரசனுழைச் சென்றார். அரசனும் எதிர்சென்று, 'என்னை, நூற்குப் பொருள் கண்டீரோ?' என, 'அது காணுமாறு எமக்கோர் காரணிகனைத் தரல்வேண்டும்' என, 'போமின், நமக்கோர் காரணிகனை யான் எங்ஙனம் நாடுவேன்! நீயிர் நாற்பத்தொன்பதின்மர் ஆயிற்று, நமக்கு நிகராவார் ஒருவர் [1]இன்மையின் அன்றே' என்று அரசன் சொல்லப், போந்து, கல்மாப் பலகை ஏறியிருந்து, 'அரசனும் இது சொல்லினன், யாம் காரணிகனைப் பெறுமாறு என்னைகொல்' என்று சிந்திப்புழி, சூத்திரஞ் செய்தான் ஆலவாயில் அவிர்சடைக் கடவுளன்றே, அவனையே காரணிகனையுந் தரல்வேண்டும் எனச் சென்று வரங்கிடத்தும் என்று வரங் கிடப்ப, இடையாமத்து, 'இவ்வூர் உப்பூரி குடிகிழார் மகனுவான் உருத்திரசன்மன் என்பான், பைங்கண்ணன், புன்மயிரன், ஐயாட்டைப் பிராயத்தான், ஒரு மூங்கைப்பிள்ளை உளன்; அவனை அன்னனென்று இகழாது கொண்டுபோந்து, ஆசனத்தின்மேல் இரீஇக் கீழிருந்து சூத்திரப் பொருள் உரைத்தாற் கண்ணீர் வார்ந்து மெய்ம்மயிர் சிலிர்க்கும், மெய்யாயின உரை கேட்டவிடத்து; மெய்யல்லா உரை கேட்டவிடத்து வாளா இருக்கும்; அவன் குமார தெய்வம். அங்கோர் சாபத்தினால் தோன்றினன்' என முக்கால் இசைத்த குரல் எல்லார்க்கும் உடன்பாடாயிற்று; ஆக, எழுந்திருந்து, தேவர்குலத்தை வலங்கொண்டு போந்து, உப்பூரி குடிகிழாருழைச் சங்கமெல்லாஞ் சென்று, இவ்வார்த்தை யெல்லாஞ் சொல்லி, 'ஐயனுவான் உருத்திரசன்மனைத் தரல்வேண்டும்' என்று வேண்டிக் கொடுபோந்து, வெளியது உடீஇ, வெண்பூச் சூட்டி, வெண்சாந்து அணிந்து, கல்மாப் பலகையேற்றிக் கீழிருந்து சூத்திரப் பொருள் உரைப்ப, எல்லாரும் முறையே பொருளுரைப்பக் கேட்டு வாளா இருந்து, மதுரை மருதனிளநாகனார் உரைத்தவிடத்து ஒரோவிடத்துக் கண்ணீர் வார்ந்து, மெய்ம்மயிர் நிறுத்தி, பின்னர்க் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் உரைத்தவிடத்துப் பதந்தொறுங் கண்ணீர் வார்ந்து, மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்ப இருந்தான். இருப்ப, ஆர்ப்பெடுத்து, 'மெய்யுரை பெற்றாம் இந்நூற்கு!' என்றார்.

*"அதனால், உப்பூரி குடிகிழார் மகனுவான் உருத்திரசன்மனுவான் செய்தது இந்நூற்கு உரை என்பாரும் உளர்; அவர் செய்திலர், மெய்யுரை கேட்டார் என்க. மதுரை ஆலவாயிற் பெருமானடிகளாற் செய்யப்பட்ட நூற்கு நக்கீரனாரால் உரை கண்டு, குமாரசுவாமியாற் கேட்கப்பட்டது என்க. இனி உரை நடந்து வந்தவாறு சொல்லுதும்:'

(பாடம்) 1. இம்மையின் இன்றே.

* இவ்விடத்தை நோக்க இவ்வுரையை நக்கீரர் செய்திருக்க இயலாது என்பது நன்கு விளங்குதலைக் காணலாம்.

உரை நடந்துவந்த முறை

மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் தம் மகனார் கீரங்கொற்றனார்க்கு உரைத்தார்; அவர் தேனூர்கிழார்க்கு உரைத்தார்; அவர் படியங்கொற்றனார்க்கு உரைத்தார்; அவர் செல்வத்தாசிரியர் பெருஞ்சுவனார்க்கு உரைத்தார்; அவர் மணலூராசிரியர் புளியங்காய்ப் பெருஞ்சேந்தனார்க்கு உரைத்தார்; அவர் செல்லூராசிரியர் ஆண்டைப் பெருங் குமாரனார்க்கு உரைத்தார்; அவர் திருக்குன்றத்தாசிரியர்க்கு உரைத்தார்; அவர் மாதளவனார் இளநாகனார்க்கு உரைத்தார்; அவர் முசிறியாசிரியர் நீலகண்டனார்க்கு உரைத்தார். இங்ஙனம் வருகின்றது உரை.

பயன் என்பது, இது கற்க இன்னது பயக்கும் என்பது. இது கற்க இன்னது பயக்கும் என்பது அறியேன், யான் நூற்பொருள் அறிவல் என்னுமே யெனின், சில்லெழுத்தினான் இயன்ற பயனறியாதாய், பல்லெழுத்தினான் இயன்ற நூற்பொருள் யாங்ஙனம் அறிதியோ எனப்படும்; ஆகலின், இன்னது பயக்கும் என்பது அறியல்வேண்டும். என்பயக்குமோ இது கற்க எனின், வீடுபேறு பயக்கும் என்பது.

களவு என்றதன் காரணம்

என்னை, இது களவியலன்றே, இது கற்க வீடுபேறு பயக்குமாறு என்னை, களவு கொலை காமம் இணைவிழைச்சு என்பன வன்றே சமயத்தாரானும் உலகத்தாரானும் கடியப்பட்டன. அவற்றுள் ஒன்றன்றாலோ இது எனின், அற்றன்று. களவு என்னுஞ் சொற்கேட்டுக் களவு தீதென்பதூஉம், காமம் என்னுஞ் சொற்கேட்டுக் காமம் தீதென்பதூஉம் அன்று; மற்று அவை நல்ல ஆமாறும் உண்டு; என்னை, ஒரு பெண்டாட்டி தமரொடு கலாய்த்து நஞ்சுண்டு சாவல் என்னும் உள்ளத்தளாய் நஞ்சுகூட்டி வைத்து, விலக்குவாரை இல்லாதபோழ்து உண்பல் என்று நின்றவிடத்து, அருளுடையானொருவன் அதனைக்கண்டு, இவள் இதனை உண்டு சாவாமற் கொண்டுபோய் உகுப்பல் என்று, அவளைக் காணாமே கொண்டுபோய் உகுத்திட்டான்; அவளும் சனநீக்கத்துக்கண் நஞ்சுண்டு சாவான் சென்றாள்; அது காணாளாய்ச் சாக்காடு நீங்கினாள். அவன் அக்களவினான் அவளை உய்யக்கொண்டமையின் நல்லூழிற் செல்லும் என்பது. மற்றும் இதுபோல்வன களவாகா, நன்மை பயக்கும் என்பது.

இனிக் காமம் நன்றாமாறும் உண்டு. சுவர்க்கத்தின்கண் சென்று போகந்துய்ப்பல் என்றும், உத்தரகுருவின்கண் சென்று போகந்துய்ப்பல் என்றும், நன்ஞானங் கற்று வீடுபெறுவல்

என்றும், தெய்வத்தை வழிபடுவல் என்றும் எழுந்த காமம் கண்டாயன்றே? மேன்மக்களானும் புகழப்பட்டு, மறுமைக்கும் உறுதி பயக்கும் ஆதலின், இக் காமம் பெரிதும் உறுதியுடைத்து என்பது. உறுதி உடைத்தாமாறு: அறுவகைப்பட்ட பாசாண்டி கரும் இணைவிழைச்சுத் தீதென்ப. அஃது உண்டாமிடத்துச் சுற்றத்தொடர்ச்சி உண்டாம்; உண்டாகவே, கொலையே களவே வெகுளியே செருக்கே மானமே என்று இத்தொடக்கத்துக் குற்றம் நிகழும் என்பது. அதுகேட்கவே, தலையாயினார் அதன் கணின்று நீங்குவர்.

இனி, இடையாயினார், பெண் என்பது எற்புச் சட்டகம், முடைக் குரம்பை, புழுப் பிண்டம், பைம்மறியா நோக்கப் பருந்தார்க்குந் தகைமைத்து; ஐயும் பித்தும் வளியும் குடரும் கொழுவும் புரளியும் நரம்பும் மூத்திரபுரீடங்களும் என்று இவற்றது இயைபு பொருளன்று; பொருளாயின், பூவே சாந்தே பாகே எண்ணெயே அணிகலனே என்றிவற்றுற் புனையவேண்டா, தான் இயல்பாகவே நன்றாயின் என்று அதன் அசுபத்தன்மை உரைப்பக் கேட்டு நீங்குவர்.

கடையாயினார் [1]எத்திறத்தானும் நீங்கார்; என்னை, பல் பிறப்பிடை ஆணும் பெண்ணுமாய்ப் பயின்று, போகந்துய்த்து வருகின்றமையின். அவர்க்கு இது காட்டப்பட்டது. என்னை, 'பேதையைக் காதல் காட்டிக் கைவிடுக்க' என்பதனால் அவன் தாழப்பட்ட இணைவிழைச்சினுள்ளே மிக்கதொன்று காட்டப் பட்டது. எஞ்ஞான்றும் மூப்புப் பிணிசாக்காடு இல்லது, நிச்ச நிரப்பு இடும்பை இல்லது; இவனும் பதினாறாட்டைப் பிராயத் தானாய், இவளும் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தாளாய், ஒத்த பண்பும், ஒத்த நலனும், ஒத்த அன்பும், ஒத்த செல்வமும், ஒத்த கல்வியும் உடையராய்ப், பிறிதொன்றிற்கு ஊனமின்றிப் போகந்துய்ப்பர் என்று காட்டப்பட்டது என்பது. என் போலவோ எனின், கடுத் தின்னாதானைக் கட்டி பூசிக் கடுத் தீற்றியவாறு போலவும், கலங்கற் சின்னீர் தெருளாமையான் உண்பானை, அறிவுடையான் ஒருவன் பேய்த்தேரைக் காட்டி, 'உதுக் காணாய், நல்லதொரு நீர் தோன்றுகின்றது, அந்நீர் பருகாய், இச்சேற்றுநீர் பருகி என் செய்தி!' என்று கொண்டு போய் நன்னீர் காட்டி ஊட்டியது போலவும், தான் ஒழுகா நின்றதோர் 'இணைவிழைச்சினுள்ளே மிக்கதோர் ஒழுக்கங் காட்டினான். காட்டவே, கண்டு, 'இது பெறுமாறு என்னை கொல்லோ?' என்னும்; எனவே, மக்கட்பாட்டினானும் வலியா

(பாடம்) 1. எத்திறத்தாவது.

னும் வனப்பானும் பொருளானும் பெறலாவது அன்று, தவஞ் செய்தாற் பெறல் ஆம்;

என்னை,

'வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலாற் செய்தவம்
ஈண்டு முயலப் படும்'　　(குறள், தவம்-டு)

என்பதாகலான் என்பது. அது கேட்டு, இனி யானும் தவஞ் செய்து இதனைப் பெறுவல் என்று, அதன்மாட்டு வேட்கையால், தவஞ்செய்யும்; செய்யாநின்றானைப், 'பாவீ, இதன் பரத்ததோ வீடுபேற்றின்பம்?' என்று, வீடுபேற்றின்பத்தை விரித்து உரைக்கும். அதுதான் பிறப்புப் பிணி மூப்புச் சாக்காட்டு அவலக் கவலைக் கையாற்றின் நீங்கி, மணியினது ஒளியும், மலரினது நாற்றமும், சந்தனத்தது தட்பமும்போல, உள்நின்று எழுதரும் ஒரு பேரின்ப வெள்ளத்தது என்பது கேட்டு, அதனை விட்டு, வீடுபேற்றின்கண்ணே அவாவிநின்று, தவமும் ஞானமும் புரிந்து, வீடு பெறுவானும் என்பது. அவனை வஞ்சித்துக் கொண்டுசென்று, நன்னெறிக்கண் நிறீஇயினமையின் களவியல் என்னுங் குறி பெற்றது.

இதுகற்க நாற்பொருளும் பயக்கும் என்பது

இனிப், புகழ் பொருள் நட்பு அறன் என்னும் நான்கினையும் பயக்கும், இது வல்லனாக; என்னை, கற்றுவல்லன் என்பதனின் மிக்க புகழ் இல்லை, உலகத்தாரானும் சமயத்தாரானும் ஒருங்கு புகழப்படுமாகலான் என்பது. இனிப், பொருளும் பயக்கும்; என்னை, பொருளுடையாரும் பொருள்கொடுத்துக் கற்பராகலின் என்பது. இனி, நட்பும் பயக்கும்: என்னை, கற்றாரைச் சார்ந்து ஒழுகவே எமக்கும் அறிவுபெருகும் என்று பலருஞ் சார்ந்து ஒழுகலின் என்பது. இனி, அறனும் பயக்கும்; என்னை, ஞானத்தின் மிக்க கொடை இன்மையான் என்பது. இது பயன்.

இனிக், காலம் என்பது — கடைச்சங்கத்தார் காலத்துச் செய்யப்பட்டது.

இனிக், களம் என்பது — உக்கிரப்பெருவழுதியார் அவைக்களம் என்பது.

காரணம் என்பது — அக் காலத்துப் பாண்டியனும் சங்கத்தாரும் பொருளிலக்கணம் பெறாது இடர்ப்படுவாரைக் கண்டு ஆலவாயிற் பெருமானடிகளால் வெளிப்படுக்கப்பட்டது.

நூல்

இனிப், பாயிரம் [1]உரைத்தபின்னர் நூல் உரைக்கற்பாலது. அதுதான் நான்குவகையான் உரைக்கப்படும்: அவை யாவையோ எனின், நூல் நுதலியது உரைத்தலும், நூலுள் அதிகாரம் நுதலியது உரைத்தலும், அதிகாரத்துள் ஒத்து நுதலியது உரைத்தலும், ஒத்தினுட் சூத்திரம் நுதலியது உரைத்தலும் என இவை. அவற்றுள், நூல் நுதலியது உரைக்குமிடத்து, நூலாமாறும் நூல் என்ற சொற்குப் பொருளாமாறும் உரைத்து உரைக்கற்பாற்று.

மூவகை நூலும், எதிர் நூலும்

அவற்றுள், நூல் ஆமாறு உரைக்குமிடத்து, நூல்தான் மூன்று வகைப்படும், முதனூலும் வழிநூலும் சார்புநூலும் என:

என்னை,

'முதல்வழி சார்பென நூல்மூன் றாகும்'

என்றாராகலின்.

அவற்றுள், முதனூல் ஆவது—வரம்பில் அறிவன் பயந்த தாகும்:

என்னை,

'வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின்
முனைவன் கண்டது முதல்நூ லாகும்' (மரபியல், ௯௧)

எனவும்,

'முதல்வன் நூற்குப் பிறன்கோட் கூறாது'

எனவும்,

'தந்திரஞ் சூத்திரம் விருத்தி மூன்றற்கு
முந்துநூல் இல்லது முதல்நூ லாகும்'

எனவும் சொன்னாராகலின்.

இனி, அந்நூலோடு ஒத்த மரபிற்றாய் ஆசிரியமத விகற்பம் படக் கிளப்பது வழிநூல் எனப்படும்;

என்னை,

'முன்னோர் நூலின் முடிபொருங் கொத்துப்
பின்னோன் வேண்டும் விகற்பங் கூறி
அழியா மரபினது வழிநூ லாகும்'

என்றாராகலின்.

(பாடம்) 1. உரைத்த பின்றை நூலாமாறும்.

அவ்விரு நூலுள்ளும் ஒருவழி முடிந்த பொருளை ஓர் உபகார நோக்கி, ஒரு கோவைப்பட வைப்பது சார்புநூல் ஆகும்;

என்னை,

'இருவர் நூற்கும் ஒருசிறை தொடங்கித்
திரிபுவே றுடையது புடைநூ லாகும்'

என்றாருகலின்.

எதிர்நூல்

இனி, எதிர்நூல் என்பதும் ஒன்று உண்டு. அது யாதோ எனின், முதனூலின் முடிந்த பொருளை ஓர் ஆசிரியன் யாதானும் ஒரு காரணத்தாற பிறழவைத்தால், அதனைக் கருவியால் திரிவு காட்டி ஒருவாமை வைத்தற்கு, ஒள்ளியான் ஒரு புலவனுல் உரைக்கப்படுவது;

என்னை,

'தன்கோள் நிறீஇப் பிறன்கோள் மறுப்ப
தெதிர்நூ லென்ப ஒருசா ரோரே'

என்றுராகலின்.

அல்லதூஉம்,

நூலெனப் படுவது நுதலிய பொருளை
ஆதிக் கண்ணே யறியச் சுட்டி
ஒத்துமுறை நிறுத்துச் சூத்திர நிறீஇ
முதல்வழி சார்பென மூவகை மரபின்
தொகைவகை விரியின் வகையறத் தெரிந்து
ஞாபகஞ் செம்பொரு ளாயிரு வகையிற்
பாவமைந் தொழுகும் பண்பிற் றாகிப்
புணர்ச்சியின் அமைந்தது பொருளகத் தடக்கித்
தனக்குவரம் பாகித் தான்முடி வதுவே'

எனவும் சொன்னாராகலின்.

அன்றியும்,

'நூலெனப் படுவது நுவலுங் காலை
நுதலிய பொருளை முதலிற் கூறி
முதலும் முடிவும் மாறுகோ ளின்றித்
தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டி
உண்ணின் றமைந்த உரையொடு பொருந்தி
நுண்ணி தின் விளக்க லதுவதன் பண்பே'

என்றுராகலானும், இவ்வகை சொல்லப்பட்டது நூல் என்ப.

நூல் என்றதன் சொற்பொருள்

இனி, நூல் என்ற சொற்கும் பொருள் உரைக்கப்படும்: நூல் போறலின் நூல் என்ப, பாவைபோல்வாளைப் பாவை என்றாற்போல. நூல்போறல் என்பது, நுண்ணிய பலவாய பஞ்சின் நுனிகளாற் கைவல்மகடூஉத் தனது செயற்கைநலந் தோன்ற ஓரிழைப்படுத்தலாம் உலகத்து நூல்நூற்றல் என்பது. அவ்வாறே, சுகிர்ந்து பரந்த சொற்பரவைகளாற் பெரும்புலவன் தனது உணர்வுமாட்சியிற் பிண்டம் படலம் ஒத்துச் சூத்திரம் என்னும் யாப்புநடைபடக் கோத்தல் ஆயிற்று, நூல்செய்தலாவது; அவ்வகை நூற்கப்படுதலின் நூல் எனப்பட்டது.

இனி, ஒருசாரார் நூல்போலச் செப்பஞ் செய்தலின் நூல் என்ப.

இனித், தந்திரம் என்னும் வடமொழிப் பொருளை நூல் என வழங்குதல் தமிழ் வழக்கு எனக் கொள்க. இது நூல் என்ற சொற்குப் பொருள்.

நூல் நுதலியது

இனி, நூல் நுதலியதூஉம் உரைக்கற்பாலது. அது பாயிரத்துள்ளே உரைத்தாம்; தமிழ் நுதலிற்று என்பது. தமிழ் நான்கு வகைப்படும், எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் யாப்பும் என.

அதிகாரம் நுதலியது

அவற்றுள், இவ்வதிகாரம் என்னுதலி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதோ எனின், பொருள் ஆராய்தலை நுதலி எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. இனி, அதிகாரம் நுதலியது எல்லாம் அதிகாரத்துள் ஒத்து நுதலாவன்றே, பல ஒத்துக்கொண்டது ஓர் அதிகாரமாகலான்.

இதனுள் இவ்வோத்து என்னுதலி எடுத்துக் கொள்ளப் பட்டதோ எனின், ஒத்தினது பன்மையின்மையின் ஒத்துஇன்று என்பது.

சூத்திரம் நுதலியது

இனிச், சூத்திரம் நுதலியதூஉம் உரைக்கற் பாலது. இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின்—சூத்திரம் உரைக்கின், அது நான்கு வகையான் உரைக்கப்படும். கருத்துரைத்துக் கண்ணழித்துப் பொழிப்புத்திரட்டி அகலங்கூறல் என.

இச் சூத்திரத்தின் கருத்து என்னையோ எனின், இவ் வதிகாரத்து உரைக்கின்ற பொருள் இன்னது என்பதூஉம், இன்னதனோடு ஒக்கும் என்பதூஉம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று. அன்னதாகல் இச் சூத்திரம் கண்ணழிப்ப விளங்கும்.

கண்ணழித்தல் என்பது பதப்பொருள் சொல்லுதல்

இதன் பொருள்: அன்பின் ஐந்திணைக் களவு எனப்படுவது என்பது—அன்பினுடைய ஐந்திணையிற் களவு எனப்பட்ட ஒழுக்கம் என்றவாறு; அந்தணர் அருமறை மன்றல் எட்டினுள் என்பது—அந்தணர் என்பார் பார்ப்பார், அருமறை என்பது வேதம், மன்றல் என்பது மணம், எட்டு என்பது அவற்றது தொகை என்றவாறு; கந்தருவ வழக்கம் என்மனார் புலவர் என்பது—கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்கும் வழக்கினைக் களவு என்று சொல்லுவர் கற்றுவல்லோர் என்றவாறு.

இனிப், பொழிப்புத் திரட்டல் என்பது — அன்பினுடைய ஐந்திணையிற் களவு எனப்பட்ட ஒழுக்கம் பார்ப்பார் வேதத்துக்கண் மகட்கோடலாறு என்னும் எட்டினுள் கந்தருவர் ஒழுகலாறு ஒப்பது, அதனைக் களவு என்று சொல்லுவர் கற்று வல்லோர் என்றவாறு.

இனிச், சூத்திரத்துப் பொருளைத் தூய்மை செய்தற்குக் கடா விடை உள்ளுறுத்து உரைக்கும் உரை யெல்லாம் அகலவுரை எனக் கொள்க.

அன்பு என்பது

அன்பின் ஐந்திணை என்ற விடத்து, அன்பு அறிந்தேனாயினன்றே, அன்பினுடைய ஐந்திணையும் அறிவது எனின், அது, 'குடத்துள் விளக்கும், தடற்றுள் வாளும் போல' இதுகாண் அன்பு என்று [1]போதத்திறந்து காட்டலாகாது. அன்புடையரான குணங் கண்டவிடத்து இவை உண்மையான் ஈங்கு அன்பு உண்டென்று அனுமித்துக் கொள்ளற்பாற்று. அன்புடையரான குணம் யாவையோ எனின்—சாவிற்சாதல், நோவினோதல், ஒண்பொருள் கொடுத்தல், நன்கினிது மொழிதல், புணர்வு நனி வேட்டல், பிரிவு நனி யிரங்கல் என இவை; என்றார்க்கு, இவை திரிபுடைய; என்னை இவை திரிபுடையவாறு எனின்,

சாவிற் சாதல் என்பது, அன்பினானே நிகழ்வது அன்று பிணியுடையளாய் வாழ்க்கையை முனிந்து செல்வாள், இது தலைக்கீடாகச் சாவல் என்று சாவவும் பெறும்; இனிக், 'கண்ட

(பாடம்) 1. தந்து.

றன்றே, குடுமிக்கூந்தலில் நறுநெய் பெய்து, கொண்டானிற் பின்னையும் இருந்து, சோறு தின்று வாழ்கின்றாள், ஓ கொடியளேகாண்! என்று நித்தல் பழி தூற்றப்பட்டிருந்து, பின்னுமே ஒரு நாட் சாவல், அதனான் இன்றே சாவல்' எனச் சாவவும் பெறும்; அதுவன்றிப் புகழ்வேண்டிச் சாவவும் பெறும்; கணவனொடு செத்தார் சுவர்க்கம் புகுவர் என்னும் உரைகேட்டு அதுவேட்கையானுஞ் சாம்; அப்பரிசு அன்றி அன்பினானுஞ் சாம்; அஃது ஒருதலையா நிகழ்வது அன்று என்பது.

இனி, நோவின் நோதல் என்பது, இன்னநோ என்று அறியலாகாது; அதுவும் திரிபுடைத்து; [1]அன்பு உள்வழியும் அன்பு இல்வழியும் தோன்றும் என்று மறுக்கப்படும்.

ஒண்பொருள் கொடுத்தல் என்பது, கணிகையர் கூட்டம் பொருளான ஆம்; ஆகலின், அதுவும் அன்பு அன்று.

நன்கினிது மொழிதல் என்பது, நன்கினிது சொல்லிப் பகைவருந் தம் கருமம் முடிப்பர்; ஆகலின், அதுவும் அன்பு அன்று.

புணர்வு நனிவேட்டல் என்பது, அச்சம் காரணத்தானும் புணர்வு வேட்டார் போலப் புணர்வர்; ஆகலின், அதுவும் திரிபுடைத்து.

பிரிவு நனியிரங்கல் என்பது, நீரும் ஆடார், பூவுஞ் சூடார், சாந்தும் அணியாராய்ப் பிரிந்திருந்தார்போல வாடியிருப்பர், அன்பு இலாதாரும்; ஆகலின், அதுவும் திரிபுடைத்து.

இனித், திரிபின்றி இக்குணங்கள் நிகழ்ந்தவழி அன்பு உண்டு எனக் கொள்க. அஃது எங்ஙனம் நிகழுமோ எனின், அவன் இறந்துபட்டவாறே தானும் இறந்துபட்டவழி அன்பினானே ஆயிற்று எனக் கொள்க. அல்லாதனவும் இவ்வகையால் திரிபு இல்லன அன்பினானே ஆயிற்று எனக் கொள்க.

அல்லதூஉம், "அன்பு எனப்பட்டது, தான் வேண்டப்பட்ட பொருளின்கண் தோன்றும் உள்ளநிகழ்ச்சி" அதனைக் காட்டிக் காண்க என்னானன்றே, தான் அறிந்த பொருளாகலின்; என்னை? மாணாக்கன் நீர்வேட்டான், நீர்வேட்ட வேட்கையைக் காட்டுக என்னான், தான் அறிந்த பொருளாகலின்; காட்டுக என்னுமே யெனின் வஞ்சித்தானும்; அவனை ஆசிரியன் அறிவிக்க லுறுமேயெனின் பேதையாயினானும்.

(பாடம்) 1. அன்பின்வழியும்.

*வைப்பு முறை ஆழ்ந்து உரைநாற்று.

பொருள் இரண்டு வகைப்படும்

அல்லதூஉம், உலகத்துப் பொருள்தான் இரண்டுவகை யான் உணர்த்தப்படும். "உண்மைமாத்திரை உணர்த்திப் பிழம்பு உணர்த்தப்படாதனவும், உண்மையும் பிழம்பும் உணர்த்தப் படுவனவும் என." பொருள் அறியும் முறைமை. உ

அவற்றுள், உண்மையுணர்த்திப் பிழம்பு உணர்த்தப்படா தன காமமும் வெகுளியும் மயக்கமும் இன்பமும் துன்பமும் முதலாகவுடையன;

என்னை,

'ஒப்பும் உருவும் வெறுப்பும் என்றா
கற்பும் ஏரு மெழிலும் என்றா
சாயலு நாணு மடனும் என்றா
நோயும் வேட்கையு நுகர்வும் என்றாங்கு
ஆவயின் வரூஉங் கிளவி யெல்லாம்
நாட்டிய மரபின் நெஞ்சுகொளி னல்லது
காட்ட லாகாப் பொருள வென்ப.' (பொருளியல் - இஉ)

என்றாராகலின்.

இனி, உண்மையும் பிழம்பும் உணர்த்தப்படுவன மாடக் கூடல் மாநிலத் தொடக்கத்தன என்று கொள்க. அன்பென்னும் பொருள் உண்மைமாத்திரை யல்லது, பிழம்பு உணர்த்தப்படாது என்பது; என்றார்க்கு, அன்பு என்பது தான் கருதப்பட்ட பொருளின்கண் தோன்றும் வேட்கையன்றே, ஈண்டு நம்மால் அன்பு என்று விகற்பிக்கப்படாநின்றது; அஃது யாதோ எனின், நாணுச் சுருங்க, புணர்வுவேட்கை பெருக, ஒருவனோடு ஒருத்தியிடை நிகழும் அன்பு விசேட இலக்கணம் உடைத்து என்று கொள்க.

ஐந்திணை என்பன

அஃதேயெனின், அன்பு அறிந்தேன்; ஐந்திணை யாவன யாவையோ எனின், *குறிஞ்சி நெய்தல் பாலை முல்லை மருதம் என இவை. ஆயின், ஐந்திணை என்றதல்லது அவற்றது பெயரும் முறையும் இலக்கணமும் அறியச் சொல்லிற்றிலரோ எனின், இது சுருக்கநூலாகலிற் சொல்லிற்றிலர்; அவை முடிந்த நூலிற்கொண்டு உரைக்கப்படும். உரைக்குமிடத்து, முதல் கரு உரிப்பொருள் என மூன்றுவகையான் உரைக் கப்படும்;

*: [illegible]
அதன்முறையாக [illegible]

என்னை,

'முதல்கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே
நுவலுங் காலை முறைசிறந் தனவே.' (அகத்திணையியல் - ௩)

என்றாராகலின்.

ஐந்திணை முதற்பொருள்

அவை வருமாறு :

அவற்றுள், முதல் இரண்டு வகைப்படும், நிலமும் பொழுதும் என.

என்னை,

'முதலெனப் படுவது நிலம்பொழு திரண்டின்
இயல்பென மொழிப இயல்புணர்ந் தோரே.'

என்றாராகலின். (அகத்திணையியல் - ௪)

குறிஞ்சிக்கு நிலம், மலையும் மலைசார்ந்த இடமும்; பொழுது, கூதிரும் யாமமும் முன்பனியும்.

நெய்தற்கு நிலம், கடலும் கடல்சார்ந்த இடமும்; பொழுது, எற்பாடு.

பாலைக்கு நிலம் இல்லை.

'நடுவண் ஐந்திணை நடுவண தொழியப்
படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே.' (அகத்திணையியல் - ௨)

என்றார் தொல்காப்பியனார் ஆகலின், பொழுது, நண்பகலும், வேனிலும், பின்பனியும். நிலம் இன்றிப் பொழுதினனே திணை யாமோ எனின், குறிஞ்சியும் முல்லையும் அடுத்த நிலமே காலம் பற்றிப் பாலைநிலமாம் என்பது.

முல்லைக்கு நிலம், காடும் காடுசார்ந்த இடமும்; பொழுது, காரும் மாலையும்.

மருதத்திற்கு நிலம், பழனமும் பழனஞ் சார்ந்த இடமும்; பொழுது, வைகறை யாமம்.

ஆஃது என்னை பெறுமாறு எனின்,

'மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்
வருணன் மேய பெருமண லுலகமும்

முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே.' (அகத் - ரு)

'காரு மாலையு முல்லை.' (அகத் - சு)

'குறிஞ்சி
கூதிர் யாமம் என்மனார் புலவர்.' (அகத் - எ)

'பனியெதிர் பருவமும் உரித்தென மொழிப.' (அகத் - அ)

'வைகுறு விடியல் மருதம்.' (அகத் - கூ)

'எற்பாடு
நெய்த லாதல் மெய்பெறத் தோன்றும்.' (அகத் - க0)

'நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு
முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே.' (அகத் - கக)

'பின்பனி தானும் உரித்தென மொழிப.' (அகத் - கஉ)

மருதத்திற்கும் நெய்தற்கும் பெரும்பொழுது சொல்லிற் றின்மையின், அறுவகை இருதுவும் உரிய எனக் கொள்க: இவை முதல்.

ஐந்திணைக் கருப்பொருள்

இனிக், கரு என்பது தெய்வமும் உணவும் மாவும் மரமும் புள்ளும் பறையும் செய்தியும் யாழும் முதலாக உடையது;

என்னை,

'தெய்வம் உணவே மாமரம் புட்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ[1]
அவ்வகை பிறவுங் கருவென மொழிப.' (அகத் - உ0)

என்றாராகலின். அவை அம்முறையானே சொல்லுதும்.

குறிஞ்சிக்குத்,

தெய்வம் - முருகவேள் ;

உணு - ஐவன நெல்லும், தினையும் ;

மா - புலியும், பன்றியும், யானையும் ;

மரம் - அகிலும், ஆரமும், திமிசும், தேக்கும், வேங்கையும்;

புள் - கிளியும், மயிலும் ;

பறை - வெறியாட்டுப்பறையும், தொண்டகப்பறையும், குரவைப்பறையும் ;

(பாடம்) 1. தொகைஇய.

1 முல்லை குறிஞ்சி பாலை மருதம் நெய்தல்
2 குறிஞ்சி பாலை முல்லை மருதம் நெய்தல்
3 குறிஞ்சி நெய்தல் பாலை முல்லை மருதம்

செய்தி - தேன் அழித்தலும், கிழங்கு அகழ்தலும், குன்றம் ஆடுதலும், தினைக்கிளி கடிதலும்;

யாழ் - குறிஞ்சியாழ்.

'பிறவும்' என்றதனால்,

தலைமகன் பெயர் - சிலம்பன், வெற்பன், பொருப்பன்;

தலைமகள் பெயர் - கொடிச்சி, குறத்தி;

நீர் - அருவிநீரும், சுனைநீரும்;

ஊர் - சிறுகுடியும், குறிச்சியும்;

பூ - குறிஞ்சியும், காந்தளும், வேங்கையும், சுனைக்குவளையும்;

மக்கள் பெயர் - குறவர், இறவுளர், குன்றவர் எனப்படும்.

நெய்தற்குத்,

தெய்வம் - வருணன்;

உணா - மீன்விலைப்பொருளும், உப்புவிலைப்பொருளும்;

மா - சுறாவும், முதலையும்;

மரம் - புன்னையும், ஞாழலும், கண்டலும்;

புள் - அன்னமும், அன்றிலும், மகன்றிலும்;

பறை - மீன்கோட் பறையும், நாவாய்ப் பறையும்;

செய்தி-மீன்விற்றலும், உப்புவிற்றலும், அவை படுத்தலும்;

யாழ் - விளரியாழ்.

இனிப் 'பிறவும்' என்றதனால்,

தலைமகன் பெயர் - துறைவன், கொண்கன், சேர்ப்பன்;

தலைமகள் பெயர் - நுளைச்சி, பரத்தி;

நீர் - மணற்கிணறும், உவர்க்குழியும்;

பூ - வெள்ளிதழ்க் கைதையும், நெய்தலும்;

ஊர் - கலமேறு பட்டினமும், சிறுகுடியும், பாக்கமும்;

மக்கள் பெயர் - பரதர், பரத்தியர், நுளையர், நுளைச்சியர் எனப்படும்.

தொல்காப்பியனார் பாலைக்கு - நிலம் வேண்டிற்றிலர்; வேண்டாமையின், தெய்வமும் வேண்டிற்றிலர்.

பிறர், பகவதியையும் ஆதித்தனையும் தெய்வம் என்று வேண்டுவர்;

உணா - ஆறலைத்தனவும், ஊரெறிந்தனவும்;

மா - வலியழிந்த யானையும், புலியும், செந்நாயும்;

மரம் - இருப்பையும், ஓமையும்;

புள் - கழுகும், பருந்தும், புறவும்;

பறை - பூசற்பறையும், ஊரெறிபறையும், நிரைகோட்பறையும்;

செய்தி - நிரைகோடலும், சாத்தெறிதலும், சூறை [1]யாடலும்;

பண் - பஞ்சுரம்.

'பிறவும்' என்றதனால்,

தலைமகன் பெயர் - மீளி, விடலை, காளை;

தலைமகள் பெயர் - எயிற்றி, பேதை;

பூ - மராம்பூவும், குராம்பூவும், பாதிரிப்பூவும்;

நீர் - அறுநீர்க்கூவலும், அறுநீர்ச்சுனையும்;

ஊர் - கொல்குறும்பு,

மக்கள் பெயர் - எயினர், எயிற்றியர், மறவர் மறத்தியர் எனப்படும்;

முல்லைக்குத்,

தெய்வம் - வாசுதேவன்;

உணா - வரகும் சாமையும்;

மா - முயலும், சிறுமானும்;

மரம் - கொன்றையும், குருந்தும்;

புள் - கானங்கோழியும், மயிலும், சிவலும்;

பறை - [2]ஏறுகோட் பறையும், முரசும்;

(பாடம்) 1. கோடலும். 2. மன்றுகோட்.

செய்தி - வரகுக்குக் களைகட்டலும், அவை அறுத்தலும், கடாவிடுதலும், நிரைமேய்த்தலும் ;

பண் - முல்லை.

'பிறவும்' என்றதனால்,

தலைமகன் பெயர் - குறும்பொறை நாடன் ;

தலைமகள் பெயர் - கிழத்தி, மனைவி ; (இப் பெயர் மருத நிலத்துத் தலைமகட்கும் உரிய;)

பூ - முல்லையும், தோன்றியும் ;

நீர் - கான்யாறு ;

ஊர் - பாடியும், சேரியும் ;

மக்கள் பெயர் - இடையர், இடைச்சியர், ஆயர், ஆய்ச்சியர் எனப்படும்.

மருதத்துக்குத்,

தெய்வம் - இந்திரன் ;

உணா - செந்நெல்லும், வெண்ணெல்லும் ;

மா - எருமையும், நீர்நாயும் ;

மரம் - வஞ்சியும், காஞ்சியும், மருதும் ;

புள் - நீர்க்கோழியும், தாராவும் ;

பறை - மணமுழவும், நெல்லரி கிணையும் ;

செய்தி - நெல்லரிதலும், அவை கடாவிடுதலும், பயிர்க்குக் களைகட்டலும் ;

யாழ் - மருதயாழ்.

'பிறவும்' என்றதனால்,

தலைமகன் பெயர் - ஊரன், மகிழ்நன் ;

தலைமகள் பெயர் - கிழத்தி, மனைவி ;

பூ - தாமரைப்பூவும், செங்கழுநீர்ப்பூவும் ;

நீர் - மனைக்கிணறும், பொய்கையும் ;

மக்கள் பெயர் - கடையர், கடைசியர், உழவர், உழத்தியர் ;

ஊர் - பேரூர் எனப்படும்.

இக் கூறப்பட்ட கரு மயங்கியும் வரப்பெறும்;

என்னை,

'எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்
அந்நிலம் பொழுதொடு வாரா ஆயினும்
வந்த நிலத்தின் பயத்த ஆகும்.' (அகத்-உஉ)

என்றாராகலின்.

ஐந்திணை உரிப்பொருள்

இனி, உரிப்பொருள் ஆவது திணைக்கு உரியபொருள் என்றவாறு. அவை யாவையோ எனின், புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல் ஊடல், அவற்றின் நிமித்தம் என இவை;

என்னை,

'புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்
ஊடல் இவற்றி னிமித்த மென்றிவை
தேருங் காலைத் திணைக்குரிப் பொருளே.' (அகத்-கசு)

என்றாராகலின். அவற்றுள்,

புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும் குறிஞ்சி;

பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தமும் பாலை;

இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தமும் முல்லை;

இரங்கலும் இரங்கல் நிமித்தமும் நெய்தல்;

ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும் மருதம்.

புணர்தலே கொல்லோ குறிஞ்சி எனின், புணர்தலே அன்று; பிரிவச்சமும், வன்புறையும், தலைமகன் நீங்கினவும், பாங்கற்கு உரைத்தனவும், பாங்கன் கழறினவும், தலைமகன் எதிர்மறுத்தனவும், பாங்கன் எதிர்ந்தனவும், தலைமகளைக் கண்டனவும், ஆற்றாயினவும், தலைமகன் சென்றனவும், தலைமகன் தலைப்பெய்தனவும் இத்தொடக்கத்தனவெல்லாம்; தலைமகட்கும் தோழிக்கும் இவ்வகையானே நோக்கி விகற்பிக்க, இறப்பவும் பலவாம். அவை யெல்லாம் புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமுமாய் அடங்கும். ஏனையவற்றிற்கும் இவ்வாறே கொள்க.

திணை இன்னது என்பது

இனி, ஒழுக்கத்தினைத் திணை என்பாரும், நிலத்தினைத் திணை என்பாரும் என இருபகுதியர் ஆசிரியர். அது பொருந்

தாது; ஒழுக்கமே திணை எனப்படும். குறிஞ்சியாகிய ஒழுக்கம் நிகழ்ந்த நிலமும் குறிஞ்சி எனப்பட்டது; என்னை, விளக்காகிய சுடர் இருந்த இடமும் விளக்கு எனப்பட்டது போல என்பது.

இனி, ஒரு சாரார் ஒழுக்கத்திணையும் திணை என்ப. நிலத் திணையும் திணை என்ப. ஆகலானன்றே, 'அன்பினைந்திணை' என்றது, ஐந்திணையாடை, ஐந்திணை மஞ்சிகை என்றதுபோல என்பி; அது பொருந்தாது. அஃதே கருதியது எனின், முன்னர்த்,

'திணையே கைகோள்.' (இறையனார்-௰௬)

என்னுனன்றே,

'இணையே கைகோள்' என்னுமன்றே, இணை என்று கருதினுயின் என்பது. அஃதேயெனின், 'ஐந்து திணை' என்னும், ஐந்து சாண், ஐந்து கணம் என்றதுபோல எனின், அறியாது கடாவினுய்; ஐந்து தலையுடைய நாகத்தை ஐந்தலை நாகமும் என்ப; ஐந்து தலை நாகமும் என்ப; இரு முடிபும் உடைத்து. என்னை, குற்றியலுகரப் புணரியலுள்,

'முதனிலை யெண்ணின்முன் வல்லெழுத்து வரினும்
ஞாமவத் தோன்றினும் யவவந் தியையினும்
முதனிலை யியற்கை யென்மனார் புலவர்.' (குற்றியலுகர-௭௩)

என்றாராகலின்.

ஐந்திணைக் களவு

அஃதேயெனின், அன்பினுடைய ஒழுக்கத்தை அன்பின் வேறென்று கொள்வல், தச்சனுடைய மாடம் தச்சனின் வேறு ஆயதுபோல என்றற்கு, அதுவன்று; பொன்னினுடைய குடம் பொன்னின் வேறல்லதுபோல என்பது. மூன்றும் வேற்றுமை காரண காரியத்தை வேறு உணரவும் நிற்கும், வேறன்றி உணரவும் நிற்கும்; அவற்றுள், வேறன்றி உணரநிற்கும் பகுதி கொள்க.

அஃதேயெனின், 'ஐந்திணை' என்பதன் முன்னர்ச், 'களவு' என்னுஞ் சொல் எத்திறத்தான் வந்தது? ஒரு சொன்முன் ஒரு சொல் வருங்காற் பயனிலை வகையானும், தொகைநிலை வகையானும், எண்ணுநிலை வகையானும் என மூன்றினுள் ஒன்று பற்றியன்றே வருவது; அவற்றுள், இஃது எவ்வகையான் வந்ததோ எனின், தொகைநிலைவகையான் வந்தது என்பது. தொகை தாம் பல; அவற்றுள் இஃது எத்தொகையான் வந்ததோ எனின், வேற்றுமைத்தொகையான் வந்தது என்பது.

அவ்வேற்றுமைத்தொகை தாம் பல; அவற்றுள் இஃது எவ் வேற்றுமைத்தொகையோ எனின், ஏழாம்வேற்றுமைத் தொகை என்பது. அவ்வேழாம் வேற்றுமை உருபுதாம் பல; அவற்றுள் யாது தொக்கது எனின், உள் என்பது தொக்கது. ஐந்திணையுட் களவு என்பதாயின், ஐந்திணையுள்ளுங் களவு வேறாகாதோ, குடத்துள் விளக்கும் தடற்றுள் வாளும் அவ் விடத்தின் வேறாயதுபோல எனின், ஏழாம்வேற்றுமை இடத் தையும் இடத்துநிகழ்பொருளையும் வேறு உணரவும் நிற்கும், வேறன்றி உணரவும் நிற்கும்; அவற்றுள், வேறு உணர நின்ற வழிக் காட்டிக் கடாவினாய்; வேறன்றி உணர நின்றவழிக் காட்டியக்கால் அதுபோலக் கொள்க. அரங்கினுள் அகழ்ந் தான், மாடத்தினுள் அகழ்ந்தான் என்றதுபோல, ஐந்திணை யுள்ளுங் களவு வேறன்று என்பது.

அஃதேயெனின், 'அன்பின் ஐந்திணைக் களவு அந்தணர் அருமறை' என அமையாதோ? 'எனப்படுவது' என்றது எற்றிற்கோ எனின், செய்யுளின்பத்தின்பொருட்டு வந்தது என் னும் ஒருவன்; அற்றன்று, அதனான் ஒருபொருள் உரைப்பல் என்னும் ஒருவன். அதனான் ஒரு பொருள் உரைப்பான் பக்கம் வலியுடைத்து. அஃதியாதோ எனின், களவு என்றற் குச் சிறப்புடைத்து என்றவாறு. 'ஊர் எனப்படுவது உறை யூர்' என்ற இடத்துப் பிறவும் ஊருண்மை சொல்லி, அவற்று ளெல்லாம் உறையூர் சிறப்புடைமை சொல்லுப. இங்குப் பிற வும் களவுண்மை சொல்லி, அக் களவுகட்கெல்லாம் இக் களவு சிறப்புடைத்து சுவர்க்கம் வீடுபேறுகளை முடிக்குமாகலான், 'எனப்படுவது' என்று சொல்லிச் சிறப்பிக்கப்பட்டது. அது பாயிரத்துள்ளும் உரைத்தாம். மற்று உலகத்துக் களவாயின எல்லாம், கைகுறைப்பவும் கண்சூலவும் கழுவேற்றவும் பட்டுப், பழியும் பாவமும் ஆக்கி, நரகத் தொடக்கத்துத் தீக்கதிகளில் உய்க்கும். இது மேன்மக்களாற் புகழப்பட்டு ஞான வொழுக்கத் தோடு ஒத்த இயல்பிற்றாகலானும், பழி பாவம் இன்மையானும், 'எனப்படுவது' என்று விசேடிக்கப்பட்டது.

எண்வகை மணம்

இனி, அந்தணர் அருமறை மன்றல் எட்டினுள் என்பது; அந்தணர் என்பார் பார்ப்பார்; அருமறை என்பது வேதம்; மன்றல் என்பது மணம்; எட்டு என்பது அவற்றது தொகை கொடுத்துச் சொன்னவாறு. அவை யாவையோ எனின் — பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம், காந்தர்வம், அசுரம், இராக்கதம், பைசாசம் என இவை;

என்னை,

'அறநிலை யொப்பே பொருள்கோள் தெய்வம்
யாழோர் கூட்டம் அரும்பொருள் வினையே
இராக்கதம் பேய்நிலை யென்றிக் கூறிய
மறையோர் மன்றல் எட்டவை அவற்றுள்
துறையமை நல்லியாழ்த் துணைமையோர் இயல்பிதன்[1]
பொருண்மை யென்மனார் புலமை யோரே.'

என்பதன் பொருளென்று உணர்வது.

பிரமம் என்பது — நாற்பத் தெட்டியாண்டு பிரமசரியங் காத்தாற்குப் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தாளை அணிகலன் அணிந்து கொடுப்பது. கொடாவிடின், ஓர் இருதுக்காட்சி ஒருவனைச் சாராது கழிந்தவிடத்து ஒரு பார்ப்பனக் கொலையோடு ஒக்கும் என்பது; இதனை அறநிலை என்றுணர்வது.

பிரசாபத்தியம் என்பது — மைத்துன கோத்திரத்தான் மகள் வேண்டிச் சென்றால் மறாது கொடுப்பது; [2]இதனை ஒப்பு என்று உணர்வது.

ஆரிடம் என்பது — ஆவும் ஆனேறும் பொற்கோட்டுப் பொற்குளம்பினவாகச் செய்து அவற்றிடை நீரிற் கொடுப்பது; இதனைப் பொருள்கோள் என உணர்வது.

தெய்வம் என்பது — வேள்வி ஆசிரியற்கு வேள்வித்தீமுன் வைத்துக் கொடுப்பது; இதனைத் தெய்வம் என்று வழிபடப் பட்டது.

காந்தர்வம் என்பது — இருவர் ஒத்தார் தாமே கூடுங்கூட்டம்; இதனை யாழோர் கூட்டம் என்று உணர்வது.

அசுரம் என்பது — கொல்லேறு கொண்டான் இவளை எய்தும், வில்லேற்றினான் இவளை எய்தும், திரிபன்றி எய்தான் இவளை எய்தும், மாலை சூட்டப்பட்டான் இவளை எய்தும் என இவ்வாறு சொல்லிக் கொடுப்பது, இஃது அரும்பொருள் வினை நிலை என்பது.

இராக்கதம் என்பது — அவள் தன்னினுந் தமரினும் பெறாது வலிந்து கொள்வது.

பைசாசம் என்பது — மூத்தாள் மாட்டும் துயின்றாள்மாட்டும் களித்தாள் மாட்டும் சார்வது; இது பேய்நிலை எனப்படும்.

(பாடம்) 1. புலமையோர் புணர்ப்பிதன். 2. அதனை ஒப்பென்பது.

இவ்வெட்டு மணமும், 'மன்றல் எட்டு' என்று சொல்லப் பட்டன என வுணர்க.

இனிக், கந்தருவ வழக்கம் என்பது — கந்தருவர் என்பார் "ஈண்டுச் செய்த நல்வினைப் பயத்தால் ஒருவர் கொடுப்பாரும் அடுப்பாரும் இன்றி, இருவரும் ஒரு பொழிலகத்து எதிர்ப் பட்டுப் புணர்வது; இது காந்தர்ப்பமணம். இதனை ஒப்பதனைக் களவு என்று வேண்டும் இவ்வாசிரியன்."

அஃதேயெனின், கந்தருவ வழக்கம்போல்வது என்னாது, 'கந்தருவ வழக்கம்' என்றமையான், அதனைக் களவு என்று கொள்ளாமோ எனின், கொள்ளாம். நூற் கிடக்கை அவ்வியல பிற்றன்று, ஆகலான், போல்வது என்றே கொள்ளற்பாலது. போறல் என்பது சிறிது ஒத்துச் சிறிது ஒவ்வாது ஒழிவது; என்னை, 'குவளைப் பூப்போலுங் கண்' என்றால், நீல மாத்திரை ஒக்கும், மற்று ஒவ்வாப்புடை பெரிது; 'பவளம்போலும் வாய்' என்றால், செம்மை மாத்திரை ஒக்கும், மற்று ஒவ்வாப் புடை பெரிது. இங்கும் ஏகதேசத்துப் புணர்தலும், கொடுப்பாரும் அடுப்பாரும் இன்றிப் புணர்தலும், ஒத்த குலத்தினர் ஆகலும், ஒத்த அன்பினர் ஆகலும் என்னும் இத்துணையே ஒப்பிக்கப் பட்டது; மற்றைப் புடையெல்லாம் ஒவ்வாது.

அஃதேயெனின், 'கந்தருவ வழக்கம் போல்வது' என வேண்டாவோ சூத்திரத்துள் எனின், வேண்டா; உவமம் தொகுத்தவாறு சொல்லுதும்: பசுப்போல்வானைப் பசு என்றலும், பாவைபோல்வாளைப் பாவை என்றலும் என்பது.

(அஃதேயெனின், அவை எட்டும், அதனையொத்த இதுவும் என, மணம் ஒன்பதாகற்பால எனின், அதுவன்று; அவ்வெட்டும் உலகியலில் உள்ளன; இஃது அன்னது அன்று; இல்லது இனியது நல்லது என்று புலவரால் நாட்டப்பட்டதோர் ஒழுக்க மாகலின், இதனை உலக வழக்கத்தினோடு இயையான் என்பது.) அஃதேயெனின், இதனை முதனூல் என்று புகுந்தமையாற், 'கந்தருவ வழக்கம்' என்றே மொழியற் பாற்று; 'என்மனார்' என்று சொல்லற்பாற்று அன்று; அது வழிநூல் வாய்பா டாகலான் என்பது கடா. அதற்கு விடை, பிற நூலெல்லாம் ஆசிரியப் பகுதிப்படும், இதுவும் அவையேபோல ஆசிரியப் பகுதிப் படுங்கொல்லோ எனின், படாது. கந்தருவ வழக்கம் போல்வது களவாதல் மூன்று காலத்துப் புலவர்க்கும் ஒப்ப முடிந்தமையால்; அவ்வகை சொன்னான் என்பது.

அஃதே யெனின், தன்னையொத்த புலவர் இல்லை யன்றே! தான் தலைவனாகலான், எல்லாம் உணர்ந்தா னாகலான் எனின்,

அஃதே கருத்து, அறிந்திலே; தன்னானே உரைக்கப்பட்டது எனினும், பிறவற்றை யெல்லாம் திரியவும் திரியாமையும் கொண்டார். இதனைத் திரியாமையே கொண்டார் எல்லாரும் என்றற்கு அவ்வாறு உரைக்கப்பட்டது. தன் மதம் உணர்ந் தாரையும் புலவர் என்றான், அறிபொருளுக்கு ஏனோரும் புலவ ராகலின்.

இனி, என்மனார் என்பது, 'என்ப' என்னும் முற்றுச் சொல்,

'குறைக்கும்வழிக் குறைத்தல்' (எச்சவியல் - எ)

என்பதனாற் பகரம் குறைத்து,

'விரிக்கும்வழி விரித்தல்' (எச்சவியல் - எ)

என்பதனால், 'மன், ஆர்' என்பன இரண்டு இடைச்சொற் பெய்து விரித்து, 'என்மனார்' என்று ஆயிற்று.

'என்மனார்' என்பது 'புலவர்' என்னும் பெயர்கொண்டு முடிந்தது, முற்றுச்சொல் எச்சப்பெயர்கொண்டு முடியும் ஆகலின் என்பது. (க)

சூத்திரம் - உ

அதுவே
"தானே அவளே" தமியர் காணக்
காமப் புணர்ச்சி இருவயின் ஒத்தல்.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், மேற்கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்கும் ஒழுக்கம் களவு என்று வேண்டிற் றல்லது, இன்ன இலக்கணத்தது என்றிலா தார், அதனை உணர்த்துதல் நுதலிற்று; இச் சூத்திரத்துட் கருதிய பொருள் மேலதனோடு இயையும்.

இதன் பொருள் : அதுவே என்பது—பண்டறி சுட்டு, மேற் சொல்லப்பட்ட கந்தருவ வழக்கம்போலுங் களவு என்றவாறு; தானே அவளே என்பது—தானே அவள், அவளே தான்; என்பது என் சொல்லியவாறோ? எனின், "தான் அவள்" என்னும் வேற்றுமை யிலர் என்றவாறு;

"இங்ஙனம் வாசகம் வேறுபடச் சொல்லப்பட்டாராயினும், அன்பினானும் குணத்தினானும் கல்வியினானும் உருவினானும் திருவினானும் திரிபிலர் ஒருவரோடொருவர் என்பதாம்." அஃது

என்போலவோ எனின்—உருளரிசி, கொத்தமுரி என்றாற் போல எனின், அது பொருந்தாது; என்னை காரணம் எனின், கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்கும் எனவே வேற்றுமை யின்மை முடிந்தது, அவர் வேற்றுமை யிலராகலின்; இன்னும் ஒருகால் வாசகம் வேறுபடுத்து அப்பொருளே சொல்லப் புனருத்தமாம்; என்னை, "ஒரு பொருளை வேறுபட்ட வாய்பாட்டாற் பல்காற் சொல்லுவது புனருத்தமாகலின்."

இனி, ஒருவன் சொல்வது இவனும் பற்பன்னூறாயிரவர் கூர் வேல் இளைஞரொடு திரிதரினன்றித் [1]தமியனாதல் இலன், பெரியனாதலால்; இவளும் பற்பன்னூறாயிரவர் ஆயமகளிர் புடை சூழத் திரிதரினன்றித் [2]தமியளாதல் இலள், பெரியளாதலால். இங்ஙனம் இல்லாதான், இவனும் இளைஞரினீங்கித் தானேயாய், இவளும் ஆயத்தின் நீங்கித் தானேயாய், இங்ஙனம் புணர்வர் என்ப. இவனை இளைஞரின் நீக்கியும், இவளை ஆயத்தின் நீக்கியும் பிரித்துக் கோடற்குத், 'தானே அவளே' என்று சொல்லப் பட்டது என்னும் இவ்வுரையும் பொருந்தாது. என்னை காரணம் எனின், கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்கும் எனவே, தமியராய்ப் புணர்தல் முடிந்தது; இன்னும் ஒருகால் அப் பொருளையே சொல்லப் புனருத்தமாம் என்பது.

மற்று என்னோ உரையெனின், தானே அவளே என்பது, ஆண்பால்களுள் இவனோடு ஒத்தாரும் இல்லை, மிக்காரும் இல்லை, குறைபட்டார் அல்லது; எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் ஞானத் தானும் குணத்தானும் உருவினானும் திருவினானும் பொருவிலன் தானே என்பது; இவளும் அன்னள் எனவே, இருவரும் பொரு விறந்தார் என்பதனைப் பயக்கும்.

நின்ற ஏகாரம், ஐந்து ஏகாரத்துள்ளும் என்ன ஏகாரமோ எனின், ஆண் குழுவின் இவனையே பிரித்து வாங்கினமையானும், பெண்குழுவின் இவளையே பிரித்து வாங்கினமையானும் பிரிநிலை ஏகாரம் எனப்பட்டது; பலவற்றுள் ஒன்று பிரிப்பது பிரிநிலை ஏகாரம் எனப்படும் ஆகலான் என்பது.

அஃதேயெனின், கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்கும் எனவே, எத்திறத்தானுங் குறைபாடு இன்மை முடியாதோ எனின், முடியாது; கந்தருவர்க்கும் ஞானக் குறைபாடும் தருமக்குறை பாடும் ஆள்வினைக் குறைபாடும் உண்டு. இச் சொல்லப்பட்டன சிறிதே யென்றே ஒப்பித்து, பொருவிறப்புச் சூத்திரத்தாற் சொல்லவேண்டும் என்பது.

(பாடம்) 1. தனியனாதல். 2. தனியளாதல்.

தமியர் காணை என்பது—தம் உணர்வினர் அன்றி எதிர்ப்பட என்றவாறு.

அஃதேயெனின், இவர் தம் உணர்வினர் அல்லராகின்றது, காணாமுன் ஆபவோ, கண்டபின் ஆபவோ, காட்சியோடு உடன் ஆபவோ எனின், காணாமுன் தம் உணர்வினர் அல்லராப எனின், காட்சி காரணம் அன்றாயிற்றும், தம் உணர்வினர் அல்லர் ஆதற்கு; அல்லதூஉம் காரணமின்றி ஆகலான் எப்பொழுதும் தம் உணர்வினர் அல்லராகல் வேண்டும்.

இனிக், கண்டபின் தம்முணர்வினர் அல்லார் எனின், காட்சியது நீக்கத்துக்கண்ணும் தம் உணர்வினர் அல்லார் ஆகல் வேண்டும், 'உண்டபின் வந்தான் சாத்தன்' என்றால், உண்டற் கருமக் கழிவின்கண் வந்ததுபோல. அல்லதூஉம் கண்டபின் தம் உணர்வினர் அல்லராகவே, கண்ட சமவாயத்துத் தம் உணர்வின ராகல் வேண்டும்; ஆகவே, கண்டும் தம் உணர்வினராய் நின்றார் பின்னை மயங்குதற்குக் காரணம் என்னையோ என்பது.

இனிக், காட்சியும், தம் உணர்வினர் அல்லராகலும் உடன் நிகழுமே யெனின், காட்சி என்னுங் காரணத்தால் தம் உணர்வினர் அல்லராதற்றன்மை நிகழற்பாற்றன்று. ஒரு காலத்து ஓரிடத்து ஒருங்கு தோற்றின பொருள் ஒன்றனை ஒன்று முடித்தன எனப்படாமை காண்டும், ஆவிற்கு இருகோடு போல என்பது. அதனால், மூன்று அல்லது நான்காவது காலம் இல்லை. இன்மையின், அவர் காட்சியானே தம் உணர்வினர் அல்லர் என்பது முடிக்கல் வேண்டும். எங்ஙனம் முடிக்குமாறு எனின், காணாமுன்னே தம் உணர்வினர் அல்லராகற்றன்மை உடையர் ஆதலின் என்பது. என்னை, ஏனாதிமோதிரம் செறித்தற் றிருவுடையான் ஒருவன், ஏனாதிமோதிரஞ் செறிக்கும் அத்திரு அவன் செறிக்கின்ற பொழுதே உண்டாயிற்றன்று; முற்கொண்டு அமைந்து கிடந்தது. அரசுவீற்றிருந்த திருவுடையான் ஒருவன், அரசுவீற்றிருக்கும் அத்திரு அரசுவீற்றிருக்கின்ற பொழுதே உண்டாயிற்று அன்று; முற்கொண்டு அமைந்து கிடந்தது, அது பின்னை ஒரு காலத்து ஓரிடத்து ஒரு காரணத்தான் எய்துவிக்கும். அதுபோல, இன்ன நாள், இன்ன பக்குவத்து, இன்ன பொழுது, இன்ன இடத்து இவள் காரணமாக இவன் தன் உணர்வினன் அல்லனும் என்பதூஉம், இவன் காரணமாக இவள் தன் உணர்வினள் அல்லளாம் என்பதூஉம் முன்னே முடிந்து கிடந்தன. அது பின்னுங் கொணர்ந்து எய்துவிக்கும்;

என்னை,

'ஒளிப்பினும் ஊழ்வினை யூட்டாது கழியாது.'

என்பதாகலான்.

காட்சி துணைக்காரணம் அவ்வினை பயத்தற்கு; வித்து முளைத்தற்கு நிலனும் நீரும்" இருதுவும்" துணைக்காரணம் ஆயிற் றுப் போலவும், சோறுதல் இயல்பிற்றாகிய அரிசி சோறுதற்கு அடுவானைத் தொடக்கமாகவுடைய காரணம் துணைக்காரணம் ஆயிற்றுப் போலவும் என்பது. அஃதேயெனின், காட்சி துணைக்காரணம் பிற எனின், காட்சியின்முன் கிளர்ந்ததோ? பின் கிளர்ந்ததோ? உடனே கிளர்ந்ததோ உள்ளத்துத் தான் கிளர்கின்றது எனின், முன்னைக் கடா வந்து எய்துமால், என்னையோ எனின், காட்சியோடு உடனே கிளரும்; என்னை, இருட்டகத்து விளக்குக்கொண்டு புக்கால், விளக்கு வாராத முன்னரும் இருள் நீங்காது; விளக்கு வந்தபின்னரும் இருள் நீங்காது; விளக்கு வருதலும் இருள் நீக்கமும் உடனே நிகழும். அதுபோலக், காட்சியும் ஞான வொழுக்கக் குணங்களது தன்மையழிவும் உடனே நிகழும். விளக்கினைக் காட்சியாகக் கொண்டு, ஞானவொழுக்கங்களை இருளாகக் கொள்க.

இனிக், காமப்புணர்ச்சி என்பது—தலைமகனும் தலைமகளும் தமியராய் ஒரு பொழிலகத்து எதிர்ப்பட்டுத் தம் உணர்வின ரன்றி" வேட்கை மிகவினாற்" புணர்வது என்பது. காமம்.

ஆயின் இவர், மேற் பொருவிறந்தார் தலைமகனுந் தலை மகளும் என்றமையான், அவனும், கற்கந்தும் எறிபோத்தும்[1] கடுங்கண் யானையும் தறுகட் பன்றியும் கருவரையும் இருநிலனும் பெருவிசும்பும் அனையார், ஆளி மொய்ம்பினர், அரிமான் துப் பினர் பற்பல் நூறுயிரவர் கூர்வேல் இளையர் தற்சூழச் செல்வன் என்பது முடிந்தது.

இவளும் உடன் பிறந்து, உடன் வளர்ந்து, நீர் உடனாடிச், சீர் உடன்பெருகி, ஓல் உடனாட்டப், பால் உடனுண்டு, பல் உடனெழுந்து, சொல் உடன்கற்று, பழமையும் பயிற்றியும் பண்பும் நண்பும் விழுப்பமும் ஒழுக்கமும் மாட்சியும் உடையார், பற்பல் நூறுயிரவர் கண்ணும் மனமும் கவரும் ஒண்ணுதல் மகளிர் தற்சூழத், "தாரகை நடுவண் தண்மதிபோலச்" செல்வாள் என்பது முடிந்தது.

முடியவே, தமியராய்ப் புணர்ந்தார் என்பதனோடு மாறு கொள்ளும் எனின், மாறுகொள்ளாது; என்னை, அவள் ஆயங் களும் பொழிலிடம் புகுதலும் விளையாட்டு விருப்பினாற் பிரியும். என்னை பிரியுமாறு எனின், ஒருவர் ஒருவரின் முன்னர்த் தழை விழைதக்கன தொடுத்தும் என்றும், கண்ணி தண்ணறு நாற் றத்தன செய்தும் என்றும், போது மேதக்கன கொய்தும்

(பாடம்) 1. எய்ப்போத்தும்.

என்றும், மயிலொடு மாறுடுதும் என்றும், குயிலொடு மாறு கூவுதும் என்றும், அருவியாடி அஞ்சுனை குடைதும் என்றும், வாசமலர்க்கொடியில் ஊசலாடுதும் என்றும் பரந்து, அப்பாலுள்ளார் இப்பாலுள்ளாள்கொல்லோ என்றும், இப்பாலுள்ளார் அப்பாலுள்ளாள்கொல்லோ என்றும் இவ்வகை நினைத்துப் பிரிப என்பது.

இவ்வகை அவளைத் தமியளாய்ப் பிரிபவோ எனின், எட்டியுஞ் சுட்டியுங் காட்டப்படும் குலத்தள் அல்லளாகலானும், 'பான்மை' அவ்வகைத்தாகலானும் பிறவாறு நினையார் பிரிப என்பது. ஆயின், இவ்வகைப்பட்ட ஆயத்திடை மேனாள் பிரிந்து பயின்றறியாதாள் தமியளாய் நிற்குமோ எனின், நிற்கும்; தான் பயின்ற இடம் தன் ஆயத்தினோடு ஒக்கும் ஆகலான் என்பது.

யாங்ஙனம் நிற்குமோ எனின், சந்தனமும் சண்பகமும் தேமாவும் தீம்பலவும் ஆசினியும் அசோகும் கோங்கும் வேங்கையும் குரவமும் விரிந்து, நாகமும் திலகமும் நறவும் நந்தியும் மாதவியும் மல்லிகையும் மௌவலொடு மணங்கமழ்ந்து, பாதிரியும் பாவைஞாழலும் பைங்கொன்றையும் பிணியவிழ்ந்து, பொரிப்புன்கும் புன்னாகமும் முருக்கொடு முகைசிறந்து, வண்டறைந்து தேனார்ந்து வரிக்குயில்கள் இசைபாட, தண்தென்றல் இடைவிராய்த் தனியவரை முனிவுசெய்யும் பொழிலது நடுவண், ஒரு மாணிக்கச் செய்குன்றின்மேல், விசும்பு துடைத்து, பசும்பொன் பூத்து, வண்டு துவைப்பத் தண்தேன் துளிப்பதோர் வெறியுறு நறுமலர் வேங்கை கண்டாள்; கண்டு, பெரியதோர் காதல் களிகூர்ந்து, தன் செம்மலர்ச் சீறடிமேற் சிலம்பு கிடந்து சிலம்புபுடைப்ப, அம் மலர் அணிக்கொம்பர் நடை கற்பதென நடந்து சென்று, நறைவிரி வேங்கை நாண்மலர் கொய்தாள்; கொய்தவிடத்து, மரகதமணி விளிம்பு அடுத்த மாணிக்கச்சுனை மருங்கினதோர் மாதவிவல்லி மண்டபத்துப், போது வேய்ந்த பூநாறு கொழுநிழற்கீழ்க் கடிக்குருக்கத்திக் கொடி பிடித்துத் தகடுபடு பசும்பொற் சிகரங்களின் முகடுதொடுத்து வந்து இழிதரும் அருவி, பொன் கொழித்து, மணி வரன்றி, மாணிக்கத் தொடு வயிரம் உந்தி, அணிகிளர் அருவி ஆடகப் பாறைமேல் அதிர்குரல் முரசின் கண்ணிரட்ட, வண்டும் தேனும் யாழ்முரல, வரிக்குயில்கள் இசைபாடத், தண் தாது தவிசுபடப் போர்த்ததோர் பளிக்குப் பாறை மணித்தலத்துமிசை, நீல ஆலவட்டம் விரித்தாற்போலத் தன் கோலக் கலாவம் கொளவிரித்து, முளை இளஞாயிறு இளவெயில் எறிப்ப, ஓர் இளமயில் ஆடுவது நோக்கி நின்றாள்.

அப்பால், தலைமகனும் பற்பல் நூறுயிரவர் கூர்வேலிளைய ரொடு குளிர்மலைச்சாரல் வேட்டம் போய் விளையாடுகின்றான், ஆண்டு எழுந்ததோர் கடுமாவின் பின்ஓடிக், காவல் இளையரைக் கையகன்று, நெடுமான்தேரொடு பாகனை நிலவுமணற் கானி யாற்று நிற்கப் பணித்துத், தொடுகழல் அடியதிரச் சுருளிருங் குஞ்சி பொன்ஞாணிற் பிணித்துக், கடிகமழ் நறுங்கண்ணிமேல் கொண்டு வண்டு மணனயர, அஞ்சாந்தின் நறு நாற்றம் அகன் பொழிலிடைப் பரந்து நாற, அடுசிலையொடு கணை ஏந்தி, வடிவு கொண்ட காமன்போலச் சென்று, அவள் நின்ற இரும்பொழில் புகும். அஃதியாங்ஙனமோ எனின், "வடகடலிட்ட ஒரு நுகம் ஒருதுளை, தென்கடலிட்ட ஒருகழி சென்று கோத்தாற்போல" வும், வெங்கதிர்க் கனலியும் தண்கதிர் மதியமும் தம் கதிவழுவித் தலைப்பெய்தாற் போலவும் தலைப்பெய்து, ஒருவர் ஒருவரைக் காண்டல் நிமித்தமாகத் தமியர் ஆவர்.

தலைமகன் குணம் நான்கு

தமியராதல் என்பது, தம் உணர்வினர் அல்லராதல். தம் உணர்வினர் அல்லராதல் என்பது என்னோ எனின், தலைமகற்கு அறிவு, நிறை, ஓர்ப்பு, கடைப்பிடி என்பன குணம்.

அறிவு என்னோ எனின்,

'எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.' (குறள் - ௩௫௫)

என்றாராகலின், எப்பொருளாயினும் அப்பொருட்கண் நின்று அம்மெய்ம்மையை உணர்வது அறிவு.

நிறை என்பது என்னோ எனின், காப்பன காத்துக் கடிவன கடிந்து ஒழுகும் ஒழுக்கம்.

ஓர்ப்பு என்பது ஒரு பொருளை ஆராய்ந்து உணர்தல் என்பது.

கடைப்பிடி என்பது கொண்டபொருள் மறவாமை.

இந்நான்மையும் தலைமகற்கு வேட்கையான் மீதூரப்பட்டுப், "புனல் ஓடுவழிப் புற்சாய்ந்தாற்போலச்" சாய்ந்து கிடப்பது.

தலைமகள் குணம் நான்கு

இனித் தலைமகட்கு நாண், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்பன குணம்; அவற்றுள்,

நாண் என்பது பெண்டிர்க்கு இயல்பாக உள்ளதொரு தன்மை;

மடம் என்பது கொளுத்தக் கொண்டு கொண்டது விடாமை;

அச்சம் என்பது பெண்மையின் தான் காணப்படாததோர் பெருள் கண்டவிடத்து அஞ்சுவது;

பயிர்ப்பு என்பது பயிலாத பொருட்கண் அருவருத்து நிற்கும் நிலைமை.

இந்நான்மையும், புனல் ஓடுவழிப் புற்சாய்ந்தாற்போல, வேட்கையான் மீதூரப்பட்டுச் சாய்ந்து கிடக்கும்.

வேட்கை என்பது என்னை எனின், ஒருவர் ஒருவரை இன்றியமையாமை. அவ்வின்றியமையாது நின்ற வேட்கை எல்லா உணர்வினையும் நீக்கித் தானேயாய், நாண்வழிக் காசு போலவும், நீர்வழி மிதவைபோலவும், பான்மைவழி யோடி இருவரையும் புணர்விக்கும் என்பது. ஆகலான், தமியராய்ப் புணர்வது தலைமையொடு மாறுகொள்ளாது என்பது. இது காமப்புணர்ச்சி என்பது.

களவுப்புணர்ச்சி—உள்ளப்புணர்ச்சி

இதனை, ஓர் ஆசிரியன், உள்ளத்தானே புணர்ந்தார் என்னும்; என்னை, மெய்யுறுபுணர்ச்சி பொருவிறந்தார் என்பதனொடு மாறுகொள்ளும். யாங்ஙனம் மாறுகொள்ளுமோ எனின், ஏகதேசத்துப் பிறர்க்குரிய பொருளை வெளவினனைப் பெருமைசொல்லப்படாது; அதுபோல, இவனும் கொடுப்ப அடுப்ப எய்தற்பாலான், ஏகதேசத்து எதிர்ப்பட்டுச் சென்றெய்தி முயங்கினமையின். என்னை, பிறர்க்கு உரிய பொருள் எளிதாகச் செய்யப்படாமையினும், பெரியனாய்ச் சென்றது. அங்ஙனமாகில், "உலகத்துப் பன்மக்களெல்லாம் பெரியர், சீராதபொழுது பிறருடைமை கொள்ளாது, சீர்த்த பொழுது வெளவுதலால்."

இனி, இவளும் குரவரது பணியாற் சென்று அவனை வழிபடற்பாலாள், ஏகதேசத்துத் தலைப்பட்டு, வழிபட்டமையாற் பெருமை இலள்; என்னை, தேர்ந்து காணாது, உள்ளம் ஓடினவழி ஓடுதலான். உள்ளத்தான் வேட்கப்படாத பொருளில்லை; அவ்வ வேட்கப்பட்டவற்றுக்கணெல்லாம், அறத்தின் வழுவாமையும் பொருளின் வழுவாமையும் தனக்குத் தகவும் ஆராயாது,

உள்ளம் ஒடினவழி ஓடுவித்தல் தக்கதன்று என்பதனுல் அது வும் மாறுகொள்ளும் என்பது.

மற்று என்னையோ உரைக்குமாறு எனின், அவர் தம்முள் மெய்யுற்றுப் புணர்ந்திலர், இருவர்தம் காமமுமே தம்முட் புணர்ந்தன என்று, இங்ஙனம் உள்ளங்களாநின்று புணர்வது புணர்ச்சி; இது பிறரொருவர் உணர நெடுங்காலம் புணர்த லாகாது என நீங்கும் நீக்கம் பிரிவு; அப்பிரிவின்கட் சொல்லு வது மெய்யுறுபுணர்ச்சிக்குச் சொல்லுவன எல்லாஞ் சொல் லவே அமையும். பாங்கற்கூட்டத்தின்கண்ணும் தோழியிற் கூட்டத்தின்கண்ணும் எல்லாம் அதுவே.

"வரைந்து எய்திய ஞான்று மெய்யுறு புணர்ச்சி உண்டா வது என்ப". (மெய்யுறு புணர்ச்சி யாண்டு நிகழும் எனின்.)

களவுப்புணர்ச்சி—மெய்யுறுபுணர்ச்சி உள்ளத்தால் உள்ளமும் ஒருவினை கலவிடத்து

அது பொருந்தாது என்று மெய்யுறுபுணர்ச்சி வேண்டு வார் சொல்லுவது; மெய்யுறுபுணர்ச்சி தக்கின்று என்று ஆகாதே உள்ளப்புணர்ச்சி வேண்டியது; அங்ஙனங் கருதின், பிறர்க்கு உரிய பொருண்மேல் உள்ளத்தை ஓடவிடுதல் தக் கின்று என்று மீட்க அமையாதோ என்பது. அல்லதூஉம், உள்ளத்தான் வேட்கை செல்லினும் மெய்யுற்றார் ஆயிற்று. அதன்கண் இருபுடை கருதி ஆகாதே; ஆகவே, இவட்குக் கற்பழியும் பிறரொருவரை வழிபட. இனி, உள்ளஞ் சென்ற பொழுதே அமைந்து இரண்டாவதில்லை என்று கருதினனே எனினும் மெய்யுறவே; குற்றம் என்னோ என்பது. அல்ல தூஉம், மெய்யும் மொழியும் என்பன உள்ளத்தின்வழியவன்றே, அஃது இறந்தபின்னை இறவாது நின்றது என்னோ என்பது. அல்லதூஉம், பார்ப்பான் பாதகமாயிற்றென்று நினைக்குமாயின் பிராயச்சித்தத்திற்கு உரியனும்; அதனற் செய்கையும் நினைப்பும் ஒக்கும் என்பது. அல்லதூஉம், மெய்யுறுவது ஆகாது என்னுந் தெரிந்துணர்ச்சி உண்டாயின் தமியர் என்பதனொடு மாறு கொள்ளும் என்பது.

அல்லதூஉம், கந்தருவர் உள்ளத்தாற் புணர்ந்தாராயின், இவரும் உள்ளத்தாற் புணர்ப என்பது; என்னை, கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்கும் என்றமையின் என்பது. அல்லதூஉம் தெரிந்துணர்வு உண்டாமே எனின், அன்பினன் நிறைந்தார் என்பது அமையாது; என்னை, நிறைந்திருந்ததோர் கொள் கலம் பிறிது ஒன்றற்கு இடங் கொடாததுபோல என்பது. இவர் உத்தமராகலான் உள்ளத்தானே புணரப் போகம் முடியும்

எனின், பின்னையும் எஞ்ஞான்றும் மெய்யுறவுவகை கூடாதாம். புத்திரலாபத்திற்கு மெய்யுறபவே எனின், கருமப்பொருட்டன்றி வேட்கையில்லை என்பதனல், உள்ளப்புணர்ச்சி உரையன்று, மெய்யுறுபுணர்ச்சியே வேண்டும் என்பது.

சொற்பாடு

இனி, ஒரு சாரார் உரைக்குமாறு: மெய்யுறுபுணர்ச்சி தக்கது, இன்சொல்லும் கூற்றும் இன்றிப் பசுப்போலப் புணர்ந்தார் என்பது தகாது, சொற்படுகால் முறைமையான் நிகழ்ந்து புணர்தல் தகவுடைத்து. அவை யாவையோ எனின்—காட்சி, ஐயம், தெளிதல், தேறல் என இவை. அவற்றுள்,

காட்சி என்பது — இருவரும் தம்முட் கண்ணுறுவது. அதற்குச் செய்யுள்;

'பூமரு கண்ணிணை வண்டாப் புணர்மென் முலைஅரும்பாத்
தேமரு செவ்வாய் தளிராச் செருச்செந் நிலத்தைவென்ற
மாமரு தானையெங் கோன்வையை வார்பொழி லேர்கலந்த
காமரு பூங்கொடி கண்டே களித்தஎம் கண்ணிணையே.' (க)

ஐயம் என்பது — கண்ணுற்ற பின்னை ஐயப்படுவது. எங்ஙனமோ எனின், வரையரமகள்கொல்லோ, வானரமகள் கொல்லோ, நீரரமகள்கொல்லோ, இத்துணை மேதகவுடையாள்! அன்றி, மக்களுள்ளாள்கொல்லோ! என்றும் ஐயப்படுவது. அதற்குச் செய்யுள் :

'உரையுறை தீந்தமிழ் வேந்தன் உசிதன்தென் நாட்டொளிசேர்
விரையுறை பூம்பொழின் மேலுறை தெய்வங்கொ லன்றிவிண்தோய்
வரையுறை தெய்வங்கொல் வானுறை தெய்வங்கொல் நீர்மணந்த
திரையுறை தெய்வங்கொல் ஐயந் தருமித் திருநுதலே.' (உ)

இவளும் அவனை ஐயப்படும். கடம்பமர் கடவுள்கொல்லோ, இயக்கன்கொல்லோ! அன்றி, மக்களுள்ளான்கொல்லோ என்று இங்ஙனம் ஐயப்படும்.

இவ்வகை நினைந்தபின்னைத் தெளிவு வருமாறு: ஆடை மாசுண்டலானும், கால் நிலந்தோய்தலானும், கண் இமைத்தலானும், கண்ணி வாடுதலானும், சாந்து புலர்தலானும் என்று இங்ஙனந் தெரியும்; தெரிந்த பின்னைத் துணியும் என்பது. அதற்குச் செய்யுள் :

'பாவடி யானைப் பராங்குசன் பாழிப் பகைதணித்த
தூவடி வேல்மன்னன் கன்னித் துறைச்சுரும் பார்குவளைப்
பூவடி வாள்நெடுங் கண்ணும் இமைத்தன பூமிதன்மேற்
சேவடி தோய்வகண் டேன்தெய்வ மல்லளிச் சேயிழையே.' (ஙூ)

இவளும் அவனை இவ்வாறே தெரிந்து மக்களுள்ளான் என்பது[1] துணியும். துணிந்தபின்னை இருவர்க்கும் வேட்கை மிகத் தம்மிற் கூடுவது. இவ்வாறு புணரப் பெரிதும் வனப்புடைத்தாய்க் காட்டும் என்பது."

இவ்வுரை பொருந்தாது. என்னை காரணம் எனின், இது கைக்கிளை இலக்கணம். தெய்வங்கொல்லோ, மகடூஉக்கொல்லோ என ஐயமுற்ற ஐயநிலையும், தெய்வ இலக்கணந் தீண்டாவாகலின் ஐயந்தெளிந்து மகடூஉவாதல் துவர உணர்ந்த அத்துணிவு நிலைமையும் எனக் கைக்கிளையிலக்கணமாகச் சொல்லப்பட்டமையின். ஈங்கு அகத்திணையுள் அஃது உரைப்பது திணைமயக்கம் ஆகலின், மேலதே பொருள்.

'காமப்புணர்ச்சி' என்றமையின் காமத்தின் வேறு புணர்ச்சியாகல் வேண்டும் பிற, 'வாளாற்கொண்ட கொடி' என்றதுபோல எனின், அற்றன்று, 'பொன்னாற்செய்த மஞ்சிகை', 'மண்ணாற்செய்த குடம்' என்பதுபோல, வேறன்றி நிற்புழிக் கொள்க என்பது.

இஃது இயற்கைப் புணர்ச்சி எனப்படும்; புலவராற் கூறப்பட்ட இயல்பினாற் புணர்ந்தாராகலானும், கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒத்த இயல்பினாற் புணர்ந்தாராகலானும் என்பது.

இனித், தெய்வப் புணர்ச்சி எனவும் படும்; இருவரும் தெய்வத்தன்மையாற் புணர்ந்தாராகலின் என்பது. அல்லதூஉம், முயற்சியும் உளப்பாடும் இன்றி ஒருவற்கு ஒரு கருமம் கைகூடினவிடத்துத் தெய்வத்தினான் ஆயிற்று என்பது. அதுபோல இவர்க்கும் முயற்சியும் உளப்பாடும் இன்றிப்[2] புணர்வு முடிந்தமையானும் தெய்வப்புணர்ச்சி எனப்பட்டது. இதுவே முன்னுறு புணர்ச்சி எனவும்படும்; இவள்நலம் இவனானே முன்னுற எய்தப்பட்டமையானும், இவன்நலம் இவளானே முன்னுற எய்தப்பட்டமையானும் என்பது.

இனித், தெய்வப் புணர்ச்சி, முன்னுறு புணர்ச்சி, இயற்கைப் புணர்ச்சி என்பனவற்றுள் ஒன்று சொல்லாது, காமப் புணர்ச்சி யென்றே கூறிய காரணம் என்னை யெனின், இவற்றுள் ஒன்றே சொல்லினும் ஒக்கும்; அல்லது, அவை எல்லாம் அன்பினானே நிகழுமாகலின் காமப்புணர்ச்சி யென்றார் என்பது; பல காரணத்தினைய பொருளை ஒரு காரணத்தினாற் சொல்லுவது சிறப்புடைமை நோக்கி. என்னை, நிலனும் நீரும் காலமும் வித்தும் என இவற்றினது கூட்டத்தினைய முளையை நெல்முளை

(பாடம்) 1. தெரியும். 2. புணர்ந்தமையானும்.

என்ப. நெல்முளைக்கு நெல் சிறப்புடைக் காரணம். நிலனும் நீரும் முதலாகவுடையன பொதுக்காரணம், அவை பயற்று முளை முதலாவுடையனவற்றிற்கும் காரணமாகலான். அது போல ஈண்டும் தெய்வமும் இயற்கையும் முன்னுறவும் பொதுக் காரணம், காமம் சிறப்புக்காரணம், ஆதலான் காமப்புணர்ச்சி எனப்பட்டது.

இனி, ஃஇருவயின் ஒத்தல் என்பது — என் சொல்லியவாறோ எனின், புணராதமுன் நின்ற அன்பு புணர்ந்த பின்னும் அப்பெற்றியே நிற்கும் என்றவாறு. ஆயின், உலகினோடு ஒவ்வாது பிற, உலகினிற் புணராதமுன் நின்ற அன்பு புணர்ந்த பின்றைத் தவிர்தலானும், உண்ணாதமுன் நின்ற வேட்கை உண்டபின்றைத் தவிர்தலானும் என்பது. என்றாற்கு, அறியாது சொல்லுதி, இஃது உலகத்துள்ள பான்மை முன்னே கேட்டாயன்றே, இல்லது இனியது நல்லது என்று புலவரால் நாட்டப்பட்டது என நூல் எடுத்துக் கோடற்கண்ணே சொல்லிப்போந்து, இனி ஒருகால் உலகினோடு ஒவ்வாதெனல் வேண்டுமோ என்பது. ஆயின், உலகினுள் அன்பன்றாக, புணராதமுன் நின்ற அன்பு புணர்ந்த பின்னும் அப்பெற்றியே நிற்கும் எனின், புணர்ச்சியானாய பயம் இல்லையாம்பிற, உண்ணாத முன்னின்ற வேட்கை உண்ட பின்றையும் தவிராது அப்பெற்றியே நிற்குமாயின் உண்டதனானாய பயம் இல்லை; அதுபோல என்றாற்கு, அதுவன்று; புணராதமுன் நின்ற வேட்கை புணர்ச்சியுட் குறைபடும், அக் குறைபாட்டைக் கூட்டத்தின்கண் தம்முட் பெற்ற செய்குணங்களானாய அன்புநிறைவிக்கும்; பின்னும் முன்னின்ற அன்பு கூட்டத்திற் குறைபடும். அதற்கு இடையின்றியே குணத்தினானாய அன்பு நிறைவிக்கும்; நிறைவித்தபின் முன்னின்ற அன்பு கூட்டத்திற் குறையாது எஞ்ஞான்றும் ஒரு பெற்றியேயாய் நிற்கும் என்பது.

இனி, அவ்வகை புணராத முன்னும் புணர்ந்த பின்னும் ஒத்த அன்பினனாய் நின்ற தலைமகன் பிரியும் என்றுமோ, பிரியான் என்றுமோ; பிரியும் என்றுமே எனின், அன்பிலன் ஆயினனும்; என்னை? பிரிவு அன்பிற்கு மறுதலையாகலான். இனிப் பிரியானே எனினும், அன்பிலன் ஆயினனும். என்னை? பிரியாதிருப்ப இவ்வொழுகலாறு பிறர்க்குப் புலனாம்; ஆகவே அவள் இறந்துபடும்; அவள் இறந்துபாட்டிற்குப் பரியான் ஆயினனும். ஆகவே, மூன்றாவது செய்யப்படுவது இல்லையாலோ எனின், பிரியும் என்பது. ஆயின், அன்பின்மை தங்காதோ எனின், தங்காது. "பிரிவும் அன்பினானே நிகழுமாறு சொல்லுதும்."

தெய்வப் புணர்ச்சி புணர்ந்த தலைமகன் இயற்கையன்பி னானும் செயற்கையன்பினானும் கடாவப்பட்டுத் தனது நயப்பு உணர்த்தும். இயற்கையன்பு என்பது காரணம் இன்றித் தோன்றும் அன்பு; செயற்கையன்பு என்பது அவள்தன் குணங் களால் தோன்றிய அன்பு. அவ் விரண்டினானும் கடாவப்பட்டு நின்று தலைமகன் சொல்வது நயப்பு என்பது.

நயப்பு என்பது தலைமகன் வண்டிற்கு உரைப்பானாய்த் தலை மகள் கேட்பத் தன் நயப்பு உணர்த்தியது எங்ஙனமோ எனின், 'அவள் கையினைச் செங்காந்தள் எனவும், கண்ணினைக் கருங் குவளை எனவும், வாயினை அரக்காம்பல் எனவும் சென்று தடுமா றிக் குழல்மேலும் கோதைமேலும் சுழல்வாய், இவள் செவ்வா யது நறுநாற்றம் அறிதியன்றே! இனி, நீர்ப்பூ நிலப்பூ கோட்டுப்பூ கொடிப்பூ என்று இப் பல்வேறு வகைப்பட்ட பூவின்மேலுஞ் செல்வாய், ஆம்பற் பூவினது நாற்றம் அறிதியன்றே! அறிவாய், இவ் வகைப்பட்டாள் செவ்வாய்போல நாறுந் தகைமைய உளவே ஆம்பல் நறுமலர்? என்னால் தேறப்படும் வண்டே, உரை யாய்' என உணர்த்தினான் என்பது. அதற்குச் செய்யுள் :

'வேறும் எனநின் றிகல்மலைந் தார்விழி ஞத்துவிண்போ
யேறுந் திறங்கண்ட கோன்தென் பொதியி லிரும்பொழில்வாய்த்
தேறுந் தகையவண் டேசொல்லு மெல்லியல் செந்துவர்வாய்
நாறுந் தகைமைய வேயணி யாம்பல் நறுமலரே.' (௪)

என்றது, வேறும் என நின்று இகன் மலைந்தார் விழிஞத்து விண்போய் ஏறுந் திறங்கண்ட கோன் தென்பொதியில் இரும் பொழில்வாய் வண்டாதலால், தேறுந் தகைமைய என்றவாறு.

என்றதனாற் போந்த பொருள்: வெல்லுவது கருதி விழிஞத் துக் கடற்கோடியுள் மலைந்த பல்வேந்தரையும் படுவித்து, இவர் என் பகைஞர் என நினையாது, அவர்க்குத் தவத்தானும் தானத் தானும் அன்றிப் புகலாகாச் சுவர்க்கங் கொடுத்த பெருந்தன் மையானது நிலத்து வண்டாதலின் நீயும் பெருந்தன்மையை; ஆகலின், தெளியப்படுதி. அல்லதூஉம், பொதியில் என்பது எல்லாத் தேவர்களுக்கும் பொதுவாகிய இல் என்றவாறு; அத்தேவர்களுடைய வனம் அவ் விரும்பொழில் என்றவாறு; அப் பொழில்வாழ்வாய் நீயும் அத்தன்மையை அன்றே! ஆகலா னும் தெளியப்படுதி. அன்னாய் நீ பொய் உரையாய்; இவள் வாய்போல நாறும் ஆம்பற்பூ உளவோ என்றவாறு. என்றதனால் தன் நயப்பு உணர்த்தினான்."

இனி மெல்லியல் என்பது — மென்மையைத் தனக்கு இயல்பாக உடையாள் என்றவாறு; மென்மை என்பது

பெண்டிர்க்கு மிக இயல்பு; அதனைத் தனக்குச் செய்துகோளன்றி இயல்பாக உடையாள் என்றவாறு; எனவும் தன் நயப்பு உணர்த்தினான்.

இனிச் செந்துவர்வாய் என்பது—செம்மையைத் தனக்கு மிகவுடைய வாய் என்றவாறு. செம்மையுடையார் என்பது உலகத்துத் தம் குணங்களை மறையாது ஒழுகுவாரை. இவள் வாயும் தன் குணமாகிய வடிவும்[1] மொழியும் நறுநாற்றமும் என்று இவற்றான் விளங்கிப் பொலிந்து தோன்றுவது என்றவாறு; என்றதனானும் தன் நயப்பு உணர்த்தினானும்.

இனி, நாறுந் தகைமையவே என்பது, ஐந்து ஏகாரத்துள்ளும் இவ்வேகாரம் வினாவின்கண் வந்த ஏகாரம் எனக் கொள்க.

'தேற்றம் வினாவே பிரிநிலை யெண்ணே
யீற்றசை யிவ்வைந் தேகா ரம்மே.' (இடையியல்-கூ)

என்பவாகலின்.

அணி ஆம்பல் நறுமலர் என்பது — அழகிய ஆம்பல் நறுமலர் என்றவாறு. அணியாம்பல் நறுமலர் என்றதனாற் போந்தது அழகியாரின் குணங்களும் பெரும்பான்மையும் அழகியவாகலான், அவ்வாம்பற்கண்ணது மிக்க நறுநாற்றம் என்றற்குச் சொல்லப்பட்டது. அவ்வகை நறுநாற்றம் மிகவுடைய ஆம்பல் இவள் வாய்போல நாறுமே என்றவாறு. என்றான்றே!.

மலரே என்று நின்ற ஏகாரம் ஈற்றசை ஏகாரம்.

இனி, இதனைச் சோதிக்குமாறு; 'செந்துவர் வாய் நாறுந் தகைமையவே' என்றதல்லது, போல என்றது இல்லையால் எனின், உவமம் தொக்கு நின்றது என்று கொள்க.

என்னை,

'வேற்றுமைத் தொகையே உவமத் தொகையே
வினையின் தொகையே பண்பின் தொகையே
உம்மைத் தொகையே யன்மொழித் தொகையென்
றவ்வா றென்ப தொகைமொழி நிலையே.' (எச்சவியல்-கசு)

என்று ஓதினமையின்.

ஆயின், உவமம் தொகுக; உவமிக்கும் முறைமையன்றி உவமித்தீர். உலகத்துப் பெண்பால்கள் வாயது நறுநாற்றத்திற்கு உவமையாவது ஆம்பல் என்றவாறு.

(பாடம்) 1. ஒளியும்.

என்னை,

'ஆம்பல் நாறுந் தேம்பொதி[1] துவர்வாய்.' (குறுந்-௩00)

என்பவாகலின்.

இவ்வாறன்றி, இவள் வாய்போல நாறும் ஆம்பல் உளவே என, வாயை உவமை யாக்கி, ஆம்பலை உவமிக்கப்படும் பொருளாகச் சொல்லுதல் குற்றம்பிற எனின், அறியாது சொல்லினாய்; உலகத்து, இவை உவமை, இவை உவமிக்கப்படும் பொருள் என்று நிலைபெற்றன உளவே யில்லை. உரைக்குங் கவியது குறிப்பினான் உவமையும் உவமிக்கப்படும் பொருளாம்; உவமிக்கப்படும் பொருளே உவமையாகவும் அமையும்.

என்னை,

(உயர்வு) பொருந்தும்.
'பொருளது புரைவே புணர்ப்போன் குறிப்பின்
மருளற வரூஉ மரபிற் றென்ப.'

என்று ஓதினமையான்.

'கண்போல் நெய்தல் போர்விற் பூக்கும்.' (நற்றிணை, அ)

எனவும்,

'கண்ணென மலருங் குவளை.'

எனவும்,

'குவளை உண்க ணிவளும் யானும்.' (அகம். கஙு)

எனவும்,

'நெய்த லுண்கண் பைதல் கூர.' (நற்றிணை, கக௩)

எனவும் இருவகையானுஞ் சொல்லுப ஆகலின், இருவகையானும் உவமிக்க அமையும் என்பது.

இனி, மருதநிலத்து ஆம்பலைக் குறிஞ்சி நிலத்து ஆம்பலாகச் சொல்லுதல் திணைவழுவாம்பிற எனின், ஆகாது; குறிஞ்சி நிலத்து வண்டு குறிஞ்சிநிலத்தே திரிவன அல்ல; எல்லா நிலத்துஞ் சென்று, எல்லாப் பூவும் ஊதுமாகலானும் அமையும். அல்லதூஉம்,

'எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்
அந்நிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும்
வந்த நிலத்தின் பயத்த வாகும்.' (அகத்திணையியல்-௨க)

என்பதாகலானும் அமையும்.

(பாடம்) 1. கிளவி.

இனிச், சுனைக்குவளையும் சுனையாம்பலும் உண்மையானும் அமையும். அது [1]பெருங்குறிஞ்சியிற் கண்டுகொள்க.

இனித், தலைமகன் என்னுஞ் சொல்லொடு மாறுகொள்ளும், பிறனொரு தலைமகன் நிலத்துப் புணர்ந்தான் என்றமையின் எனின், மாறுகொள்ளாது; என்னை? நின்ற ஒருவனைய பாண்டியனது பொதியில் இடமாகச் சொன்னமையான். என்னை? அக் குலத்துள் தோன்றுவார் தேவர்களே யாகலான் நம்மால் வேண்டப்பட்ட தலைமகன் தேவருள் மிக்கான் எனப்படான், மக்களுண் மிக்கான் ஆயதல்லது. ஆகலின், இவன் நிலத்துப் புணர்ந்தான் என்பது தலைமையொடு மாறுகொள்ளாது என்பது. அல்லதூஉம்,

'மழைவளந் தரூஉ மாவண் தித்தன்
பிண்டி நெல்லி னுறந்தை யாங்கட்
கழைநிலை பெறாஅக் காவிரி நீத்தங்
குழைமா ணொள்ளிழை நீவெய் யோளொடு
வேழ வெண்புணை தழீஇப் பூழியர்
கயநா டியானையின் முகனமர்ந் தாஅங்
கேழ்கெழி லாகத்துப் பூந்தார் குழைய
நெருந லாடினை புனலே.' (அகம்-சு)

என்றும்,

'பகுவாய் வராஅற் பல்வரி யிரும்போத்து.' (அகம்-கூசு)

என்றும், கிளவித் தலைமகனைப் பாட்டுடைத் தலைமகன் நிலத்துப் புனலாடினான் என்றும், புணர்ந்தான் என்றும் பிறசான்றோர் செய்யுளுள்ளுஞ் சொல்லப்பட்ட தாகலினாலும் அமையும் என்பது. இப் பாட்டினால், தன்கண் நின்ற அன்பு வெளிப் படுத்துத் தலைமகளைப் புகழ்ந்து, நயப்பு உணர்த்திற் றாயிற்றுப் போந்த பொருள். இன்னுஞ் செய்யுள்:

'தாவுண்டை வண்டினங் காள்வம்மின் சொல்லுமின் றன்னிநில்லாக்
கோவுண்டை கோட்டாற் றழிவித்த கோன்கொங்க நாட்டசெங்கேழ்
மாவுண்டை வாட்டிய நோக்கிதன் வார்குழல் போற்கமழும்
பூவுண்டை தாமுள வோநுங்கள் கானற் பொழிலிடத்தே.' (கூ)

'இருங்கழல் வானவன் ஆற்றுக் குடியிகல் சாய்ந்தழியப்
பொருங்கழல் வீக்கிய பூழியன் மாறன்றென் பூம்பொதியின்
மருங்குழ லுங்களி வண்டினங் காளுரை யீர்மடந்தை
கருங்குழல் நாறுமென் போதுடைத் தோறுங் கடிபொழிலே.' (சு)

(பாடம்) 1. குறிஞ்சிப்பாட்டு. (கபிலர் பாடியது)

'விண்டே யெதிர்ந்ததெவ் வேந்தர் படவிழி ஞத்துவென்ற
ஒண்டேர் உசிதனெங் கோன்கொல்லிச் சார லொளிமலர்த்தா
துண்டே யுழல்வா யறிதியன் றேயுள வேலுரையாய்
வண்டே மடந்தை குழல்போற் கமழு மதுமலரே.' (எ)

'பொருங்கழல் வானவற் காயன்று பூலந்தைப் போர்மலைந்தார்
ஒருங்கழ லேறவென் றான்கொல்லிச் சாரலொண் போதுகடம்
மருங்குழல் வாய்நீ யறிதிவண் டேசொல் லெனக்குமங்கை
கருங்குழல் போலுள வோவிரை நாறுங் கடிமலரே.' (அ)

'தேற்றமில் லாததெவ் வேந்தரைச் சேவூர்ச் செருவழித்துக்
கூற்ற மவர்க்கா யவன்கொல்லிச் சாரல்கொங் குண்டுழல்வாய்
மாற்ற முரைநீ யெனக்குவண் டேமங்கை வார்குழல்போல்
நாற்ற முடைய உளவோ அறியு நறுமலரே.' (கூ)

'கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியற்
செறியெயிற் றரிவை கூந்தலின்
நறியவு முளவோ நீயறியும் பூவே.' (குறுந்-உ)

இவையும் அப்பாற்படுத்துக்கொள்க.

(நீலமேகன்)

அவ்வகை தன்னைப் புகழத் தலைமகள் ஆற்றாளாயினாளாம்; என்னை, சிறியவரும், தம் முன்னின்று தம்மைப் புகழ்ந்த விடத்து, நாணி வருந்துபவாகலான்; தான் பெருமையும் பெரு நாணும் உடையாள், தலைமகன் முன்னின்று புகழ ஆற்றாளாவது சொல்லவேண்டுமோ? அவ்வகை ஆற்றாளாயினது ஆற்றாமை தலைமகற்குப் புலனாயிற்று. புலனாக, அதனைக் கண்டு, "நீருடை நிலத்து நிவந்த நீள்மரம் வெப்பத்தால் தெறப்படாததுபோல," யான் உழையேனாக இவ் வேறுபாடு இவட்கு ஆகாதன்றே! இஃது எற்றினான் ஆயிற்றுக்கொல்லோ என நினைந்தான். நினைந்து, அறிந்தேன் என்னது காதல்மிகவினாற் பாராட்டப் போலும்என உணர்ந்தான். உணர்ந்து, யான் தன்முன்னின்று தன்னைப் பாராட்டவும் இவ்வகை மெலிவு சென்ற பெருநாணு டையாள், புறத்து யாரானும் ஒருவர் இவ்வொழுக்கத்தை உணர்வார்கொல்லோ என்று உட்கொண்ட ஞான்று இவள் இறந்துபடும்போலும் எனப் பெரியதோர் ஆற்றாத் தன்மையன் ஆயினான். ஆற்றாத் தன்மையன் என்பது எவ்வுணர்வும் இன்றி அவ்வாற்றாமை தானேயாவது. அவ்வகை ஆற்றானாய தலை மகனது ஆற்றாமைக்குக் கவன்று முன் நாணிற் சென்று எய்திய ஆற்றாமை நீங்கித் தலைமகள் ஆற்றாளாயினாள், "வேலேறுபட்டத் தேளேறு மாய்ந்தாற்போல," அது தலைமகற்குப் புலனாயிற்று.

கந்தை விளக்கு

புலனாக, இவள் எவ்விடத்தும் தன் தன்மை என்பது ஒன்றிலள், என்தன்மையளே; யான் ஆற்ற ஆற்றி, யான் ஆற்றாத இடத்துத் தானும் ஆற்றாளாம் ஆகலான், யான் பிரிந்தவிடத்து என் குறிப்பன்றி இறந்துபடாள்; அல்லதூஉம், யான் பிரியாது விடப் புறத்தார் உணர்வர். புறத்தார் உணரவே, இவள் ஆற்றாளாம். ஆகலான், யான் பிரியவே புறத்தார் உணரார் ஆகவே, இவள் ஆற்றும் எனக் கருதி, இவள் கருங்குழற் கற்றை மருங்கு திருத்தி, அளகமும் நுதலும் தகைபெற நீவி, ஆகமும் தோளும் அணிபெறத் தைவந்து, குளிர்ப்பக் கூறித், தளிர்ப்ப முயங்கிப் பிரிவல் என்று வலித்தான். 'வலித்துப், பிரிவச்சம் என்பது ஒன்று சொல்லும்.

பிரிவச்சம்

பிரிவச்சம் என்பது, தான் பிரிவு அஞ்சிற்றும் பிரிவச்சம்; அவளைப் பிரிவு அஞ்சுவித்ததும் பிரிவச்சம்; ஆகலின், பிரிவச்சம் எனப்பட்டது. அது யாங்ஙனஞ் சொல்லுமோ எனின், 'நின்னிற் பிரியேன், பிரியின் ஆற்றேன்' என்னும். அதற்குச் செய்யுள் :

'மின்னிற் பொலிந்தசெவ் வேல்வலத் தான்விழி ஞத்தெதிர்ந்த
மன்னிற்கு வானங் கொடுத்தசெங் கோன்மன்னன் வஞ்சியன்னாய்
நின்னிற் பிரியேன் பிரியினும் ஆற்றே னெடும்பணைத்தோட்
பொன்னிற் பசந்தொளி வாடிட என்னீ புலம்புவதே.' (௧0)

'அணிநிற நீண்முடி வேந்தரை யாற்றுக் குடியழியத்
துணிநிற வேல்வலங் காட்டிய மீனவன் தொண்டியன்ன
பிணிநிற வார்குழற் பெய்வளைத் தோளிநின் னிற்பிரியேன்
மணிநிறம் பொன்னிற மாயிட என்னீ வருந்துவதே.' ஆஷி (௧௧)

'பொன்னார் புனைகழற் பூழியன் பூலந்தைப் பூவழிய
மின்னா ரயில்கொண்ட வேந்தன் விசாரிதன் வெண்டிரைமேல்
முன்னாண் முதலறி யாவண்ண நின்ற பிரான்முசிறி
யன்னாய் பிரியேன் பிரியினும் ஆற்றே னழுங்கற்கவே.' (௧௨)

என, இவ்வகை கேட்ட தலைமகள், 'எம்பெருமான் நின்னிற் பிரியேன், பிரியினும் ஆற்றேனவல்' என்கின்றானால், பிரிவு என்பதும் ஒன்று உண்டுபோலும்; கேட்ட தகைமையால் அது தம் காதலரைக் காணாதும் கேளாதும் கையின் அகன்று மெய்யின் நீங்குவது எனக் கலங்கிக், கார்மருங்கின் மின்னுப் போலவும், நீர்மருங்கிற் கொடிபோலவும், தளிரும் முறியும் ததைந்து, குளிரும் நளிரும் கவினி எழாநின்றதோர் கவின் பெறு கொடிப்போலும் காரிகை, கண்ணாடி மண்டிலத்து ஊது ஆவிபோலக் காண ஒளிமழுங்கிக், கனல்முன் இட்ட மெழுகுப்

பாவைபோல மனம் உருகிப் பசந்து காட்டினாள். காட்டியும் ஆற்றினாள், 'யான் ஆற்றாவிடின் எம்பெருமானும் இறந்துபடும்' என. அங்ஙனம் ஆற்றினாளது நீர்மையைக் கண்டு, 'இவள் எவ்விடத்தும் தன் தன்மை என்பது ஒன்று இலள், என் தன்மையளே போலும்' எனப் பெரியதோர் கழியுவகை மீதூர நின்று, வன்புறை என்பதோர் சொற்சொல்லும்.

வன்புறை

வன்புறை என்பது வற்புறுத்துவது. அஃதியாங்ஙனமோ எனின், அணித்து எம் இடம் என்பது. அதற்குச் செய்யுள் :

'பாவணை யின்தமிழ் வேந்தன் பராங்குசன் பாழிவென்ற
ஏவணை வெஞ்சிலை யான்வஞ்சி யன்னாய் இனையலெம்மூர்த்
தூவண மாடச் சுடர்தோய் நெடுங்கொடி துன்னி நம்மூர்
ஆவண வீதியெல் லாநிழற் பாய்நின் றணவருமே.' (கங)

'திணிநிற நீள்தோள் அரசுகத் தென்னறை யாற்றுமின்னார்
துணிநிற வேல்கொண்ட கோன்தொண்டி யன்னாய் துயரலெம்மூர்
மணிநிற மாடத்து மாட்டிய வான்சுடர் மாலைநம்மூர்
அணிநிற மாளிகை மேற்பகல் பாரித் தணவருமே.' (கச)

'ஒன்றக் கருதா வயவர் நறையாற் றுடனழிந்து
பொன்றப் படைதொட்ட கோன்புன லூடனை யாய்நமர்கள்
குன்றத் திடைபுனங் காவல ரிட்ட குரூஉச்சுடரெம்
மன்றத் திடையிருள் நீக்கும் படித்தெங்கள் வாழ்பதியே.' (கரு)

'சேலங் குளர்வயற் சேவூ ரெதிர்நின்ற சேரலனை
மாலங் கடைவித்த மன்னன் வரோதயன் வஞ்சியன்ன
ஏலங் கமழ்குழ லேழையெம் மூரெழின் மாடத்துச்சிச்
சூலந் துடக்குநம் மூர்மணி மாடத் துகிற்கொடியே.' (கசு)

என, அங்ஙனங் கேட்ட தலைமகள், 'எம்பெருமான் அணித்து எம் இடம் என்கின்றானால், அணியதற்கு அருமையில்லை என்கின்றானும். அருமையில்லை என்றதனாற் போந்த பொருள், பல்காலுங் கேட்கவும் காணவுமாம் என்றவாறு போலும். பல்காலுங் கேட்பாருங் காண்பாரும் ஆற்றியுளர் ஆகாதே; அதனால் எம்பெருமான், என்னைக் காண்டற்கும் கேட்டற்கும் ஆற்றியுளனும் போலும்' என, ஆற்றுவாளாம். அங்ஙனம் ஆற்று தலை அறிந்த பின்றைப் பிரிவானும்.

இனி, 'இவளும் பெருநாணினள்; யான் பிரியாதுவிட இவ்வொழுக்கம் புறத்தார்க்குப் புலனாம், ஆகவே, இவள் ஒருதலையாக இறந்துபடும்' என, 'இவ்வகை பிரிவச்சமும்

வன்புறையும் சொல்லிப் பிரியுமாகலின், பிரிவும் அன்பினானே நிகழ்ந்தது என்பது.

தலைவன் தலைவியது அருமையறிதல்

இவ்வாற்றால் தலைமகளை ஆற்றிப் பிரிந்த தலைமகன் அவளைத் தமியளாக நீங்குமோ எனின், நீங்கான். அவள் தன்னைக் காணாமைத் தான் அவளைக் காண்பதோர் அண்மைக்கண், மழைக்கொண்டலுள் மின்னுப் புக்கு ஒளித்தாற்போல, ஒரு [1]தழைப்பொதும்பரிடை மறைந்து நிற்கும் என்பது. அங்ஙனம் நிற்பத், தலைமகளும் தன் குழற்கற்றைப் பொறையும் கோதையும் துயல்வரக், கொடியிடை நுடங்கத் தளரப், பரவை அல்குல் துகில் அசையப், பைம்பொற்றோடு மின்னுப் படைப்ப, அரவு வண்டறையும் தாமரை அகவிதழ் புரையும் அஞ்செஞ் சீறடிமேற் செம்பொற் சிலம்பு அரற்ற அன்னம்போல மென்மெல ஒதுங்கிக் காமவல்லிக் கொடியும், கற்பகக் கொழுந்தும் நடப்பதென நடந்துசென்று, அப் பனிவரைச்சாரல் அருகினது ஒரு மணியருவிமருங்கு ஓலுறுத்தப் பளிங்கு விளிம்பு அடுத்த நீலப் பைஞ்சுனை மருங்கினதோர் மரகதச் சிலாவட்டத்தயல் மாணிக்கச் சதுரப் பாறைமேல், தாது தவிசு விளிம்படுத்த மாதவிப் பந்தர்ப் போதுவேய்ந்த பூநாறு கொழுநிழல் இருந்தாள். இருந்தாளாகத், தாதும் தளிரும் போதும் மேதக்கனவற்றால் குறுங்கண்ணியும், நெடுங் கோதையும், விரவுத்தழையும், சூட்டுக்கத்திகையும், மோட்டு வலயமும், பிறவும் ஆகப் புனைந்து, வண்டும் தேனும் புடைமருட்ட, அடியுறையென ஏந்திப், பிரிந்த ஆயம் பெயர்ந்து எய்திப், போற்றும் பல்லாண்டும் கூறிநின்றார். நிற்ப, அவளும் தாரகை நடுவண் தண்மதி போல்வதோர் பொலிவினளாய்க் காட்டினாள். காட்டினாளைக் கண்டு, 'இவளை யான் எய்தினேன் எனக் கருதினன் எய்தியது உண்டேல் கனவேபோலும்! நனவே யாயினும் இவள் எனக்கு எய்துதற்கு அரியளாம்' என ஆற்றானாயினான். அதற்குச் செய்யுள் :

'சினவேல் வலங்கொண்டு செந்நிலத் தேற்றதெவ் வேந்தர்கள்போய்
இனவேய் நரல்குன்ற மேறவென் றோனிருந் தண்சிலம்பிற்
புனவே யனையமென் தோளிதன் னாகம் புணர்ந்ததெல்லாம்
கனவே நனவாய் விடினுமெய் தாதினிக் கண்ணுறவே.' (கஎ)

'இருநிலங் காரண மாக நறையாற் றிகன்மலைந்த
பொருநில வேந்தரைப் பொன்னுல காள்வித்த பூழுகவேற்
பெருநிலங் காவலன் தென்புன னாடன்ன பெண்ணணங்கின்
திருநலஞ் சேர்ந்ததெல் லாங்கன வேயென்று சிந்திப்பனே.' (கஅ)

(பாடம்) 1. தனிப்.

'கையேர் சிலைமன்ன ரோடக் கடையற்றன் கண்சிவந்து
செய்யே ரயில்கொண்ட நேரியன் கொல்லி நெடும்பொழில்வாய்
மையேர் தடங்கண் மடந்தைமெல் லாகம் புணர்ந்ததெல்லாம்
பொய்யே யினிமெய்ம்மை யாயினு மில்லைப் புணர்திறமே.' (கக)

என, இவ்வகையான் அவளது அருமை நினைந்து இவ்வொழுக்கம் கைகூடாதென்று கருதுவானாயின் வரையும்; யான் இவ்வகையாளைப் மீண்டும் புணருமாறு என்னைகொல்லோ என்பானாயின் கூட்டத்திற்கே முயல்வானும். அவ்வகை நினைந்து நீங்குவான் ஆயத்தோடுஞ் செல்லாநின்ற தலைமகளை நோக்கிச் சொல்லும்; அதற்குச் செய்யுள் :

'தேயத் தவருயி ரைப்புல னன்றென்பர் செந்நிலத்தைக்
காயக் கனன்றெதிர்ந் தார்மரு மத்துக் கடுங்கணைகள்
பாயச் சிலைதொட்ட பஞ்சவன் வஞ்சிப்பைம் பூம்பொழில்வாய்
ஆயத் திடையிது வோதிரி கின்றதென் ஆருயிரே.' (உ0)

'இன்னுயிர் கண்டறி வாரில்லை யென்ப ரிகல்மலைந்தார்
மன்னுயிர் வான்செல் றடையக் கடையலுள் வென்றுவையந் [வாய்
தன்னுயிர் போல்நின்று தாங்குமெங் கோன்கொல்லித் தாழ்பொழில்
என்னுயி ராயத் திடையிது வோநின் றியங்குவதே.' (உக)

என, இவ்வாறு சொல்லி, இனி இவளைக் கூடுதல் கைகூடாதென ஆற்றுனாயினன். அவ்வாற்றுத்தன்மை ஆற்றுவது ஒன்றனைப் பற்றும். ஆற்றுவது யாதோ எனின், "தான் எய்திய ஆரணங்காகிய அவ்வுருவினை நினைந்து, தான் எய்தும் உபாயமாவது தன் காதற்றோழனை இதுகொண்டு முடிக்குங்கொல்லோ என்பது. அது பற்றுக்கோடாக ஆற்றி நீங்கும் என்பது." (உ)

சூத்திரம் - ங

ஆங்ஙனம் புணர்ந்த கிழவோன் தன்வயின்
"பாங்க னோரிற் குறிதலைப் பெய்தலும்"
பாங்கிலன் "தமியோள் இடந்தலைப் படலுமென்று"
ஆங்க இரண்டே தலைப்பெயல் மரபே.

என்னுதலிற்றோ எனின், இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்த தலைமகன் அதன்பின்னை தெருண்டு வரைதல் தலை; என்னை, வழிப்போகாநின்றான் ஒருவன் பிழைத்துச் சேறுனும் சாணகமானும் மிதித்தவிடத்துக் காலைக் கழீஇப் பாதுகாத்துத் தன் இல்லம் புக்கதுபோல, அவனும் ஞானவொழுக்கக் குணங்களின்

வழியே செல்லாநின்றான் இழுக்கினால், அவ் விழுக்கினை இழுக்காவது அறிந்து, அதன்கணின்று மீடல் மிக்கது; மீண்டு நிற்கிலான் எனின், இவ்வாறு ஒழுகும் என்று அவன் ஒழுகுந்திறம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: ஆங்ஙனம் புணர்ந்த கிழவோன் என்பது — அவ்வாறு கூடிப்பிரிந்த தலைமகன் என்றவாறு; தன் வயின் பாங்கனோரிற் குறி தலைப்பெய்தலும் என்பது — தன் பாங்கனாற் குறியிடத்துத் தலைப்பெய்தலும் என்றவாறு; பாங்கிலன் தமியோள் இடந்தலைப்படலும் என்பது — பாங்கனையின்றித் தனியாளை இடத்து எதிர்ப்படுதலும் என்றவாறு; ஆங்க என்பது அசைச்சொல்; இரண்டு என்பது தொகை; தலைப்பெயல் மரபே என்பது — தலைப்பெய்தற்கு இலக்கணம் என்றவாறு.

அவ்வாறு புணர்ந்து நீங்கிய தலைமகன் பிற்றைஞான்று தன் பாங்கனாற் குறியிடத்துத் தலைப்பெய்தலும், பாங்கனையின்றியே தனியாளை இடத்து எதிர்ப்படுதலும் என அவ்விரண்டில் ஒன்றே தலைப்பெய்தற்கு இலக்கணம் என்றவாறு.

அவ்வகை புணர்ந்த கிழவோன் என்பது, தெய்வம் இடைநிற்பப் பான்மையால் உய்க்கப்பட்டு யாரும்இல் ஒரு சிறைத் தலைப்பெய்த தலைமகன் என்றவாறு. எனவே, அவ்வாறு புணரப் பட்டாள் தலைமகள் எனப்பட்டது.

கிழமையுடைமையின் கிழவன் எனப்பட்டது, தலைமையுடைமையின் தலைமகன் என்னனப்பட்டது; அவட்கும் அவ்வாறே கொள்க.

பாங்கற் கூட்டம்

இனிப் பாங்கற்கூட்டம் ஆமாறு சொல்லுதும்: இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்து ஆற்றுவித்துப் பிரிந்த தலைமகன் ஆங்குப்பட்ட வார்த்தையெல்லாம் நினைக்கும். நினைக்குமாறு யாதோ எனின், 'நின்னிற் பிரியேன், பிரியின் ஆற்றேன்' எனச் சொல்லிப், 'பிரியப்பட்டாள் தன்னைக் காணாத என் நிலைமை நினைந்து ஆற்றாளாங்கொல்லோ' எனவும், 'ஆற்றாளாகி நின்றாள் தனது வேறுபாட்டைப் புறத்தார் அறியாமை மறைக்குமாறு அறியாது வருந்துங்கொல்லோ' எனவும், இவை முதலாயின நினைந்து ஆற்றானாம்.

உற்றது வினுதல்

ஆற்றாநிலைமையானைப் பிற்றைஞான்று சிறுகாலையே தலைப் படும் பாங்கன்; தலைப்பட்டு, அடியிற்கொண்டு முடிகாறும்

நோக்குவான், புதையிருள் இரியல்போகப் பொன்தாழ் அருவி மணி நெடுங்கோட்டு உதயம் என்னும் மணிவரை யுச்சி உலகு துயில் பெயர்த்துத் தோன்றிய வளர் ஒளி இள ஞாயிற்றின் வனப்பு ஒழித்த திருவொளி மழுங்கியது நோக்கி, 'என்னை கொல்லோ எம்பெருமாற்கு இற்றை வேறுபாட்டு வாட்டம்?' என்னும். அதற்குச் செய்யுள் :

'நீடிய பூந்தண் கழனிநெல் வேலி நிகர்மலைந்தார்
ஓடிய வாறுகண் டொண்சுடர் வைவே லுறைசெறித்த
ஆடியல் யானை யரிகே சரிதெவ்வர் போலழுங்கி
வாடிய காரண மென்னைகொல் லோவுள்ளம் வள்ளலுக்கே.' (௨௨)

'வண்டுறை வார்பொழில் சூழ்நறை யாற்றுமன் ஓடவைவேல்
கொண்டுறை நீக்கிய தென்னவன் கூடற் கொழுந்தமிழின்
ஒண்துறை மேலுள்ள மோடிய தோஅன்றி யுற்றதுண்டோ
தண்துறை வாசிந்தை வாடிட என்னீ தளர்கின்றதே.' (௨௩)

'தெவ்வா யெதிர்நின்ற சேரலர் கோனைச் செருக்கழித்துக்
கைவா ளிதியமெல் லாமுட னேகடை யற்கவர்ந்த
நெய்வா யயினெடு மாறன் பகைபோல் நினைந்துபண்டை
ஒவ்வா[வுருவம்]ஒழியுமென் னேவள்ள லுள்ளியதே.' (௨௪)

உற்றதுரைத்தல்

இவ்வகை பாங்கன் வினவானாயின் தலைமகற்கு உற்றது கடைப்பிடியாது விட்டானும். இவ்வகை கடைப்பிடித்து வினவிய பாங்கற்கு, 'நெருநல் இவ்வகையார் ஒருவரைக் கண்டேற்கு என் உள்ளம் பள்ளத்துவழி வெள்ளம்போல ஓடி, இவ்வகைத்து ஆயிற்று' என்று சொல்லும் ; அதற்குச் செய்யுள் :

'அளையா ரரவின் குருளை வணங்க அறிவழிந்து
துளையார் நெடுங்கைக் களிறு நடுங்கித் துயர்வதுபோல்
வளையார் முளையெயிற் றூர்மன்னன் மாறன்வண் கூடலன்ன
இளையா ரொருவ ரணங்கநைந் தாம்மெய் இளைக்கின்றதே.' (௨௫)

'அலையார் கழல்மன்ன ராற்றுக் குடியழ லேறச்செற்ற
கொலையா ரயிற்படைக் கொற்றவன் கூடலன் னாரொருவர்
முலையாய் முகிழ்த்துமென் தோளாய்ப் பணைத்து முகத்தனங்கன்
சிலையாய்க் குனித்துக் குழலாய்ச் சுழன்றதென் சிந்தனையே.' (௨௬)

'பொருநெடுந் தானைப்புல் லார்தம்மைப் பூலந்தைப் பூவழித்த
பருநெடுந் திண்தோட் பராங்குசன் கொல்லிப் பனிவரைவாய்த்
திருநெடும் பாவை அனையவள் செந்தா மரைமுகத்துக்
கருநெடுங் கண்கண்டு மீண்டின்று சென்றதென் காதன்மையே.'

'சிறுவெள் ளரவி னவ்வரிக் குருளை
கான யானை யணங்கி யாஅங்கு
இளையள் முளைவா ளெயிற்றள்
வளையுடைக் கையளெம் அணங்கி யோளே.' (குறுந்-கககூ)

'எலுவ சிறாஅர் ஏமுறு நண்ப
புலவர் தோழ கேளா யத்தை
மாக்கடல் நடுவண் எண்ணாட் பக்கத்துப்
பசுவெண் திங்கள் தோன்றி யாங்குக்
கதுப்பயல் விளங்குஞ் சிறுநுதல்
புதுக்கோள் யானையிற் பிணித்தற்றா லெம்மே.' (குறுந்-கஉகூ)

கழறியுரைத்தல்

இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட பாங்கன் கழறும். கழறுதல் என்பது அன்புடையார்மாட்டுத் தீயன கண்டால் அவ்வன்பில் தலைப்பிரியாத சொற்களால் நெருங்குவது. கழறுமாறு: "குன்றம் உருண்டாற் குன்றி வழியடை யாகாதவாறு போலவும், யானை தொடுவுண்ணின் மூடுங்கலம் இல்லதுபோலவும், கடல் வெதும்பின் வளாவுநீர் இல்லதுபோலவும், எம்பெருமான், நின் உள்ளம், அறிவு நிறை ஓர்ப்புக் கடைப்பிடியின் வரைத் தன்றிக் கைம்மிக்கு ஓடுமேயெனின் நின்னைத் தெருட்டற்பால நீர்மையார் உளரோ, நீ பிறரைத் தெருட்டின் அல்லது? அப் பெற்றியாயநீ, இன்னதோர் இடத்து இன்னதோர் உருவுகண்டு, 'என் உணர்வு அழியப் போந்தேன்' என்றல் தக்கின்று" என்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

'ஆய்கின்ற தீந்தமிழ் வேந்தன் அரிகேசரியணிவான்
தோய்கின்ற முத்தக் குடைமன்னன் கொல்லியஞ் சூழ்பொழில்வாய்
ஏய்கின்ற ஆயத் திடையோ ரிளங்கொடி கண்டெநீள்ளம்
தேய்கின்ற தென்ப தழகிய தொன்றோ சிலம்பனுக்கே.' (உஅ)

'தண்டேர் நறைநறுந் தார்மன்ன ராற்றுக் குடிதளரத்
திண்டேர் கடாய்ச்செற்ற கொற்றவன் கன்னிச் செழும்பொழில்வாய்
வண்டோ நறுங்கண்ணி யாயங்கோர் மாதர் மதிமுகநீ
கண்டே தளரினல் லாரினி யாரிக் கடலிடத்தே.' (உகூ)

கழற்றெதிர்மறை

இவ்வாறு பாங்கன் கழறத், தலைமகன் ஆற்றானாய்ச் சொல்லும் சொற்கள் கழற்றெதிர்மறை என்பது. அதற்குச் செய்யுள்:

'விண்டார் படவிழி ஞுக்கடற் கோடியுள் வேல்வலங்கைக்
கொண்டான் குடைமன்னன் கூடற்குடவரைக்கொம்பொடொக்கும்
வண்டார் குழன்மட மங்கை மதர்வைமென் ளேக்கமென்போற்
கண்டா ருளரே லுரையார் பிறவின்ன கட்டுரையே.' (௩0)

'மண்கொண்டு வாழ வலித்துவர் தார்தம் மதனழிந்து
புண்கொண்ட நீர்மூழ்கப் பூலந்தை வென்றான் புகாரனைய
பண்கொண்ட சொல்லம் மடந்தை முகத்துப்பைம் பூங்குவளைக்
கண்கண்ட பின்னை யுரையீ ருரைத்தவிக் கட்டுரையே.' (௩க)

'அம்ம வாழி கேளிர் முன்னின்று
கண்டனி ராயிற் கழறலிர் மன்னோ
நுண்தாது பொதிந்த செங்காற் கொழுமுகை
முண்டகங் கெழீஇய மோட்டுமண லடைகரைப்
பேஎய்த் தலைஇய பிணரரைத் தாழை
எயிறுடை நெடுந்தோடு காப்பப் பலவுடன்
வயிறுடைப் போது வாலிதின் விரைஇப்
புலவுப் பொருதழித்த பூநாறு பரப்பின்
இவர்திரை தந்த வீர்ங்கதிர் முத்தங்
கவர்நடைப் புரவிக் கால்வடுத் தபுக்கு
நற்றேர் வழுதி கொற்கை முன்றுறை
வண்டுவாய் திறந்த வாங்குகழி நெய்தற்
போது புறங்கொடுத்த உண்கண்
மாதர் வாண்முக மதைஇய நோக்கே.' (அகம்-க௩0)

'இடிக்குங் கேளிர் நுங்குறை யாக
நிறுக்க லாற்றினோ நன்றுமற் றில்ல
ஞாயிறு காயும் வெவ்வறை மருங்கிற்
கையில் ஊமன் கண்ணிற் காக்கும்
வெண்ணெ யுணங்கல் போலப்
பரந்தன் றிந்நோய் நோன்றுகொளற்[1] கரிதே.' (குறுந்-௫அ)

கவன்றுரைத்தல்

இவ்வாறு தலைமகன் தனது ஆற்றாமையின் கழற்றெதிர் மறுத்து உரைப்பக் கேட்ட பாங்கன், 'தானே தகாதனவற்றைத் தகா என்று உணரற்பாலான், யான், எம்பெருமாற்குத் தக்கதோ இவ்வாறு உள்மெலிவது? எனவும் தெருண்டிலன்; தெருளாவிட்டது தான் காணப்பட்ட உருவம் அந்நீர்மைத்தே யாம்; அன்றாயின், தெருளுமன்றே' எனக் கவன்றான். அக் கவற்றிற்குச் செய்யுள் :

(பாடம்) 1. நொண்டுகொளற்.

'வன்தாட் களிறு கடாஅயன்று வல்லத்து மன்அவியச்
சென்றான் கருங்கயல் சூட்டிய சென்னிச்செம் பொன்வரைபோல்
நின்றான் நிறையு மறிவுங் கலங்கி நிலைதளரும்
என்றால் தெருட்டவல் லாரினி யாரிவ் விருநிலத்தே.' (௩௨)

இயல் இடம் கேட்டல்

இவ்வகை சிந்தித்து, 'அவளை இடனன்றிக் கழறினேன், என் பாக்கியம்பிற, கழற்றெதிர் மறுத்துச் சொல்வானாயிற்று; சொல்லாது இறந்துபட்டா னெனினும் செய்யலாவதில்லை; பெரியதோர் இழுக்கம் செய்தேன் என ஆற்றானாயினன். ஆற்றானாயினனது ஆற்றாமை ஆற்றுவதொன்றனைப் பற்றும்; 'யான் இறந்துபட்டவிடத்து இவனை இஃது எய்துவிக்கல் ஆகாது; யான் உளேனாவதே பொருள்' என இறந்துபடானாய் நின்று 'எவ்விடத்து? எத்தன்மைத்து? நின்னாற் காணப்பட்ட உரு' என்னும். அதற்குச் செய்யுள் :

'வல்லிச் சிறுமருங் குற்பெருந் தோள்மட வார்வடிக்கண்
புல்லிப் பிரிந்தறி யாதமங் தாரத்தெங் கோன்புனனாட்டு
அல்லித் தடந்தா மரைமல ரோஅவன் தண்ணளியார்
கொல்லிக் குடவரை யோஅண்ணல் கண்டதக் கொம்பினையே.'

'கண்டார் மகிழுங் கடிகமழ் தாமரை யோகடையல்
விண்டார் விழுநிதிக் குப்பையும் வேழக் குழாமும்வென்று
கொண்டான் மழைதவழ் கொல்லிக் குடவரை யோவுரைநின்
ஒண்தா ரகலம் மெலிவித்த மாதர் உறைவிடமே. (௩௪)

இயல் இடம் கூறல்

என்பது கேட்டுக், கோடையால் தெறப்பட்டு வாடி நின்ற சந்தனமரம் மழைபெற்றுத் தளிர்த்தாற்போலப், பெரியதோர் கழியுவகை மீதூர அவனை எய்தினானேபோல, 'இன்னவிடத்து இத்தன்மைத்து என்னாற் காணப்பட்ட உரு' என்னும். அதற்குச் செய்யுள் :

'அடிவண்ணந் தாமரை ஆடர வல்குல் அரத்தமங்கை [கரும்பின்
கொடிவண்ணம் நுண்ணிடை கொவ்வைசெவ் வாய்கொங்கை கோங்
படிவண்ணஞ் செங்கோற் பராங்குசன் கொல்லிப்[1] பனிவரையாய்
வடிவண்ண வேற்கண்ணி னாலென்னை வாட்டிய வாணுதற்கே.' ()

'திருமா முகந்திங்கள் செங்கயல் உண்கண்செம் பொற்சுணங்கோர்
வருமா முலைமணிச் செப்பிணை வானவன் கானமுன்னக்
குருமா நெடுமதிற் கோட்டாற் றரண்கொண்ட தென்னன்கன்னிப்
பெருமான் வரோதயன் கொல்லியஞ் சாரலப் பெண்கொடிக்கே.' ()

(பாடம்) 1. பைம் பூம்பொழில்வாய்.

'கடித்தடம் விண்ட கமல முகங்கம லத்தரும்பே
பொடித்தடங் காமுலை பூலந்தைத் தெம்மன்னர் பூஅழிய
இடித்தடங் காவுரு மேந்திய கோன்கொல்லி யீர்ம்பொழில்வாய்
வடித்தடங் கண்மல ராலென்னை வூட்டிய வாணுதற்கே.' (௩எ)

'நிணங்கொள் புலாலுணங்க னின்றுபுள் ளோப்புதல் தலைக்கீடாகக்
கணங்கொள்வண் டார்த்துலாங் கன்னிநறுஞாழல் [1]கையிலேந்தி
மணங்கமழ் பூங்கானல் மன்னிமற் றாண்டோர்
அணங்குறையும் என்பதறியேன் அறிவனேல் அடையேன் மன்னோ.'

(சிலப்பதிகாரம், கானல்வரி-௯)

இவ்வாறு உணர்த்தப்பட்ட பாங்கன், 'நீ இனையையாகல்; என்னின் ஆவது உண்டேற் காண்பல்' என்று தலைமகனை ஆற்றுவித்து, அவன் சொன்ன இடம் நோக்கிச் செல்வானாவது. இது தலைமகன் நிலைமை.

இனித், தலைமகளது நிலைமை: பிற்றைஞான்று தன் ஆய வெள்ளத்தோடும் வந்து, தான் விளையாடும் இடம் புகுதலுடையாள், நெருநலைநாளால், "நின்னிற் பிரியேன் பிரியின் ஆற்றேன்" என்று சொல்லினான் ஆயத்துள்ளே வருவான் கொல்லோ! என்னும் பெருநாணினானும், 'ஆற்றாமையான் இறந்துபட்டான் கொல்லோ!' என்னும் அச்சத்தினானும் மீதூரப்பட்டுத் தன் தன்மையளன்றித் தன் ஆய வெள்ளம் புடைபெயருமாறு புடைபெயர்ந்து வருகின்றாள், நெருநலை நாளால் தலைமகனை வழிபட்ட இடம் எதிர்ப்பட்டுத், தலைமகனைக் கண்டாளே போல் நின்றாள். என்னை, இனியாரொடு தலைப்பெய்த இடம் காண்டலும் அவ்வினியாரைக் கண்டாலே போல்வது உலகத்துத் தன்மை. அவ்வாறு நிற்ப, ஆயங்களும் நெருநலைநாளாற் பிரிந்தாற்போலத், தழை விழைதக்கன தொடுத்தும் என்றும், கண்ணி தண்ணறு நாற்றத்தன செய்தும் என்றும், போது மேதக்கன கொய்தும் என்றும், இவ்வாறு விளையாட்டு விருப்பினாற் பிரியும். பிரியநின்றாள், எப்பெற்றி நின்றாளோ எனின், ஆயத்துள்ளே வருவான் கொல்லோ என்னும் நாண் நீங்கிற்று; என்னை, ஆயங்கள் நீங்கினமையான். இனி, இறந்துபட்டான் கொல்லோ என்னும் அச்சத்தினான் மீதூரப்பட்டு நின்றாள், நின்ற நிலைமைக்கண் பாங்கன் சென்று, அவள் தன்னைக் காணாமைத், தான் அவளைக் காண்பதோர் அண்மைக்கண் காணும். கண்டு, 'இவ்விடமே அவனாற் காணப்பட்ட இடமும், இவ்வுருவே அவனாற் காணப்பட்ட உருவும்' எனத் துணியும். அதற்குச் செய்யுள் :

(பாடம்) 1. கையில் ஊன்றி.

குறிவழிக் காண்டல்

'தண்டா தலர்கண்ணி யண்ணல்தன் னுள்ளந் தளர்வுசெய்த
வண்டார் குழலவ ளேயிவள் மானீர் மணற்றிமங்கை
விண்டார் உடற்குன்ற மேறி விழிகட் கழுதுறங்கக்
கண்டான் பொதியில் இதுவே அவன்சொன்ன கார்ப்புனமே.' (ரு அ)

'சினமு மழிந்து செருவிடைத் தோற்றதெவ் வேந்தர்கள்போய்க்
கனவும் படிகடை யற்செற்ற வேந்தன் கருங்குழலார்
மனமும் வடிக்கண்ணுந் தங்குமந் தாரத்து மன்னன்கன்னிப்
புனமும் இதுவிது வேயவன் தான்கண்ட பூங்கொடியே.' (ரு கூ)

தலைவனை வியந்துரைத்தல்

என நினைந்து நின்று, 'இவ்வுருவினைக்கண்ட எம்பெருமான் ஆற்றுதற்குக் காரணம் என்னை? பெரியார்க்கே ஆகாதே! அரியனதாம் கற்று வல்லன் அவன் ஆகலான் ஆற்றினான்; பிறராயின் இறந்துபடுப. இறந்துபடாது என்காறும் வந்த இருந்துணைப் பெருந்தக்கானை யான் பெரியதோர் இடனன்றிக் கழறினேன்' என நினைக்கும். அதற்குச் செய்யுள் :

'இருநெடுந் தோளண்ண லேபெரி யான்வல்லத் தேற்றதெவ்வர்
வருநெடுந் தானையை வாட்டிய கோன்கொல்லி மால்வரைவாய்த்
திருநெடும் பாவை அனையவள் செந்தா மரைமுகத்த
கருநெடுங் கண்கண்டு மாற்றிவந் தாமென்னைக் கண்ணுற்றதே.' (௬0)

'பெரிய நிலைமை யவரே பெரியர் பிறையெயிற்றுக்
கரிய களிறுந்தி வந்தார் அவியக் கடையல்வென்ற
வரிய சிலைமன்னன் மான்தேர் வரோதயன் வஞ்சியன்னாள்
அரிய மலர்நெடுங் கண்கண்டு மாலண்ண லாற்றியதே.' (௬க)

மற்று இவ்வகையும் சிந்திக்கும் :

'துறைமேய் வலம்புரி தோய்ந்து மணலுழுத தோற்றமாய்வான்
பொறைமலி பூம்புன்னைப் பூவுதிர்ந்து நுண்தாது போர்க்குங்கானல்
நிறைமதி வாண்முகத்து நேர்கயற்கண் செய்த
உறைமலியுய்யா நோயூர்சுணங்கு மென்முலையே தீர்க்கும்போலும்.'
(சிலப்பதிகாரம், கானல்வரி-அ)

எனவும்,

'மணங்கமழ் குழலிவள் வடிக்கண் செய்த மம்மர்வெந்நோய்
சுணங்கணி வனமுலை யல்லது தீர்க்கல்லா.'

எனவும், இவ்வகை நினைந்து ஆற்றானாயும், இறந்துபடானாயினான், அவனை அஃது எய்துவிக்குந் திறம் என்னைகொல்லோ என்பதனான். ஆற்றியுளனாய்த் தலைமகனைச் சென்றெய்தி, 'யான் கண்ட இடம் மேதக்கதேகாண்' என்னும்; அதற்குச் செய்யுள்:

கண்டமை கூறல்

'இரவோ ரன்ன கொழுநிழல் தாஅய்
நிலவோ ரன்ன வெண்மண லொழுகி
வண்டுந் தேனும் வரிக்கடைப் பிரசமுங்
கொண்டு புணர்நரம் பென்று முரன்று
விழைவு விடுத்த விழுமி யோரையும்
விழைவு தோற்று விக்கும் பண்பிற்று.'

'மின்னே ரொளிமுத்த வெண்மணல் மேல்விரை நாறுபுன்னைப்
பொன்னேர் புதுமலர் தாய்ப்பொறி வண்டு முரன்றுபுல்லா
மன்னே ரழிய மணற்றிவென் றான்கன்னி வார்துறைவாய்த்
தன்னேர் இலாத தகைத்தின்றி யான்கண்ட தாழ்பொழிலே.' (௪௨)

'களிமன்னு வண்டுளர் கைதை வளாய்க்கண்டல் விண்டுதண்டேன்
துளிமன்னு வெண்மணற் பாயினி தேசுட ரோன்மருமான்
அளிமன்னு செங்கோல் [1]அதிரியன் ஆற்றுக் குடியுள்வென்ற
ஒளிமன்னு முத்தக் குடைமன்னன் கன்னி உயர்பொழிலே.' (௪௩)

'தேனுறை பூங்கண்ணிச் சேரலர் சேவூர் அழியச்செற்ற
ஊனுறை வைவேல் உசிதன்றன் வையை உயர்மணல்மேல்
கானுறை புன்னைப்பொன் னேர்மலர் சிந்திக் கடிகமழ்ந்து
வானுறை தேவரு மேவும் படித்தங்கோர் வார்பொழிலே.' (௪௪)

மொழிபெற வருந்தல்

என்று சொல்லி, 'நீயாகாதே இவ்வகை மேதக்கன எய்தற் பாலாய்' எனத், தலைமகனும் அவ்விடம் நோக்கிச் செல்லும். சென்றவிடத்துத் தனியளாய் நின்ற தலைமகளை எதிர்ப்படும். எதிர்ப்படவே, தலைமகள் காணும். காணவே, ஆற்றாமையான் இறந்துபட்டான்கொல்லோ என்னும் அச்சம் நீங்கும். நீங்கத் தன் தன்மையள் ஆயினாள். தன்றன்மை என்பது நாண், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்னும் இவற்றொடுங் கூடி நிற்பது. அத் தன்மையளாய் நிற்பத், தலைமகளது குறிப்பின்றிச் சாரலாகா மையின் ஆற்றானாயினான் தலைமகன். ஆற்றாமை என்பது பிறிது எவ்வுணர்வும் இன்றி அவ்வாற்றாமை தானே ஆவது. அவ்வாற் றாமை ஆற்றுவது ஒன்றனைப் பற்றும். ஆற்றுவது பிறிது இன் மையின் ஒருசொற் சொல்லும். என்சொல்லுமோ, எனின், 'நின்னை யான் இப் பொழிலுறு தெய்வம் என ஐயுறுவல், அல்லை யாயின் வாய்திறவாய், ஆவி சென்றால் பெயர்ப்பது அரிதன்றோ' என்று இவ்வகைபோல்வன சொல்லும்; அதற்குச் செய்யுள் :

(பாடம்) 1. லதிகைய.

'மேவியொன் ஞானரவெண் மாத்துவெண் ஞன்கன்னி வீழ்துறை
தேவியென் ஞநின்னை யானினைக் கின்றது சேயரியாய் [வாய்த்
காவிவென் ஞயகண் ணயல்லை யேயொன்று கட்டுரையாய்
ஆவிசென் ஞற்பெயர்ப் பாரினி யாரிவ் விகலிடத்தே.' (சரு)

'திரையுறை வார்புனற் சேவூர்ச் செருமன்னர் சீரழித்த
உரையுறை தீந்தமிழ் வேந்தன் உசிதனெண் பூம்பொதியில்
வரையுறை தெய்வமென் றேற்கல்லை யேயுன்றன் வாய்திறவாய்
விரையுறை கோதை உயிர்செல்லின் யார்பிறர் மீட்பவரே.' (சசு)

மருங்கு அணைதல்

என்ருன் தலைமகனோ எனின், அல்லன்; தலைமகன் இடனாகப் பிறந்த ஆற்ருமை. அதுவும் தலைமகன் எனவேண்டும். அச்சொற் கேட்டலும், இறந்துபட்டான் எனக் கருதிக் கவன்று நோக்கினாள். நோக்கி, உண்மை கண்டாள்: கண்டாட்குக் "கெடுத்துத் தேடும் நன்கலம் எடுத்துக் கொண்டாற் போன்று" பெரியதோர் உவகை ஆயிற்று; ஆக, அவ்வுவகை ஒரு மூரல் முறுவல் தோற்றிற்று; தோற்ற, 'எம்பெருமான் முன்னர்ப் பெரியதோர் நாணின்மை செய்தேன்' என ஆற்ருளாயினாள். 'யான் முன் நிற்பவும் ஆற்ருனாயினான் எம்பெருமான்; எனது ஆற்ருமை கண்டவிடத்து இறந்துபடும்பிற' என ஆற்ருமை நீங்கும். நீங்க, நாண் வந்து அடையும்; அடையவே, மறைவது காணுது, மாதுபடுநோக்கி நன்மணிக்காந்தள் மெல்விரலாற் போதுபுரை நெடுங்கண் புதைத்தாள். புதைப்ப, 'இனிச் சார ஆற்றும்' என நினைந்து, 'நின் கருநெடுங்கண் புதைத்தது இவற்குப் பெரியதோர் ஆற்ருமையைச் செய்யுமென்ருகாதே? அவற்றின் பரத்தனவோ, சுரும்புடைக் கோதை, நின் கரும் புடைத்தோள்?' என்னும்; அதற்குச் செய்யுள்:

'அரும்புடைத் தொங்கற்செங் கோலரி கேசரி கூடலன்ன
சுரும்புடைக் கோதைநல் லாயிவற் குத்துயர் செய்யுமென்றுன்
பெரும்புடைக் கண்புதைத் தாய்புதைத் தாய்க்குநின் பேரொளிசேர்
கரும்புடைத் தோளுமன் றேவென துள்ளங் கலக்கினவே.' (சஎ)

'தேந்தண் பொழிலணி சேவூர்த் திருந்தார் திறலழித்த
வேந்தன் விசாரிதன் தெவ்வரைப் போல்மெலி விக்குமென்றுன்
பூந்தடங் கண்புதைத் தாய்புதைத் தாய்க்குன் பொருவில்செங்கேழ்க்
காந்தள் விரலுமன் றேஎம்மை உள்ளங் கலக்கினவே.' (சஅ)

'சொல்லிற் சொல்லெதிர் கொள்ளா யாழநின்
திருமுகம் இறைஞ்சி நாணுதி கதுமெனக்
காமங் கைம்மிகில் தாங்குதல் எளிதோ
கொடுங்கேழ் இரும்புறம் நடுங்கக் குத்திப்

புலிவிளை யாடிய புலவுநாறு வேழத்தின்
தலைமருப் பேய்ப்பக் கடைமணி சிவந்தநின்
கண்ணே கதவ வல்ல நண்ணார்
அரண்தலை மதில ராகவு முரசுகொண்
டோம்பரண் கடந்த அடுபோர்ச் செழியன்
பெரும்பெயர்க் கூடல் அன்னநின்
கரும்புடைத் தோளும் உடையவா லணங்கே.' (நற்றிணை-௩௯)

என்பது சொல்லி, குழலும் கோதையும் திருத்துவானாகச் சாரும். இது பாங்கற் கூட்டம் ஆமாறு.

இடந்தலைப்பாடு

இனிப் பாங்கிலன் தமியோன் இடந்தலைப்படுமாறு: 'யான் இவளை எய்திற்று விதியானே; இன்னும் அவ்விதி கைதருமேற் காண்பல்' எனப் பாங்கற்குச் சொல்லாதே தான் முன் எதிர்ப் பட்ட இடம் நோக்கிச் செல்லும்; அதற்குச் செய்யுள்:

பொழிலிடைச் சேறல்

'ஆமா றறிபவர் யாரே விதியையந் தீந்தமிழ்நர்
கோமான் குலமன்னன் கோனெடு மாறன்கொல் லிச்சிலம்பில்
ஏமாண் சிலைநுதல் ஏழைமுன் னேயெதிர்ப் பட்டணைந்த
தாமாண் இரும்பொழி லேபின்னும் யான்சென்று துன்னுவனே.

'பெரும்பான் மையுமறி தற்கரி தாம்விதி பேணில்லாப்
பொரும்பா ரரசரைப் பூலந்தை வாட்டிய கோன்பொதியிற்
கரும்பார் மொழிமட மாதரைக் கண்ணுற்று முன்னணைந்த
சுரும்பார் இரும்பொழி லேயின்னும் யான்சென்று துன்னுவனே.'

பொழில்கண்டு உவத்தல்

என நெருநலைநாளால் அவளைக் கண்ணுற்ற பொழிலே புக்கான், புக்காற்கு, அப்பொழில் பெரியதோர் சார்வாயிற்றாக, ஆற்றாமை நீங்கினான். என்னை, இனியாரொடு தலைப்பெய்த இடங் கண்டாலும் அவ்வினியாரைக் கண்டாலே போலும் என்ப; அதற்குச் செய்யுள்:

'துனிதா னகலமண் காத்துத் தொடுபொறி யாயகெண்டை
பனிதாழ் வடவரை மேல்வைத்த பஞ்சவன் பாழிவென்ற
குனிதாழ் சிலைமன்னன் கூடலன் னாளது கூடலைப்போல்
இனிதா யெனதுள்ளம் எல்லாங் குளிர்வித்த தீம்பொழிலே.' (௰௧)

'தேர்மன்னு தானை பரப்பித்தென் சேயூர்ச் செருமலைந்த
போர்மன்னர் தம்மைப் புறங்கண்டு நாணிய பூங்கழற்கால்
ஆர்மன்னு வேலரி கேசரி அந்தண் புகாரனைய
ஏர்மன்னு கோதையைப் போலினி தாயிற்றிவ் வீர்ம்பொழிலே.' (௫௨)

என்று, முன் பாங்கற் கூட்டத்துச் சொன்னவாறே நின்ற தலைமகளை ஆங்குச் சொன்னவாறே சென்று தலைமகன் புணர்வது, இது பாங்கிலன் தமியோள் இடந்தலைப்படுமோறு.

பாங்கற் கூட்டம் நிகழின், இடந்தலைப்பாடு நிகழாது; இடந்தலைப்பாடு நிகழின், பாங்கற் கூட்டம் நிகழாது; என்னை, அத்துணை எளியன் அல்லள் ஆகலான். அஃதே யெனின், 'பாங்கிலன் தமியோள் இடந்தலைப்படலும் பாங்கனோரிற் குறி தலைப்பெய்தலும்' என்று எழற்பாற்று இச்சூத்திரம்; என்னை, இடந்தலைப்பாடு தெய்வப்புணர்ச்சியோடு ஒக்கும் ஆகலான். அஃதே, அங்ஙனம் சொன்னனேயெனினும் மொழிமாற்றிக் கொள்க என்பது; அது பொருந்தாது. மொழிமாற்றுதல் என்பது, செய்யுள் கிடந்தவாறு செய்யலாகாதவழிச் செய்வது. அவ்வாறு செய்யுஞ் சூத்திரம் இனியதாய்க் கிடப்ப மொழி மாற்றுச் சூத்திரமாகச் செய்யல் வேண்டுமோ என்றாற்குப் பெரும்பான்மையும் பாங்கனான் ஆம் என்பது சிந்திக்கும்; சிறுபான்மை விதியினான் ஆம் என்பது சிந்திக்கும். ஆகலான், அவன் சிந்தித்தவாற்றானே சூத்திரஞ் செய்யப்பட்டது; மொழி மாற்றுச் சூத்திரம் அன்று என்பது. "உலகத்தோர் இடுக்கணுற்றால் விதியானே தீரும் என்று இரார், முன்னம் தீர்தற்குச் சுற்றத்தாரையும் நட்டாரையும் நினைப்பர்; ஆகலானும் அவ்வாறே சொல்லப்பட்டது. அஃதேயெனின், புறத்து யாரானும் உணர்ந்தார் உளர் என்பது உணர்ந்த ஞான்று இவள் இறந்துபடும் என்னும் கருத்துடையான், பிற்றைஞான்றே சென்று பாங்கற்கு உணர்த்தற்பாலனோ எனின், குற்றம் குணம் என்பது தெருளாது உணர்த்தும் என்னும் ஒருவன். அது பொருந்தாது; அங்ஙனம் தெருளாது உணர்த்தின் பாங்கற்கே உணர்த்தக்கடவனோ வழிப்போவார்க்கு உணர்த்த அமையாதோ என்பது. மற்றென்னோ எனின், தான் உணர்ந்தானன்றே இவ்வொழுக்கத்தினை! தான் உணர்ந்ததனோடு ஒக்குமன்றே இவன் உணர்ந்தது! அவனைத் தன்னின் வேறல்லன் என்று கருதினமையான் அமையும்.

இனிப் பாங்கனாற் குறிதலைப்பெய்தலும் என்று ஒருமைப் படச் சூத்திரஞ் செய்யாது, 'பாங்கினோரின்' என்று பன்மைப் படக்கூறியது எற்றிற்கு, அவன் ஒருவனல்லனோ எனின்,

பாங்கன் பார்ப்பானாகலின் பன்மை வாசகத்தாற் சொன்னார் என்பது. அல்லதூஉம், இருமுதுகுரவராலும் இவனை எம்போலக் கொண்டு ஒழுகு என்று தலைமகற்குக் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டான் பாங்கன் என்பதூஉம், நீயும் எம்போலக் கொண்டு ஒழுகுவாய் என்று தலைமகனைப் பாங்கற்குக் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டான் என்பதூஉம் போதரல்வேண்டி இவ்வாறு பன்மைப் படச் சொன்னார் என்பது. அஃதேயெனின், இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்த பிற்றைஞான்று இவள் வேறுபாடு கண்டு தாய் இற்செறிக்கில் என் செய்யுமோ எனின், பார்ப்பார் சான்றோரை முன்னிட்டு அருங்கலங்களோடு பாங்கன்சென்று வரைந்து எய்துவிக்கும், அங்ஙனம் கிடந்ததே விதி என்னின், அன்று; இவ்வாற்றாற் புணர்தன் முறைமையாக்கும் விதி எனில், தாய்க்குப் புலனாகாமைக்கொள்ளும் என்பது. அஃதேயெனின் ஆயம் கழிக்கானலிடையே கொண்டு புகுதாது மற்றோர் கானலிடமே கொண்டுபுக்கவிடத்துத் தலைமகன் குறிபிழைப்பும், பாங்கன் அங்குச் சென்ற செலவின் பிழைப்பும் இவையெல்லாந் தங்கும்பிற எனின், அதுவன்று; அவ்வாறு படினும் வரைந்து புகும்.

அதுவன்றிப் பிற்றைஞான்று இக்கூட்டம் நிகழ்விப்பான் நின்றவிதி பிறிதோர் கானலிடங்கொண்டு புக உள்ளம் பிறப்பிக்குமோ என்பது. அஃதேயெனின், இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்த பிற்றைஞான்று பாங்கன் தலைமகனைக் கண்டு, 'எற்றினான் ஆயிற்று நினக்கு இவ் வேறுபாடு?' என்று வினாவினவாறு போல, அன்றேயானும் பிற்றைஞான்றேயானும் தலைமகளது வேறுபாடு கண்டு, 'நினக்கு இஃது எற்றினான் ஆயிற்று?' என்று தோழி வினாவாமைக்குக் காரணம் என்னையோ எனின், தலைமகளது வேறுபாட்டை விதி தோழிக்குப் புலனாகாமைக் கொள்ளும் என்பது. ஆயின் தலைமகள் வேறுபாட்டையும் பாங்கற்குப் புலனாகாமைக் கொள்ளற்பாற்று, அஃது அன்றாதற்குக் காரணங் கூறற்பாற்று எனின், விதிக்குக் காரணம் கூறற்பாற்றன்று என்பதும் ஒன்று; காரணங் கூறினும் பாங்கற்குப் புலனாயதனால் ஆய பயனுண்டு; அக்கூட்டம் பாங்கன் அறிந்து வினவ முடியும். தோழி தலைமகண்மாட்டு வேறுபாடு கண்டறிந்து வினவப் பாங்கற்கூட்டம் முடியாது; தோழி தன்னால் ஆவதும் இல்லை. இது காரணம் என்பது. அஃதேயெனின், 'ஆங்கவிரண்டே தலைப்பெயல்' என அமையும், 'மரபு' என்றது எற்றிற்கோ எனின்; தலைப்பெயற்கு இலக்கணம் என்றவாறு. மரபு எனினும் இலக்கணம் எனினும் எல்லாம் ஒருபொருட் பன்மொழி என்றவாறு. (௩)

சூத்திரம் ௩௨

அவ்வியல் பல்லது கூட்டக் கூடல்
எவ்விடத் தானுங் களவிற் கில்லை.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், இந்நூலகத்துக் களவினது இலக்கணத்தையும் கற்பினது இலக்கணத்தையும் தொகுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

சூத்திரக் கிடக்கை நான்கு வகைப்படும்: ஆற்றொழுக்கு, அரிமாநோக்கு, தவளைப்பாய்த்து, பருந்துவீழ்க்காடு என.

அவற்றுள், ஆற்றொழுக்கு என்னும் சூத்திரக் கிடக்கை, ஆற்றுநீர் தொடர்பறாது ஒழுகுமாறுபோலச் சூத்திரங்களும் தம்முள் இயைபுபடக் கிடப்பது.

அரிமாநோக்கு என்பது, சிங்கம் நோக்குமிடத்து முன்னை யாரையும் பின்னையாரையும் நோக்குவதுபோல, இறந்ததனோடும் எதிர்வதனோடும் இயைபுபடக் கிடப்பது.

தவளைப் பாய்த்து என்பது, தவளை பாய்கின்றுழி இடை நிலங்கிடப்பப் பாய்வதுபோலச் சூத்திரம் இடையிட்டுப்போய் இயைபுகொள்வது.

பருந்தின் வீழ்க்காடு என்பது, பருந்து வீழ்கின்றுழி நடுவே வீழ்ந்து தான் கருதினபொருள் கொண்டுபோம், அதுபோல இதுவும் தான் கருதி முடிக்கின்ற பொருளை முடித்துப்போம் இயைபின்றியே என்பது.

இஃது அவற்றுள் அரிமாநோக்கு என்பது, என்னோ காரண மெனின், இறந்த பாங்கற் கூட்டத்தினையும் நோக்கி, வருகின்ற தோழியிற் கூட்டத்தினையும் கற்பினையும் எல்லாம் நோக்கின மையின் என்பது.

இதன் பொருள்: அவ்வியல்பு அல்லது என்பது — மேற் சொல்லப்பட்ட இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்த இயல்பல்லது என்றவாறு; கூட்டக்கூடல் என்பது—ஒருவர் இடை நின்று புணர்ப்பார் உண்டாகப் புணர்தல் என்றவாறு; எவ்விடத்தானும் களவிற்கு இல்லை என்பது—எந்நேரத்துக்கண்ணுங் களவெனப் பட்ட ஒழுக்கத்திற்கு இல்லை என்றவாறு.

எனவே, உலகினுள் ஒருவனோடு ஒருத்தியிடை நிகழும் ஒழுக்கமன்று, உலகினுட் கூட்டவும் நிகழ்ந்து, கூட்டாமையும்

நிகழ்தல் உடைமையால்; இது புலவரால் நாட்டப்பட்ட ஒழுக்கம் என்பது அறிவிக்கப்பட்டது என்பது.

'கூட்டக் கூடல் எவ்விடத்தானும் களவிற்கில்லை' எனவே, கூட்டாமைக் கூடலே உரியது என்பதாம்.

தலைமகன் உலாப்போயின இடத்துப் பரத்தைமாட்டுப் பிரிந்தான் என்று கருதி ஒரு சிவப்பு உண்டாம். அச் சிவப்பு நீக்கி வாயில்கள் கூட்டவே கூடும் என்பது. அஃதேயெனின், இஃதன்றே [1]நெடுந்தோகைப் பாட்டினுள் கூர்முண் முள்ளி கூட்டாமற் கூடிற்று எனின்? அதுவும் கூட்டவே கூடிற்று. எவ்வாயிலாற் கூடினானோ எனின், ஆற்றாமைவாயிலாற் கூடினாளும்; கூடினவாறு அதனகத்துக் கண்டுகொள்க. அஃதேயெனின், களவினிற், 'கூட்டக்கூடலில்லை' என்றது எற்றிற்கு? அதுவும் ஆற்றாமை கூட்டக் கூடுப என்னுமோ எனின், அங்கு ஆற்றாமை கூட்டுமேயெனினும் வாயில் இலக்கணமின்று; இங்கு வாயில் இலக்கணமுடைத்து. என்னை, வாயில்களும் அவளது பொறுமையை நீக்குவதன்றே செய்வது. இதுவும் அவளது பொறுமையை நீக்கினமையின் அமையாதோ எனின், அமையாது; இங்கு வாயிலிலக்கணம் உடைத்தாகலின் அமையும் என்பது.

'அவ்வியல்பு அல்லது கூட்டக்கூடல் களவிற்கு இல்லை' என அமையும், 'எவ்விடத்தானும்' என்றது எற்றிற்கோ எனின், உணர்த்த உணர்தல் ஓரிடத்து உண்டு என்றற்குச் சொல்லினார். யார் உணர்த்த யார் உணர்பவோ எனின், தோழி உணர்ந்தமை தலைமகன் உணர்த்தத் தலைமகள் உணரும் என்பது. அஃது ஆமாறு:

பகற்குறி வந்து ஒழுகாநின்ற தலைமகன் புணர்ச்சியது இறுதிக்கண் ஒருநாள் தலைமகளைக் கோலஞ்செய்தான். செய்ய, அவள் இறப்ப நாணினாள். நாணத், தலைமகன் கருதுவான்: 'யான் செய்கின்றது இயற்கைக் கோலம் அல்லது போலும் என்றும் இவள் வேறுபடுகின்றது' என உணர்ந்து, அவளை ஆற்றுவித்தற்கு, 'நின்தோழி செய்யுமாறே கோலஞ் செய்தேன்' எனச் சொல்லும். சொல்ல, ஒக்கும்; 'என் தோழியோடு தலைப்பெய்துடையர்போலும்' என உணர்வாள் ஆவது.

அவ்வாறு உணர்ந்தாள் பெருநாணினள் ஆகலான் இறந்துபடாளோ எனின், இறந்துபடாள்; இவளைத் தன்னின் வேறன்றிக் கருதும் ஆகலின். வேறன்றிக் கருதும் எனின், இவ்வொழுக்கந்தன்னை உணர்த்த அமையாதோ எனின், உணர்த்தாள்;

(பாடம்). 1. அகநானூறு 26.

'யான் காவற் குற்றப்பட்டேன்' எனத் தோழி கவலுமாகலான். தலைமகன் உணர்த்தியதனாற் பயன் என்னோ எனின், நெடுங் காலம் ஒழுகக்கருதுவான், 'யான் பிரிந்தபோது இவளை ஆற்று வித்துக்கொண்டு இருக்கும்' என்பதனானும், 'ஒருநாள் இதனை யறியும், அறிந்தக்கால் கதுமென ஆற்றாளாங்கொல்லோ' என்பத னானும், இவ்வாறு உணர்த்தல் ஆற்றுதற்குக் காரணமாம் என்ப தனானும் உணர்த்தும்.

இது பொருந்தாது என்ப ஒரு சாரார்; என்னை, பகற் குறிக்கண் இது நிகழ்ந்தணையும் நடவாது; இவ்வகை வந்த சான்றோர் செய்யுளும் இல்லை. இதனானே, 'எவ்விடத்தானும்' என்பது, நன்று மறுத்தற்குச் சொல்லப்பட்டது; மிகையன்று என்பது. 'கூட்டக்கூடல் களவிற்கு இல்லை' என்றிரால், பாங்கற் கூட்டம், தோழியிற்கூட்டம் என்று பேரிட்டது எற்றிற்கோ எனின், அவர் துணையாயினமையின் அவ்வாறு சொல்லப்பட் டது, துணையாயினரைக் கூட்டினர் என்னுமோ எனின், என்னும்; கூடும் இருவரும் அக்கருத்தினர் அல்லராகலான் என்பது. (௪)

சூத்திரம் - ரு

புணர்ந்த பின்றை யாங்ஙனம் ஒழுகாது
பணிந்த மொழியால் தோழி தேஎத்து
இரந்துகுறை யுறுதலுங் கிழவோன் மேற்றே.

என்பது என் நுதலிற்றோ எனின், பாங்கனானதல், தமியாளை இடத்து எதிர்ப்பட்டானதல் புணர்ந்த தலைமகன், அதன் பின்னை தெருண்டு வரைதல் தலை; அல்லாவிடின், இவ்வாறு ஒழுகும் என்று, அவன் ஒழுகுந் திறம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: புணர்ந்த பின்றை என்பது—பாங்கனா னும் தமியாளை இடத்து எதிர்ப்பட்டானும் புணர்ந்த பின்றை என்றவாறு; ஆங்ஙனம் ஒழுகாது என்பது — பிற்றைஞான்றும் அப்பெற்றியே ஒழுகாது என்றவாறு; பணிந்த மொழியான் என்பது—இழிந்த சொற்களான் என்றவாறு; இழிந்த சொல் என்பது, வாய்பாட்டு இன்னாமை நோக்கிப் 'பணிந்த மொழி எனப்பட்டது! பணிந்த மொழியன்றே, 'இத்தழை நல்ல, இக் கண்ணி நல்ல' என்று இங்ஙனம் கையுறை பாராட்டிச் சென்று நிற்றல்; தனக்குத் தகாது, இழிந்தார்க்கன்றே அஃது உரியது என்பது; தோழி தேஎத்து என்பது—தோழிமாட்டு என்ற

இ. சுந்தரமூர்த்தி

வாறு; இரந்து குறையுறுதலும் கிழவோன் மேற்றே என்பது — இரத்தலும் குறையுறுதலும் செய்துநிற்றல் தலைமகற்கு உரித்து என்றவாறு.

இரத்தல் என்பது, குறையுடையார் செய்யும் செய்கை செய்து ஒழுகுவது.

குறையுறுதல் என்பது, இக்குறை இன்றியமையான் என் பதுபட்டப் பசைந்து ஒழுகுதல், அஃதேயெனின், இவளால் இக்குறை முடியுமென்று இரக்குமோ, முடியாதென்று இரக் குமோ எனின், முடியுமென்று இரக்குமேயெனின், இவளை இகழ்ந்து மதித்தானாம்; தோழி என்பாள் குற்றேவல் மகள், அவளால் எய்தலாம் என்று கருதினமையான் என்பது; இகழ்ந்து மதிப்பவே, 'அருமையும் பெருமையும் காவலுமுடையள் இவளை எத்திறத்தானும் எய்துவது அரிது' என்று கருதினான் என்பத னோடு மாறுகொள்ளும் என்பது.

இனி, முடியாதென்று இரக்குமே எனின், இரத்தலானே பயமின்று; ஒருவரால் ஒருகருமம் ஆகாமை அறிந்தே அவ ருழைச் சென்று அக் கருமத்திற்கு முயல்வார் நெறியறியாதா ரன்றே என்பது.

மற்று என்னோ எனின், முடியும் முடியாது என்று சீர் தூக்கிக்கொண்டு இரப்பான் அல்லன்; தனது ஆற்றாமை மீதூரப்பட்டு இரக்கும் என்பது. அஃதேயெனின், இவளால் முடியும் முடியாது என்று கருதானாகலான், பிறரானும் முடியும் முடியாது என்று கருதானாகல்வேண்டும்; ஆகலான் பிறரையும் இரக்க அமையாதோ எனின், என்றூர்க்கு அஃதன்று; இது முடியுஞான்று இவளாலே முடிவதாகக் கிடந்ததாகலான், அவ்விதி இவளுழையே செல்லுமுள்ளம் பிறப்பிக்கும் என்பது. அஃதன்றே உலகத்தார்க்குப் பண்பின்வழியே ஊக்கம் நிகழும் என்பது.

இதனை எப்பெற்றி கருதுமோ இவள் எனின், ஐயப்பட்டு நிற்கும். 'இவன் ஒரு குறையுடையான்போலும், அக் குறை இன்றியமையான்; அஃது என்மாட்டது என்று கருதுவே னாயின், இறப்பவும் பெருந்தன்மையனாகலின் இறப்பவும் சிறியே னுழை வேண்டுங்கருமம் இலனன்றே! அதனால், என்கண்ணது எனவும் ஆகாது. யார் அறிவார், சிறியாரற் பெரியார் முடிக் கும் கருமங்களும் உள! அதனால் என்கண்ணது என்பதன் கண்ணும் ஐயமேயாம்' என்பது.

'இனி, எம்பெருமாட்டிகண்ணது என்று கருதுவேனாயின், அவள் ஒருவராற் சுட்டவும் சொல்லவும்படும் தன்மையள் அல்லளாகலான் அவள்கண்ணது எனவும் ஆகாது. யார் அறிவார், இவர்தாமும் அவள் துணைப் பெருந் தன்மையராக லான் அவள்கண்ணது எனவும் ஐயமேயாம்.'

'இனி, இவ்வாயத்துள் ஒருவர்கண்ணதேகொல்லோ எனவும் ஐயமேயாம்' பேராராய்ச்சியன் ஆகலான் கதுமெனத் துணியாளன்றே ஒன்றன் திறத்து.

'இனி, அருள் காரணமாகக்கொல்லோ இத் தழையும் கண்ணியும் கொண்டுவருவது எனவும் ஆகாது, ஆற்றாத இயல்பினனாய் வரும் ஆகலான், அதன்கண்ணும் ஐயமேயாம்' என்பது. அதற்குச் செய்யுள்;

'முன்னுற வுணர்தல் குறையுற வுணர்தல்.' (இறையனார் - எ)

என்னும் சூத்திரத்துட் காட்டுதும்.

அஃதேயெனின், இவனை 'அவட்குச் சிறந்தமை அவன் அறியுமாறு என்னை? பிறர் சொல்லினாரும் இல்லையாலோ எனின், அறிந்தானன்றே, இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்த பின்னர்த் தன்னை அவள் காணாமைத் தான் அவளைக் காண்பதோர் அணிமைக்கண் நின்றானாக, மற்றையாரெல்லாம் தலைமகட்குச் செய்யும் வழிபாடும், இவள் விசேடத்தாற் செய்யும் வழிபாடும், எல்லார்க்கும் தலைமகள் அருளிச்செய்யும் அருளிச்செய்கையும், இவட்கு விசேடத்தாற் செய்யும் அருளிச்செய்கையும் கண்டமையான், 'இவளாம் இவட்குச் சிறந்தாள்; இதுவும் எனக்கோர் சார்பு' என்பதனை உணர்ந்தான். உணர்ந்தமையான், அவளுழையே செல்லும் என்பது. அஃதேயெனின், அவளுழைச் செல்கின்ற ஆயங்கள் ஐயுறுவோ எனின், எங்ஙனம் ஐயுறும்; தழையும் கண்ணியும் கோடற்பொருட்டாக வேறோரிடத்துத் தனியளாய் நின்ற நிலைமைக்கண் செல்லும் என்பது. அவள் இன்னணம் தனியளாய் நிற்பது அறிந்துசெல்லுமோ எனின், செல்லான்; விதியே கொண்டுசென்று தலைப்படுவிக்கும் என்பது.

அஃதேயெனின், 'இரத்தல் கிழவோன் மேற்றே' என்னாது, 'குறையுறுதல்' என்றது எற்றிற்கோ எனின், இரத்தல் என்பது, குறையுடையார் செய்யுஞ் செய்கைசெய்து ஒழுகுவது; குறையுறுதல் என்பது, இக்குறை இன்றியமையான் என்பது படப் புசைந்து ஒழுகுவது. அஃதேயெனின், 'இரந்து குறையுறுதல்' என அமையாதோ, 'இரந்து குறையுறுதலும்' என்று உம்மை கொடுத்தது எற்றிற்கோ எனின், தெருண்டு வரைதல் சிறப்

புடைத்து; தெருளானுயின், இவ்வாறு ஒழுகுதல் என்பதற்குச் சொல்லப்பட்டது.

இனி, ஒரு சாரார் சொல்லுவது: 'புணர்ந்த பின்றை' என்பது—இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்தபின்றை என்றவாறு; 'ஆங்ஙனம் ஒழுகாது' என்பது — பாங்கனானும் தமியாளை எதிர்ப்பட்டானும் புணராது, தோழியை இரந்து பின்னிற்றற் கண்ணே முயலும் என்பாரும் உளர். அது பொருந்தாது; என்னை காரணமெனின், தன் பாங்கன் தனக்குச் சிறந்ததுணை, அவள் பாங்காய தோழி சிறக்குமாறு உண்டோ என்பதனான். அப்பொழுது அவளை நினையான், தன் பாங்கன் தனையே நினைக்கும் என்பது. (ரு)

சூத்திரம் - சு

இரந்து குறையுறாது கிழவியுந் தோழியும்
ஒருங்கு தலைப்பெய்த செவ்வி நோக்கிப்
பதியும் பெயரும் பிறவும் வினாஅய்ப்
புதுவோன் போலப் பொருந்துபு கிளந்து
மதியுடம் படுத்தற்கும் உரிய னென்ப.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், மதியுடம்படுக்குந் திறம் இது என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று. மேற் சூத்திரத்தினோடு இயைபு என்னையோ எனின், மேல் பணிந்த மொழியால் தோழியை இரந்து பின்னிற்கும் எனப்பட்டது; அங்ஙனம் இரந்து பின்னின்ற இடத்து, 'எத்திறத்துக்கொல்லோ இவனுடைய குறை' என்று ஐயப்பட்டு நிற்பதல்லது, இன்னதென்று உணராளன்றே! உணராமையால், என் குறை இன்னது என்று அறிவித்து இரந்து பின்னிற்பென்' என்னும் கருத்தினால் இது செய்யும் என்பது இயைபு.

இதன் பொருள்: இரந்து குறையுறாது என்பது — இரந்து வைத்துக் 'குறையுறவு தோன்றாமை என்றவாறு; கிழவியும் தோழியும் என்பது — கிழவி எனப்படுவாள் தலைமகள், தோழி எனப்படுவாள் செவிலித்தாய் மகள், என்னை, 'தோழி தானே செவிலி மகளே' (தொல் - களவியல். ௩௪.) என்றாராகலின், அவ்விருவரும்; ஒருங்கு என்பது — ஓரிடத்தராதல்; தலைப் பெய்தல் என்பது — கூடியிருத்தல்; செவ்வி நோக்கி என்பது — அன்னதோர் பதநோக்கிச் சென்றுநிற்றல் என்றவாறு. அங்ஙனம் நிற்பாற்கு ஒருசொற்படுகால் முறைமை வேண்டும்;

பதியும் பெயரும் பிறவும் வினூஉய் என்பது — பதிவினுதல் என்பது எவ்வூர் என்பது, பெயர் வினுதல் என்பது என்ன பெயர் என்பது, பிறவினுதல் என்பது, 'இங்கே சிலமா போந்தன உளவோ, இளையர் போந்தார் உளரோ; யானை போந்தன உளவோ' என்று இத்தொடக்கத்தன வினுதல் என்றவாறு. அதற்குச் செய்யுள் :

பதியும் பெயரும் வினுதல்

'நீரின் மலிந்தசெவ் வேனெடு மாறன்நெல் வேலியொன்னூர்
போரின் மலிந்தவெந் தானை உரங்கொண்ட கோன்பொதியிற்
காரின் மலிந்தபைம் பூம்புனங் காக்கின்ற காரிகையீர்
ஊரின் பெயருநும் பேரும் அறிய உரைமின்களே.' (ருரு)

'நிதியின் கிழவன் நிலமகள் கேள்வன்நெல் வேலியொன்னூர்
கதியின் மலிந்தவெம் மாவுங் களிறுங் கவர்ந்துகொண்டான்
பொதியின் மணிவரைப் பூம்புனல் காக்கும் புனையிழையீர்
பதியின் பெயருநும் பேரு மறியப் பகர்மின்களே.' (ருச)

'அறையார் கழல்மன்ன ராற்றுக் குடியமர் சாய்ந்தழியக்
கறையா ரயில்கொண்ட கோன்கொல்லிக் கார்ப்புனங் காக்கின்ற
பிறையார் சிறுநுதற் பெண்ணா ரமிழ்தன்ன பெய்வளையீர்
மறையா துரைமி னெமக்குநும் பேரொடு வாழ்பதியே.' [வான் (ருரு)

'கறையின் மலிந்தசெவ் வேல்வலத் தால்தென் கடையல்வென்ற
அறையுங் கழலரி கேசரி யந்தண் புகாரனைய
பிறையின் மலிந்த சிறுநுதற் பேரமர்க் கண்மடவீர்
உறையும் பதியுநும் பேரு மறிய உரைமின்களே.' (ருசு)

'பிறவும்' என்றதனுல், இவையுஞ் சொல்லிச் சென்று நிற்கும்; அவற்றிற்குச் செய்யுள் :

வேழம் வினுதல்

'வருமால் புயல்வண்கை மான்தேர் வரோதயன் மண்ணளந்த
திருமா லவன்வஞ்சி யன்னஅஞ் சீறடிச் சேயிழையீர்
கருமால் வரையன்ன தோற்றக் கருங்கைவெண் கோட்டுச்செங்கட்
பெருமால் களிறொன்று போந்ததுண் டோநும்புனத்தயலே.' (ருஎ)

'முடியுடை வேந்தரும் மும்மத யானையும் மொய்யமருட்
பொடியிடை வீழத்தென் பூலந்தை வென்றான் புகாரனைய
வடியுடை வேல்நெடுங் கண்மட வீர்நுங்கள் வார்புனத்திற்
பிடியொடு போந்ததுண் டோவுரை யீரோர் பெருங்களிறே.' (ருஅ)

கலைமான் வினுதல்

'சினமாண் கடற்படைச் சேரலன் தென்னறை யாற்றழிந்து
மனமாண் பழியவை வேல்கொண்ட கோன்வையை நாடனைய
கனமாண் வனமுலைக் கையார் வரிவளைக் காரிகையீர்
இனமான் புகுந்தது வோவுரை யீர்நும் இரும்புனத்தே.' (ருக)

'சிலைமாண் படைமன்னர் செந்நிலத் தோடச் செருவிளைத்த
கொலைமா ணயில்மன்னன் தென்புனல் நாடன்ன கோல்வளையீர்
இலைமாண் பகழியி னேவுண்டு தன்னினத் திற்பிரிந்தோர்
கலைமான் புகுந்துண் டோவுரை யீர்நுங்கள் கார்ப்புனத்தே.' (சுo)

'கண்ணுற் றெதிர்ந்ததெவ் வேந்தர் படக்கடை யற்கொடிமேல்
விண்ணுற்ற கோளுரு மேந்திய வேந்தன் வியன்பொதியிற்
பண்ணுற்ற தேமொழிப் பாவைநல் லீரோர் பகழிமூழ்கப்
புண்ணுற்ற மானொன்று போந்ததுண் டோநும் புனத்தயலே.' (சுக)

வழி வினுதல்

'வெல்லுந் திறநினைந் தேற்றார் விழிஞத்து விண்படரக் [தேன்
கொல்லின் மலிந்தசெவ் வேல்கொண்ட கோன்கொல்லிச் சாரலின்
புல்லும் பொழிலிள வேங்கையின் கீழ்நின்ற பூங்குழலீர்
செல்லும் நெறியறி யேனுரை யீர்நுஞ் சிறுகுடிக்கே.' (சுஉ)

மொழிபெருது கூறல்

'தன்னும் புரையும் மழையுரும் ஏறுதன் தானைமுன்னால்
துன்னுங் கொடிமிசை ஏந்திய கோன்கொல்லிச் சூழ்பொழில்வாய்
மின்னுங் கதிரொளி வாள்முகத் தீரென் வினவுரைத்தால்
மன்னுஞ் சுடர்மணி போதரு மோநுங்கள் வாயகத்தே.' (சுஙு)

என்பன கொள்க.

புதுவோன்போல என்பது — எஞ்ஞான்றும் அந்நிலத்துச் சென்று அறியாதானும் அவரைக் கண்டறியாதானும் போல என்றவாறு; பொருந்துபு கிளந்து என்பது — அந்நிலத்திற்கும் அவரை வினுதற்கும் பொருந்துவன கிளந்து என்றவாறு; மதி உடம்படுத்தற்கும் உரியன் என்பு என்பது—மதி என்பது அறிவு; அவ்வறிவினை ஒருப்படுத்தற்கும் உரியன் என்றவாறு.

யார் அறிவையோ எனில், தோழியறிவை எனக் கொள்க. அவளது அறிவினை ஒருப்படுக்கும் எனவே, முன் கவர்ந்து நின்றது என்பது போந்தது. எங்ஙனம் கவர்ந்து நின்றதோ எனின், இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்த ஞான்றுட்கொண்டு கண்சிவந்து நுதல்வேறுபட்டுக் காட்டிற்று; 'இவட்கு இவ்

வேறுபாடு தெய்வத்தினான் ஆயிற்றுக்கொல்லோ' எனவும், 'மக்களினான் ஆயிற்றுக்கொல்லோ' எனவும், இனி 'அவன் அதற்கொண்டு தழையும் கண்ணியும் கொண்டு பின்னிலை முனியாது இரந்து பின்னிற்கின்றான், இவனுடைய குறை யார்மாட்டது கொல்லோ' எனவும் எனக்கொள்க. அங்ஙனம் கவர்ந்த தோழி, 'இவள் வேறுபட்டது இவன்காரணம் போலும், இவன் இரந்து பின்னிற்கின்றது இவள்காரணம் போலும்' என ஒருங்கு கண்ணி வேறாக வகுத்துணரும் என்பது. அதற்குச் செய்யுள் :

இருவர்நிலைவும் ஒருவழியுணர்தல்

'விரையா டியகண்ணி வேந்தன் விசாரிதன் கொல்லிவிண்தோய்
வரையா டியபுனங் காவலும் மானின் வழிவரவும்
நிரையா டியகுழ லாட்கும் இவற்கும் நினைப்பினில்லை
உரையா டுவர்கண்ணி னானுள்ளத் துள்ளதும் ஒன்றுளதே.' (சுச)

'பொருங்கண்ணி சூடிவந் தார்படப் பூலந்தைப் பொன்முடிமேல்
இருங்கண்ணி வாகை அணிந்தான் பொதியில் இரும்பொழில்வாய்
மருங்கண்ணி வந்த சிலம்பன்தன் கண்ணும்இவ் வாள்நுதலாள்
கருங்கண்ணுந் தம்மிற் கலந்ததுண் டாம்இங்கோர் காரணமே.' (சுரு)

என, இத் தொடக்கத்தன கொள்க. அஃதே யெனின், 'இரந்து குறையுறாது கிழவியும் தோழியும் தலைப்பெய்த செவ்வி நோக்கி' என அமையாதோ? 'ஒருங்கு' என வேண்டியது என்னை? களவுகாலத்துத் தலைமகன் தேரொடும் ஒருங்கு செல்ல அமையும் என்றற்கு வைத்தார்; என்னை? சான்றோர் செய்யுள் அங்ஙனம் வந்ததாகலின். அது வருமாறு :

'நேர்ந்தநங் காதலர் நேமி நெடுந்திண்தேர்
ஊர்ந்த வழிசிதைய ஊர்ந்தாய்வாழி கடலோதம்
ஊர்ந்த வழிசிதைய ஊர்ந்தாய்மற் றெம்மொடு
தீர்ந்தாய்போல் தீர்ந்திலையால் வாழி கடலோதம்.'

(சிலப்பதிகாரம்-கானல்வரி: கசு)

என்று இத் தொடக்கத்தன கொள்க.

'மதியுடம் படுத்தற்கும் உரியன்' என்ற உம்மை யாதோ எனின், வரைந்து எய்துதல் மிக்கதே என்பது போதர ஆங்ஙனம் உரைத்தார். (சு)

சூத்திரம் - எ

முன்னுற உணர்தல் குறையுற உணர்தல்
இருவரும் உள்வழி அவன்வர வுணர்தலென்று
அம்மூன் றென்ப தோழிக் குணர்ச்சி.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், தோழி உணர்ச்சியைப், பெயரும் முறையும் தொகையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : முன்னுறவுணர்தல் என்பது—இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்த பிற்றைஞான்று அவள் கண்சிவப்பும் நுதல் வேறுபாடுங் [1]கண்டு கரவு நாடி உணர்வதாயிற்று என்றவாறு; எங்ஙனம் உணருமோ எனின், 'எம்பெருமாட்டிக்குப் பண்டைத் தன்மைத்தன்றால் இவ்வேறுபாடு, இஃது எற்றினான் ஆயிற்று, எனக்குச் சொல்லாய்' என்னும்; என, 'நெருநல் நின்னின் நீங்கி மேதக்கதோர் சுனைகண்டு ஆடினேன், ' நெடுங்காலமும் நின்றாடினேற்கு ஆயிற்று; ஆகாதே, கண்சிவப்பும் நுதல்வேறு பாடும்' என்னும்; 'அஃதேல், சுனையாடினோர்க் கெல்லாம் இக் காரிகைநீர்மை பெறலாமே யெனின், யானும் ஆடிக் காண்கேன்' என்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

சுனைவியந்துரைத்தல்

'தேர்மன்னு வாட்படை செந்நிலத் தோடச் செருவிளைத்த
போர்மன்னன் தென்னன் பொதியிற் புனமா மயில்புரையும்
ஏர்மன்னு காரிகை எய்தலுண் டாமெனின் யானுநின்போல்
நீர்மன்னு நீல நெடுஞ்சுனை ஆடுவன் நேரிழையே.' (௬௬)

'புண்தாம் அருநிறத் துற்றுத்தென் பூலந்தைப் போர்மலைந்த
ஒண்தார் அரசர் குழாமுட னேஒளி வானடையக்
கண்டான் பொதியில் மயிலன்ன காரிகை எய்தல் நின்போல்
உண்டா மெனில்தையல் யானுஞ்சென் றாடுவன் ஒண்சுனையே.' ()

'பையுள் மாலைப் பழுமரம் படரிய
நொவ்வுப்பறை வாவல் நோன்சிற கேய்க்கும்
மடிசெவிக் குழவி தழீஇப் பையாந்
திடுகுகவுள் மடப்பிடி எவ்வங் கூர
வெந்திறல் ஆளி வெரீஇச் சந்தின்
பொரியரை மிளிரக் குத்தி வான்கேழ்
உருவ வெண்கோ டெக்கொண்டு கழியும்
கடுங்கண் யானை காலுற ஒற்றலிற்
கோவா ஆரம் வீழ்ந்தெனக் குளிர்கொண்டு
பேஎம் நாறும் தாழ்நீர்ப் பனிச்சுனை
கோனேர் எல்வளை தெளிர்ப்ப நின்போல்
யானும் ஆடிக் காண்கோ தோழி
வரைவயிறு கிழித்த நிழல்திகழ் நெடுவேல்

(பாடம்) 1. கரவுணடி.

திகழ்பூண் முருகன் தீம்புனல் அலைவாய்க்
கமழ்பூம் புறவிற் கார்பெற்றுக் கலித்த
ஒண்பொறி மஞ்ஞை போல்வதோர்
கண்கவர் காரிகை பெறுதல்உண் டெனினே.'

எனக் கேட்டுத் தலைசாய்த்து நிலங்கிளையாநிற்பப் புணர்ச்சி யுண்டென்று உணர்ந்து கொள்வாளாவது.

அல்லதூஉம், அங்ஙனம் வேறுபட்ட வேறுபாடு கண்டு ஐயுற்று நின்றாள். அந்திவானகட்டுச் செங்கோட்டு மதர்வைக் குழவித்திங்களைக் கண்டு தான்தொழுது, 'நீயும் தொழுதுகாண்' என்னும். அதற்குச் செய்யுள் :

பிறைதொழுகென்றல்

'திருமால் அகலஞ்செஞ் சாந்தணிந் தன்னசெவ் வானகட்டுக்
கருமா மலர்க்கண்ணி கைதொழத் தோன்றிற்றுக் காண்வந்தொன்
செருமால் அரசுகச் செந்நிலத் தட்டதென் தீந்தமிழ்நா [ஞர்
பெருமான் தனது குலமுதல் ஆய பிறைக்கொழுந்தே.' (சுஅ)

1'முன்னுந் தொழத்தோன்றி முள்ளெயிற்றாய் அத்திசையே
இன்னுந் தொழத்தோன்றிற் றீதேகாண்—மன்னும்
பொருகளிமால் யானைப் புகழ்க்கிள்ளி பூண்போற்
பெருகொளியான் மிக்க பிறை.'

எனக் கேட்டுத் தலைமகள் தொழாதுநிற்கும், கற்பழியும் என்பதனான்; அதுகண்டு புணர்ச்சியுண்மை அறிந்துகொள்ளும் என்பது.

அஃதன்றி, அவளை வரையணங்காகவுஞ் சொல்லும்; அதற்குச் செய்யுள் :

நகையணங்குறுத்தல்

'மண்தான் நிறைந்த பெரும்புகழ் மாறன்மந் தாரமென்னும்
தண்தா ரவன்கொல்லித் தாழ்சுனை ஆடிய தானகன்றாள்
ஒண்தா மரைபோல் முகத்தவள் நின்னொ டுருவம் ஒக்கும்
வண்டார் குழலவள் வந்தால் இயங்கு வரையணங்கே.' (சுகூ)

சுனைவியந்துரைத்தல்

'ஆனெடுந் தானையை ஆற்றுக் குடிவென்ற கோன்பொதியில்
சேணெடுங் குன்றத் தருவிநின் சேவடி தோய்ந்ததில்லை
வாணெடுங் கண்ணுஞ் சிவப்பச்செவ் வாயும் விளர்ப்பவண்டார்
தாணெடும் போதவை சூட்டவற் றேஅத் தடஞ்சுனையே.' (எ0)

இவை நாண நாடின.

1. தொல். பொருள். களவியல், சூ. உங. நச். உரை.

இனி, நடுங்க நாடுமாறு: நம்புனத்து உதிரமளைந்த கோட்டதோர் களிறு உண்டு என்னும்; அதற்குச் செய்யுள்:

'கலவா வயவர் களத்தூர் அவியக் கனையுதைத்த
கொலையார் சிலைமன்னன் கோன்நெடு மாறன்தென் கூடலன்ன
இலவார் துவர்வாய் மடந்தைநம் ஈர்ம்புனத் தின்றுகண்டேன்
புலவார் குருதி அளைந்தவெண் கோட்டோர் பொருகளிறே.' (எக)

'பொருதிவ் வுலகமெல் லாம்பொது நீக்கிப் புகழ்படைத்தல்
கருதிவந் தாருயிர் வான்போய் அடையக் கடையல்வென்ற
பருதி நெடுவேற் பராங்குசன் கொல்லிப்பைம் பூம்புனத்துக்
குருதிவெண் கோட்டது கண்டேன் மடந்தையோர் குஞ்சரமே.'

'பண்டிப் புனத்துப் பகலிடத் தேனலுட்
கண்டிக் களிற்றை அறிவன்மற்—றிண்டிக்
கதிரன் பழையனூர்க் கார்நீலக் கண்ணாய்
உதிர முடைத்திதன் கோடு.'

அதுகேட்டுப், 'பல்காலும் இவ்விடத்து வந்தியங்குவான் எம்பெருமானாதலான், அவனைக் களிறு ஓர் ஏதஞ்செய்தது கொல்லோ!' என்று நடுங்குவாளாம். அதுகண்டு கூட்டமுண்மை உணரும்.

நாணநாட்டமும் நடுங்கநாட்டமும் அகத்திணையிலக்கணம் அன்றென்பது

இவ்வகை உணர்தல் பொருந்தாது, நாணவும் நடுங்கவும் நாடுதல் அகத்திணை இலக்கணம் அன்றென்க.

என்னை,

'நாணவும் நடுங்கவும் நாடாள் தோழி
காணுங் காலைத் தலைமகள் தேஎத்து.'

என்பதாகலான்.

அல்லதூஉம், இவள் பெருநாணினளாகலானும் பேரச்சத்தினளாகலானும் இறந்துபடுமாகலான், அவளேதத்திற்குக் கவலாளாயினாளுமாம்.

அல்லதூஉம், அவளை அவமதித்துக் கருதினாளுமாம்; அவளது குறிப்பறியாது உரைத்தலான் ஆசாரம் அறியாளுமாம் என்பது. இக்குற்றமெல்லாந் தங்கும், அவ்வகை உரைப்பார்க்கு.

முன்னுறவுணர்தல்

மற்றென்னோ உரையெனின், முன்னுறவுணர்தல் என்பது, இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்தபின்றை அவளது வேறுபாடு

கண்டு, 'தெய்வத்தினான் ஆயிற்றுக்கொல்லோ! மற்றொருவாற்றா னாயிற்றுக்கொல்லோ!' என ஐயுற்று நிற்பது; அதற்குச் செய்யுள் :

தோற்றத்தான் ஆராய்தல்

'கந்தார் அடுகளி யானைக் கழல்நெடு மாறன்கன்னிக்
கொந்தா டிரும்பொழில் வாய்ப்பண்ணை ஆயத்துக் கோலமென்பூம்
பந்தா டலினிடை நொந்துகொல் பைங்கழல் வெண்மணல்மேல்
வந்தா டலினடி நொந்துகொல் வாள்நுதல் வாடியதே.' (எங)

'பொருந்திய பூந்தண் புனல்தான் குடைந்துகொல் பொற்கயிற்றுத்
திருந்திய ஊசல்சென் றாடிக்கொல் சேவூர்ச் செருவடர்த்த
பருந்திவர் செஞ்சுடர் வெல்வேற் பராங்குசன் பற்றலர்போல்
வருந்திய காரணம் என்னைகொல் லோமற்றிவ் வாள்நுதலே.' (எச)

குறையுறவுணர்தல்

இனிக், குறையுறவுணர்தல் என்பது—அவன் தழையும் கண்ணியும் கொண்டு பின்னிலைமுனியாது நிற்ப, ஒக்கும், இவன் இரந்துபின்னிற்கின்றது இவள் காரணமாகப்போலும் என உணர்வது. அது பொருந்தாது; என்னை, யாரானும் ஒருவர் தன்னுழை ஒரு குறையுடையராய்ச் சென்றவிடத்து இவள்கண்ணதென்று கருதுவளாயின் அவளை அவமதித்துக் கருதினாளாம், அவளது பெருமையோடு மாறுகொள்ளும் என்பது, மற்றென்னோ குறையுறவுணருமாறு எனின், அவன் இரந்துபின்னிற்கின்றது, எற்றிற்குக்கொல்லோ என உணர்வதாயிற்று; அதற்குச் செய்யுள் :

இவர்மனத்ததெண்ணம் யாதெனத்தேர்தல்

'மழையும் புரைவண்கை வானவன் மாறன்மை தோய்பொதியில்
வழையுங் கமழு மணிநெடுங் கோட்டுவண் சந்தனத்தின்
தழையும் விழைதகு கண்ணியும் ஏந்தித்தண் பூம்புனத்தின்
உழையும் பிரியகில் லானறி யேனிவன் உள்ளியதே.' (எரு)

'திண்பூ முகநெடு வேல்மன்னர் சேவூர்ப் படமுடிமேல்
தண்பூ மலர்த்தும்பை சூடிய் தார்மன்னன் நேரியென்னும்
வண்பூஞ் சிலம்பன் வரைப்புன நீங்கான் வருஞ்சுரும்பார்
ஒண்பூந் தழையுந் தருமறி யேனிவன் உள்ளியதே.' (எசு)

இவை இரண்டும் ஐயவுணர்வே, துணிவுணர்வல்ல.

இருவரும் உள்வழி அவன்வரவுணர்தல்

இருவரும் உள்வழி அவன்வரவு உணர்தல் என்பது—அவ்வைய வுணர்வோடு நின்றாள், இருவரும் உள்வழி அவன்வந்து

நின்று, பதியும் பெயரும் பிறவும் வினவத் துணிந்து உணரும் எனக் கொள்க; அதற்குச் செய்யுள்:

'செறிந்தார் கருங்கழல் தென்னவன் செந்நிலத் துச்செருவின்
மறிந்தார் புறங்கண்டு நாணிய கோன்கொல்லிச் சாரல்வந்த
நெறிந்தார் கமழ்குஞ்சி யானோ டிவளிடை நின்றதெல்லாம்
அறிந்தேன் பலநினைந் தென்னையொன் றேயிவர் ஆருயிரே.' (எஎ)

'வண்ண மலர்த்தொங்கல் வானவன் மாறன்வை வேல்முகமும்
கண்ணும் சிவப்பக் கடையல்வென் றான்கடல் நாடனைய
பண்ணும் புரைசொல் இவட்கும் இவற்கும் பலநினைந்திங்கு
எண்ணுங் குறையென்னை ஒன்றே இருவர்க்கும் இன்னுயிரே.' (எஅ)

[1]'ஏனல் காவல் இவளும் அல்லள்
மான்வழி வருகுவன் இவனும் அல்லன்
நரந்தங் கண்ணி இவனோ டிவளிடைக்
கரந்த உள்ளமொடு கருதியது பிறிதே
நம்முன் நாணுநர் போலத் தம்முள்
மதுமறைந் துண்டோர் மகிழ்ச்சி போல
உள்ளத் துள்ளே மகிழ்ப
சொல்லும் ஆடுப கண்ணி னானே.'

இதனை மதியுடம்பாடு என்றமையான் முன்னை யறிவு கவர்ந்து நின்றது என்பது பெற்றாம், துணிவுணர்வு பெற்றிலம் என்பது. அஃதேயெனின்,

'அம்மூன் றென்ப தோழிக் குணர்ச்சி' என்று மூன்றினையும் உணர்ச்சி என்று சொன்னமையால் துணிவுணர்வே ஆகற்பாலது எனின், துணிவுணர்வும் உணர்வே யெனப்படும், ஐயவுணர்வும் உணர்வே யெனப்படும், உணர்வென்னும் பொதுமை நோக்க; சந்தனமும் காஞ்சிரையும் மரம் எனப்பட்டதுபோல. இவ்வாறாகவே, தோழி ஆராய்ச்சியுடைமையும், ஆசாரமுடைமையும், ஏதத்திற்குக் கவறலும், நன்குமதித்தலும் வெளிப்படும் என்பது. அஃதேயெனின், 'அம்மூன்றும் என்ப தோழிக்கு உணர்ச்சி' என்று, மூன்றுமேயென்று துணிந்தானாகில், உம்மை கொடுத்துச் சொல்லவேண்டும்.

என்னை,

'இனைத்தென அறிந்த சினைமுதற் கிளவிக்கு
வினைப்படு தொகுதியின் உம்மை வேண்டும்.' (கிளவி-கங)

என்றாராகலின்; அஃதேல், உம்மை ஈண்டுத் தொகுத்துக் கூறினார், உம்மை ஈண்டுத் தொகுத்தற்கு இலக்கணம் உண்மையான்,

1. தொல். பொருள். களவியல்: உங

ஆயின், 'இருவரும் உள்வழி அவன் வரவு' என்று ஆகாதன்றே, அவன் செலவு என்றதன்றி என்பது;

என்னை,

'தருசொல் வருசொல் ஆயிரு கிளவியும்
தன்மை முன்னிலை ஆயீ ரிடத்த.' (கிளவியாக்கம்-உக)

'ஏனை இரண்டும் ஏனை யிடத்த.' (கிளவியாக்கம்-௩௦)

என்றாராகலின். அஃது அறியாது சொன்னாய்,

'செலவினும் வரவினுந் தரவினுங் கொடையினும்.' (கிளவி-உஅ)

என்னுஞ் சூத்திரத்துள், இலேசினான் முடியுமாகலான் அமையும்; அதுவாகலினன்றே,

'தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது.' (அகம்-௩௬)

என்று சான்றோர் சொல்லியது என்பது. (எ)

சூத்திரம் - அ

ஆங்குணர்ந் தல்லது கிழவோள் தேஎத்துத்
தான்குறை உறுதல் தோழிக் கில்லை.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், இதுவும் தோழிக்குரியதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: ஆங்கு உணர்ந்தல்லது என்பது — அங்ஙனம் அறிந்த பின்றை யல்லது என்றவாறு; கிழவோள் தேஎத்து என்பது — தலைமகள் மாட்டு என்றவாறு; தான் குறை உறுதல் தோழிக்கு இல்லை என்பது — தான்குறையுற்று முடிப்பல் என்னுஞ் சொல் தோழிக்கு இல்லை என்றவாறு.

கரவு: களவு. நாளநாட்டம், நடுங்கல் நாட்டம்.

எனவே, என் சொல்லப்பட்டதாம் எனின், கரவுநாட்டம் வேண்டுவாரையும் மறுக்கப்பட்டதாம். அஃதே யெனின், 'குறையுறுதல் தோழிக்கு இல்லை' என அமையாதோ, 'தான்' என்றது எற்றிற்கோ எனின், பின்னையும் தான் அல்லள் குறை நயப்புக் கூறுவாள், அவனது ஆற்றாமையைத் தன்கட்கொண்டு நின்றமையால் அவனே யெனப்படும். (அ)

சூத்திரம் - கூ

முன்னுற உணரினும் அவன்குறை உற்ற
பின்னர் அல்லது கிளவி தோன்றாது.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், தலைமகன்முன் நின்று தோழி சொல்லாடுமிடம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : முன்னுற உணரினும் என்பது—(மதியுடம்படுப்பக்)கூட்டமுண்மை உணர்ந்தாளாயினும் என்றவாறு; அவன் குறையுற்ற பின்னர் அல்லது என்பது — அவன் இரந்து பின்னின்ற பின்னரல்லது என்றவாறு; அவன் இரந்து பின்னிற்குமாறு,

'குறையுறுங் கிழவனை உணர்ந்த தோழி.' (இறையனார்-கஉ)

என்னுஞ் சூத்திரத்துட் சொல்லுதும்; கிளவி தோன்றாது என்பது—முடிப்பல் என்னுஞ் சொல் தோன்றாது என்றவாறு.

அஃதாமாறு, மதியுடம்படுத்துத் தன் கருத்தறிவித்துப் பின்னைத் தழையும் கண்ணியும் கொண்டு பின்னிற்கும். நின்றானொடு, முடிப்பக் கருதுவாள், தன்கண் நாணுக் கெடுந்துணையுங் குறியாடும்; ஆட, அற்றைக்கன்று ஆற்றாமை அவற்குப் பெருகும்; பெருகுவது கண்டு, அற்றைக்கன்று இவட்கு நாணுச் சுருங்க, இரண்டும் துலாத்தலைப்பட்டு எடாநின்றன; நின்றுழி, அவனது ஆற்றாமையும் இதனினாங்குப் பெருகுமாறில்லையெனப் பெருக்கத்திற்கு வரம்பெய்தி நின்றது; இவளது நாணும் இதனினாங்கு நுணுகுமாறில்லையென நுணுக்கத்திற்கு வரம்பெய்தி நின்றது. நின்ற நிலைமைக்கண் தலைமகன் ஒரு சொற் சொல்லும். என் சொல்லுமோ எனின், இன்றினாங் கெல்லாம் இக் கருமம் நின்னான் முடியும் எனக் கருதிவந்து உழந்தேன்; இனி நின்னான் முடியாமை உணரப்பட்டது; பட்டமையான், இனி இளிவந்தன செய்தாயினும் முடிப்பல், இதனை இன்றியமையேனாகலான், என்னும். இளிவந்தன செய்தலாவது, மடலூர்ந்தானும் வரைபாய்ந்தானும் என்றவாறு; அதற்குச் செய்யுள் :

மடலூர்தல்

'படலே றியமதில் மூன்றுடைப் பஞ்சவன் பாழிவென்ற
அடலே றயில்மன்னன் தெவ்வரைப் போல்மெலிந் தாடவர்கள்
கடலே றியகழி காமம் பெருகிற் கரும்பனையின்
மடலே றுவர்மற்றுஞ் செய்யா தனசெய்வர் மாநிலத்தே.' (எகூ)

'பொருநெடுந் தானைப்புல் லார்தம்மைப் பூலந்தைப் போர்தொலைத்த
செருநெடுஞ் செஞ்சுடர் வேல்நெடு மாறன்தென் னாடனையாய்
அருநெடுங் காமம் பெருகுவ தாய்விடின் ஆடவர்கள்
கருநெடும் பெண்ணைச்செங் கேழ்மட லூரக் கருதுவரே.' (அ0)

'மாவென மடலும் ஊர்ப பூவெனக்
குவிமுகிழ் எருக்கங் கண்ணியுஞ் சூடுப
மறுகின் ஆர்க்கவும் படுப
பிறிதும் ஆகுப காமங்காழ்க் கொளினே.' (குறுந்-கஎ)

என்றான் தலைமகனோ எனின், அல்லன்; தலைமகனிடனாகப் பிறந்த ஆற்றாமை. அதுகேட்டு முன் குறைபாட்டின்கட் சென்று நின்ற நாண் உண்டன்றே, அது கெடும்; கெட, அவனது ஆற்றாமைத் தன்மையைத் தன்கட்கொண்டு தலைமகனை ஆற்றுவிப்பதோர் சொற் சொல்லும். அஃதியாதோ எனின்; 'அரியன தாங்கலன்றே பெரியாரது பெற்றிமை; நீயிர் இதன்திறத்தின ராகன்மின், யானும் அதன்திறத்து என்னின் ஆவதுண்டேற் காண்பன்' என்னும். என, அவனது ஆற்றாமை நீங்கும், அது நீங்கத், தலைமகனது நிலைமை நோக்கி, இவன் இறந்துபடான் என்பது உணர்ந்து, இவை சொல்லும்; அவை யாவையோ எனின், 'மடலேறுவென் என்றிரால், நுமக்கு மடலேறுதல் [1]இயைவதுகொல்லோ, என்னை, நீயிர் பேரருளினிர் ஆகலான்' என்னும்; அதற்குச் செய்யுள் :

அருளியல் கிளத்தல்

'பலமன்னு புள்ளினம் பார்ப்புஞ் சினையும் அவையழிய
உலமன்னு தோளண்ணல் ஊர்க் கொளாய்கொல் ஒலிதிரைசூழ்
நிலமன்னன் நேரியன் மாறன் நெடுங்களத் தட்டதிங்கட்
குலமன்னன் கன்னிக் குலைவளர் பெண்ணைக் கொழுமடலே.' (அக)

'வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளையும் பலவே
அவையினும் பலவே சிறுகருங் காக்கை
அவையினும் அவையினும் பலவே குவிமடல்
ஓங்கிரும் பெண்ணை மீமிசைத் தொடுத்த
தூங்கணங் குரீஇக் கூட்டுள சினையே.'

'அன்றியும், "மடலேறுவன்" என்றிரால், அம்மடலேறப் படுவார் உருவு எழுதிக்கொண் டன்றே ஏறுவது; நுமக்கு உருவெழுதல் ஆமோ?' என்னும்! அதற்குச் செய்யுள் :

(பாடம்) 1. இயையுாதுகொல்லோ.

மொழி நடை யெழுதல் அரிதெனக் கிளத்தல்

‘அண்ணல் நெடுந்தேர் அரிகே சரியகன் ஞாலமன்னாள்
வண்ணம் ஒருவா றெழுதினும் மாமணி வார்ந்தனைய
தண்ணென் கருங்குழல் நாற்றமும் மற்றவள் தன்னடையும்
பண்ணென் மொழியும் எழுத உளவே படிச்சந்தமே.’ (அஉ)

‘களிசேர் களிற்றுக் கழல்நெடு மாறன்கடையல் வென்ற
தெளிசேர் ஒளிமுத்த வெண்குடை மன்னன்தென் னாடனையாள்
கிளிசேர் மொழியும் கருங்குழல் நாற்றமுங் கேட்பினைய
எளிதே எழுத எழுதிப்பின் ஊர்க எழில்மடலே.’ (அங)

‘அல்லதூஉம், எழுதுஞான்று இங்ஙனமோ நீர் எழுதுவது?’ என்று சொல்லும்; அதற்குச் செய்யுள்:

அவயவமெழுதல் அரிதெனக் கிளத்தல்

‘விற்றான் எழுதிப் புருவக் கொடியென்றிர்[1] தாமரையின்
முற்றா முகைநீர் எழுதி முலையென்றிர் மொய்யமருட்
செற்றார் படச்செந் நிலத்தைவென் றான்தென்னன் கூடலன்னாள்
சொற்றான் எனக்கிள்ளை யோநீர் எழுதத் துணிகின்றதே.’ (அச)

அதுகேட்டுத் தலைமகன் பெயர்த்தும் ஆற்றானும்; ஆக, இனி இறந்துபடல் ஆகாதென்று, ‘நீர் இந்நீரராகன்மின், நுமக்கு இக்குறை முடித்துத் தருவன்; நும்மாற் கருதப்படுவாள் என் மாட்டுப் பெரிதும் அருளுடையவ ளாயினாள்’ என்னும்; அதற்குச் செய்யுள்:

உடப்பட்டு விலக்கல்

‘ஓங்கும் பெரும்புகழ்ச் செங்கோல் உசிதன் உறுகலியை
நீங்கும் படிவென்ற கோன்வையை வாய்நெடு நீரிடையான்
தாங்கும் புணையொடு தாங்குதண் பூம்புனல் வாயொழுகின்
ஆங்கும் வருமன்ன தாலின்ன நாளவள் ஆரருளே.’ (அரு)

‘காடார் கருவரை யுங்கவி வானுங் கடையலன்று
கூடார் செலச்செற்ற கோன்நெடு மாறன்தென் கூடலன்ன
ஏடார் மலர்க்குழ லாளெங்கு நிற்பினும் என்னையன்றி
ஆடாள் புனலுமெல் ஊசலும் ஈதவள் ஆரருளே.’ (அகூ)

‘தலைப்புணைக் கொளினே தலைப்புணைக் கொள்ளும்
கடைப்புணைக் கொளினே கடைப்புணைக் கொள்ளும்
புணைகை விட்டுப் புனலோ டொழுகின்

(பாடம்) 1. மென்மரையின்.

ஆண்டும் வருகுவள் போலும் மாண்ட
மாரிப் பித்திகத்து நீர்வார் கொழுமுகைச்
செவ்வெரிந் உறழுங் கொழுங்கடை மழைக்கண்
துளிதலைத் தலைஇய தளிரன் னோளே.' (குறுந்-உஉஉ)

கொண்டுநிலைகூற்று

அதுகேட்டுத் தலைமகன், 'இவள் இனி எனக்கு இக்குறை முடிக்கும்' என, முன்னின்ற ஆற்றாமை நீங்கி ஆற்றும் என்பது. என்னை, உலகத்து ஒருபொருள் முடியாதெனக் கவன்று நின்றார், முடிப்பதோர் உபாயங் கண்டஞான்று அப்பொருள் எய்தினரேபோல மகிழ்பவாகலின், இவனும் தன் உடைய குறை எய்தினனேபோலப் பெயர்ந்தான். இதனைக் **கொண்டுநிலை கூற்று** என்று சொல்லுவது; என்னை, தலைமகன் இறந்துபடு வானை அச்சொல் தாங்கிக்கொண்டு நின்றமையான் என்பது. இதுசொல்லி, இவனை ஆற்றுவித்துத் தலைமகள்மாட்டுச் சென்று, இக்குறை முடிக்கும் உபாயம் ஆராய்வாளாவது. (கூ)

சூத்திரம் - கo

உள்ளத் துணர்ச்சி தெள்ளிதிற் கரந்து
கிழவோள் தேஎத்துக் குறையுறூஉம் உளவே
குறிப்பறி வுறூஉங் காலை யான.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், தலைமகற்குக் குறைநேர்ந்த தோழி தலைமகளைக் குறைநயப்பிக்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : உள்ளத்து உணர்ச்சி தெள்ளிதிற் கரந்து என்பது—தன் உள்ளத்து நின்ற உணர்ச்சியை நன்கு புலப் படாமை மறைத்து என்றவாறு; கிழவோள் தேஎத்து என் பது—தலைமகள்மாட்டு என்றவாறு; குறையுறாஉம் உளவே என்பது—குறை வேண்டலும் உள என்றவாறு; குறிப்பு அறி வுறாஉங் காலை ஆன என்பது—தலைமகனது ஆற்றாமைக் குறிப் பினை அறிவுறுத்துமிடத்து என்றவாறு.

'உள்ளத்துணர்ச்சி' என்பது யாதோ எனின், கூட்டம் உண்மை உணர்ந்த உணர்ச்சி யென்றுமாம்; அல்லதூஉம், அவர் இக்குறை இன்றியமையார் என உணர்ந்த உணர்ச்சி என்றுமாம்; அல்லதூஉம், யான் குறையுற அவள் இதனை ஆற்றுங்கொல்லோ என உணர்ந்த உணர்ச்சி யென்றுமாம்; அல்லதூஉம், என்னினுய கூட்டம் முடியாதுவிடின் இவன்

இறந்துபடுமாகலான் இவளைக் குறைநயப்பித்துக் கொண்டு முடிக்கலாங்கொல்லோ என உணர்ந்த உணர்ச்சி யென்றுமாம்.

'தெள்ளிதிற் கரந்து கிழவோள் தேஎத்துக் குறையுறாஉம் உளவே' என்பது, இவள் கூட்டமுண்மை உணர்ந்தாள் போன்று குறையுற்று நின்றாள் எனத் தலைமகட்குப் புலனாகாமை நன்கு மறைத்துக் குறையுறாஉங் குறையுறவும் உடையள் தலைமகள்மாட்டுக் குறைநயப்புக் கூறுமிடத்து என்றவாறு.

'உண்டு' என்னாது, 'உள' என்ற பன்மைச்சொல் எற்றிற்கோ எனின், குறையுறவுதாம் பல என்றற்குச் சொல்லப்பட்டது அவை யாவையோ எனின், மெலிதாகச்சொல்லிக் குறைநயப்பித்தலும், வலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்பித்தலும் என இவை.

அவற்றுள், மெலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்பிக்குமாறு: இங்கு வந்து ஒழுகாநின்றான் ஒரு தோன்றல் உளன், அவன் என்னினையதொரு குறையுடையான் போலும், ஒருவரால் ஒரு குறையுறவு கொள்ளுந் தகைமையானும் அல்லன், ஒருவர்க்கு ஒருகுறை முடிப்பினல்லது; அதனால், அவன், அக்குறை இன்றியமையான்; அமையாமை நோக்கி, யான் அக்குறை முடிப்பார் தன்மையேன் ஆயினேனாய்வைத்து ஒரு பொய் பொய்த்தேன், பொய்ப்பேனும் பொய்ப்பலென்று பொய்த்தேன்; ஏனெனில், இப்பொழுதைக்குள்ளாய் அப்பொய்யினாற் பின்னுமோர் உபாயத்தான் முடித்துக்கொள்ளப் பெறுரோ என்று பொய்த்தேன்; என்னை, "உயிருடையார் எய்தாப் பொருளில்லை" என்பதனான் அவ்வாறு கருதிப் பொய்த்தேற்கு அவர் அதனை மெய்யென்று கருதிக்கொண்டு சென்றார், தாம் பொய்யறியாமையின்; அன்னார் இன்று வருவர், வந்தால், இக்குறை முடியாமையிற் பொய் யென உணர்வாராகாரோ?' என்னும்; அதற்குச் செய்யுள் :

'பாமாண் தமிழ்[1]உடை வேந்தன் பராங்குசன் கொல்லிப்பைம்பூந்
தேமாந் தழையொடு கண்ணியுங் கொண்டிச் செழும்புனத்துள்
எமாண் சிலையண்ணல் வந்துநின் றார்பண்டு போலவின்று
பூமாண் குழலாய் அறியேன் உரைப்பதொர் பொய்ம்மொழியே.' ()

அல்லதூஉம்,

'கொடியார் நெடுமதிற் கோட்டாற் றரண்கொண்ட கோன்பொதியிற்
கடியார் புனத்தயல் வைகலுங் காண்பல் கருத்துரையான்
அடியார் கழலன் அலங்கலங் கண்ணியன் மண்ணளந்த
நெடியான் சிறுவன்கொல் லோவறி யேனோர் நெடுந்தகையே.' (அ.அ)

(பாடம்) 1. தெரி.

'நண்ணிய போர்மன்னர் வான்புக நட்டாற் றமர்விளைத்த
மண்ணிவர் செங்கோல் வரோதயன் வையைநன் னாடனையாய்
கண்ணியன் தண்ணந் தழையன் கழலன் கடுஞ்சிலையன்
எண்ணிய தியாதுகொல் லோவக லானிவ் இரும்புனமே.' (அகூ)

'பன்னிய தீந்தமிழ் வேந்தன் பராங்குசன் பாழிவென்ற
மன்னிய சீர்மன்னன் கொல்லிநம் வார்புனங் கட்டழித்துத்
தின்னிய வந்த களிறு தடிந்த சிலம்பன்தந்த
பொன்னியல் பூண்மங்கை வாடுப வோமற்றிப் பூந்தழையே.' (கூ0)

'அரைதரு மேகலை அன்னமன் னாயன் றகத்தியன்வாய்
உரைதரு தீந்தமிழ் கேட்டோன் உசிதனொண் பூம்பொதியில்
வரைதரு வார்புனங் கையக லான்வந்து மாவினவும்
விரைதரு கண்ணியன் யாவன்கோ லோவோர் விருந்தினனே.' ()

'பொரும்பார் அரசரைப் பூலந்தை வாட்டியகோன்பொதியில்[கலான்
அரும்பார் தழையுங்கொண் டியான்சொன்ன பொய்யைமெய் யென்ற
பெரும்பான் மையுமின்று வாரா விடான்வரிற் பேரமர்க்கட்
சுரும்பார் கருங்குழ லாயறி\யேனினிச் சொல்லுவதே.' (கூஉ)

'தெம்மாண் பழிந்துசெந் தீமூழ்கச் சேவூர்ச் செருவினன்று
வெம்மாப் பணிகொண்ட வேந்தன்தென் னாடன்ன மெல்லியலாய்
இம்மாந் தழையன் அலங்கலங் கண்ணியன் யாவன்கொல்லோ
கைம்மா வினாய்வந் தகலான் நமது கடிப்புனமே.' (கூங)

'சிலையுடை வானவன் சேவூர் அழியச் செருவடர்த்த
இலையுடை வேல்நெடு மாறன் கழலிறைஞ் சாதவர்போல்
நிலையிடு சிந்தைவெந் நோயொடிந் நீள்புனங் கையகலான்
முலையிடை நேர்பவர் நேரும் இடமிது மொய்குழலே.' (கூச)

1 'இலைசூழ்செங் காந்தள் எரிவாய் முகையவிழ்த் தீர்ந்தண்வாடை
கொலைவேல் நெடுங்கண் கொடிச்சி கதுப்புளருங் குன்றநாடன்
உலைவுடை 2வெந்நோ யுழக்குமால் அந்தோ
முலையிடை நேர்பவர் நேரும் இடமிது மொய்குழலே.' (கூரு)

என இவ்வகை கூறக் கேட்டு, 'நின்னிற்பிரியேன், பிரியின் ஆற்றேன்' என்ற எம்பெருமான்வந்து இவளை இரந்துபின்னின் றமையான் இறந்துபட்டிலன் என ஏமாப்பாளாவது.

இனி, வலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்பிக்குமாறு: 'இங்கு வந்து ஒழுகாநின்றான் ஒருதோன்றல் உளன், அவன் என்னி னையதொரு குறையுடையான்போலும், ஒருவரான் ஒரு குறை கொள்ளுந் தன்மையனும் அல்லன், தான் பிறர்க்கு ஒரு குறை

1. தொல். களவியல்: உங. (பாடம்) 2. நோயொடுழக்குமா.

முடிப்பினல்லது; அதனால் இக்குறை இன்றியமையாமை நோக்கிக் குறைமுடிப்பனெனப் பொய்த்து ஒழுகினேன்; ஒழுக, நெருநலைநாளால் இக்கானலுள் வந்து என்னை எதிர்ப்பட்டுத் தன் துணைப் புறந்தருவதோர் அலவனைக் கண்டு, "இதுவாகாதே அறிவும் ஆண்மையுமாவது!" என, அதனை நன்குமதித்து ஆற்றாய் என்னையும் நோக்கி அலவனையும் நோக்கி, 'உணர்வினை என்கண்ணும் அவ்வலவன் கண்ணும் ஒழியப் போயினான், எத்தன்மையனாயினான் கொல்லோ! இன்று வந்திலன்' என்னும்; அதற்குச் செய்யுள் :

'பாடுஞ் சிறைவண் டறைபொழிற் பாழிப்பற் றாவரசர்
ஓடுந் திறங்கண்ட கோன்கன்னிக் கானல் உறுதுணையோடு
ஆடும் அலவற் புகழ்ந்தென்னை நோக்கி அறிவழிய
நீடு நினைந்துசென் றான்றென்னல் ஆங்கொர் நெடுந்தகையே.' (கசு)

'பொன்றா விரிபுகழ் வானவன் பூலந்தைப் பூவழிய
வென்றான் வியன்கன்னி அன்னந்தன் மென்பெடை மெய்யளிப்ப
நன்றாம் இதன்செய்கை என்றென்னை நோக்கி நயந்துருகிச்
சென்றார் ஒருவர்பின் வந்தறி யாரிச் செழும்புனத்தே.' (கஎ)

'புணர்துணையோ டாடும் பொறியலவன் நோக்கி
இணர்கைதைப் பூங்கானல் என்னையும் நோக்கி
உணர்வொழியப் போன ஒலிதிரைநீர்ச் சேர்ப்பன்
வணர்புரி ஐம்பாலாய் வண்ணம் உணரேனால்.[3]

(சிலப்பதிகாரம், கானல்வரி—௩௪.)

'ஒருநாள் வாரலன் இருநாள் வாரலன்
பன்னாள் வந்து பணிமொழி பயிற்றியென்
நன்னர் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்த பின்றை
வரைமுதிர் தேனிற் போகி யோனே
ஆசா கெந்தை யாண்டுளன் கொல்லோ
வேறுபுலன் நன்னாட்டுப் பெய்த
ஏறுடை மழையிற் கலுழுமென் நெஞ்சே.' (குறுந்-௧எசு)

இதுகேட்டு இறந்துபடாதது எற்றிற்கோ எனின், இறந்துபடாளன்றே; 'இவன் உளனாயினும் இறந்துபடும்பிற, யான் இறந்துபடின்' என்றதனான். (கo)

சூத்திரம் - கக

தன்னுட் குறிப்பினை அருகுந் தோழிக்கு
முன்னுறு புணர்ச்சியின் அருகலும் உண்டே.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், அங்ஙனங் குறைநயப்புக் கூறப்பட்ட தலைமகள் இன்னதன்மையளென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: தன் உள் குறிப்பினை என்பது—(தோழி) தன் உள்ளத்துக் குறிப்பினை என்றவாறு; அருகுந் தோழிக்கு என்பது—சார்த்துந் தோழிக்கு என்றவாறு; முன்னுறு புணர்ச்சியின் என்பது—இயற்கைப் புணர்ச்சி, அங்கு, 'நின்னிற் பிரியேன் பிரியினாற்றேன்' என்றது உண்டன்றே, அதனான் என்றவாறு; அருகலும் உண்டு என்பது—தலைமகள் தனது தன்மையைச் சார்த்தலும் உடையள் என்றவாறு.

என்பது என் சொல்லியவாறோ எனின், அறிய நிற்றலும் உடையள், அறியாமை நிற்றலும் உடையள் என்றவாறு.

மெலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்புக் கூறின இடத்து, எம்பெருமான் தனக்குத் தகாத இளிவரவொழுகா நின்றானெனக் கவற்சி உண்டன்றே, அது புலப்படாமை நிற்கும். வலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்புக் கூறினவழி, நெருநல் வாரானாயினான் என்றமையின் இறந்துபட்டான் என ஆற்றாமை பெரிதாம், அங்குப் புலப்பட நிற்கும் என்பது.

இனி, ஒருதிறத்தார் வேண்டுவது: சொல் நிகழ்தலுமுண்டு, சொல் நிகழாமையுமுண்டு என்பது; அஃதாமாறு மெலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்புக் கூறியவழி, முன் இறந்துபட்டான் கொல்லோ எனக் கருதி ஆற்றாமையொடு நின்றாள், உளனாயது கேட்டு ஆற்றாமை நீங்கும்; நீங்க, நாணுவந்தடையும்; அடையத், தோழிமுன்னர் நிற்கலாள், 'வேங்கைப்பூக் கொய்தும், மயிலாடுமாறு காண்டும், அருவியாடுகம்' என ஒன்றன்மேலிட்டு நீங்கும்; அதற்குச் செய்யுள்:

'கணிநிற வேங்கையும் கொய்தும் கலாவம் பரப்பிநின்று
மணிநிற மாமயில் ஆடலும் காண்டும்வல் லத்துவென்ற
துணிநிற வேல்மன்னன் தென்னர் பிரான்சுடர் தோய்பொதியில்
அணிநிற மால்வரைத் தாநீர் அருவியும் ஆடுதுமே.'   (கஅ)

தோழி
மெதிநாகவும் அதிநாகவும் (செய்தி) நடுவியிடம் குறைநயப்பித்தாள் அவ்வாறு நயப்பித்த நான்று குறிப்பால் தோழி தலைவியை அறிய முடிந்தியே அவ்வாறு குறைநயப்பித்தாள். அதனை புணர்ந்த உணர்வென்பது அறியும்.

'விரைவளர் வேங்கையும் காந்தளும் கொய்தும் வியலறைமேல்
நிரைவளர் மாமயில் ஆடுவ காண்டும் நிகர்மலர்த்தார்
திரைவளர் பூம்புனற் சேவூர் படச்செற்ற தென்னன்கொல்லி
வரைவளர் மாநீர் அருவியும் ஆடுதும் வாள்நுதலே.' (கக)

எனச் சொன்னிகழ்ந்தவாறு.

வலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்புக் கூறினவழி, 'நெருநல் வாரானாயினான், ஆதலின் இறந்துபட்டான்' என ஆற்றாமை நிகழ்ந்து பெருமையாற் சொற்பிறவாது எனக் கொள்க.

இனி, ஒரு சாரார் சொல்லுவது: இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்ததற்கு இடையின்றியே இற்செறிக்கப்பட்ட தலைமகள் தோழிக்கு அறத்தொடு நிற்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று என்ப.

அவர் கூறும் பொருளாமாறு: தன்னுட் குறிப்பினை அருகுந் தோழிக்கு என்பது—தன்கண் வேறுபாட்டை அறிதலுறுந் தோழிக்கு என்றவாறு; முன்னுறு புணர்ச்சியின் அருகலும் உண்டு என்பது—முன்னுறு புணர்ச்சி காரணமாகச் சார்தலும் உண்டு என்றவாறு. என்னை,

'முற்படு புணர்ச்சியிற் கடிபடு கிழத்தி
மெய்ப்பாட் டவலம் புரியுந் தோழிக்கு
எதி ராக எண்ணிய முறையாற்
கூறவும் பெறூஉம் குறிப்பொடு புணர்ந்தே
கற்புக்கடை காக்கும் கருத்தி னான.'

என்பதன் பொருளால், தலைமகள் தோழிக்கு அறத்தொடு நின்றது என்பது.

அஃது ஈங்குச் சொல்ல வேண்டுவதில்லை. போக்கி,

'அந்நா ளிடத்தும் மெய்ந்நாண் ஒரீஇ
அறத்தொடு நிற்றல் தோழிக்கும் உரித்தே.' (இறையனார்-உக)

என்பதன்கட் சொல்லுதும்.

ஒருவர்க்கு ஒரு சொற் சொல்லியவிடத்து அச்சொல் சொல்லப்பட்டார் இன்ன நீர்மையராயினர் என்பது சொல்ல வேண்டுமன்றே, மேற் சூத்திரத்துள், 'தோழி தலைமகளைக் குறையுறும்' என்றார், இச் சூத்திரத்துள், 'குறையுறப்பட்ட தலைமகள் இன்னநிலைமையளாயினள்' என்பது சொல்லவேண்டும்; அதனான், மேலதே உரை.

இவ்வகை குறைநயப்புக் கூறப்பட்ட தலைமகள் தலைமகனைக் காணலுறவினளாம். அக்குறிப்பு உணர்ந்த தோழி, தலைமகள் குறைநேர்ந்தாள் என்பது தலைமகற்கு அறியநிற்கும் என்பாரும் உளர்; அதற்குச் செய்யுள் :

தழைவிருப்புரைத்தல்

'சிலைமிசை வைத்த புலியும் கயலுஞ்சென் றேங்குசெம்பொன்
மலைமிசை வைத்த பெருமான் வரோதயன் வஞ்சியன்னாள் [சேர்
முலைமிசை வைத்துமென் தோள்மேற் கடாய்த்தன்மொய் பூங்குழல்
தலைமிசை வைத்துங்கொண் டாளண்ணல் நீதந்த தண்தழையே.' ()

'கழுது குருதி படியக் கலிநீர்க் கடையல்வென்ற
விழுது படுநெடு வேல்மன்னன் ஈர்ம்புனல் கூடலன்னாள்
தொழுதுதலைமிசைவைத்துங் கொண்டாள் வண்டுந் தும்பியுந்தேன்
கொழுது மலர்நறுந் தாரண்ணல் நீதந்த கொய்தழையே.' (௧0௧)

எனக் கொள்க. (௧௧)

சூத்திரம் - ௧௨

குறையுறுங் கிழவனை உணர்ந்த தோழி
சிறையுறக் கிளந்து சேட்பட நிறுத்தலும்
என்னை மறைத்தல் எவனா கியரென
முன்னுறு புணர்ச்சி முறைமுறை செப்பலும்
மாயப் புணர்ச்சி அவனொடு நகாஅ
நீயே சென்று கூறென விடுத்தலும்
அறியாள் போறலும் குறியாள் கூறலும்
படைத்துமொழி கிளவியும் குறிப்புவேறு கோளலும்
அன்ன பிறவுந் தலைப்பெயல் வேட்கை
முன்னுறு புணர்ச்சிக் குரிய என்ப.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், தலைமகளைக் குறைநயப்பித்து அவளது [1]குறிப்பு உணர்ந்து தன்னினாங்கூட்டம் கூட்டலுறுந் தோழி, தலைமகன் தெருண்டு வரைந்தெய்தல் வேண்டி, இவை யெல்லாங் கூறிச் சேட்படுத்து நிறுத்தப்பெறும் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(பாடம்) 1. கருத்து.

மதியுடம்படுத்துப் பின்னின்றானாகத் தான் இதனை முடிக்கக் கருதுவாள் தன்கண் நாணுக் கெடுந்துணையுங் குறியாடிக்கொண்டு ஒழுகுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று எனவும் அமையும்.

இதன் பொருள்: குறையுறுங் கிழவனை உணர்ந்த தோழி என்பது—குறையுறவந்த தலைமகனைக் கடைப்பிடித்த தோழி என்றவாறு; கடைப்பிடியாது சென்ற காலமும் உளவாகலின், இனி அன்னதன்று என்றவாறு; அல்லதூஉங், குறையுறுங் கிழவனை உணர்ந்த தோழி என்பது—குறையுறவினான் ஆற்றானாகிய தலைமகனை உணர்ந்த தோழி என்றுமாம்; அல்லதூஉம், இரத்தலுங் குறையுறுதலுஞ் செய்து ஆற்றானாகிச் செல்லாநின்ற தலைமகனைத் தன்னினாகிய கூட்டம் முடியாதுவிடின் ஆற்றான் என்பதனைத் திரிபின்றி உணர்ந்த தோழி என்றுமாம்.

சிறை உறக் கிளந்து சேட்பட நிறுத்தலும் என்பது—சிறை என்பது காப்பு, உற என்பது மிகுதி, கிளத்தல் என்பது சொல்லுதல், சேண் என்பது அகற்றல், பட என்பது நிகழ்தல், நிறுத்தல் என்பது தழீஇக்கோடல் என்றவாறு; காப்பு மிகுதி சொல்லி அகற்றித் தழீஇக் கோடலும் என்றவாறு; ஆற்றாத் தன்மைக்கண் நிறுத்தல் என்னுஞ் சொல்[1] தழீஇக்கொள்ளும் என்பது; எனவே, "தலைமகனை ஆற்றாமை செய்வனபோன்று வைத்து ஆற்றுவிப்பன சிலசொற் சொல்லும் என்பது" போந்தது. இந் நிறுத்தல் என்னுஞ் சொல்லால் தழீஇக்கொள்ளும் என்பதன்று, நீக்கிநிறுத்தார், உய்ந்துவிட்டார், போக்கிவிட்டார் என்பனபோல ஒருசொல்விழுக்காடுபட நின்றது என்பாரும் உளர்.

அங்ஙனங் காப்பு மிகுதி சொல்லுமாறு: 'இவ்விடம் மிக்க காவலுடைத்து, நீயிர் வரற்பாலிரல்லீர்' எனச் சொல்லும்; அதற்குச் செய்யுள்:

காப்புடைத்தென்று மறுத்தல்

'மண்ணிவர் செங்கோல் வரோதயன் வல்லத்து மாற்றலர்க்கு
விண்ணிவர் செல்வம் விளைவித்த வேந்தன்விண் தோய்பொதியில்
கண்ணிவர் பூந்தண் சிலம்பிடை வாரல்மின் காப்புடைத்தாற்
பண்ணிவர் வண்டறை சோலை வளாயஎம் பைம்புனமே. (கo௨)

'புல்லா வயவர் நறையாற் றழியப் பொருதழித்த
வில்லான் விளங்குமுத் தக்குடை மன்னன் வியனிலத்தார்
எல்லாம் இறைஞ்சநின் றான்கொல்லி மல்லலஞ் சாரலிங்கு
நில்லா தியங்குமின் காப்புடைத் தையஇந் நீள்புனமே.' (கoக)

1. ஆற்றிக்கொள்ளும்.

'பூவலர் தண்பொழிற் பூலந்தைப் புல்லா அரசழித்த
மாவலர் தானை வரோதயன் கொல்லி மணிவரைவாய்
ஏவலர் திண்சிலை யாரெமர் நீங்கார் இருபொழுதும்
காவல ராய்நிற்பர் வாரல்மின் நீரிக் கடிப்புனத்தே.' (௧0௪)

இவ்வாறு தோழி சொல்லத் தலைமகன் ஆற்றினவாறு என்னையோ எனின், அச்சொல்லே ஆற்றுவிக்கும்; 'இவள் இவ் விடத்து நிலைமையை மறையாது எனக்கு உரைப்பாளாயது என்கட் கிடந்த பரிவினா னாகாதே; இத்துணை என்கட் பரிவுடை யாள், எனக்கு இது முடியாமையில்லை' என ஆற்றுவானும். இப் படி அருமையுடைத்தாகலால், இவளின் ஆகாது என்று உணர் வானாயின், வரைந்து எய்துவானும். இவள் இவையெல்லாந் தலை மகனைச் சொல்லுதற் காரணம் என்னையோ எனின், தனது ஆற்றாமையான் முடிக்கின்றதனை எளிதென உணரும், அது படாமை அரிதென உணர்வானாக என்றற்கு. இனி, அச்சொல்லே ஆற்றுவித்தற்குக் காரணம் என்னையெனின், இது முடியாதென உணரின் இறந்துபடுவான்கொல்லோ என்னும் அச்சத்தினான் என்பது. இதனை இச்சூத்திரத்துள் எங்குந் தந்துரைக்க.

என்னை மறைத்தல் எவனாகியரென என்பது—ஆற்றானாகி நின்ற தலைமகனை இஃது இறப்ப இவன் இறந்துபடுமென நின்ற தோழி, 'என்னை நீயிர் இவ்வகையிற்றிரிதற்குக் காரணம் என்னை?' என்னும். 'எனது ஆற்றாமை இன்னதினாயதென அதனை அறிந் திலள், அறியாதாட்கு இன்னது என் குறை யென்பேனாயின் இவள் மறுக்கவும்பெறும், இவளை இன்னும் பல்கால் நெகிழ ஒழுகின், தானே அறிந்து முடிக்கும்' என உணர்ந்து, 'இன் னது என்குறை யென்றதானை, நுங்குறையை என்னை மறைத் ததனால் நுமக்காவது என்னை?' என்னும்; அதற்குச் செய்யுள் :

மறைந்தமை கூறல்

'மின்னை மறைத்தசெவ் வேல்வலத் தால்விழி ஞத்திலொன்னார்
மன்னை மறைத்தஎங் கோன்வையை சூழ்பௌவ நீர்ப்புலவர்
தன்னை மறைத்திள ஞாழல் கமழுந்தண் பூந்துறைவா
என்னை மறைத்திவ் விடத்திய லாதுகொல் எண்ணியதே.' (௧0௫)

'திண்டேர் வயமன்னர் சேவூர் அகத்துச் செருவழியக்
கண்டே கதிர்வேல் செறித்தஎங் கோன்கொல்லிக் கார்ப்புனத்து
வண்டேய் நறுங்கண்ணி கொண்டே குறையுற வந்ததனான்
உண்டே முடித்தல் எனக்கு மறைப்பினும் உள்ளகத்தே.' (௧0௬)

எனவே, 'மறையாது விட்டவிடத்து முடிவுண்டு' என்றாள் என்பது.

முன்னுற புணர்ச்சி முறை முறை செப்பலும் என்பது—முன்னுறு புணர்ச்சி என்பது இயற்கைப் புணர்ச்சி, அதன் முறை என்பது பாங்கற்கூட்டம், அதன் முறை என்பது தோழிதன்னினாய கூட்டம், அஃது என்னை மறையாது விடின் முடிப்பன் என்றாளாம்; அதனான், 'என் குறை அறிந் திலள், அறிந்தஞான்று முடித்துத்தரும்' என ஆற்றுவானும் என்றவாறு.

மாயப் புணர்ச்சி அவனொடு நகாஅ நீயே சென்று கூறெனவிடுத்தலும் என்பது—அவன் இரந்துபின்னின்றவிடத்து மாயமான புணர்த்துச் சொல்லுகின்றது, இஃது உலகத்து நிகழ்வதொன்றன்றாலோ என்று அவனொடு நகாநின்றே, 'யாரறிவார், நிகழவும்பெறும் நிகழாமையும்பெறுமே எனினும், யாம் குற்றேவன் மகளிராகலான் துணிந்துசொல்லகில்லேம் அவளது குறிப்பறியாது; நீயே சென்று நின்குறை சொல்லாய்' என்னும்; அதற்குச் செய்யுள் :

நின்குறை நீயே கூறென்று மறுத்தல்

'சேயே எனநின்ற தென்னவன் செந்நிலத் தேற்றதெவ்வர்
போயே விசும்பு புகச்செற்ற கோன்அந்தண் பூம்பொதியில்
வேயே அனையமென் தோளிக்கு நின்கண் மெலிவுறுநோய்
நீயே உரையாய் விரையார் அலங்கல் நெடுந்தகையே.' (க0எ)

'புரைத்தார் அமர்செய்து பூலந்தைப் பட்டபுல் லாதமன்னர்
குரைத்தார் குருதிப் புனல்கண்ட கோன்கொல்லிப் பாவையன்ன
நிரைத்தார் கருமென் குழலிக்கு நீயே நெடுந்துறைவா
உரைத்தால் மிகுவதுண் டோசென்று நின்றுநின் உள்மெலிவே.' ()

என்னும்; என்றவிடத்து ஆற்றானும்; என்னை, உலகத்தார் ஒருவரை ஒருவர், 'இக்குறை முடித்துத்தரல்வேண்டும்' என்று இரந்தவிடத்து, 'என்னின் ஆகா, நீரே சென்று முடித்துக் கொண்மின்,' என்றால், எத்துணையும் இன்னாதன்றே, அதுபோல என்பது. அவ்வகை ஆற்றானாய் நின்றானது ஆற்றாமை ஆற்றுவது ஒன்றனைப் பற்றும், என்னை, 'நகாநின்றன்றே சொல்லியது, அந்நகை ஒன்றுடைத்து' என ஆற்றுவானாவது.

இனி, அறியாள் போறலும் என்பது—தலைமகன் தழையும் கண்ணியும் கொண்டு பின்னின்றவிடத்து, 'நும்மாற் சொல்லப் படுவாளை அறியேன்' என்னும்; அதற்குச் செய்யுள் :

அறியாள்போன்று நினைவு கேட்டல்

'பொறிகெழு கெண்டை வடவரை மேல்வைத்துப் பூமியெல்லாம்
நெறிகெழு செங்கோல் நடாநெடு மாறன்நெல் வேலிவென்றான்
வெறிகமழ் பூங்கன்னிக் கானல் விளையாட் டயர்கின்ற
செறிகுழ லார்பலர் யார்கண்ண தோஅண்ணல் சிந்தனையே.' (க0கூ)

'திளையா எதிர்நின்ற தெம்மன்னர் சேவூர்ப் படச்சிறுகண்
துளையார் கருங்கைக் களிறுந்தி னான்தொண்டிச் சூழ்துறைவாய்
வளையார் வனமுலை யார்வண்ட லாடும் வரிநெடுங்கண்
இளையார் பலருளர் யார்கண்ண தோஅண்ணல் இன்னருளே.' ()

என்னும்; என, இதுகேட்டு ஆற்றானாய் நின்று, 'என் குறை இன்னார்கண்ணது என்று அறிந்திலள், அறிந்த ஞான்று முடித்துத்தரும்' என ஆற்றுவானாவது.

ஃ குறியாள் கூறலும் என்பது—'இத்தழை நல்ல, இக்கண்ணி நல்ல, இவை கொள்ளற்பால' என்று கையுறை பாராட்டி நின்ற நிலைமைக்கண், அவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளாது மற்றொன்று சொல்லி நீங்குவது; அதற்குச் செய்யுள் :

'மன்னன் வரோதயன் வல்லத்தொன் னார்கட்கு வான்கொடுத்த
தென்னன் திருமால் குமரியங் கானல் திரைதொகுத்த
மின்னுஞ் சுடர்ப்பவ ளத்தரு கேவிரை நாறுபுன்னைப்
பொன்னந் துகள்சிந்தி வானவிற் போன்றதிப் பூந்துறையே.' (கக்க)

'காரணி சோலைக் கடையல் இடத்துக் கறுத்தெதிர்ந்தார்
தேரணி தானை சிதைவித்த கோன்கன்னித் தென்துறைவாய்
நீரணி வெண்முத்தின் ஆயநெடுமணல் மேலிழைத்த
ஏரணி வண்டல் சிதைக்கின்ற தாலிவ் வெறிகடலே.' (ககஉ)

என்பது கேட்டு, 'இவள் இக்குறை முடியாள், அவத்தமே வருந்தினேன், யான் சொல்லியது இருப்ப ஏதிலதொன்று சொல்லினமையின்' என்று ஆற்றானாயினான். அவ்வாற்றாமை ஆற்றுவதொன்றனைப் பற்றும்; ஆற்றுவதாவதியாதோ எனின், 'இவள் பிறிதொன்றிற்குப் புடைகவன்று நின்ற நிலைமைக்கண் வந்தேன். அல்லாக்கால் மறுமாற்றம் தாராமை இல்லை, இவள் கவன்றுநில்லா நிலைமைக்கண் வருவென்' என அந்நசையால் ஆற்றும்.

அ படைத்து மொழி கிளவியும் என்பது — இவன் இத்தழை நல்ல, இக்கண்ணி நல்ல, இம்முத்து நல்ல, இவை கொள்ளற்பால என்று கையுறை பாராட்டி நின்ற நிலைமைக்கண் இங்ஙனஞ் சொல்லும்; யாதோவெனின், 'இவ்விடம் என்னையரானுந் தன்

னையரானும் பல்காலும் புகுதரப்படுமால்; அவர் நும்மைக் கண்டால் ஏதஞ்செய்வர், கூற்றினுங் கடுஞ்சினத்த ராகலான்; நீர் உடையதோர் குறை உண்டேயெனின், அகன்று நின்று முடித்துக்கொள்ளற்பாற்று என்னும்; அதற்குச் செய்யுள் :

படைத்துமொழியான் மறுத்தல்

'பொன்னயர் வேங்கையம் பூந்தழை ஏந்திப் புரிந்திலங்கு
மின்னயர் பூணினை வாரல் சிலம்ப விழிஞத்தொன்னார்
மன்னயர் வெய்தவை வேல்கொண்ட வேந்தன மாந்தையன்னாள்
[1]தன்னயர் பல்கால் வருவர்நண் ணன்மின்இத் தண்புனத்தே.' ()

'பூட்டியல் மாநெடுந் தேர்மன்னர் பூலந்தைப் பூவழிய
ஓட்டிய திண்தேர் உசிதன் பொதியின் உயர்வரைவாய்
ஈட்டியர் நாயின[2]வீளையர் வாளியர் எப்பொழுதும்
கோட்டிய வில்லர் குறவர்நண் ணன்மின்இக் கொய்புனத்தே.' ()

ஆ இது படைத்து மொழி கிளவி ஆயினவாறு என்னையோ எனின், பெரியார்களிடம் எனப்படுவன, பெண்பால்கட்கு உரியவழி ஆண்பால்கள் புகுதலும், ஆண்பால்கட்கு உரிய வழிப் பெண்பால்கள் புகுதலுஞ் செய்யப்படாதன. அவற்றைச் செய்யப்பட்டனவாக இல்லது படைத்து மொழிந்தமையாற் படைத்துமொழிகிளவியெனக் கொள்க. அதுகேட்டு ஆற்றானும்; என்னை, 'இவள் ஒருதிறத்தின் நீக்குதற்கு இவ்வாறு சொல்லுகின்றாள்' என ஆற்றானுமின்ன். அவ்வாற்றாமை ஆற்றுவதொன்றனைப் பற்றும்; என்பற்றுமோ எனின், 'இவ்வகை என்கண் ஏதத்திற்குக் கவல்வாள், யான் எய்தாதுவிடின் உளதாம் ஏதத்திற்குங் கவலும்' என ஆற்றுவானும்.

ஈ குறிப்பு வேறு கோளலும் என்பது—தான் கூட்டம் வேண்டுங் குறிப்பினளாயினுஞ் சொல்லுங் கூற்றும் இன்றி வேண்டாத குறிப்பினளாய்க் காட்டுவது; அதுகண்டும் ஆற்றானும்; என்னை, 'இவள் என்குறை முடியாள்; அவத்தமே வருந்துகின்றேன். இதுதானே ஆற்றுதற்குக் காரணம்; 'பிறிது, ஒன்றிற்குப் புடை கவன்று நின்ற நிலைமைக்கண் வந்தேன், புடைகவற்றியில்லா நிலைமைக்கண் வந்தால் ஒரு மறுமாற்றஞ் சொல்லும் பிற என ஆற்றிப்பெயரும்; அஃதேயெனின், மேலனவும் எல்லாங் குறிப்பு வேறுகோளலே யல்லவே? இதனையே குறிப்பு வேறுகோளல் எனச்சொல்லியது எற்றிற்கோவெனின், அவை யெல்லாஞ் சொன்னிகழ்ச்சியுடைய, இது சொல் நிகழ்ச்சியின்றிக் கூட்டம்

(பாடம்) 1. தன்னயர் தீயர்பல் கால்வருவாரிந்தத் தண்புனத்தே.
2. வீணையர்.

வேண்டாக் குறிப்பினளாவது எனக் கொள்க. இனிப், பிறர், 'குறிப்பு வேறு கொளலும்' என்பதனைச் சொல்லுமாறு: 'தன் குறிப்பினளன்றி நின்றாட்கு என் சொல்லிச் செல்கேன்?' என்னும்; அதற்குச் செய்யுள்:

தலைவி தன் குறிப்பினளல்லள் என்றல்

'ஆடியல் மாநெடுந் தேர்மன்னர் ஆற்றுக் குடியழியக்
கோடிய திண்சிலைக் கோனெடு மாறன்தென் கூடலன்னாள்
நீடிய வார்குழல் நீலமுஞ் சூடாள் நினைந்துநின்றாள்
தோடியல் பூந்தொங்க லாயறி யேன்சென்று சொல்லுவதே.' (கக௫)

'நெறிநீர் இருங்கழி நீலமும் சூடாள்
பொறிமாண் வரியலவன் ஆடலும் ஆடாள்
சிறுநுதல் வெயர்வரும்பச் சிந்தியா நின்றாட்கு
எறிநீர்த்தண் சேர்ப்பயான் என்சொல்லிச் செல்கோ.'

என இவ்வாறு சொல்ல ஆற்றானாயினான், அச்சொல்லே பற்றுக் கோடாக ஆற்றும் என்பது. என்னை யெனின், 'அவள் தன் குறிப்பினளன்றி நின்றாள்' எனச் சொல்லினமையின் குறிப்பினளாய் நின்றபொழுது சொல்லும் என ஆற்றுவானாம்.

அன்ன பிறவுந் தலைப்பெயல் வேட்கை முன்னுறு புணர்ச்சிக்கு உரிய என்ப என்பது — அன்ன மற்றுமுள முன்னுறு புணர்ச்சியைப்போலத் தலைப்பெய்விப்பல் என்னும் உள்ளத் தாள் சொல்லுதற்கு உரிய கிளவிகளெனக் கொள்க. அங்ஙனம் ஓதுவான் புகப் பெருகுவது கண்டு சிலவோதிச் சில புறனடுத் தார் அஃது இலக்கணமாகலான் என்பது.

'அன்ன பிறவும்' என்றதனான் இங்ஙனமுஞ் சொல்லும்: 'நீயிர் விருந்தினிராகலான் அவளது அருமையும் பெருமையும் அறியீரன்றே, அவள் தாமரைக்கொட்டையின் அல்லியே போலக் கிளை புறங்காப்பச் செல்வாள், இந்நிலத்துக்கு மிக்காள் ஒரு தலைமகள், எமக்குக் கண்கூடாகச் செல்வதோர் தெய்வ மல்லளோ? அவளைக் கண்ணிற் கண்டு, கையிற் கூப்பிச், தலையிற் பணிந்து வழிபட்டுச் செல்வதல்லது எம்போல்வார்களால் ஒரு குறையுறவுணர்த்துந் தன்மையளோ' என்று சொல்லும்; அதற்குச் செய்யுள்:

சொலற்கு அருமை சாற்றல்

'புட்புலம் பும்புனற் பூலந்தைப் போரிடைப் பூழியர்கோன்
உட்புலம் போடு செலச்செற்ற வேந்தன் உறந்தை யன்னாள்
கட்புல னாய்ச்செல்லுந் தெய்வங்கண் டாய்கமழ் பூஞ்சிலம்பா
வட்கில னாகியெவ் வாறு மொழிவனிம் மாற்றங்களே.' (கக௬)

'நெருநலு முன்னாள் எல்லியும் ஒருசிறைப்
புதுவை யாகலிற் கிளத்தல் நாணி
நேரிழை வளைத்தோள் நின்தோழி செய்த
ஆருயிர் வருத்தங் களையா யோவென
எற்குறை யுறுதிர் ஆயிற் சொற்குறை
எம்பதத் தெளியள் அல்லள் எமக்கோர்
கட்காண் கடவுள் அல்லளோ பெரும
வாய்கோன் மிளகின் மலையங் கொழுங்கொடி
துஞ்சுபுலி வரிப்புறந் தைவரும்
மஞ்சுசூழ் மணிவரை மன்னவன் மகளே.'

இனி, இவ்வகையுஞ் சொல்லும்: 'நீயிர் பெரியீர், யாம் சிறியேம்; நும்மோடு எம்மிடைக் கட்டுரை பொருந்தாது' என்னும்; அதற்குச் செய்யுள்:

குலமுறை கூறி மறுத்தல்

'நடைமன்னும் என்றெம்மை நீர்வந்து நண்ணன்மின் நீர்வளநாட்
டிடைமன்னு செல்வர் நுமரெமர் பாழி இகலழித்த
படைமன்னன் தன்குல மாமதி போற்பனி முத்திலங்கும்
குடைமன்னன் கோட்டியர் கொல்லியஞ் சாரற் குறவர்களே.' (கக௭)

'உற்றவ ரேநுமக் கொண்புனல் நாட்டுறு செல்வர்சொல்லின்
மற்றெமர் ஆய்விடின் வானவன் தானுடை மானியைச்
செற்றமர் சேவூர்ப் புறங்கண்ட திங்கள் திருக்குலத்துக்
கொற்றவன் மாறன் குடகொல்லி வாழுங் குறவர்களே.' (கக௮)

'இழைவளர் பூணண்ணல் ஈர்ம்புனல் நாடனை நீயெமரோ
மழைவளர் மானக் களிறுந்தி மாநீர்க் கடையல்வென்ற
தழைவளர் பூங்கண்ணி மூன்றுடை வேந்தன்தண் ணம்பொதியிற்
குழைவளர் ஆரத் தருவியஞ் சாரற் குறவர்களே.' (கககூ)

'இவளே,
கானம் நண்ணிய காமர் சிறுகுடி
நீனிறப் பெருங்கடல் கலங்க உள்புக்கு
மீனெறி பரதவர் மகளே நீயே
நெடுங்கொடி நுடங்கும் நியம மூதூர்க்
கடுந்தேர்ச் செல்வன் காதல் மகனே
நிணச்சுறா வறுத்த உணங்கல் வேண்டி
இனப்புள் ஓப்பும் எமக்குநலன் எவனோ
புலவு நாறுதுஞ் செலநின் றீமோ
பெருநீர் விளையுளெஞ் சிறுநல் வாழ்க்கை
நும்மொடு புரைவதோ அன்றே ஒத்தது.
எம்ம னோரிற் செம்மலும் உடைத்தே.' (நற்றிணை, சுசு)

என, ஆற்றாயினன்; ஆற்றாய், 'நீயிர் பெரியீர், யாம் சிறியேம்' என்பதன்றே சொல்லியது; யானும் அத்தன்மையே னாக எய்தலாமன்றே என்று ஆற்றும் என்பது.

இனி, இவ்வாறும் சொல்லும்; அதற்குச் செய்யுள் :

'நீடுநீர்க் கானல் நெருநலு நித்திலங்கொண் டையவந்தீர்
கோடுயர் வெண்மணற் கொற்கையம் மூரிவற்றாற் குறைவிலம்யாம்
ஆடும் கழங்கும் அணிவிளக்கும் அம்மனையும் பிறவுமெல்லாம்
பாடிய வைப்பன வும்[1]பந்தர்ப் படுவனவும் பனிநீர்முத்தம்.'

'முன்னைத்தஞ் சிற்றில் முழங்குகட லோதம்[2]மூழ்கிப்பெயர
அன்னைக் குரைப்பன் அறிவாய்கடலேயென் றலறிப்பேருந்
தன்மை மடவார் தணந்துகுத்த வெண்முத்தந் தகைசூழ்கானற்
புன்னையரும்பேய்ப்பப்போவாரைப் பேதுறுக்கும் புகாரேயெம்மூர்.'

இன்னும், 'அன்னபிறவும்' என்றதனானே தழீஇக்கொளப் படுவனவற்றிற்குச் செய்யுள் :

தழையெதிர்தல்

'வேழம் வினவுதிர் மென்பூந் தழையும் கொணர்ந்துநிற்றிர்
ஆழ முடைய கருமத்திர் போறிர் அணைந்தகலீர்
சோழன் சுடர்முடி வானவன் தென்னன்தன் னாதமன்னர்
[4]தாழ மழையுரு மேந்திய கோன்கொல்லித் தண்புனத்தே.' (கஉ0)

'பாவுற்ற தீந்தமிழ் வேந்தன் பராங்குசன் பாழிப்பற்றாக்
கோவுற்ற வல்லல்கண் டான்கொல்லிச் சாரலெங் கொய்புனத்துள்
ஏவுற்ற புண்ணொடு மான்வந்த தோவென்னும் ஈர்ஞ்சிலம்பா
மாவுற்ற புண்ணிற் கிடுமருந் தேநின்கை வார்தழையே.' (கஉக)

'வேனக நீண்டகண் ணாளும் விரும்புஞ் சுரும்பரற்றத்
தேனக நீண்டவண் டார்கண்ணி யாய்சிறி துண்டுதெவ்வர்
வானகம் ஏறவல் லத்துவென் றான்கொல்லி மால்வரைவாய்க்
கானக வாழ்நருங் கண்டறி வாரிக் கமழ்தழையே.' (கஉஉ)

'துடியார் இடைவடி வேற்கண் மடந்தைதன் சொல்லறிந்தால்
கடியார் கமழ்கண்ணி யாய்கொள்வல் யான்களத் தாரில்வென்ற
வடியார் இலங்கிலை வேல்மன்னன் வானே றணிந்தவென்றிக்
கொடியான் மழைவுளர் கொல்லியஞ் சாரலிக் கொய்தழையே.' ()

'அங்கேழ் மலர்நறுங் கண்ணியி னாயருளித்தரினும்
எங்கேழ் வுருக் கியைவன போலா இருஞ்சிறைவாய் [வாய்ச்
வெங்கேழ் அயில்நலங் கொண்டவன்விண்தோய் பொதியிலின்
செங்கேழ் மலரத் தளிரிளம் பிண்டியின் தீந்தழையே.' (கஉச)

(பாடம்) 1. பந்தாடல். 2. மூழ்கிப்போகக். 3. தயங்குகானற்.
4. தாழுமறையரு.

'வேரித் தடந்தொங்கல் அண்ணல் விருந்தா யிருந்தமையாற்
பூரித்த மென்முலை யேழை புனையிற்பொல் லாதுகொல்லாம்
பாரித்த வேந்தர் பறந்தலைக் கோடிப் படப்பரிமா
வாரித்த கோமான் மணிநீர் மலயத்து மார்தழையே.' (கஉரு)

'ஏமாண் சிலைநுதல் ஏழையும் ஏற்குமின் தேனகலாப்
பூமாண் கமழ்கண்ணி யாய்நின்ற தொன்றுண்டு பூழியர்கோன்
பாமாண் தமிழன் பராங்குசன் கொல்லிப் பனிவரைவாய்த்
தேமாண் பொழிலின் அகத்தன்றி இல்லையித் தேந்தழையே.' (கஉசு)

'கைந்நிலத்[1] துச்சிலை யாற்கணை சிந்திக் கறுத்தெதிர்ந்தார்
செந்நிலத் துப்படச் சீறிய கோன்செழுந் தண்பொதியில்
இந்நிலத் திம்மலை மேலவொவ் வாவிருந் தண்சிலம்பா
எந்நிலத் தெம்மலை மேலஇச் சந்தனத் தீர்ந்தழையே.' (கஉஎ)

இவையெல்லாம் ஏற்கச்சொல்லிக் கொள்க, மேலனபோல.

அஃதே யெனின், இவற்கு முடிக்கக் கருதுவாள் இவ் வாற்றான் இவனை வருத்துவது எற்றிற்கோ எனின், தன்கண் நாணுக் கெடுந் துணையுங் குறியாடி, நாணினது நீக்கத்துக்கட் கொண்டுநிலை கூறுவாள் என்பது. அஃதே யெனின், முன்னுறு புணர்ச்சிபோலத் தலைப்பெய்விப்பல் என்னும் வேட்கை அவட்கு உரிய என்றமையான், "முன்னுறுபுணர்ச்சியை உணர்ந்தாளோ எனின், உணர்ந்தா ளல்லள்;" அந்நீர்மைக்கு வரம்பெய்தப் புணர்ப்பல் என்னும் நினைப்பினள்.

அந்நினைப்பினை ஆசிரியன்தான் முன்னுறு புணர்ச்சியா ஒப்பித்தான் என்பது. (கஉ)

சூத்திரம் - கரு

குறையுறு புணர்ச்சி தோழி தேஎத்துக்
கிழவிக் கில்லை தலைப்பெயல் ஆன.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், தலைமகளது இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: குறையுறு புணர்ச்சி என்பது — குறை யுறவினுற் புணரும் புணர்ச்சி என்றவாறு; தோழி தேஎத்து என்பது — தோழிமாட்டு என்றவாறு; கிழவிக்கு இல்லை என் பது — தலைமகட்கு இல்லை என்றவாறு; தலைப்பெயல் ஆன என் பது — [2]தலைப்பெய்தற்கு இலக்கணம் என்றவாறு.

(பாடம்) 1. துக்கணையாற் சிலையுந்திக்.
2. தலைப்பெய்தற்கண் என்றவாறு.

தோழிபக்கல்நின்ற குறையுறவினுடைய கூட்டம் தலைமகட்கு இல்லை என்றவாறு. அஃதியாங்ஙனமோ [1]எனின், 'இங்குவந்து ஒழுகாநின்றான் ஒருதோன்றல் உளன், அவன் என்னிடைய தோர் குறையுடையான் போலும், அக்குறை இன்றியமையான்; அக்குறை முடித்தருளாயாயின் என்னைக் குற்றேவல் இழத்தி' என, [2]அவ் விழப்பிற்கஞ்சிக் குறைநேர்ந்து, தலைமகள் தலைமகனை ஏற்றுக்கொண்டு கூடுங் கூட்டம் இல்லை, வழக்கினுட் போல என்பது.

'அவ்வியல் பல்லது கூட்டக் கூடல்
எவ்விடத் தானுங் களவிற் கில்லை.' (இறையனார் - ௪)

என அமையாதோ எனின், அதுசொல்லிப் போந்து,

'உள்ளத் துணர்ச்சி தெள்ளிதிற் கரந்து
கிழவோள் தேஎத்துக் குறையுறாஉம் உளவே
குறிப்பறி வுறாஉங் காலை யான.' (இறையனார் - ௧0)

என்றது சொல்லவே, இவ்வகை தோழியாற் குறையுறப் புணரும் புணர்ச்சி உண்டுகொல்லோ என்று ஐயமாமென்று மேலதனையே வலியுறுத்தற்குச் சூத்திரம் வேண்டிற்று என்பது.

இனி, ஒரு சாரார் [2]சொல்லுமாறு : 'குறையுறு புணர்ச்சி தோழி தேஎத்துக் கிழவிக்கில்லை' என அமையாதோ, தலைப்பெயலான என்றது எற்றிற்கோ எனின், தோழியிற் கூட்டந்தான், தலை இடை கடை என, மூன்று வகைப்படும். அவற்றுள் தலைக்கண்ணே அறியநில்லாது இடையாந்தரத்தும் இறுதிக்கண்ணும் எல்லாம் 'இவள்கூட்டவே கூடுகின்றேன்' என்பதனை அறிந்தே கூடும். இங்ஙனம் இல்லாவிடத்து,

' * * * *
அருள்புரி நெஞ்சமொ டெஃகு துணையாக
வந்தோன் கொடியனும் அல்லன் தந்த
நீதவ றுடையையும் அல்லை நின்வயின்
ஆனா அரும்படர் செய்த
யானே தோழி தவறுடை யேனே.' (அகம் - எஉ)

என்னுமாறு உண்டோ என்பது. மற்றும் இப்பெற்றியே வந்தனவெல்லாங் கொள்க. (கஙு)

(பாடம்) 1. தலைப்பெய்தற்கு இலக்கணம். 2. அவளை இழப்பதற்கஞ்சிக்.

சூத்திரம் - கசு

தோழிக் குரியன கோடாய் தேளத்து
மாறுகோள் இல்லா மொழியுமார் உளவே.

தோழி செவிலி, நற்றாய் ஆகிய இவர்கள்

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், போய் அறத்தொடுநிலை உணர்த்துவார் அவ்வறத்தொடு நிலைநிற்கும் முறைமை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

கொள் + தாய் = கோடாய்.

இதன் பொருள்: தோழிக்கு உரியன என்பது—தோழி சொல்லுதற்கு உரிய என்றவாறு; கோடாய் தேளத்து என்பது—செவிலித் தாய்மாட்டு என்றவாறு; மாறுகோள் இல்லா மொழியுமார் உளவே என்பது - மாறுகொள்ளாமை சொல்லுஞ் சொற்களும் உண்டு என்றவாறு.

எற்றினொடு மாறுகொள்ளாமையோ எனின், தாயறிவினொடு மாறுகொள்ளாமையும், தலைமகள் பெருமையொடு மாறுகொள்ளாமையும், தலைமகள் கற்பினொடு மாறுகொள்ளாமையும், தோழிதனது காவலொடு மாறுகொள்ளாமையும், நாணினொடு மாறுகொள்ளாமையும், உலகினொடு மாறுகொள்ளாமையும் எனக் கொள்க. என்னோத்துக்கண்ணோ எனின்,

'காப்புக் கைமிக்குக் காமம் பெருகினும்' (இறையனார்-உக)

என்னுஞ் சூத்திரத்துட் சொல்லப்பட்ட நான்கு இடத்தும் வேறுபாடு உண்டாம்; அஃது எப்பொழுது உண்டாயிற்று அப்பொழுதே தோழிக்குப் புலனும்; என்னை, தான் அவள் என்னும் வேற்றுமையிலளாகலான். அவ்வாறாயினவிடத்துத் தோழி எனக்குப் புலனாயினவாறேபோல யாய்க்கும் புலனும்; ஆயினஞான்று, வாளா ஒழியாள் அறிவாரை வினவும்; வினவினவிடத்து, வினவப்பட்டார் தெய்வத்தினான் ஆயிற்று என்ப.

என்னை, பிறிதொன்று சுட்டியுணருந் தன்மைத்தன்று இக் குலமாகலானும், அதுவே சொல்லுதற் பயத்தது தங்கருமமாகலானும், அறியாதேயுஞ் சொல்லுப. சொல்ல, இவள் தெய்வத்திற்கு வழிபாடு செய்விக்கும்; செய்விக்கத், தலைமகட்குக் கற்பழியும்; என்னை, தன் தலைமகனையன்றிப் பிறிதோர் தெய்வம் வணங்கார் பத்தினியாராகலின். தெய்வத்தை வணங்கக் கற்பழியும் என்று தலைமகள் ஆற்றுளாம். அல்லதூஉம், 'ஒழுக்கக் குற்றக் குறைபாடுநீங்கி ஓங்கிவாராநின்ற தொல்குலம், மணிக் கலங் கதுவாய்ப்பட்டதுபோல, யான் தோன்றி இவ்வகை அணங்காட்டு அறியாது அணங்காட்டு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது'

எனவும், ‘யாம் உற்றது நிரப்பப்பாட்டானும் வேலன்றனது வெறியாட்டு வலத்தினானும் எம்பெருமானை வெறிக்களத்துக் கொண்டுவருங்கொல்லோ’ என்னும் பேரச்சத்தினானும், ‘எம்பெருமானை அவ்வெறிக்களத்துக் கொண்டுவருகல்லாது என்கண் நின்ற வேறுபாட்டைப் புறத்தார்க்குப் புலனாகாமை மறைப்பதுகொல்லோ’ எனவும், அங்ஙனம் மறைக்க அதனைக் கேட்டு, எம்பெருமான், ‘என்னினாகிய வேறுபாடு பிறிதொன்றினானும் நீங்கும்போலும்’ என்று உட்கொள்ளுமெனவும் தலைமகள் ஆற்றாளாம் என்று தோழி ஆற்றாளாம்.

ஆற்றாளாயினாளது ஆற்றாமை ஆற்றுவதொன்றினைப் பற்றும்; என்னையெனின், ஆற்றுவது பிறிதின்மையின், ‘யாய் அறிவாரை வினவுமிடத்து, என்னை வினவி, யான் அறியேன் என்றதன்புறத்தாம் பிறரை வினவுவது; அங்ஙனம் என்னை வினவினவிடத்து இனியாது சொல்லுவேன்’ என்று கூட்டமில் நாட்டவகையாற் சிந்தித்துக்கொண்டு இருந்தாள்; இருந்த நிலைமைக்கண், தாய் பிற்றைஞான்று சிறுகாலை படிமக்கலத் தொடும் புக்காள், மகளை அடியிற்கொண்டு முடிகாறும் நோக்கி, ‘அன்னாய், என் மகள் பண்டையளல்லளால், இவ்வேறுபாடு எற்றினானாயிற்று, நின்னால் அறியப்படுவதுண்டோ?’ என்னும், என்றவிடத்து இவள் அன்றுகொண்டு என்னானும் சிறிதுண்டு அறியப்படுவது அஃதியாது எனின், ‘எம்மைக் கூழைக்கற்றைக் குழவிப் பிராயத்து மாழைகலந்த ஏழைநீர்மையாரொடு நாட்கோலஞ்செய்து, “விளையாடிவம்மின்” என்று போக்கினாய்; போனவழி, யாம் போய் ஒரு வெண்மணல் பரந்த தண்மலர்ப் பொழிலிடை விளையாடாநின்றேமாக, ஒரு தோன்றல் ஒரு சுனைக்குவளைப் பூக்கொண்டு அவ்வழியே போந்தான்; போதர, நின்மகள் அவனை நோக்கி, “அக்குவளைப் பூவை என்பாவைக்கு அணியத் தம்மின்” என்றாள்; அவனும் பிறிதொன்றுஞ் சிந்தியாது கொடுத்து நீங்கினான்; இஃது அறியாக்காலத்து நிகழ்ந்தது’ என்னும்; அதற்குச் செய்யுள் :

அறத்தொடு நிற்றல்

‘கந்தார்களிறு கடாய்ச்செந் நிலத்தைக் கறுத்தெதிர்ந்து
வந்தார் அவியவை வேல்கொண்ட கோன்கன்னி வார்துறைவாய்ப்
பந்தார் விரலிதன் பாவைக்கு வேண்டப்பைம் போதொருவர்
தந்தார் தரவவை கொண்டணிந் தாளித் தடங்கண்ணியே.’ (௧௨௮)

‘திண்போர் அரசரைச் சேவூர் அழிவித்த தென்னன் நன்னீர்
மண்போ யளிக்குஞ்செங் கோல்மன்னன் வையைநல் நாடனையாள்
கண்போல் குவளையம் போதங்கொர் காளைகைக் கண்டிரப்பத்
தண்போ தவன்கொடுத் தானணிந் தாளித் தடங்கண்ணியே.’ (௧௨௯)

'இஃது அறிவது அறியாக்காலத்து நிகழ்ந்ததனை அறிவதறிந்து, கொண்டார்க்குரியார் கொடுத்தார் என்பதும், உற்றார்க்குரியார் பொற்றொடி மகளிர் என்பதும் நினைந்து, அவனை வழிபடாது பிறிதொன்று ஆவதாயின், இக்குலத்துக்கு வடுவாங்கொல்லோ எனக் கருதினமையான், நின்மகள் வேறுபட்டது' என்னும். எனவே, தாயறிவினொடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று. என்னை, 'விளையாடி வம்மின்' என்றமையின்.

இனிப், பெருமையொடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று, அக்காலத்து நற்செய்கை செய்ததனை இக்காலத்து நினைந்தமையின்.

இனிக், கற்பினொடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று, இவ்வாறன்றிப் பிறிதோராறு ஆயின இடத்துக் குடிக்கு வழுவாம் எனக் கருதினமையின்.

இனித், தனது காவலொடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று, இருவரும் இருந்த நிலைமைக்கண் நிகழ்ந்தது என்றமையின்.

இனி, நாணினொடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று, அறிவது அறியாக்காலத்து நிகழ்ந்தது என்றமையின்.

இனி, உலகினொடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று, உற்றார்க்கு உரியார் பொற்றொடி மகளிர் என்றமையின். இது மாறுகோள் இல்லாமொழியாய் நிகழ்ந்தவாறு. இது பூத்தரு புணர்ச்சி.

இனிக், களிறுதரு புணர்ச்சிக்குச் செய்யுள் :

'உறுகற் புடைமையின் உள்ளுமிப் பேதை உசிதன்ஒன்னார்
மறுகத் திறலுரும் ஏந்திய கோன்கொல்லி மால்வரைவாய்த்
துறுகற் புனமும் சிதைத்தெங்கள் தம்மையும் துன்னவந்த
சிறுகட் களிறு கடிந்திடர் தீர்த்த சிலம்பனையே.' (கூ௦)

'கனஞ்சேர் முலைமங்கை உள்ளும்இப் போதுங் கடையலொன்னார்
மனஞ்சேர் துயர்கண்ட வானவன் மாறன்மை தோய்பொதியிற்
புனஞ்சேர் தினையும் கவர்ந்தெம்மைப் போகா வகைபுகுந்த
சினஞ்சேர் களிறு கடிந்திடர் தீர்த்த சிலம்பனையே.' (கூக)

இவ்வகையும் அவ்வாறே உரைத்துக்கொள்க.

இனிப், புனல்தரு புணர்ச்சி; அதற்குச் செய்யுள் :

'ஓங்கிய வெண்குடைப் பைங்கழற் செங்கோல் உசிதன்வையை,
வீங்கிய தண்புனல் ஆடி விளையாட் டயர்பொழுதின்
தேங்கிய தெண்திரை வாங்க முழுகுநின் சேயிழையாள்
நீங்கிய போதருள் செய்தனன் வந்தோர் நெடுந்தகையே.' (கூஉ)

'சின்னாள் மறந்திலம் யாமுந்தென் சேவூர்ச் செருமலைந்த
மன்னாள் செலச்செற்ற வானவன் மாறன்வை யைத்துறைவாய்ப்
பொன்னார் புனலெம்மை வாங்கும் பொழுதங்கொர் பூங்கணைவேள்
அன்னான் ஒருவன் அணைந்தெமக் குச்செய்த ஆரருளே.' (கந௩)

இவையும் அவ்வாறே உரைத்துக்கொள்க.

'காமர் கடும்புனல் கலந்தெம்மோ டாடுவாள்
தாமரைக் கண்புதைத் தஞ்சித் தளர்ந்ததனோ டொழுகலான்
நீள்நாக நறும்பைந்தார் தயங்கப்பாய்ந் தருளினாற்
பூண்ஆகம் உறத்தழீஇப் போதந்தான் அகன்அகலம்
வருமுலை புணர்ந்தன என்பதனான் என்தோழி
அருமழை தரல்வேண்டின் தருகிற்கும் பெருமையளே.'
(கலி. குறிஞ்சி-௩)

என, இதுவும் புனல்தரு புணர்ச்சி. மாறுகோள் இல்லாமொழியும்.

மாழியும். இனி, உம்மையான் மாறுகோளில்லாக் குறிப்பும் உள எனக்கொள்க. அக்குறிப்பு நிகழுமாறு: இவளை வினவாதே அறிவாரை வினவினவிடத்து, அறிவார், 'தெய்வத்தினான் ஆயிற்று' என்ப; என்றக்கால், தெய்வத்திற்கு வழிபாடு செய்விப்பான் வேலனைக்கூவி வெறியாட் டெடுத்துக்கொண்டு வெறியாடுமிடத்து, வேலற்குச் சொல்லுவாளாகச் சொல்லும்; அதற்குச் செய்யுள் :

வெறி விலக்கல்

'வண்டார் இரும்பொழில் வல்லத்துத் தென்னற்கு மாறெதிர்ந்த
விண்டார் உடலின் மறியறுத் தூட்டி வெறியயர்ந்து
தண்தார் முருகற் றருகின்ற வேலதண் பூஞ்சிலம்பன்
ஒண்தா ரகலமும் உண்ணுங்கொ லோநின் உறுபலியே.' (கந௪)

'முருகயர்ந்து வந்த முதுவாய் வேல
சினவல் ஓம்புமதி வினவுவ துடையேன்
பல்வே றுருவிற் சில்லவிழ் மடையொடு
சிறுமறி கொன்றிவள் நறுநுதல் நீவி
வணங்கினை கொடுத்தி ஆயின் அணங்கிய
விண்தோய் மாமலைச் சிலம்பன்
தண்தார் அகலமும் உண்ணுமோ பலியே.' (குறுந்-௩௬௨)

என்பனவற்றால் என் சொல்லப்பட்டதாம்? சிலம்பன் தண்தாரகலமும் பலியுண்ணுமேல், தக்கது நின்றாற் செயப்படுகின்றது என்றவாறு. அதுகேட்டுத் தாய், 'என்சொல்லியவாறோ' என்னும், அவள் குறிப்பதற்கு; என்றவிடத்து, மேற் சொல்லியவாறே அறத்தொடு நிற்பாளாம். இனித், தெய்வம் ஏறியது

கண்டு அருகுநின்றார்க்கு உரைப்பாளாய் உரைக்கும்; அதற்குச் செய்யுள்: கற்பிக்கப்படுவது = கற்பு எனப்படும். "கற்பெனப்படுவது சொல்திறம்பாமை"

அறிவிலன் வேலனென் றயலோர்க்குரைத்தல்

'வாரணங் குங்கழல் வானவன் மாறன்வண் கூடலன்ன
ஏரணங் கும்இள மென்முலை யாட்கிருந் தண்சிலம்பன்
தாரணங் காதல் அறிந்தும் வெறியின்கண் தாழ்ந்தமையான்
ஆரணங் காயினும் ஆகஇச் செவ்வேள் அறிவிலனே.' (கருங)

'பொன்னணங் கீர்ம்புனற் பூலந்தை யொன்னார் புலாலனைந்த
மின்னணங் கீரிலை வேற்றென்னன் கோன்விய னாட்டவர்முன்
தன்னணங் கன்மை யறிந்தும் வெறியின்கண் தாழ்ந்தமையான்
மன்னணங் காயினு மாகவிச் செவ்வேள் மதியிலனே.' (கருசு)

'கடவுட் கற்சுனை அடையிறந் தவிழ்ந்த
பறியாக் குவளை மலரொடு காந்தட்
குருதி ஒண்பூ உருகெழக் கட்டிப்
பெருவரை அடுக்கம் பொற்பச் சூர்மகள்
அருவி இன்னியத் தாடு நாடன்
மார்புதர வந்த படர்மலி அருநோய்
நின்னணங் கன்மை அறிந்தும் அண்ணாந்து
கார்நறுங் கடம்பின் கண்ணி சூடி
வேலன் வேண்ட வெறிமனை வந்தோய்
கடவுள் ஆயினும் ஆக
மடவை மன்ற வாழிய முருகே.' (நற்றிணை, ருசு)

கற்பனை = எண்ணிச்க.

என, இவ்வாறு சொல்லக் கேட்ட தாய், 'என் சொல்லியவாறோ' என்னும், அவள் குறிப்பறிதற்கு; என்றவிடத்து, மேற்சொல்லியவாறே அறத்தொடு நிற்பாளாம். (கச)

சூத்திரம் - கரு

முற்படப் புணராத சொல்லின் மையிற்
கற்பெனப் படுவது களவின் வழித்தே.

என்பது என்நுதலிற்றோ எனின், கற்பிலக்கணம் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: முற்படப் புணராத சொல் இன்மையின் என்பது—மொழிமாற்றுச் சூத்திரம், அதனைப், 'புணராத முற்படச் சொல் இன்மையின்' என்று மொழிமாற்றிக்கொள்க. கற்பு எனப்படுவது களவின் வழித்தே என்பது—கற்பு என்பதற்குச் சிறப்புடையது களவின்வழித்து என்றவாறு.

என்னை, புணராதமுன் சொல் இன்மையின், கற்பென்று சிறப்பிக்கப்பட்ட ஒழுக்கம் களவென்னும் ஒழுக்கத்தின்வழித்து என்றவாறு.

களவின்கட் புணராதமுன் சொல் இல்லை எனவே, புணராதமுன் சொல் நிகழும் என்பாரை மறுத்தாராம். இனிப் புணராதமுன் சொல் இல்லை எனவே, புணர்ச்சியுள்ளும் புணர்ச்சிப்பின்னும் சொல் உள எனப்பட்டதாம். ஆயினும், புணர்ச்சியுட் புலனல்ல அவர்க்குத் துப்பாயினல்லது என்பது.

இனிப், புணர்ச்சியின்பின் சொற்கள் புலனும்; அவை யாவையோ எனின், நயப்புணர்த்தினவும் பிரிவச்சமும் வன்புறையும் எனக் கொள்க. அப்பெற்றிப்பட்ட களவொழுக்கின் வழி நிகழ்ந்து, பின்னைத் தமராற்பெற்று எய்துதல் கற்பு எனக் கொள்க. எனவே, இவ்வாற்றானும் உலகக் களவன்று என்பது பெற்றாம். என்னை? உலகக்களவு புணராதமுன்னுஞ் சொன்னிகழ்ச்சி யுடைமையின். கற்புக் களவின்வழித்து என்னாது, 'எனப்படுவது' என்றது எற்றிற்கோ எனின், களவின்வழி நிகழாதேயும் உண்டு உலகக்கற்பு. அஃது அத்துணைச் சிறப்பிற்றன்று என்றற்குச் சொல்லப்பட்டது. எனவே, இச்சூத்திரம் பெரும்பொருட்டுக் களவினையும் கற்பினையும் தழீஇயிற்று என்பது. (கரு)

சூத்திரம் - கசு

களவினுள் தவிர்ச்சி காப்புமிகின் உரித்தே
வரைவிடை வைத்த காலை ஆன.
(ஞாயிறாம்.)

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், களவுகாலத்துச் சென்று ஒழுகாநின்ற தலைமகற்கு இடையிடும் இடையீடு இவையென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: களவினுள் தவிர்ச்சி என்பது—களவு காலத்துத் தலைமகள் புணராது இடையிடும் இடையீடு என்றவாறு; தலைமகளை எய்தாத நாள் எனினும் ஒக்கும்; காப்புமிகின் உரித்தே என்பது—காப்புக் கைமிக்கவழியும் உரித்து என்றவாறு; வரைவிடை வைத்த காலை ஆன என்பது—வரைவிடை வைத்த காலத்தானும் உரித்து என்றவாறு.

களவினுள் தவிர்ச்சி காப்புமிக்க வழியும் உரித்து, வரைவிடைவைத்த காலத்துக்கண்ணும் உரித்து என்றவாறு.

ஆசாரம் = ஒழுக்கம்.

காப்பு என்பது—தாய் துஞ்சாமை, நாய் துஞ்சாமை, ஊர் துஞ்சாமை, காவலர் கடுகுதல், நிலவு வெளிப்படுதல், கூகை குழறல், கோழி குரற்காட்டல் என இவை.

மிகுதல் என்பது பெருகுதல்; அஃது ஒன்று பன்னாளும் வருதலும், பல மயங்கி வருதலும், முறையாற் றோன்றி வருதலும் என இத்திறத்தான் ஆம் என்பது.

அவற்றுள், தாய் துஞ்சாமை என்பது—இரவுக்குறி வந்து ஒழுகாநின்ற காலத்து ஒருநாள் தாய் கண்படாளாகி, மகளை அறிவும் ஆசாரமும் கற்பித்தற்பொருட்டாக இருக்கும்; இருந்தக்கால் அதுவும் இடையீடாம் என்பது.

நாய் துஞ்சாமை என்பது—வழியறி ஞமலி பட்டதற்கெல்லாம் எப்பொழுதுங் குரைத்தக்கால் அதுவும் ஆகாது என்றவாறு. என்னைகொல்லோ இவ்விடத்துப் பல்காற் குரையா நின்றது என ஆராய்ச்சி வரும், அதனால் இடையீடாம் என்பது.

ஊர் துஞ்சாமை என்பது—ஊர்கொண்ட பெருவிழா நாளாய்க் கண்படை யில்லையாமாக, அதுவும் இடையீடாம் என்பது. அவை, மதுரை ஆவணியவிட்டமே, உறையூர்ப் பங்குனியுத்திரமே, கருவூர் உள்ளிவிழாவே என இவைபோல்வன. பிறவும் எல்லாம் அப் பெற்றியானபொழுதும் இடையீடாம் என்பது.

காவலர் கடுகுதல் என்பது—காவலர் என்பார் காப்பாளர், ஊர்காத்தல் இடங்காத்தல் என இவற்றைக் கடிது காத்தும் என்று, காவலாளர் ஏமஞ்சூழ்ந்து கைவிளக்கினொடு திரிதருவா ரன்றே, அப்பெற்றியானபொழுதும் இடையீடாம் என்பது.

நிலவு வெளிப்படுதல் என்பது—நிலாப் பகல்போலும் பெற்றித்தாய் ஞாயிறு பட்டவாறே எழுந்து, ஞாயிறு எழுந்துணையும் விளக்கினதொன்றும் இடையீடாம் என்பது.

பிறவும் அன்ன; இவற்றுக் கெல்லாம்,

‘காம மிக்க கழிபடர் கிளவி.’ (இறையனார்-௩௦)

என்னுஞ் சூத்திரத்துட் செய்யுள் காட்டுதும்.

‘வரைவிடை வைத்த காலை யான’ என்பதே சூத்திரமாகின், காப்புமிகினும், வரைவிடை வைத்த காலையும் களவினுள் இடையீடாம் என்பது பொருந்தாது, வரைவிடைக் காப்புமிகினும் இடையீடாம் என்பதன்றி யெனின், அஃதே வரைவிடை வைத்த காலை யானும் என்னும் உம்மை ஈறுதிரிந்து, ‘வரைவிடை

வைத்த காலையான' என நின்றது. உம்மை இடைச்சொல்லாக லின் ஈறு திரியும்;

என்னை,

'தம்மீறு திரிதலும் பிறிதவண் நிலையலும்
அன்னவை யெல்லா முரிய வென்ப.' (இடையியல்-௯)

என்பது இலக்கணமாகலான் என்பது. (௧௬)

சூத்திரம் - ௧௭

அல்லகுறிப் படுதலும் அவ்வயின் உரித்தே
அவன்வர வறியுங் குறிப்பின் ஆன.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், இதுவும் களவினுள் இடையீடு ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: அல்ல குறிப்படுதலும் என்பது—குறியில்லதனைக் குறியாகக் கருதலும் என்றவாறு; குறியாமாறு போக்கிச் சொல்லுதும்; அவ்வயின் உரித்தே என்பது—இதுவும் களவினுள் இடையீடாதற்கு உரித்து என்றவாறு; அவன் வரவு அறியும் குறிப்பின் ஆன என்பது—அவன் வரவினை அறிவிக்கும் குறிப்பு அவனானன்றிப் பிறிதொன்றினான் நிகழ்ந்தவிடத்து என்றவாறு.

அஃதாமாறு, தலைமகன் இரவுக்குறி வந்து ஒழுகாநின்ற காலத்து ஒருநாள், தலைமகன் செல்லாமே அவனாற் செய்யப்படுங் குறிப்புக்கள் தாமே வெளிப்பட்டன. அவை புன்னைக்காய் நீரிலிடுதலும், புள்ளெழுப்புதலும் என இவை.

அவை வேறாய் நிகழுமாறு: புன்னைக்காய் மூக்கு ஊழ்த்தும் விழும், வளி எறியவும் விழும், புள் துளக்கவும் விழும்.

புள் எழும்புமிடத்து வெருவியும் எழும், வேற்றுப்புள் வரவும் எழும்.

இவைகண்டு இவனின் ஆயின எனக் கருதிக்கொண்டு போந்து, அவ்விடம் புகுந்து அவனினாகாமை உணர்ந்துபோந்து, மனையகம் புகுந்த பின்னை, அவன் வந்து அக்குறி செய்யும்; செய்தக்கால் இரண்டாவது கொண்டுபோகல் ஆகாதன்றே; என்னை, 'சிறிது முன்னாகப் போனாரன்றே, அக்கை புடைபெயராமைப் போகின்றார்' என்று உற்றார் பின் நின்று ஆராய்தலான் என்பது. அகத்தினின்று, 'நின்னின் ஆகாதன கண்டு வந்து

நின்று போந்தோம்' என்பதனை அவனுக்கு உரைக்கும், திங்கண்மேலிட்டானும் அன்னத்தின்மேலிட்டானும் என்பது; அதற்குச் செய்யுள் :

அல்லகுறிப்பாட்டினை அண்ணாற்குணர்த்தல்

'அறைவாய் அதிர்கழல் வேந்திகல் ஆற்றுக் குடியழித்த
கறைவாய் இலங்கிலை வேல்மன்னன் கன்னியங் கானலின்வாய்
இறைவாய் அணிவளை யாயென்னை கொல்லோ இரவினெல்லாம்
துறைவா யிளம்புன்னை மேலன்னம் ஒன்றும் துயின்றிலவே.' (கஙஎ)

'பூநின்ற வேல்மன்னன் பூலந்தை வான்புகப் பூட்டழித்த
வேனின்ற வெஞ்சிலை வேந்தன் இராஜந் தகனறியும்
பானின்ற இன்தமிழ் அன்னநல் லாய்நம்பைங் கானலின்வாய்த்
தூநின்ற மென்சிறை அன்னம்இன் றொன்றுந் துயின்றிலவே.'

'புன்னை நயப்பினும் பூஞ்சினை தோயினும்
பின்னிருங் கூந்தலென் தோழி நடையொக்கும்
அன்ன நனையாதி வாழி கடலோதம்.'

'அரவுளை மென்தோள் அனுங்கத் துறந்து
கரவலம் என்றோரைக் கண்ட திலையால்
இரவெலா நின்றாயால் ஈர்ங்கதிர்த் திங்காள்.'

இவற்றுள் யாதானும் ஒன்றன்மேல் வைத்துச் சொல்ல; 'இரவெலாம் என்பாலாராய்நின்று துயிலாராயினர் போலும்; என்னை, தாம் துயிலாதுநின்றாரன்றே துயிலாதன அறிவார், இவற்றின் துயிலெழ வினையேன் குறியென்று வந்து பெயர்ந் தார்போலும்' என ஆற்றாளைப் பெயரும். பெயர்வான் இறந்து படானாயிற்று. எற்றிற்கோ எனின்? இறந்துபடானன்றே, 'யான் இறந்துபடின் இவளும் இறந்துபடும்' எனக் கருதி யென்பது. அவ்வகை பெயர்வான் தன் நெஞ்சினை நெருங்கியதற்குச் செய்யுள் :

குறி யெதிர்பெறாது நெஞ்சொடு கூறல்

'ஒளியார் திருநுத லாளை எளியள்என் றுள்ளிவந்து
விளியா அருந்துயர் செய்தமை யால்விழி குத்துவென்ற
களியார் களிற்றுக் கழல்நெடு மாறன் கடிமுனைமேல்
தெளியா வயவரின் தேய்வாய் அளியவென் சிந்தனையே.' (கஙகூ)

'ஏரார் குழல்மட வாளை எளியள்என் றுன்னிவந்து
தீரா விழுமந் தாய்தென்னன் சேவூர்ச் செருஅடர்த்த
காரார் களிற்றுக் கழல்மன்னர் மாறன் கழல்பணிந்து
சேரா வயவரில் தேய்வாய் அளியஎன் சிந்தனையே.' (கசo)

'குணகடல் திரையது பறைதபு நாரை
திண்டேர்ப் பொறையன் தொண்டி முன்றுறை
அயிரை ஆரிரைக்கு அணவந் தாஅங்குச்
சேயள் அரியோட் படர்தி
நோயை நெஞ்சே நோய்ப்பா லோயே.' (குறுந்-கஉஅ)

எனக் கண்டுகொள்க. (கள)

சூத்திரம் - கஅ

குறியெனப் படுவ திரவினும் பகலினும்
அறியக் கிளந்த இடமென மொழிப.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், குறியாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: குறியெனப்படுவது என்பது — குறி யென்று சொல்லப்படுவது என்றவாறு; இரவினும் பகலினும் என்றாராயினும், மொழிமாற்றிப் பகலின் கண்ணும் இரவின்கண் ணும் எனக் கொள்க, என்னை? பகற்குறி நிகழ்ந்த பின்னை இர வுக்குறி நிகழற் பாலதாகலான்; அவ் வொழுக்கம் நிகழ்ந்த முறைமை நோக்கி மொழிமாற்றிச் சூத்திரம் உரைக்கப்படும். அஃதேயெனின், குறியெனப்படுவது பகலினும் இரவினும் என அமையாதோ? என்பது கடா; அதற்கு விடை, அவ்வொழுக்கம் மறைத்தலைத் தனக்கு [1]அணிகலமாக உடைத்தாகலான் இரவுக் குறி பொருந்தியதனைப் பகற்குறி பொருந்திற்றற்று என்பதனை உணர்த்துதற்பொருட்டுச் சூத்திரத்துள், 'இரவினும் பகலினும்' என இரவுக்குறி முன்வைக்கப்பட்டது; அறியக் கிளந்த இடம் என மொழிப என்பது—உணரச் சொல்லப்பட்ட இடம் எனச் சொல்லுப ஆசிரியர் என்றவாறு.

யார்க்கு யாரோ சொல்லுப எனின், தோழி தலைமகற்குச் சொல்லியது அஃதாமாறு, தலைமகன் தோழியை இரந்து குறையுற்றுப் பின்னின்ற இடத்து ஆற்றுவன சில சொற் சொல்லி ஆற்றுவித்துக் குறைநயப்பித்து, அவ்வாறு நின்ற தோழியைப் பின்னுந் தலைமகன் எதிர்ப்படும்; எதிர்ப்பட் டானை, 'இன்ன இடத்து வர' என்று குறிப்பினான் உணர்த்தும், அதிற்குச் செய்யுள்:

(பாடம்) 1. இலக்கணமாக.

குறியிடம் தலைவன் கொள்ளக்கூறல்

'மருள்போல் சிறைவண்டு பாட நிலவன்ன வார்மணல்மேல்
இருள்போல் கொழுநிழற் பாயநிந் தார்கட்கின் தீந்தமிழின் [கோன்
பொருள்போல் இனிதாய்ப் புகழ்மன்னன் மாறன் பொதியிலின்
அருள்போற் [1]குளிர்ந்தன்ன முந்துன்னும் நீர்த்தெங்கள் ஆடிடமே.'

'காவியந் தண்துறை சூழ்ந்து கடையற் கறுத்தவர்மேல்
தாவியம் பெய்தவன் தொண்டிவண் டார்புன்னைத் தாமலர்கள்
தாவிய வெண்மணற் றுயநிந் தார்கட்குத் தண்தமிழின்
ஆவியும் போல இனிதாய் உளதெங்கள் ஆடிடமே.' (கசஉ)

அதுகேட்டு, 'இவ்விடத்துக்கண் வர' என்றாள் என்பதனை உணர்ந்து, அவ்விடத்துச் செல்லும். செல்லத், தலைமகன் வரவு உணர்ந்து, தோழி தலைமகளைக் குறியிடத்துக் கொண்டுசென்று, 'யான் செங்காந்தட்பூக் கொண்டு வருவேன், அவ்விடத்துத் தெய்வமுடைத்து, நின்னால் வரப்படாது, நீ அவ்வளவும் இப் பொழிலகத்தே நில்' என்று நிறீஇ நீங்கும். அதற்குச் செய்யுள்;

குறியிடத்துய்த்து மறைபவள் உரைத்தல்

'அஞ்சிறை வண்டறை காந்தளம் போதுசென் றியான்தருவேன்
பஞ்சுறை [2]மெல்லடி யாய்வரற் பாற்றன்று பாழியொன்னார்
நெஞ்சுறை யாச்செற்ற வேல்மன்னன் நேரி நெடுவரைவாய்
மஞ்சுறை சோலை வளாய்த்தெய்வம் மேவும் வரையகமே.' (கசங)

'[3]நீவிரை கோதையிங் கேநில்நின் னால்வரற் பாலதன்று
தீவிரி காந்தள்சென் றியான்தரு வேன்தெய்வம் அங்குடைத்தால்
பூவிரி வார்பொழிற் பூலந்தை வானவன் பூவழித்த
மாவிரி தானையெங் கோன்கொல்லி சூழ்ந்த வரையகமே.' (கசச)

'செங்களம் படக்கொன் றவுணர்த் தேய்த்த
செங்கோல் அம்பின் செங்கோட் டியானைக்
கழல்தொடிச் சேஎய் குன்றம்
குருதிப் பூவின் குலைக்காந் தட்டே.' (குறுந்-க)

இவ்வாறு சொல்லி நீங்கும். நீங்கத், தலைமகள் அப் பொழி லிடத்து நிற்கும்; நின்றாளைத், தலைமகன் எதிர்ப்பட்டுப் புணரும். புணர்ச்சியிறுதிக்கண் தோழிவந்து, 'நின் கைபோலக் காந்தள் மலர்ந்தன கொண்டுவந்தேன், எம்பெருமாட்டி, நீட்டித்தா ளென்று சீறியருளாது போந்தருள்' என்று, அவளைக் கொண்டு போய் ஆயவெள்ளத்தொடுங் [4]கூட்டும். இது பகற்குறி யாமாறு.

(பாடம்) 1. சுரந்தன்ன. 2. தேரல்குல். 3. நீவிசி. 4. கூடும்.

இவ்வகை பகற்குறி வந்து ஒழுகாநின்ற தலைமகனைக் காணும்பொழுதிற் காணாப்பொழுது பெரிதாகலான் ஆற்றாளாய், நெஞ்சு மிக்கது வாய்சோர்ந்து, கடலிற்காணும், கானலிற் காணும், புள்ளிற்காணும், நெஞ்சிற்காணும், வறிதே குழவி அழுதாற்போல, ஒரு சொற் சொல்லும்; அவ்வகை சொல்லுமதற்குச் செய்யுள் : (நலமிக்ககழிபடர் கிளவி)

நெஞ்சொடு வருந்தல்

'பொருமா மணிமுடி மன்னரைப் பூலந்தைப் பூவழித்த
குருமா மணிவண்ணன் கோனெடு மாறன் குமரிமுந்நீர்
அருமா மணிதிகழ் கானலின் வாய்வந் தகன்றகொண்கன்
திருமா மணிநெடுந் தேரொடுஞ் சென்றதென் சிந்தனையே.' (கசரு)

தலைமகள் அவ்வாறு சொல்லினவிடத்துத் தலைமகன் கேட்பின் வரைந்து புகுவானும்; தோழி கேட்பின் தலைமகனை வரைவுகடாவுவாளாம். யாருங் கேட்பாரில்லையாயின், தலைமகள் சொல்லி ஆற்றுவாளாம். "மூடியிருந்து வேவதோர் கொள்கலம் மூடியது திறந்தவிடத்து, ஆவி எழுந்து முன் நின்றவெப்பம் நீங்கினாற்போல," அச்சொற் சொல்ல ஆற்றாமை பண்டையிற் சிறிதளவு[1]படுதலாம்.

இனிப், பகற்குறி வந்து ஒழுகாநின்ற தலைமகனைக் காணும் பொழுதிற் காணாப்பொழுது பெரிதாகலான் தலைமகள் ஆற்றாளாயினவிடத்துத், தோழி அவள் ஆற்றாமைக்குப் பரிந்து, உடனாயிருந்த புள்ளுநோக்கி இவைகண்டும் ஆற்றிச்செல்வாட்கு, இவையும் நீங்கின், இனி எங்ஙனம் ஆற்றுங்கொல்லோ எனத் தலைமகற்குச் சிறைப்புறனாகச் சொல்லும்; அதற்குச் செய்யுள் :

ஆற்றும்வாயில் அகன்றமையுணர்த்தல்

'அன்னம் புரையும் நடையாள் புலம்பெய்த அத்தமென்னும்
பொன்னஞ் சிலம்பு கதிரோன் மறைதலும் போயினவால்
தென்னன் திருமால் கழல்நெடு மாறன் திருந்துசெங்கோல்
மன்னன் குமரிக்கருங்கழி மேய்ந்தவண் டானங்களே.' (கசசு)

'பொருங்கழல் மாறன்புல் லாமன்னர் பூலந்தைப் பூங்குருதி
மருங்கழி நீர்மூழ்கக் கண்டஎங் கோன்தொண்டிக் கானல்வண்டார்
கருங்கழி மேய்ந்தசெங் கால்வெள்ளை அன்னங் கதிரொடுந்தம்
பெருங்கழி காதன்மை நீங்கி இவளிற் பிரிந்தனவே.' (கசஎ)

(பாடம்) 1. படுவதாம்.

'மேயின தம்புடை யோடுமெம் மெல்லிய லாளைவெந்தீப்
பாயின மாலைக்குக் காட்டிக் கொடுத்துப் பரந்துமண்மேல்
ஆயின சீரரி கேசரிக் கன்றளை நாட்டுடைந்து
போயின தெவ்வரிற் போயின கானிற புள்ளினமே.' (கசஅ)

இவ்வகை சொல்லக்கேட்ட தலைமகன், 'யான் வந்தொழுகா நின்ற இவ்வொழுகலாறுதான் இவட்கு ஆற்றாமைக்குக் காரணமாயிற்றுப் போலும்' என, அவ்வாறு வந்தொழுகாது வரைந்து புகுவானும். இவ்வகையெல்லாம் பகற்குறியுள்ளே அடங்கும் எனக் கொள்க.

இனி, இரவுக்குறி யாமாறு:

பகற்குறி வந்து ஒழுகாநின்ற தலைமகன் இன்றுதெருளும் நாளைத்தெருளும் எனத் தெருளானாய் நெடுங்காலமும் வந்து ஒழுக, இவ்வொழுக்கம் புறத்தார்க்குப் புலனாயதறிந்த விடத்து இவள் இறந்துபடும், இவள் இறந்துபட இவனும் இறந்துபடும் என ஆற்றாளாய், வரைவுகடாதற்குச் செறிப்பறிவுறுக்கின்று முன்னுடைத்தாக அறிவுறாஉம். என்னை, கதுமெனத் தமர் இற்செறித்தவிடத்து எமர் எம்மை இற்செறித்தார் என்றாளன்று ஆற்றாளாகவும் பெறும்; அதனான், முற்படவே செறிப்பறிவுறாஉம்; என்னை, ஆற்றாளுமெனிற் சொல்லுவது தெளியச் சொன்னேன் எனத் தெருட்டுதற்பொருட்டு என்பது.

இனித், தோழி வரைவுகடாவுகின்று, குறிப்பினான் வரைவு கடாவுதலும், வெளிப்படையான் வரைவுகடாவுதலும் என இரு திறத்தன.

அவற்றுள், குறிப்பினான் வரைவுகடாவுமாறு: 'யாய் எம்மை உறுப்பிற் குறிக்கொண்டு நோக்கினாள்' என்னும்; எனவே, தலைமகன், 'இவர் இற்புறத்துப் போய் விளையாடும் பதத்தர் அல்லர், இவரை இற்செறிக்க வேண்டுமென்று போலும் அவ்வாறு நோக்கியது' எனத் தெருண்டு வரைந்தெய்தப்பெறும்.

யாய் உறுப்பிற் குறிக்கொண்டு நோக்கினாளென்னுமதற்குச் செய்யுள்:

தாயறிவுரைத்தல்

'நீர்வண்ணன் வெண்திரை மேல்நின்ற வேந்தன்நெல் வேலியொன்
போர்வண்ணம் வாட்டிய பூழியன் பூந்தண் குருந்தொசித்த
கார்வண்ணன் போல்வண்ணன் காவிரி நாடன்ன காரிகையாள்
ஏர்வண்ண நோக்கிப்பின் என்னையும் நோக்கினள் எம்மனையே.' ()

'உளமலை யாமைத் திருத்திப் பொருவான் உடன்றெழுந்தார்
களமலை யாமைக் கடையல்வென் றோன்கடல் தானையன்ன
வளமுலை வான்முறு வல்லைதயல் ஆகத்து வந்தரும்பும்
இளமுலை நோக்கிநின் றென்னையும் நோக்கினள் எம்மனையே.' (கக0)

அல்லது, இவ்வாற்றானுஞ் செறிப்பறிவுறாஉம்; அதற்குச் செய்யுள் :

புனத்தொடுவைத்துக் குறிப்புரை கிளத்தல்

'செயல்மன்னு மாவது சொல்லாய் சிலம்பதென் பாழிவென்ற
கயல்மன்னு வெல்பொறிக் காவலன் மாறன் கடிமுனைமேல்
அயல்மன்னர் போற்கொய்து மாள்கின்ற தாலணி வானுரிஞ்சும்
புயல்மன்னு கோட்ட மணிவரைச் சாரலெம் பூம்புனமே.' (ககக)

'என்னேர் அழியா வகையென்னை வெற்ப இருஞ்சிறைவாய்
மன்னோர் அழியவென் றோன்முனை போற்கொய்து மாள்கின்றதால்
மின்னேர் திகழும் மழைகால் கிழிய வியலறைவாய்ப்
பொன்னேர் திகழும் மணிவரைச் சாரற் புனத்தினையே.' (ககஉ)

இனி, இவ்விடத்து வரப்பெறாய் என்பதுபடத் தலைமகற்குத் தோழி முன்னின்று சொல்லவும் பெறும்.

இனி, முன்னிலைப்புறமொழியாகத், தலைமகன் வரவுணர்ந்து, வேங்கைக்கு உரைப்பாளாய்த் தலைமகன் கேட்ப இவ்வாறு சொல்லியுஞ் செறிப்பறிவுறுத்தும்; அதற்குச் செய்யுள் :

பனிமொழிப்பாங்கி கனியொடுகூறல்

'திரையார் குருதிப் புனல்மூழ்கச் செந்நிலத் தன்றுவென்ற
உரையார் பெரும்புகழ்ச் செங்கோல் உசிதனொண் பூம்பொதியில்
வரையார் தினைப்புனங் கால்கொய்ய நன்னாள் வரைந்துநின்ற
விரையார் மலரிள வேங்காய் நினக்கு விடையில்லையே.' (ககங)

'வானுடை யான்முடி மேல்வளை யெற்றியும் வஞ்சியர்தம்
கோனுடை யாப்படை கோட்டாற் றழிவித்துங் கொண்டவென்றி
தானுடை யான்தென்னன் சத்துரு துரந்தரன் பொன்வரைமேல்
மீனுடை யான்கொல்லி வேங்காய் நினக்கு விடையில்லையே.' (ககச)

இவ்வகையுஞ் சொல்லும்; அதற்குச் செய்யுள் :

'நன்றுசெய் தாயல்ல நன்னுத லாய்நறை யாற்றுவெம்போர்
நின்றுசெய் தாருந்தி வந்த நெடுங்கைக் களிற்றுடலால்
குன்றுசெய் தான்கொல்லி வேங்கையை மெல்லரும் பாகக்கொய்தல்
அன்றுசெய் தாமெனில் நிற்பதன் றோநம் அகன்புனமே.' (ககரு)

இங்ஙனமுஞ் சொல்லும்; அதற்குச் செய்யுள் :

'உலம்புனை தோள்மன்னர் ஓடவல் லத்தட் டவருரிமை
நலம்புனை கோதையர் அல்லல்கண் டான்கொல்லிச் சாரல்நண்ணி
வலம்புனை வில்லோ டிருவிப் புனங்கண்டு வாடிநின்றால்
சிலம்பனை நையற்க என்னுங்கொல் வேங்கைச் செழும்பொழிலே.'

இவ்வாறுஞ் சொல்லும்; அதற்குச் செய்யுள் :

'பொருங்கண்ணி சூடிவந் தார்படப் பூலந்தைப் பொன்முடிமேல்
இருங்கண்ணி வாகை அணிந்தஎங் கோன்கொல்லி ஈர்ஞ்சிலம்பிற்
கருங்கண்ணி காக்கின்ற பைம்புனங் கால்கொய்ய நாளுரைத்த [தே.'
பெருங்கண்ணி யாரைப்பொன் வேங்கையென் றேஇன்னும் பேசுவ

இங்ஙனமுஞ் சொல்லும்; அதற்குச் செய்யுள் :

'பைந்நின்ற ஆடர வேரல்கு லாள்செல்ல நாட்பணித்த
இந்நின்ற வேங்கை குறையா திளஞ்சந்த னங்குறைத்தார்
மெய்ந்நின்ற செங்கோல்[1]விசய சரிதன்விண் தோய்பொதியின்
மைந்நின்ற சாரல் வரையக வாணர் மடவியரே.' (கஙஅ)

இவ்வகை செறிப்பறிவுறுக்கப்பட்ட தலைவன் தெருள் வானாயின், 'இன்ன நாள் வரைவல், அத்துணையும் இவளை ஆற்றிக்கொண்டிரு, நினக்கு அடைக்கலம்' எனக் கைப்பற்றும்; கைப்பற்ற, அதனைத் தோழி சூளுறவாகக் கருதினாள். உலகத்துச் சூளுறுவார், பார்ப்பாரையும் பசுவையும் பெண்டிரையும் தொட்டுச் சூளுறுபவாகலான், சூளுற்றானென்பதனை நினைந்து, 'நீர் வரைவல் என்றதே அமையாதோ? சூளுறவேண்டுமோ? பொய்த்ததும் வாய்த்ததும் உடையாரன்றே சூளுறுவார்? மெய்யல்லது சொல்லாதார்க்குச் சூளுறவு வேண்டுமோ? நின்கண்ணும் பொய்யுண்டாகின், மெய்யென்பது இவ்வுலகத்து நிலை பெற்றவழி இல்லையாகாதே' என்னும்; அதற்குச் செய்யுள் :

சூளுறூஉந் தோன்றற்குத் தோழிகூறல்

'நெய்யொன்று வேல்நெடு மாறன்தென் னாடன்ன நேரிழையிம்
மையொன்று வாட்கண் மடந்தை திறத்திட் டறந்திரிந்து
பொய்யொன்று நின்கண் நிகழுமென் றாற்பின்னைப் பூஞ்சிலம்பா
மெய்யொன்றும் இன்றி ஒழியுங்கொல் லோவிவ் வியலிடத்தே.'

'திரைப்பால் இரும்புனற் சேவூர் எதிர்நின்ற சேரலர்கோன்
வரைப்பால் அடையச்செற் றான்வையை அன்னாள் திறத்துவண்டார்
விரைப்பால் நறுங்கண்ணி யாய்பொய்ம்மை நீசொல்லின் மெய்ம்மை
துரைப்பார் பிறரினி யாவர்கொல் லோஇவ் வுலகினுள்ளே.' [யென்ப

(பாடம்) 1. வினயச் சரத்தன்விண்.

'வெள்ளி விழுத்தொடி மென்கருப் புலக்கை
வள்ளி நுண்ணிடை வயினவயின் நுடங்க
மீன்சினை அன்ன வெண்மணற் குவைஇக்
காஞ்சி நீழல் தமர்வளம் பாடி
ஊர்க்குறு மகளிர் குறுவழி[1]யிறந்த
ஆரல் அருந்திய சிறுசிரல் மருதின்
தாழ்சினை உறங்கும் தண்துறை ஊர
விழையா உள்ளம் விழைவ தாயினும்
கேட்டவை தோட்டி யாக [2]மீட்டாங்
கறனும் பொருளும் வழாஅமை நாடித்
தற்றக வுடைமை நோக்கி மற்றதன்
பின்னா கும்மே முன்னியது முடித்தல்
அனைய பெரியோர் ஒழுக்கம் அதனால்
அரிய பெரியோர்த் தேருங் காலை
நும்மோர் அன்னோர் மாட்டும் இன்ன
பொய்யொடு மிடைந்தவை தோன்றின்
மெய்யாண் டுளதோவிவ் வுலகத் தானே.' (அகம்-உ௮௬)

என, 'யான் தனக்கு அவளை அடைக்கலமென்று கைப்பற்ற, அதனைச் சூளுறவாகக் கருதித் திரியவுணர்ந்தாளாகலான் நீட்டிக்கல் ஆகாது' என்பதொன்று வரையொடு புகுவானும்.

இனித், தெருளானாயின், 'இரவுக்குறி வாரா வரைவல்' என்னும். அதுகேட்ட தோழி இரவுக்குறியது ஏதங்காட்டி மறுக்கும். யாங்ஙனம் மறுக்குமோ எனின், 'அரவும் உருமும் புலியும் எண்கும் வெண்கோட்டியானையும் என்று இவற்றது ஏதமுடைத்து; ஏற்றிழிவுடைத்தாய அருவரையிடத்து ஒரு வேல் துணையாக நீர் ஆரிருள் நடுநாள்வரவு ஆற்றுநீர்மையாளோ?' என்னும். என்பதுகேட்ட தலைமகன் ஆற்றுவானாயின், வரைந்து எய்தும்; ஆற்றானாயின் இறந்துபடும் எனக் கருதி, இறந்துபாட்டு அச்சத்தினால் இரவுக்குறி நேரும்; நேர்ந்தாள் தலைமகற்கு, 'நின்னாட்டார் என்ன பூவினர்? என்ன சாந்தினர்? என்ன மரத்தின்கீழ் விளையாடுப?' என்னும். அது கேட்டுத் தலைமகன், 'முன்னெல்லாம் எனக்கு மறுத்தாளன்றே, மறுத்தாள் இதுசொல்லிற்று ஒரு காரணம்நோக்கி' என உணர்ந்து, தானும், 'நின்னாட்டார் என்ன பூவினர்?' என்ன சாந்தினர்? என்ன மரத்தின்கீழ் விளையாடுப? என்னும். என்றக்கால் தோழி, 'காந்தளும் வேங்கையும் சூடுதும், சந்தனச் சாந்து

(பாடம்) 1. பிறழ்ந்த. 2. வேட்டாங்.

பூசுதும், வேங்கைமரத்தின்கீழ் விளையாடுதும்' என்னும்; அதற்குச் செய்யுள் :

குறியிடங் கூறல்

'வந்திணங் காமன்னர் தேயமுன் னாள்மழை யேறுயர்த்த
கந்தணங் காமத யானைக் கழல்மன்னன் கார்ப்பொதியிற்
சந்தனஞ் சாந்துசெங் காந்தளம் பூத்தழல் போல்விரியும்
கொந்தணங் கீர்ம்பிண்டி யாம்விளை யாடுங் குளிர்பொழிலே.' (கசுக)

'காந்தளம் போதெங் கருங்குழற் போது கடையலொன்னார்
தாந்தளர்ந் தோடவை வேல்கொண்ட வேந்தன் தண் ணம்பொதியில்
சாந்தமெஞ் சாந்தம் விளையா டிடமுந் தளையவிழும்
பூந்தளம் பிண்டி எரிபோல் விரியும் பொழிலகமே.' (கசுஉ)

குறிஞ்சிநிலமாகையான் இவ்வகை சொல்லும். அல்லாத நிலத்திற்கும் அவற்றிற்குத் தக்கவாறே சொல்லும். இவ்வகை சொல்ல, 'ஒக்கும், "இவை செய்துவந்து நின்மின்" என்றது போலும்' என உணர்ந்து, பிற்றை ஞான்று அப்பூக்கொண்டு சூடி, அச்சாந்து பூசி, அம் மரத்தின்கீழ் விளையாடற் குறிசெய்து நிற்கும்; நின்றவிடத்து அவனது வரவு உணர்ந்து தோழி சொல்லும்; அதற்குச் செய்யுள் :

வரவுணர்ந்து வரைதல்

'அணிநிற மாப்பக டுந்திவந் தார்வல்லத் தன்றவியத்
துணிநிற வேல்கொண்ட கோன்கொல்லிச் சாரலிச் சூழ்பொழில்
மணிநிற மாமயில் என்னைகொல் பொன்னேர் மலர்ததைந்த [வாய்
கணிநிற வேங்கையின் மேல்துயி லாது கலங்கினவே.' (கசுங)

'கயில்கொண்ட வார்கழற் போர்மன்னர் ஓடக் கடையர்கண்சேந்
தயில்கொண்ட கோனரி கேசரி கொல்லி அருவரைவாய்ப்
பயில்வண்டும் தேனும்பண் [1]போல முரலும்பைம் பூம்பொழில்வாய்த்
துயில்கொண் டிலதுணை யோடுமன் [2]னோசெய்ய தோகைகளே.' ()

இவ்வாறு தலைமகனது வரவுணர்ந்து, தோழி, 'குவளை அலர்ந்தனவேற் காண்பாம், [3]பந்தர் முல்லை அரும்பினவேற் காண்பாம்' எனச் சொல்லித், தலைமகளைக் கொண்டுபோதரும்; அதற்குச் செய்யுள் :

(பாடம்) 1. போல்முரல் வேங்கைப் பசும்பொழில் வாய்த்.
2. என்செய்தன. 3. பரந்த.

குறியிடத்துக் கொண்டுசேறல்

'ஆழிக் கடல்வையங் காக்கின்ற கோனரி கேசரிதன்
பாழிப் பகைசெற்ற பஞ்சவன் வஞ்சிப்பைம் பூம்புறவிற்
பூழிப் புறமஞ்ஞை அன்னநல் லாய்கொள்கம் போதுதியேல்
தாழிக் குவளைநின் கண்போல் விரியுந் தடமலரே.' (கசுஇ)

'விளைக்கின்ற பல்புகழ் வேந்தன் விசாரிதன் விண்டெதிர்ந்து
திளைக்கின்ற[1]வேந்தரைச் சேவூர் அழித்தவன் தீந்தமிழ்போல்
வளைக்கொன்று கைமங்கை யாய்சென்று கோடும்நின் வாயுள்வந்து
முளைக்கின்ற முள்ளெயிற் றேர்கொண் டரும்பின முல்லைகளே.' ()

என்று தலைமகளைக் கொண்டுபோந்து அக் குறியிடம் புகுந்து, பகற்குறியின்கண் நீங்கினவாறே நீங்கத், தனியளாய்நின்ற தலைமகளை எதிர்ப்பட்டுப் புணரும்; புணர்ச்சியிறுதிக்கண் தோழி தலைமகளைக் கொண்டுபோதரும். இஃது இரவுக்குறி யாமாறு.

குறி இரவினும் பகலினும் என்னாது, 'எனப்படுவது', என்றது எற்றிற்கோ எனின், குறியென்றற்குச் சிறப்புடையது என்றவாறு.

'வண்டுந் தும்பியும் வரிக்கடைப் பிரசமும்
கொண்டு புணர்நரம் பென்று முரன்று.'

ஐந்துவாயிலானுங் கொள்ளப்படுந் துப்புரவினைத் தன்னகத்துடைத்தாய்ப், பல்வகைப்பட்ட மரங்களானும் பொலிவுடைத்தாய்ப், புறத்தார் அகத்தாரைக் காண்பதரிதாய், அகத்தார் புறத்தாரைக் காண்ப தெளிதாய், விழைவுவிடுத்த விழுமியோரையும் விழைவுதோற்றுவிக்கும் பண்பிற்று என்பதற்குச் சொல்லப்பட்டது என்பது. அஃதேயெனின், அறியக்கிளக்கப்பட்ட இடம் என்னாது, 'கிளந்த இடம்' என்றது எற்றிற்கோ எனின், வினைச்சொற்கள் நான்கு விகற்பமுடைய என்றற்கு; யாவை அவ்விகற்பமெனின், கருத்தன் ஏதுக்கருத்தன் கருவிக் கருத்தன் கருமக்கருத்தன் என இவை; அவற்றுள்,

கருத்தன் என்பது—தச்சன் எடுத்த மாடம், கொல்லன் செய்த வாள்;

ஏதுக் கருத்தன் என்பது—ஏவினானைக் கருத்தாவாகச் செய்வது; அரசர் தொட்ட குளம், அரசர் எடுத்த தேவகுலம், இத்தொடக்கத்தன;

(பாடம்) 1. மன்னரைச்.

இனிக், கருவிக் கருத்தன் என்பது—வாள் எறியும், சுரிகை குற்றும், இம்மிடா நாற்குறுணி அரிசிச் சோறு அடும் என இத்தொடக்கத்தன ;

இனிக், கருமக் கருத்தன் என்பது—திண்ணை மெழுகிற்று, கலங் கழுவிற்று, மரங் குறைத்தது என்று சொல்லுவது.

'அறியக் கிடந்த இடம்' என்னும் அச்சொல் கருமக்கருத்தனாய் நின்றது என்பது.

அஃதேயெனின், இவ்வகை கருமக்கருத்தனாகச் சொல்லுதற்கு இலக்கணமுண்டோ எனின், உண்டு ;

'செயப்படு பொருளைச் செய்தது போலத்
தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கியல் மரபே.' (வினையியல் - சகூ)

என்பது.

அஃதேயெனின், குறியெனப்படுவ என்றாகாதே சூத்திரஞ் செயற்பாலது; என்னை, இரவுக்குறி பகற்குறி என்று இரண்டு சொல்லுகின்றமையின். அஃதன்று இடம் என்னும் ஒருமை நோக்கிக் 'குறியெனப்படுவது' என்றார் என்பது. (கஅ)

சூத்திரம் - கக

இரவுக் குறியே இல்வரை இகவாது.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், மேற்சூத்திரத்துட் குறி இரண்டென்றார், அவற்றுள் இரவுக்குறி நிகழுமிடம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : இரவுக் குறி என்பது — இரவின்கட் குறியிடம் என்றவாறு; இல்வரை இகவாது என்பது—இல்லிடத்தைவிட்டு நீங்காது என்றவாறு.

எனவே, புறத்தன்று என்றவாறும்.

'இரவுக் குறியே இல்வரை இகவா
தீணர உணர்த்த உரையி னான.'

என்றார் பிறரும் எனக்கொள்க.

இரவின்கட்குறி இல்வரை இகவாது எனப், பகற்குறி இல்வரை இகக்கும் என்பது சொல்லினார் ; என்னை, இராப்புள் உண்ணா என்றார்க்கு, பகற்புள் உண்ணும் என்பது முடிந்தது; இனி, இராக்குறி யென்று ஆகற்பாலது இரவுக்குறி யென்றாயிற்றுச் செய்யுளாகலான்.

என்னை,

'குறியதன் இறுதிச் சினைகெட உகரம்
அறிய வருதல் செய்யுளுள் உரித்தே.' (உயிர்மயங்கியல்-௩௨)

என்றாராகலின். (௧௯)

சூத்திரம் - ௨௦

பகற்குறி தானே இகப்பினும் வரையார்.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், பகற்குறியிடம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : பகற்குறி தானே என்பது—பகற்குறியிடந்தான் என்றவாறு ; இகப்பினும் வரையார் என்பது — இகந்துபடினும் குற்றங் கூறார் என்றவாறு.

இகத்தல் என்பது ஒன்றின் இறத்தல் என்றவாறு. இகத்தல் எனினும் இறத்தல் எனினும் ஒக்கும்; ஒன்றின் இறத்தல் என்பது பலவாதல் என்றவாறு.

ஒரு ஞான்று வேங்கைப் பொதும்பினுள் ஆம்; ஒரு ஞான்று கோங்கம் பொதும்பினுள் ஆம், குறிஞ்சிநிலமாயின்.

ஒரு ஞான்று புன்னையங்கானலுள் ஆம்; ஒரு ஞான்று கைதையங்கானலுள் ஆம், நெய்தனிலமாயின்.

இவ்வகை ஏனைநிலத்திற்கும் ஒக்குமாறு அறிந்து உரைக்க.

'பகற்குறிப் புணர்வுகள் பலவா கும்மே.'

என்றாராகலின்.

'இகப்பினும் வரையார்' என்ற உம்மையால், பகற்குறியும் ஒன்றாகலே வலியுடைத்து; என்னையெனின், தீங்குறை முடித்தற்பொருட்டு ஒரு பொழிலகத்தே கொண்டுசென்று விளையாடும் ஆயங்களும் தன்வழிய ஆகலான் என்பது.

இனி, யார் அறிவார், பண்டுபோலாது இப்பருவம் ஒரு கானலகத்தே கொண்டுபுகுகின்றாள் என்று கருதுவார்க்கு, அறிந்து பல பொழிலினுள்ளும் புகுதலிற் பல பொழிலாகவும் பெறும். (௨௦)

சூத்திரம் - உக

இரவுமனை இகந்த குறியிடத் தல்லது
கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக் கில்லை.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், இரவுக்குறி வகுக்கப்பட்ட இடம் வேறுபாடுடையது கண்டு, அவ்வேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

மேல், 'இரவுக்குறி இல்வரை இகவாது' என, இல்வரை யகத்ததன்றெனிற்சாரான். அவற்றுள்ளும் இரவுக்குறியாதல் சென்றது; சென்றதனை நீக்கியவாறு.

இதன் பொருள்: இரவு மனை இகந்த என்பது—இரவின் கண் மனையகத்து நீங்கிய என்றவாறு; குறியிடத்து அல்லது என்பது—குறிக்கப்பட்ட இடத்தல்லது என்றவாறு; கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக்கு இல்லை என்பது—தலைமகற் சேர்தல் தலைமகட்கு இல்லை என்றவாறு.

எனவே, இல்வரைப்பகத்தே ஆக என்பதூஉம், மனையகத்து ஆகற்க என்பதூஉம் உணரப்பட்டது. அட்டில், கொட்டகாரம், பண்டசாலை, கூடகாரம், பள்ளியம்பலம், உரிமையிடம், கூத்தப்பள்ளி என இவற்றுள் நீங்கிச், செய்குன்றும், இளமரக் காவும், பூம்பந்தரும், விளையாடிடமும், அவற்றைச் சார்ந்தனவற்றுள்ளும் பிறவற்றுள்ளும் ஆக என்றவாறு. எனவே, பகற்குறியிடம்போல வேறுபட்டது ஆகற்க இரவிற்குறியிடம் என்றவாறு. அஃதேயெனின், மனையகத்து ஆக அழிவதுண்டோ எனின், குரவர்கள் உறையும் இடமாதலின் தெய்வத்தானம் என்று கருதப்படும். அல்லதூஉம், புகவும் போகவும் அருமையுடைமையானும் ஆகாது என்பது; என்றார்க்குச் செய்யுள்:

'வால மனையகத்துச் சார்ந்தான் தலைமகன்.'

என்பதுபட வந்தன எனின், அவை அகமல்ல, அகப்புறத்தே அடங்கும் என்பது.

'இரவுக் குறியொன் றெய்தும் அதுவே
மனையோர் கிளவி கேட்கும் இடத்துச்
செலவுவர வில்லாத் தொழிலிற் றாகி
மனையிறந் தெல்லையின் மாண்புடைத் தாகும்
அகப்புறம் ஆயின் மறுதலைப் படுமே.'

என்றார் பிறரும் எனக்கொள்க. (உக)

சூத்திரம் - உ௨

அம்பலும் அலருங் களவு.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், களவொழுக்கினது நெடுங் காலச் செலவின்கண் இவர்க்கு நிகழும் உள்ள நிகழ்ச்சி இன்னது என்று உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: அம்பலும் அலரும் களவு என்பது—அவ்விரண்டும் நிகழ்ந்தன என்பது தாம் அறியினல்லது யாவரும் அறிவாரில்லை; இன்மையின், அவை களவு என்றவாறு; களவு என்பது, செய்தாரே அறிந்து மற்றொருவர் அறியாத தாகலான் என்பது.

அம்பல் என்பது முகிழ்முகிழ்த்தல்,
அலர் என்பது சொல் நிகழ்தல்;
அம்பல் என்பது சொல் நிகழ்தல்,
அலர் என்பது இல் அறிதல்;
அம்பல் என்பது இல் அறிதல்,
அலர் என்பது அயல் அறிதல்;
அம்பல் என்பது அயல் அறிதல்,
அலர் என்பது சேரி அறிதல்;
அம்பல் என்பது சேரி அறிதல்,
அலர் என்பது ஊர் அறிதல்;
அம்பல் என்பது ஊர் அறிதல்,
அலர் என்பது நாடு அறிதல்;
அம்பல் என்பது நாடு அறிதல்,
அலர் என்பது தேசம் அறிதல்.

அது பொருந்தாது; என்னை, அம்பல் எனப்பட்டதே அலரும், அலர் எனப்பட்டதே அம்பலும் ஆயின. இஃது அம்பற்கு இலக்கணம், இஃது அலருக்கு இலக்கணம் என்று விசேடங் காட்டிற்றிலர்; இவை இரண்டால் தம்முள் வேற்றுமை பெறப்படுமாகலான் என்பது.

மற்று என்னோ எனின், அம்பல் என்பது சொல்நிகழாதே முகிழ்முகிழ்த்துச் சொல்லுவதாயிற்று; இன்னதின் கண்ணது என்பது அறியலாகாது என்பது.

அலர் என்பது இன்னானோடு இன்னாளிடை இதுபோலும் பட்டனதென விளங்கச் சொல்லி நிற்பது.

அம்பல் என்பது, பெரும்போதாய்ச் சிறிதுநிற்க அலரும் என நிற்பது.

அலர் என்பது, அப்பெரும்போது தாதும் அல்லியும் வெளிப்பட மலர்ந்தாற்போல நிற்கும் நிலைமை யென வேற்றுமை சொல்லப்பட்டதாம்.

தாம் நெடுங்காலம் இவ்வொழுக்கத்தை ஒழுகினாராதலான், வேறு நின்று தங்கருமம் உசாவுவாரை உணர்ந்து, இத்தன்மைத்து இவர் ஆராய்வது இதுபோலும் என்று கருதுப. தம் மனத்து ஒருகோட்டமுடையார் அப்பெற்றியே கருதுவது உலகத்துத் தன்மை; இவ்வொழுக்கம் பிறர்க்குப் புலனாகாதன்றே, தெய்வத்தினான் ஆயதாகலான்.

அம்பலும் அலரும் எவ்விடத்து நிகழுமோ எனின், காப்புக் கைமிக்கவிடத்து நிகழும் என்பது. களவினது நெடுங் காலத்துக்கண் இவ் வொழுக்கம் வெளிப்படுங் கொல்லோ என்னும் அயிர்ப்பினான் நிகழும் என்பது. 'அங்ஙனம் அயிர்த்த அயிர்ப்பினாற் களவொழுக்கம் ஒழிந்துநின்ற நிலைமை கற்பு என்று கொள்ளுவேனாயின், வரைந்து புகுந்ததின்மையிற் கற்பு எனலும் ஆகாது; களவினகத்தென்று கொள்ளுவேனாயின், ஒழுக்கம் நிகழ்கின்றின்மையிற் களவு எனலும் ஆகாது; என்னைகொல்லோ இதனை ஒருபாற் சார்த்துமாறு?' என்று ஐயப்பட்டு நின்ற மாணாக்கற்கு, அம்பலும் அலரும் என்று நின்ற நிலைமையைக் களவின்பாலே கொள்க என்பது. இது பொருந்தாது.

என்னை, [எனின் அற்றன்று]

'தந்தை தாயே தன்னைய ரென்றாங்கு
அன்னவ ரறியப் பண்பா கும்மே.' (இறையனார் - உக)

என்றமையின். இவரறியாத முன்னெல்லாங் களவென்பது போதும் என்பது. (உஉ)

சூத்திரம் - உங.

வெளிப்பட்ட பின்றையும் உரிய கிளவி.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், அம்பலும் அலரும் ஆயிற்றென்று உள்ளத்து வெளிப்பட்ட பின்றை நிகழற்பாலது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : 'வெளிப்பட்ட பின்றையும் உரிய கிளவி' என்றாரெனினும், வெளிப்பட்டபின்றைக் கிளவியும் உரிய என மொழிமாற்றிக் கொள்க. கிளவி என்பது, மகட்கூறுதல்,

அதுவும் உரித்து என, மற்றும் ஒன்றுண்டு கூறற்பாலது; அஃதியாதோ எனின், அவனுடன்போக்கும் உரித்து என்றவாறு.

அஃது உரியவாமாறு சொல்லுதும்: இது பலராலும் அறியப்பட்டது என்னுங் கருத்தால் நிகழ்கின்ற, தலைமகட்கும் தோழிக்கும் உடனே நிகழும். இருவரும் யாமே உணர்ந்தேம் எனக் கருதுதலாற் கதுமென இந்நிலைமைக்கண் வரினும் வாராமைக்கொள்வேன் என்னுங் கருத்தினால், பண்டு அவன் வந்து பயின்ற இடத்தே தோழி செல்லும்; செல்லத், தோழி, தன் எதிர்ப்பட்ட தலைமகனை வலங்கொண்டு சார்ந்து, 'நின்னால் தலையளிக்கப்பட்ட தலையளி அலராயிற்று, பலராலும் அறியப் பட்டு' என்னும்; அதற்குச் செய்யுள் :

அலரறிவுறுத்தல்

'பலராய் எதிர்நின்று மொழிப்பட் டார்தங்கள் பைந்நிணம்வாய்
புலரா அசும்புடை வேல்மன்னன் வேம்பொடு போந்தணிந்த
மலரார் மணிமுடி மான்தேர் வரோதயன் வஞ்சியன்னாட்கு
அலராய் விளைகின்ற தாலண்ணல் நீசெய்த ஆரருளே.' (கசுஙு)

'பொருள்தான் எனநின்ற மானதன் பூலந்தைத் தோற்றுப்புல்லார்
இருள்தா னடைகுன்றம் ஏறவென் றோன்கன்னி ஈர்ம்பொழில்வாய்
மருள்தான் எனவண்டு பாடுந்தண் தாரண்ணல் வந்துசெய்த
அருள்தான் அலராய் விளைகின்ற தால்மற்றிவ் வாயிழைக்கே.' ()

'அறிந்தோர் அறனிலர் என்றலர் சிறந்த
இன்னுயிர் கழியினும் நனியின் னாதே
புன்னையங் கானற் புணர்குறி வாய்த்த
பின்னீர் ஓதியென் தோழிக் கன்றே
படுமணி யானைப் பசும்பூண் சோழர்
கொடிநுடங்கு மறுகின் ஆர்க்காட் டாங்கட்
கள்ளுடைத் தடவிற் புள்ளொலித் தோவாத்
தேர்வழங்கு தெருவின் அன்ன
கௌவையா கின்ற தையநின் அருளே.' (நற்றிணை - உஉஎ)

இது சொல்லிப், பின்னும், 'நீ இது புகுதருந்துணையும் இவ்வாறு ஒழுகுவாயாயினை, அறனறியாமையான்; அறிதி யென்னின் இது புகுதாமை வரைந்தெய்துவாய் மன்னோ, அல்லதூஉம், பிறரும் வரைந்தெய்துதற்கு முலைவிலையொடு புகுந்து பொன்னணிவான் நின்றாரும் உளர்' எனப் படைத்து மொழிந்து சொல்லும்; அதற்குச் செய்யுள் :

மகட்பேச்சுரைத்தல்

'நீரணி வேலி நெடுங்களத் தொன்னார் நிணம்அளைந்த
போரணி வேல்மன்னன் கன்னியன் றன்தன்னைப் பொன்னணிவா
காரணி வார்முர சார்ப்பப் பிறருங் கருதிவந்தார் [ன்
வாரணி பூங்கழல் அண்ணலென் ஆகி வலிக்கின்றதே.' (கசுஎ)

'வேலைத் துளைத்தகண் ஏழை திறத்தின்று விண்ணுரிஞ்சும்
சோலைச் சிலம்ப துணிவொன் றறிந்து சுடருமுத்த
மாலைக் குடைமன்னன் வாள்நெடு மாறன்வண் கூடலின்வாய்க்
காலைத் திருமனை முற்றத் தியம்புங் கடிமுரசே.' (கசுஅ)

'போர்மலி தெவ்வரைப் பூலந்தை வென்றான் புகாரனைய
வார்மலி கொங்கை மடந்தையை வேறோர் மணங்கருதிக்
கார்மலி வார்முர சார்ப்பப் பிறருங் கருதிவந்தார்
ஏர்மலி தாரண்ணல் என்னோ இதன்திறத் தெண்ணுவதே.' (கசுகூ)

'வேயும் புரையுமென் தோளி திறத்தின்றை எல்லையுள்விண்
தோயுஞ் சிலம்ப துணிவொன் றறிந்துதொன் றூற்புலவர்
ஆயும் தமிழரி கேசரி கூடல் அகனகர்வாய்
ஏயுந் திருமனை முற்றத் தியம்பும் எறிமுரசே.' (கஎ0)

இங்ஙனமுஞ் சொல்லும் :

பொன்னணிவுரைத்தல்

'குன்றொத்த யானைச்செங் கோல்நெடு மாறன்தென் கூடலன்ன
மென்றொத் தணிகுழல் ஏழை திறத்து விளைவறிந்தே
இன்றொத்த தொன்று துணிநீ சிலம்பவின் றாயினெம்மூர்
மன்றத்து நின்று முழங்குங்கொல் நாளை மணமுரசே.' (கஎக)

'நலம்புரி தெய்வமென் றாய்செய்வ தென்னறை யாற்றுவென்ற
உலம்புரி தோள்மன்னன் தென்புனல் நாட்டொரு வற்கியைந்து
குலம்புரி கோதையைக் காப்பணிந் தார்கொடி மாடமுன்றில்
வலம்புரி யோடு முழங்குங்கொல் நாளை மணமுரசே.' (கஎஉ)

இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட தலைமகன், 'என்றாற் செய்யப் பட்டது என்னோ?' என்னும். எனத், தோழி, 'என்னை வினவற் பாலையல்லை, நீ இதற்குத் தக்கவாறு அறிந்து செயற்பாலை' என்னும் என்பது.

'நுண்ணறி வுடையோர் நூலொடு பழகினும்
பெண்ணறி வென்பது பெரும்பே தைமைத்தே.'

என்பதாகலான், 'நீ ஒரு பொருளை விகற்பித்து அறியுந்துணை, யான் அறியுமாறில்லை பிற; அல்லதூஉம், யாம் குற்றேவன்

மகளிர், நீர் ஏயினவாறு ஒழுகுவதல்லது, "இதுகொண்டு இது செய்மின்" என்றற்குத் தக்கேமல்லேம்' என்னும்; அதற்குச் செய்யுள் :

முலைவிலை கூறல்

'என்னால் இதுசெய்கென் றென்சொல்ல லாமிகற் பாழிவென்ற
மின்னார் அயிற்படைச் செங்கோல் விசாரிதன் வீங்கொலிநீர்த்
தென்னா டெனினுங்கொள் ளார்விலை யாத்தமர் சீர்செய்வண்டு
முன்னாள் மலரென் றணையுங்கண் ணேழை முகிழ்முலைக்கே.' ()

இதுகேட்ட தலைமகன், 'உடன்கொண்டுபோவது துணிந்தேனெனினும், நிழலும் நீரும் இல்லாத அழல்வெங்கானம் ஆற்றகில்லாள்கொல்லோ' என்னும்; என்ன, 'அன்ன வெங்கானமெனினும் எம்பெருமாட்டி நும்மொடுவரப் பெரிதும் இனியவாம்' என்னும்; அதற்குச் செய்யுள் :

ஆதரங் கூறல்

'மால்புரை யானை மணிமுடி மாறன்மண் பாய்நிழற்றும்
பால்புரை வெண்குடைத் தென்னன் பறந்தலைக் கோடிவென்ற
கோல்புரை வெம்மையங் கானம் எனினும் அவ்வேந்தன்செய்ய
வேல்புரை தண்மைய வாநும்மொ டேகினக் கொம்பினுக்கே.' ()

'கழலணி போர்மன்னர் கானீர்க் கடையற் படக்கடந்த
தழலணி வேல்மன்னன் சத்துரு துரந்தரன் தன்முனைபோன்று
அழலணி வெம்மைய ஆயினுங் கானம் அவன்குடையின்
நிழலணி தன்மைய வாநும்மொ டேகினெம் நேரிழைக்கே.' (கஎஞ)

அதுகேட்டு, 'ஆயின், உடன்போக்குவலித்தேன், நீ இதனை அவட்குச் சொல்லவேண்டும்' என, 'நன்று, எம்பெருமான் அருளிச்செய்தது எம்பெருமாட்டிக்கு உணர்த்துவல்' என்று, தலைமகனை வலங்கொண்டு போந்து, தலைமகளுழைச் சென்று, அவள் குறிப்பறிந்து, 'எம்பெருமாட்டி, நம்பெருமான் நம்மைத் தம்மோடு உடன்கொண்டுசெல்லக் கருதுகின்றார், நின்குறிப்பு என்னை?' என்னும்; என்றவிடத்து, உடம்படுதலும் உடம்படாதொழிதலும் என இரண்டல்லதில்லை; சென்று வழிப்படுமேயெனின் நாணிலளாயினாளாம்; உடன்படாளாயின் கற்பிலளாயினாளாம்; இரண்டினுள்ளும் எத்திறத்த ளாயினாளோ எனின், நாணுங் கற்பு என்னும் இரண்டல்லவே அவள்கண்ணுள்ளன, அவற்றுள் நாணிற் கற்பு வலியுடைத்து; என்னை வலியுடையவாறு எனின்,

'உயிரினுஞ் சிறந்தன்று நாணே நாணினும்
செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று.' (களவியல்-உஉ)

என்பதாகலான், நாண் அழியினும் கற்பு அழியாமை நினைக்கும்; நினைத்து, உடன்போக்குநேர்ந்து, தலைசாய்த்து நிலங் கிளையாநிற்கும் நிலைமை இது சொல்லுவதே போன்றது; அதற்குச் செய்யுள்:

நாணிழந்து வருந்தல்

'ஏணும் இகலும் அழிந்துதெவ் வேந்தரெல் லாமிறைஞ்சிக்
காணும் கழல்நெடு மாறன்செங் கோல்நின்று காக்குமண்மேற்
சேணும் அகலா துடனென்னொ டாடித் திரிந்துவந்த
நாணும் அழியத் தருகற்பு மேம்பட நைகின்றதே.' (கஎசு)

'அளிதோ தானே நாணே நம்மொடு
நனிநீ டுழந்தன்று மன்னே இனியே
வான்பூங் கரும்பின் ஓங்குமணற் சிறுசிறைத்
தீம்புனல் நெறிதர வீந்துக் காஅங்குத்
தாங்கும் அளவை தாங்கிக்
காமம் நெறிதரக் கைநில் லாதே.' (குறுந்-கசக)

இன்னும் இது சொல்லுவதேபோன்றது அந்நிலைமை:

'சிலரும் பலருங் கடைக்கண் நோக்கி
மூக்கின் உச்சிச் சுட்டுவிரல் சேர்த்தி
மறுகிற் பெண்டிர் அம்பல் தூற்றச்
சிறுகோல் வலத்தனள் அன்னை அலைப்ப
அலைந்தனென் வாழி தோழி கானற்
புதுமலர் தீண்டிய பூநாறு குருஉச்சுவல்
கடுமா பூண்ட நெடுந்தேர் கடைஇ
நடுநாள் வரூஉம் இயல்தேர்க் கொண்கனொடு
செலவயர்ந் திசினால் யானே
அலர்சுமந் தொழிகவிவ் அழுங்க லூரே.' (நற்றிணை, கசக)

இங்ஙனம் இவள் உடன்படும். உடன்பட்டது உணர்ந்து வைத்துத் தாயுழைச் செல்லும்; தாயும் மகளது வேறுபாடு கண்டு, உற்றதறியாது, நற்றிறம் படர்ந்து செல்கின்ற காலமன்றே, ஆகலான், கண்டவாறே, 'அன்னாய், என் மகட்கு இவ்வேறுபாடு எற்றினான் ஆயிற்று? எனக்குச் சொல்லாய்' என்னும். என, 'என்னால் அறியப்பட்டதுஞ் சிறிது உண்டு' என்று அறத்தொடு நிற்குமாறு,

'தோழிக் குரியவை கோடாய் தேளத்து.' (இறையனார்-கஅ)

என்ற சூத்திரத்திற் சொல்லிப் போந்தாம்; அவ்வகை அறத்தொடு நிற்கும். நிற்கச், செவிலித்தாய் இன்புற்ற மனத்தளாய், 'என்மகள் பெரிது அறிவுடையளேகாண்' என்று, அவ்வாறு நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நிற்கும். நற்றாயும் இன்புற்ற மனத்தளாய்த் தந்தைக்கும் தன் ஐயன்மார்க்கும் அறத்தொடு நிற்கும். நிற்க, அவரும் அவளது அறிவும் ஆசாரமும் கேட்டு இன்புற்ற மனத்தராய்ச் சொன்மறுத்துத் தலையிறைஞ்சி நிற்பர். இங்ஙனஞ் சென்று மாட்சிப்பட்டுக் காட்டுமே யெனின், பெரிதும் மாட்சிப்பட்டுக் காட்டிற்று. காட்ட, 'இவள் நீரில் ஆற்றிடைப்போய் வருந்துங் குறை யென்னை?' என்று தலைமகனைச் செலவழுங்குவிக்கும்; அவ்வகையாற் சொல்லுமதற்குச் செய்யுள்:

செல்லுந் தலைவனைச் செலவழுங்குவித்தல்

'பாயப் புரவி கடாய்வந்து பாழிப் பகைமலைந்தார்
தேயச் சிலைதொட்ட தென்னவன் தேந்தண் பொதியிலின்வாய்
வேயொத்த தோளிநும் மோடு வரவு விரும்பவுந்தன்
ஆயத் தவரை நினைந்துகண் ணீர்கொண் டலமந்தவே.' (கஎஎ)

'விளம்பழங் கமழும் கமஞ்சூல் குழிசிப்
பாசந் தின்ற தேய்கால் மத்தம்
நெய்தெரி இயக்கம் வெளில்முதல் முழங்கும்
வைகுபுலர் விடியல் மெய்கரந்து தன்கால்
அரியமை சிலம்பு கழீஇப் பன்மாண்
வரிப்புனை பந்தொடு வைஇய செல்வோள்
இவைகாண் தோறு நோவர் மாதோ
அளியரோ அளியரென் ஆயத் தோரென
நும்மொடு வரலுதான் அயரவும்
தன்வரைத் தன்றியுங் கலுழ்ந்தன கண்ணே.' (நற்றிணை, கஉ)

இதுகேட்ட தலைமகன் செலவழுங்கும். அழுங்க, 'நாளை நீர் வரைந்து புகுதும்' என்று தவிர்த்துப் பெயர்ந்து தலைமகளுழை வந்து, 'நிழலும் நீரும் உடையவாய்க் கானந் தண்ணியவானுற் சேறும்' என்று உடன்போக்கு அழுங்குவித்தவிடத்துத், தலைமகனும் அந்நாள் வரைவொடு விரைந்து புகுவானும். இது வெளிப்பட்ட பின்றைக் கிளவியும் உரியவாயினவாறு.

வெளிப்பட்ட பின்றையுங் கிளவி உரிய.

இனி, உம்மையால், உடன்போக்கும் உரித்தாமாறு: அவ்வாறு அறத்தொடுநிலை மாட்சிமைப்பட்டது இல்லையாயின், இரவுக்குறிக்கண் தலைப்பெய்விக்குமாறுபோலத், தலைமகனை

முற்படுத்து உடன்போக்க மாட்சிப்படும்; படுத்து, ஓம்படை சொல்லும்; அதற்குச் செய்யுள்:

ஓம்படுத்துரைத்தல்

'கொங்கை தளரினுங் கூந்தல் நரைப்பினும் எந்தல்மற்றில்
அங்கை அடைக்கலம் என்றே கருதி அருள்ககண்டாய்
கங்கை மணாளன் களிமத னன்கடி மாமணற்றி
மங்கை அமரட்ட கோன்வையை நாடன்ன மாதரையே.' (கஎஅ)

'மென்முலை வீழினுங் கூந்தல் நரைப்பினும் விண்ணுரிஞ்சு
நன்மலை நாட இகழல்கண் டாய்நறை யாற்றில்வென்ற
வின்மலி தானை நெடுந்தேர் விசாரிதன் வேந்தர்பெம்மான்
கொன்மலி வேல்நெடுங் கண்ணிணைப் பேதைக் கொடியினையே.' ()

'அண்ணாந் தேந்திய வனமுலை தளரினும்
பொன்னேர் மேனி மணியின் தாழ்ந்த
நன்னெடுங் கூந்தல் நரையொடு முடிப்பினும்
நீத்தல் ஓம்புமதி பூக்கேழ் ஊர
இன்கடுங் கள்ளின் இழையணி நெடுந்தேர்க்
கொற்றச் சோழர் கொங்கர்ப் பணீஇயர்
வெண்கோட் டியானைப் போஎர் கிழவோன்
பழையன் வேல்வாய்த் தன்னநின்
பிழையா நன்மொழி தேறிய இவட்கே.' (நற்றிணை, க0)

'பெருநன் றாற்றிற் பேணாரும் உளரே
ஒருநன் றுடையள் ஆயினும் புரிமாண்டு
புலவி தீர அளிமதி இலைகவர்
பாடமை ஒழுகிய தண்ணறுஞ் சாரல்
மென்னடை மரையா துஞ்சும்
நன்மலை நாட நின்னல திலளே.' (குறுந்-கக௯)

'நனைமுதிர் ஞாழல் சினைமருள் திரள்வீ
நெய்தல் மாமலர்ப் பெய்த போல
ஊதை தூற்றும் உரவுநீர்ச் சேர்ப்ப
தாயுடன் றலைக்குங் காலையும் வாய்விட்டு
அன்னா யென்னுங் குழவி போல
இன்னா செய்யினும் இனிதுதலை யளிப்பினும்
நின்வரைப் பினளென் தோழி
தன்னுறு விழுமம் களைஞரோ இலளே.' (குறுந்-௩௯௭)

'இவளே நின்னல திலளே யாயும்
குவளை உண்கண் இவளல திலளே
யானும் ஆயிடை யேனே
மாமலை நாட மறவா தீமே.'

இவ்வகை ஓம்படுத்துத் தான் தவிரும் என்றவாறு.

தான் தவிர்வதோ செயற்பாலது? போகாளோ? எனின், தனது வருத்தத்திற்குக் கவன்று போகாதாளல்லள், இதனைப் பண்பாக உரைத்தற்பொருட்டுத் தவிரும் என்பது. செவிலித் தாய்க்கு உரைத்தாளன்றே, அவள் அதனைப் பண்பாக உரையாளோ எனின், இவள் சொல்லியது தெளியுமாறு செவிலித் தாய் சொல்லியது தெளியார் என்றவாறு; என்னை? எப்பொழுதுங் கைவிடாத மரபின ளாகலான் என்பது.

இனித், தலைமகளைத் தலைமகன் ஆற்றுவித்துக் கொண்டு சென்றதற்குச் செய்யுள் :

மெல்லக் கொண்டேகல்

'பண்தான் அனையசொல் லாய்பைய ஏகு பறந்தலைவாய்
விண்டார் படச்செற்ற கோன்வையை சூழ்வியன் நாட்டகம்போல்
வண்டார் பொழிலும் மணியறல் யாறும் மருங்கணைந்து
கண்டார் மகிழ்தர் தகைமைய தியாஞ்செல்லுங் கானகமே.' (கஅ0)

'சிறியபைங் கட்களி றூர்ந்துதென் பாழியிற் செற்றெதிர்ந்தார்
மறியவை வேல்கொண்ட தென்னவன் வையைநன் னாட்டகம்போல்
முறியபைம் போதுகள் மேல்வண்டு பாடி முருகுயிர்க்கும்
நறியபைங் கானநை யாது நடக்கவென் னன்னுதலே.' (கஅக)

'அழிவில் முயலும் ஆர்வ மாக்கள்
வழிபடு தெய்வங் கட்கண் டாஅங்கு
அலமரல் வருத்தம் தீர யாழநின்
நலமென் பணைத்தோள் எய்தினம் ஆகலிற்
பொரிப்பூம் புன்கின் எழிற்றகை ஒண்முறி
சுணங்கணி வனமுலை அணங்குகொளத் திமிரி
நிழல்காண் தோறும் நெடிய வைகி
மணல்காண் தோறும் வண்டல் தைஇ
வருந்தா தேகுமதி வாலெயிற் றோயே
மாநனை கொழுதி மகிழ்குயில் ஆலும்
நறுந்தண் பொழில கானம்
குறும்ப லூரயாஞ் செல்லும் ஆறே.' (நற்றிணை, க)

எனத் தலைமகளைத் தன் ஆயத்தோடுஞ் செல்வாள்போலக் கொண்டுசெல்லும். அவ்வகை போவாரை இடைச்சுரத்துக் கண்டார் சொல்லியதற்குச் செய்யுள் ;

நெறிவிலக்கிக் கூறல்

‘அலைமன்னு பைங்கழற் செங்கோல் அரிகேசரியளியார்
இலைமன்னு மாலைமுத் தக்குடை யானிகல் வேந்தரைப்போல்
மலைமன்னும் வெய்யோன் மறைந்தனன் மாதுமெய் வாடிநைந்தாள்
சிலைமன்னு தோளண்ணல் சேர்ந்தனை செல்லெஞ் சிறுகுடிக்கே.’ ()

‘நின்றாங் கெதிர்ந்தார் குருதியுள் ஆழ நெடுங்களத்து
வென்றான் விசாரிதன் கூடலன் னாளு மிகமெலிந்தாள்
குன்றூர் சுடரோன் மறைந்தனன் கூர்வேல் விடலைதங்கிச்
சென்றால் அழிவதுண் டோஅணித் தாலெஞ் சிறுகுடியே.’ (கஅ௩)

‘எம்மூர் அல்ல தூர்நணித் தில்லை
வெம்முரட் செல்வன் கதிரும் ஊழ்த்தனன்
சேர்ந்தனை சென்மோ பூந்தார் மார்ப
இளையள் மெல்லியள் மடந்தை
அரிய சேய பெருங்கல் ஆறே.’ (ஐங்குறுநூறு, இணைப்பு-ரு)

இன்னும் இடைச்சுரத்துக் கண்டார் இவ்வாறுஞ் சொல்லுப:

நகரணிமை கூறல்

‘நீயும் இவளுமின் றேசென்று சேர்திர்நெல் வேலியொன்னார்
தேயும் படிசெற்ற தென்னவன் தென்புனல் நாட்டிளையோர்
வாயும் முகமும் மலர்ந்த கமல மணித்தடத்துப்
பாயுங் கயலவர் கண்போல் பிறழும் பழனங்களே.’ (கஅச)

பிற்றைஞான்று மகளது போக்கு உணர்ந்து செவிலி மயங்கிப் பெரியதோர் கவலையளாய், ‘நெருநலை இவை செய்தது இது கருதிப்போலும்’ என்னும்; அதற்குச் செய்யுள் :

கவன்றுரைத்தல்

‘ஒண்முத்த வார்கழற் கைதந்தென் ஊரு வறுமுலையின்
கண்முத்தங் கொண்டு முயங்கிற்றெல் லாங்கரு வெங்கழைபோய்
விண்முத்த நீள்சுரஞ் செல்லிய வோவிழி ஞத்துவென்ற
தண்முத்த வெண்குடை யான்தமிழ் நாடன்ன தாழ்குழலே.’ ()

'பெயர்த்தனென் முயங்கயான் வியர்த்தனென் என்றனள்
இனியறிந் தேனது துனியா குதலே
கழல்தொடி யாஅய் மழைதவழ் பொதியின்
வேங்கையும் காந்தளும் நாறி
ஆம்பல் மலரினும் தான்தண் ணியளே.' (குறுந்-அ௪)

என்று, பின்னுங் கவன்று ஆற்றாளாய், 'இவ்வகைப்பட்ட கானம் இவ்வகைப்பட்டாள் எவ்வகை செல்லுங்கொல்லோ?' என்னும்; அதற்குச் செய்யுள் :

சுரம்நினைந்திரங்கல்

'வேடகம் சேர்ந்தவெங் கானம் விடலைபின் மெல்லடிமேற்
பாடகம் தாங்கி நடந்ததெவ் வாறுகொல் பாழிவென்ற
கோடக நீள்முடிக் கோன்நெடு மாறன்தென் கூடலின்வாய்
ஆடக மாடங் கடந்தறி யாதஎன் ஆரணங்கே.' (கஅ௬)

'இவ்வகை மெல்லியவாகிய அடி இவ்வகை வெய்யவாகிய கானம் எவ்வகை சென்றனகொல்லோ' என்னும்; அதற்குச் செய்யுள் :

அடிநினைந்திரங்கல்

'நளிமுத்த வெண்மணல் மேலும் பனிப்பன நண்பன்பின்போய்
முளியுற்ற கானம் இறந்தன போல்மொய்ந் நீறந்திகழும்
ஒளிமுத்த வெண்குடைச் செங்கோல் உசிதன் உறந்தையன்ன
தெளிமுத்த வாண்முறு வற்சிறி யாள்தன் சிலம்படியே.' (கஅஎ)

இனிச், செவிலி பின்சென்றாள் சுரத்திடைக் குரவினொடு புலம்பிச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

குரவொடு வருந்தல்

'மழைகெழு கார்வண்கை வானவன் மாறன்வண் கூடலன்ன
இழைகெழு கொங்கையென் பேதையொர் ஏதில னோடியைந்திக்
கழைகெழு குன்றம் கடப்பவும் நீகண்டு நின்றனையே
தழைகெழு பாவை பலவும் வளர்க்கின்ற தண்குரவே.' (கஅஅ)

'நினைப்பரும் புண்ணியஞ் செய்தாய் குரவே நெடுங்களத்து
வினைப்பொலி மால்களி றுந்திவென் றான்வியன் நாட்டகத்தோர்
மனைப்பொலி பாவை பயந்தேன் வருந்தவும் நீகடத்துள்
எனைப்பல பாவை பயந்துமெய் தாயொர் இருந்துயரே.' (கஅ௯)

'வில்லவன் தானை நரையாற் றழிந்துவிண் ணேறவெல்ல
வல்லவன் மாறனெங் கோன்முனை போல்சுரம் வாணுதலாள்
சொல்லவன் பின்சென்ற வாறென்ற போழ்தெனக் குச்சொல்லுமே
பல்லவம் ஆக்கித்தன் பாவை வளர்க்கின்ற பைங்குரவே.' (கக௦)

சுரத்திடைச் செல்லுந் தலைமகனையும் தலைமகளையும் கண்டு எதிர்வருகின்றார், 'யார்கொல் இவ்வாறு போந்தார்?' எனச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

சுரத்திடைக்கண்டோர் குறிப்பொடுகூறல்

'வில்லான் விறலடி மேலன பொற்கழல், வெண்முத்தன்ன
பல்லாள் இணையடி மேலன பாடகம், பஞ்சவற்கு
நெல்லார் கழனி நெடுங்களத் தன்று நிகர்மலைந்த
புல்லா தவரென, யார்கொல் அருஞ்சுரம் போந்தவரே.' (கககக)

'வில்லோன் காலன கழலே, தொடியோள்
மெல்லடி மேலவும் சிலம்பே, நல்லோர்
யார்கொல் அளியர் தாமே ஆரியர்
கயிறாடு பறையிற் கால்பொரக் கலங்கி
வாகை வெண்ணெற் றொலிக்கும்
வேய்பயில் அழுவம் முன்னி யோரே.' (குறுந்-எ)

இனிச், செவிலி எதிர்வருகின்ற பார்ப்பாரைக் கண்டு வினாயதற்குச் செய்யுள் :

வேதியரை வினாதல்

'நிழலார் குடையொடு தண்ணீர்க் கரகம் நெறிப்படக்கொண்டு
அழலார் அருஞ்சுரத் தூடு வருகின்ற அந்தணிர்காள்
கழலான் ஒருவன்பின் செங்கோற் கலிமத னன்பகைபோற்
குழலாள் ஒருத்திசென் றாளோ உரைமின்இக் குன்றிடத்தே.' ()

'குடையார் நிழலுறி சேர்கர கத்தொடு குன்றிடத்து
நடையால் மெலிந்து வருகின்ற அந்தணிர் ஞாலமெல்லாம்
உடையான் ஒளிவேல் உசிதன்தென் "கூடலொண் டீந்தமிழ்போல்
இடையாள்" விடலைபின் சென்றன ளோவிவ் விருஞ்சுரத்தே.' ()

சுரத்திடைச் செல்லாநின்ற தலைமகள் நின்ற சூழலும், தலைமகன் எய்த வேழமும் கண்டு செவிலி சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

வியந்துரைத்தல்

'செறிகழல் வேந்தரைச் சேவூர் அமரிற் செருக்கடந்த
நெறிகெழு கோனெடு மாறன் முனைபோல் நெடுஞ்சுரத்து
வெறிகமழ் கோதையிங் கேநின்ற திஃதாம் விடலைதன்கைப்
பொறிகெழு திண்சிலை வாளியின் எய்த பொருகளிறே.' (ககரு)

மெய்அழகன் ஒளர். திறள்யுபோல் .....

'கொடுவிற் படைமன்னர் கோட்டாற் றழியக் கணையுதைத்த
நெடுவில் தடக்கையெங் கோனெடு மாறன்தென் நேரிமுன்னால்
இடுவிற் புருவத் தவள்நின்ற சூழல் இதுஉதுவாம்
கடுவில் தொடுகணை யாலண்ணல் எய்த கதக்களிறே. (கசுரு)

பின்சென்ற செவிலித்தாய் எதிர்வருவாரைக் கண்டு வினவ, அவ்வினவப்பட்டார் தலைமகளையும் தலைமகனையும் இன்னதோரிடம் சேர்வர்கள் என்னுமதற்குச் செய்யுள் :

அழுங்குதாய்க்குரைத்தல்

'ஆளையும் சீறும் களிற்றரி தேசரி தெவ்வரைப்போல்
காளையும் காரிகை யுங்கடஞ் சென்றின்று காண்பர்வெங்கேழ்
வாளையும் செங்கண் வராலும் மடலிளந் தெங்குகுத்த
பாளையும் தேறல் பருகிக் கவிக்கும் பழனங்களே.' (கசுசு)

'நகுவா யனபல பெய்துள்ள நட்டாற் றருவரைபோன்று
உகுவாய் மதக்களி றுந்திவெண் ணுன்மனம் போன்றுயர்ந்த
தொகுவா யனசுனை சேர்குன்றம் நீங்கலும் துன்னுவர்போய்ப்
பகுவா யனபல வாளைகள் பாயும் பழனங்களே.' (கசுஎ)

இடைச்சுரத்துப் புலம்புஞ் செவிலியை எதிர்வருவார் கண்டு தெருட்டியதற்குச் செய்யுள் :

உலகியல்புரைத்தல்

'கடவரை காதல னோடு கடந்த கயல்நெடுங்கண்
படவர வல்குலும் பாவைக் கிரங்கல்மின் பண்டுகொண்டை
வடவரை மேல்வைத்த வானவன் மாறன் மலயமென்னுந்
தடவரை தானே அணிந்தறி யாதுதண் சந்தனமே.' (கசுஅ)

'வெந்நீர் அருஞ்சுரம் காளைபின் சென்றநும் மெல்லியன்மாட்டு
இந்நீர் மையினிரங் கன்மின் நரையாற் றிகலரசர்
தந்நீர் அழிவித்த சத்ரு துரந்தரன் தண்குமரி
முந்நீர் பயந்தால் அணிவார் பிறரென்ப முத்தங்களே.' (கசுகூ)

'நெருங்கடல் வேல்நெடு மாறன் நெடுங்களத் தன்றுவென்றான்
பெருங்கடல் ஞாலத்துப் பெண்பிறந் தார்தம்பெற் றார்க்குதவார்
இருங்கடல் போல்துயர் எய்தன்மின் ஈன்றன வென்றுமுந்நீர்க்
கருங்கடல் வெண்சங் கணிந்தறி யாதண் கதிர்முத்தமே.' (உOO)

'எறித்தரு கதிர்தாங்கி யேந்திய குடைநீழல்
உறித்தாழ்ந்த கரகமும் உரைசான்ற முக்கோலும்
நெறிப்படச் சுவலசைஇ வேறோரா நெஞ்சத்துக்
குறிப்பேவல் செயல்மாலைக் கொளைநடை அந்தணீர்

வெவ்விடைச் செலல்மாலை ஒழுக்கத்தீர் இவ்விடை
என்மகள் ஒருத்தியும் பிறள்மகன் ஒருவனும்
தம்முளே புணர்ந்த தாமறி புணர்ச்சியர்
அன்னார் இருவரைக் காணிரோ பெரும!
காணேம் அல்லேம் கண்டனம் கடத்திடை
ஆணெழில் அண்ணலோ டருஞ்சுர முன்னிய
மாணிழை மடவரல் தாயிர்நீர் போறிர் ;

பலவுறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க் கல்லதை
மலையுளே பிறப்பினும் மலைக்கவைதாம் என்செய்யும்
நினையுங்கால் நும்மகள் நுமக்குமாங் கனையளே ;

சீர்கெழு வெண்முத்தம் அணிபவர்க் கல்லதை
நீருளே பிறப்பினும் நீர்க்கவைதாம் என்செய்யும்
தேருங்கால் நும்மகள் நுமக்குமாங் கனையளே ;

ஏழ்புணர் இன்னிசை முரல்பவர்க் கல்லதை
யாழுளே பிறப்பினும் யாழ்க்கவைதாம் என்செய்யும்
சூழுங்கால் நும்மகள் நுமக்குமாங் கனையளே ;
எனவாங்கு,
இறந்த கற்பினாட் கெவ்வம் படரன்மின்
சிறந்தானை வழிபடீஇச் சென்றனள்
அறந்தலை பிரியா ஆறுமற் றதுவே.' (கலி. பாலை-அ)

செவிலி சுரத்திடைச்செல்லாது, மனையகத்திலிருந்து சொல்லும் என்பாருமுளர்; அது [1]பொருந்துமாற்றி னறிந்துகொள்க. அல்லதூஉம், ஆங்ஙனம் புணர்ந்து உடன்போய்ச் சில நாட் கழிந்த பின்னை,

'அறத்தொடு நிலையின் அஃதறிந் திருந்த
சிறப்புடை மரபின் தெய்வம் அன்ன
இருபெருங் குரவரொடு பொருவில் ஆற்றல்
தன்னையர் தம்மைச் சால்புடை மரபின்
மன்னிய சிறப்பின் மதியோர் தேற்ற
ஏதுபஞ் பாதல் விதியுளி தெருண்டபின்
மீண்டு வந்து வியநகர் விரும்ப
மாண்டகு சிறப்பின் வரைந்தெய்து மென்ப.'

அவ்வகை மறித்து வாராநின்றாள் சுரத்திடை முன்னுறச் செல்வாரை, 'என் ஆயத்தார்க்கு எனது வரவினைச் சொல்லுமின்' என்னும்; அதற்குச் செய்யுள் :

(பாடம்) 1. பொருந்துமாறு.

வழிச்செல்வோரை வரவுரைமின் என்றல்

'செம்மைத் தனிக்கோல் திறல்மன்னன் சேவூர்ச் செருமலைந்தார்
தம்மைப் புறங்கண்ட சத்துரு துரந்தரன் தன்முனைபோல்
வெம்மைச் சுரம்வரு கின்றனள் என்று விரைந்துசெல்வீர்
அம்மைத் தடங்கணென் னாயத் தவருக் கறிமின்களே.' (உ0க)

'கோடரில் நீள்மதிற் கோட்டாற் றரண்விட்டுக் குன்றகஞ்சேர்
காடரில் வேந்தர் செலச்செற்ற மன்னன்கை வேலின்வெய்ய
வேடரில் வெஞ்சுரம் மீண்டனள் என்று விரைந்துசெல்வீர்
ஓடரி வாட்கணென் ஆயத் தவருக் குரைமின்களே.' (உ0உ)

'கவிழ்மயிர் எருத்திற் செந்நாய் ஏற்றை
குருளைப் பன்றி கொள்ளாது கழியும்
சுரநனி வாரா நின்றனள் என்பது
முன்னுற விரைந்தனிர் உரைமின்
இன்னகை முறுவலென் ஆயத் தோர்க்கே.' (ஐங்குறு-நூகஎ)

அல்லதூஉம், மகள் வருகின்றாள் எனக் கேட்ட தாய், 'நம் நெடுநகர்க்கே கொண்டு வருமோ? தன் கடிமனைக்கே கொண்டுபோமோ?' என, அவன் குறிப்பறிதற்கு வேலனைக் கூவியறியும்; அதற்குச் செய்யுள் :

வேலனை வினவுதல்

'அங்கண் மலர்த்தார் அரிகே சரிதென்னர் கோனயில்போல்
வெங்கண் நெடுஞ்சுரம் மீண்ட விடலை கெடலருஞ்சீர்
நங்கள் மனைக்கே வரநல்கு மோசொல்லு வேல! நல்கு
தங்கள் மனைக்கே செலஉய்க்கு மோமற்றென் தையலையே.' (உ0ரு)

'உருமினை நீள்கொடி மேற்கொண்ட செங்கோல் உசிதன் எங்கோன்
செருமுனை போல்சுர மீண்ட விடலையெந் தீதில்செல்வத்
திருமனைக் கேவர நல்குங்கொல் அன்றாய் விடில் தமர்கள்
பெருமனைக் கேயுய்க்கு மோவுரை யாய்மற்றென் பேதையையே.' ()

'அருஞ்சுரம் இறந்தஎன் பெருந்தோள் குறுமகள்
திருந்துவேல் விடலையொடு வருமெனத் தாயே
புனைமாண் இஞ்சி பூவல் ஊட்டி
மனைமணல் அடுத்து மாலை நாற்றி
உவந்தினி தயரு மென்ப யானும்
மான்பிணை நோக்கின் மடநல் லாளை
ஈன்ற நட்பிற் கருளான் ஆயினும்
இன்னகை முறுவல் எழையைப் பன்னாள்
கூந்தல் வாரி நுசுப்பிவர்ந் தோம்பிய

கலம்புனை உதவியோ உடையேன் மன்னே
அஃதறி கற்பின் அன்றுமற் றில்ல
அறுவை தோயும் ஒருபெருங் குடுமிச்
சிறுபை ஞாற்றிய பஃறலைக் கருங்கோல்
ஆகுவ தறியும் முதுவாய் வேல
கூறுக மாதோ கழங்கின் திட்பம்
மாறா அரும்பனி கலுழும் கங்குல்
ஆறுது துயரும்எம் கண்ணினிது படீஇயர்
எம்மனை முந்துறத் தருமோ
தம்மனை உய்க்குமோ யாதவன் குறிப்பே.' (அகம்-கருரு)

இங்ஙனம் புகுந்து பெயர்ந்த பின்றைத் தலைமகன் தன் அகத்தே வதுவைக் கலியாணஞ் செய்வான் எடுத்துக்கொண் டான் என்பது கேட்ட நற்றாய், 'ஒழிந்த கலியாணஞ் செய்யினும் நம்மகத்தே வதுவைக் கலியாணஞ் செய்வான் நேருங்கொல்லோ காளையைப் பயந்தாள்' என்னும்; அதற்குச் செய்யுள்:

நற்றாய் மணலயர் வேட்கையிற் செவிலியை வினுதல்

'தாளை வணங்கா தவர்படச் சங்கமங் கைத்தனது
வாளை வலங்கொண்ட மாறனிவ் வையத் தவர்மகிழ
நாளைநம் இல்லுள் வதுவை அயர்தர நல்குங்கொல்லோ
காளையை ஈன்ற கடனறி நல்நெஞ்சிற் காரிகையே.' (உ0ரு)

'புல்லா வயமன்னர் பூலந்தை வான்புகப் பூட்டழித்த
வில்லான் விசாரிதன் கூடல் விழவினைப் போல்நமில்லுள்
நல்லார் மகிழ்வெய்த நாளை மணஞ்செய்ய நல்குங்கொல்லோ
கல்லார் திரள்தோள் விடலையை ஈன்ற கனங்குழையே.' (உ0சு)

'மையே றியபொழில் மாநீர்க் கடையன்மன் ஓட்வென்றான்
மெய்யே றியசீர் மதுரை விழவினைப் போல்நமில்லுள்
நெய்யேர் குழலி வதுவை அயர்தர நேருங்கொல்லோ
பொய்யே புரிந்தவக் காளையை ஈன்ற பொலங்குழையே.' (உ0எ)

'நும்மனைச் சிலம்பு கழீஇ அயரினும்
எம்மனை வதுவை நன்மணங் கழிகெனச்
சொல்லின் எவனோ மற்றே வென்வேல்
மையற விளங்கிய கழலடிப்
பொய்வல் காளையை ஈன்ற தாய்க்கே.' (ஐங்குறு-ருகக)

எனக் கொள்க. (உரு)

சூத்திரம் - உரு

களவு வெளிப்படா முன்னுற வரைதல்
களவு வெளிப்பட்ட பின்றை வரைதலென்று
ஆயிரண் டென்ப வரைதல் ஆறே.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், களவு,

'வெளிப்பட்ட பின்றைக் கிளவியு முரிய.' (இறைய-உங)

என்றமையான், வெளிப்பட்ட பின்றை வரைதல் முறைமையா னல்லது இல்லை எனக் கொண்டுநின்ற மாணாக்கற்கு, மற்றும் வரைதலாறு உண்டென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: களவு வெளிப்படா முன்னுற வரைதல் என்பது—பலரானும் சிலரானும் அறியப்பட்டது இவ்வொழுக்கம் என்னுங் கருத்து எய்தாமுன்னம் வரைதல் என்றவாறு;

இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்த பின்னே தெருண்டு வரைதலும் உரியன்,

அங்குத் தெருளானாய்விடின், பாங்கற்கூட்டங் கூடித் தெருண்டு வரைதலும் உரியன்,

அங்குத் தெருளானாய்விடின், தோழியை இரந்துபின்னின்று அவள் தனையுறுத் தகைமை செய்யத் தெருண்டு வரைதலும் உரியன்,

அங்குத் தெருளானாய்விடின், மதியுடம்படுத்து இரந்து பின்னின்ற நிலைமைக்கண் தோழி சேட்படுப்பத் தெருண்டு வரைதலும் உரியன்,

அங்குத் தெருளானாய்விடின், தோழியிற் கூட்டங் கூடியாதல், செறிப்பறிவுறுக்கப்பட்டாதல், இரவுக்குறியது ஏதம் காட்டவாதல், வரைவுகடாவப்பட்டாதல் தெருண்டு வரைதலும் உரியன்.

ஈதெல்லாம் களவு வெளிப்படா முன்னுறவரைதல் விகற்பமெனக் கொள்க.

இனி, வெளிப்பட்ட பின்றை வரைதல் விகற்பமின்று எனக் கொள்க. அவற்றுள், களவு வெளிப்படா முன்னுற வரைதல் சிறப்புடைத்து. இது தனக்காகாமையால் வரைந்தமையிற் சிறப்பின்று எனக்கொள்க. இது களவு வெளிப்பாடு அன்றென்று மறுத்துக் களவு வெளிப்படா முன்னுற வரைதல், அறத்தொடுநிலை நிகழாமுன் வரைதல் என்றவாறு.

களவு வெளிப்பட்ட பின்றை வரைதல் என்பது—அறத் தொடுநிலை நிகழ்ந்த பின்றை வரைதல் என்றவாறு ;

களவு வெளிப்படா முன்னுற வரைதலும் களவு வெளிப் பட்ட பின்றை வரைதலும் ஆமாறு முன்னே சொல்லிப் போந் தாம்; அவ்வுரையே இதற்கும் உரைத்துக்கொள்க.

என்று ஆயிரண்டு என்ப வரைதலாறு என்பது—என்று இரண்டு வகை என்பர் வரைதல் முறை என்றவாறு. (உச)

சூத்திரம் - உரு

பட்ட பின்றை வரையாக் கிழவன்
நெட்டிடை கழிந்து பொருள்வயின் பிரிதலும்
பொருள்வயின் பிரியா தொருவழித் தணத்தலும்
புரைவ தென்ப கற்பால் ஆன.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், அறத்தொடு நிலைநின்ற பின்றை வரும் விகற்பம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

மேற் சூத்திரத்து வரையும் இடம் உணர்த்தினார், அவ் வரைவிற்கு வரும் இடையீடு இவை என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இனித், 'தலைமகளை வரைந்தெய்தினானல்லன், அறத்தொடு நின்றவாறே பிரிந்தான், ஆகலான், அன்னாள் கற்பினாளோ? களவினாளோ?' என்ற மாணாக்கற்கு, இவள் கற்பினாளே எனப் படும் என்றவாறு.

இதன் பொருள்: பட்ட பின்றை வரையாக் கிழவன் என்பது — அறத்தொடு நிலைநின்ற பின்றை வரைந்தெய்தாத தலைமகன் என்றவாறு; நெட்டிடை கழிந்து பொருள்வயிற் பிரிதலும் என்பது — நாடும் காடும் இடையிட்ட பல்காதமும் நீங்கிப் பொருட்குப் பிரியும் பிரிவும் என்றவாறு; பொருள் வயிற் பிரியாது ஒருவழித்தணத்தலும் என்பது — பொருட்குப் பிரியாது ஓரிடத்தினாய் உறைதலும் என்றவாறு; புரைவது என்ப கற்பால் ஆன என்பது — அவை பொருந்தும் கற்பினாளாகற்கு என்றவாறு.

அறத்தொடு நிலைநின்றமை என்னை தலைமகன் அறியுமாறு எனின், தோழியால் உணர்த்தப்பட்டு அறியும் என்பது.

இதன் கருத்து, இவ்விரண்டு இடையீட்டின்கண்ணும் தலைமகள் ஆற்றாளாய காலத்துத் தோழி ஆற்றுவித்தலும்,

ஆற்றுவித்து அதனெதிர் மொழிதலும், பிறவும் எல்லாம் கற்பி னொடு ஒக்கும் என்பது.

இப்பிரிவு தலைமகள் அறியப் பிரியுமோ எனின், அறியவே பிரியும், தோழிக்கும் தலைமகட்கும் எல்லாம் உணர்த்தி என்பது. அவ்வாறு பிரிந்தவிடத்துத் தலைமகள் வேறுபட்டாள்; வேறு பட, 'எம்பெருமான் இதற்கு நல்லதுபுரிவான் பிரிவான்; பிரிய, நீ ஆற்றுயாவதோ தகாது' என்ற தோழிக்கு, 'யான் பிரிய ஆற்றேனாயினேன் அல்லேன்; அவர் சென்ற கானத்துத் தன் மையை நோக்கி அவர்க்குக் கவன்று நினைந்து ஆற்றேனாயினேனை ஏதிலர் அதனைத் திரிய உணர்ந்தார்' என ஊர்மேல் வைத்துச் சொல்லும்; அதற்குச் செய்யுள் :

தலைவி ஊரவர்தன்மை கூறல்

'மின்றூ னனைய விளங்கொளி வேலொடு வெண்திரைமேல்
நின்றூ னிலமன்ன னேரியன் மாறன் இகன்முனைபோற்
கொன்றூ றலைக்குஞ் சுரமன்பர் நீங்கலுங் கோல்வளைகள்
சென்றூ லதுபிறி தாகவிவ் வூரவர் சிந்திப்பரே.' (உ0அ)

இயற்பட மொழிதல்

இப்பிரிவின்கண்ணே ஆற்றாளாய் வேறுபட்ட தலைமகளை இவ்வாறன்றி ஆற்றுவிக்கலாகாது எனக் கருதித் தலைமகனை இயற்பழித்த தோழிக்குத் தலைமகள் இயற்பட மொழியும்; அதற்குச் செய்யுள் :

'தொல்கவின் தொலையத் தோள்நலம் சாஅய் (சுருங்க) கெட.
நல்கார் நீத்தனர் ஆயினும் நல்குவர்
நட்டனர் வாழி தோழி குட்டுவன்
அகப்பா அழிய நூறிச் செம்பியன்
பகற்றீ வேட்ட ஞாட்பினும் மிகப்பெரிது
அலரெழச் சென்றனர் ஆயினும் மலர்கவிந்து
மாமடல் அவிழ்ந்த காந்தளஞ் சாரலின்
ஞால்வாய்க் களிறு பாந்தட் பட்டெனத்
துஞ்சாத் துயரத் தஞ்சுபிடிப் பூசல்
நெடுவரை விடரகத் தியம்பும்
கடுமான் புல்லிய காடிறந் தோரே.' (நற்றிணை, கஅ)

இயற்பழித்தல்

அல்லதூஉம், நெட்டிடை கழிந்து பொருள்வயிற் பிரிந்த விடத்துத் தலைமகளது ஆற்றாமைகண்டு தோழி தலைமகனை

இயற்பழிக்கும்; எங்ஙனம் இயற்பழிக்குமோ எனின், 'இவளை இங்ஙனம் ஆற்றாளாகப் பிரிந்த அவரினுங் கொடிய, இவளது ஆற்றாமை கண்டும் அதற்கு நல்லது புரியாது தம் நாணின்மையாற் பகலே புகுந்து இரைதேர்கின்ற நாணாப் பறவைகள் என்னும்; அதற்குச் செய்யுள் :

'இகலே புரிந்தெதிர் நின்றதெவ் வேந்தர் இருஞ்சிறைவான்
புகலே புரியவென் றான்கன்னி அன்னாள் புலம்புறுநோய்
மிகலே புரிகின் றதுகண்டும் இன்றிவ் வியன்கழிவாய்ப்
பகலே புரிந்திரை தேர்கின்ற நாணாப் பறவைகளே.' (உ0க)

என்பது கேட்ட தலைமகள், 'என் ஆற்றாமை கண்டன்றே இவள் இவ்வகை சொல்லுவாளாவது' எனத் தனது ஆற்றாமை நீங்குவாளாவது பயன்.

இனி, ஒருவழித்தணந்தவிடத்துத் தலைமகள் வேறுபட 'இவ்வகைப்பட்ட நிலத்தில் தலைமகன் நம்மைத் துறவான், நீ எற்றிற்கு ஆற்றாயாகின்றாய்?' எனத் தோழி சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

'அடுமலை போல்களி யானை அரிகேசரி உலகின்
வடுமலை யாதசெங் கோல்மன்னன் வஞ்சியன் னாய்மகிழ்ந்து
படுமலை போல்வண்டு பாடிச்செங் காந்தட்பைந் தேன்பருகும்
நெடுமலை நாடனை நீங்குமென் றோநீ நினைக்கின்றதே.' (உக0)

'குழலிசைய வண்டினங்கள் கோழிலைய செங்காந்தட் குலைமேற் பாய
அழலெரியின் மூழ்கினவால் அந்தோ அளியவென் றயல்வாழ் மந்தி
கலுழ்வனபோல் நெஞ்சசைந்து கல்லருவி தூஉம்
நிழல்வரை நன்னாடன் நீப்பனோ அல்லன்.'

எனக் கொள்க. (உரு)

சூத்திரம் - உசு

வெளிப்படை தானே விரிக்குங் காலைத்
தந்தை தாயே தன்னையர் என்றாங்கு
அன்னவர் அறியப் பண்பா கும்மே.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், மேல் வெளிப்படையே சொல்லிப் போந்தார், அவ்வெளிப்படை இவை யென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : வெளிப்படை தானே என்பது—களவு வெளிப்படை தானே என்றவாறு; விரிக்குங் காலை என்பது—

விரித்து உணர்த்தும் இடத்து என்றவாறு; தந்தை தாயே தன்னையர் என்றாங்கு அன்னவர் அறியப் பண்பு ஆகும்மே என்பது — தந்தை தாய் தன்னையர் என்று அவர் அறியப் பண்பாகும் என்றவாறு.

பண்பு எனினும், இலக்கணம் எனினும், இயல்பு எனினும் ஒக்கும். வெளிப்படை யென்பது அறத்தொடுநிலை என்றவாறு. வெளிப்படை எனினும், அறத்தொடுநிலை எனினும் ஒக்கும் என, இவ்விரண்டும் ஒரு பொருள்மேற் கிடந்தன வாயினும், கருத்து வேறுபாடுடையவாம். யாவரும் அறியப் படாத களவு, தந்தையும் தாயும் தன்னையரும் அறியப் பாடு நிகழ்ந்தமையின், களவுவெளிப்படை யெனப்பட்டது; இனித், தலைமகள் அறன் அழியாமை நிற்றலின், அறத்தொடுநிலை யெனவும் பட்டது. (உகூ)

சூத்திரம் - உஎ

அவருள்
தாயறி வுறுதலின் ஏனோரும் அறிப.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், இவர்தாம் அறியுமிடத்துத் தாய் சொல்லவன்றித் தாமாக அறிவிலர் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: அவருள் என்பது — மேற்கூறப்பட்ட மூவருள்ளும் என்றவாறு; தாய் அறிவுறுதலின் ஏனோரும் அறிப என்பது — தாய் அறிவுறுக்கப்பட்டுத் தந்தையும் தன்னையன்மாரும் அறிவர் என்றவாறு.

எனவே, செவிலித்தாய் தோழியால் அறத்தொடு நிற்கப் பட்டு நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நிற்கும்; அம்முறையானே, நற்றாய் தந்தைக்கும் தன்னையன்மார்க்கும் அறத்தொடு நிற்கும் என்பது.

செவிலித்தாய் நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நிற்கும் என்பது பெற்றவாறு என்னை யெனின், உரையிற்கோடல் என்னுந் தந்திரவுத்தியாற் பெறுதும் என்பது. (உஎ)

சூத்திரம் - உஅ

தந்தை தன்னையர் ஆயிரு வீற்றும்
முன்னம் அல்லது கூற்றவண் இல்லை.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், தந்தைக்கும் தன்னையன்மார்க்கும் நற்றாய் அறத்தொடு நிற்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: தந்தை தன்னையர் ஆயிரு வீற்றும் என்பது—தந்தை என்றும் தன்னையன்மார் என்றும் சொல்லப்பட்ட இரண்டு கூற்றார்க்கும் என்றவாறு; முன்னம் அல்லது கூற்று அவண் இல்லை என்பது—அவர்க்கு முன்னத்தானல்லது செவ்வனஞ் சொல்லப்பெறாள் என்றவாறு.

அஃதாமாறு: நற்றாய் தந்தைக்கும் தன்னையன்மார்க்கும் அறத்தொடு நிற்குமிடத்து, 'இன்னதொன்றுண்டால், அஃது என்னோ எனின், குலத்தானும் குணத்தானும் செல்வத்தானும் மிக்கான் ஒருவன், உலகத்தாரெல்லாம் ஒருகுறை வேண்டப்படுந் தன்மையன், தான் ஒருவர்பால் ஒருகுறை வேண்டுஞ் சிறுமையானல்லன், இத்தன்மையானவன் நம்மை வழிபட்டு வாழலுறும், அவனை யாம் கிழமைகொள்ள அழிவதுண்டோ?' என்னும்; என, அதுகேட்டு, அவர் என் கருதுபவோ எனின், 'இவள் கருதிச் சொல்லுகின்ற குறிப்பாவது இதுபோலும், தன்மகள் திறத்தினாகாதே' என உணர்வாராவது.

'அவண்' என்ற மிகைவாய்பாட்டான், முன்னத்தானன்றியும் முன்னம்போலுஞ் சொல்லானும் சிறுபான்மை சொல்லப் பெறும் என்பது.

அது வருமாறு: தலைமகன் பார்ப்பாரை முன்னிட்டு அருங்கலங்களோடு வரைவுவேண்டி விட்டஇடத்துத் தந்தையும் தன்னையன்மாரும் வரைவு மறுத்தார், மறுப்பார் சூழ்தலும் அருகுதலும் உடைமையான், நூற்றியாட்டைக் கருமம் நூற்றவரோடு எண்ணிச் செய்யப்படுமாகலாற் சூழப்படும்.

இனிக், 'கண்டீரே, தம்மகளை வேண்டுவாரைப் பார்த்திருந்தாராகாதே, நாம் இந்நூற்றிடைக் கருமநூற்றவரே, இவர்களிடை மகட்பெறுவார் யார்!' எனவும், 'பெறுதற்கு அருமையுடைத்து' எனவும் கருத அருகுப.

இனிக், 'கண்டீரே, தம்மகளை வேண்டுவார் உரைப்பனவும் பொய்போலும்' வேண்டுதற்கு இடையின்றியே பெற்றாரயின்,

'இவ்வகை விரைந்து கொடுத்தாரால்' என்னும் புறவுரை நோக்கியும் அருகுப.

அல்லதூஉம், இறப்பச் சிறியாரும், தம்மின் மிக்கார், மகள் வேண்டிச் சென்றவிடத்தும் அருகுப.

இனி, உலகியலானும் அருகுப.

அல்லது, உலகியல்பல்லாவழி இவர் அருகுவதற்குச் சொல்லவேண்டுமோ என்பது; எனத், தலைமகன் வரைவு மறுக்கப்பட்டான் என்பதனை உணர்ந்த தலைமகள் ஆற்றாளா மாகத், தோழி யாய்க்கு அறத்தொடு நிற்ப, செவிலித்தாய் நற்றாய்க்கு அறத்தொடுநிற்கும்; அவள் தந்தைக்கும் தன்னை யன்மார்க்கும் அறத்தொடு நிற்கும், முன்னம்போலுஞ் சொல் லான் என்றவாறு. அவ்வாறு சொல்லுவதற்குச் செய்யுள் :

அறத்தொடு நிற்றல்

'சான்றோர் வரவும் விடுத்தவர் தந்தக வும்நுமது
வான்தோய் குடிமையும் நோக்கின்அல் லால்வண் பொருள்கருதின்
தேன்தோய் கமழ்கண்ணிச் செம்பியன் மாறன்செங் கோன்மணந்த
மீன்தோய் கடலிடம் தானும் விலையன்றிம் மெல்லியற்கே.' (உகக)

'நடையால் இதுவென்று நேரினல் லால்நறை யாற்றுவென்ற
படையான் பனிமுத்த வெண்குடை வேந்தன்பைங் கொன்றைதங்
சடையான் முடிமிசைத் தண்கதிர்த் திங்கள்தன் தொல்குலமா [கும்
உடையான் உசிதன் உலகும் விலையன்றிவ் ஒண்ணுதற்கே.' (உகஉ)

'சான்றோர் வருந்திய வருத்தமும் நுமது
வான்தோய் வன்ன குடிமையும் நோக்கித்
திருமணி வரன்றும் குன்றம் கொண்டிவள்
வருமுலை யாகம் வழங்கினோ நன்றே
அஃதான்று,
அடைபொருள் கருதுவிர் ஆயின் குடையொடு
கழுமலம் தந்த நற்றேர்ச் செம்பியன்
பங்குனி விழவின் வஞ்சியோடு
உள்ளி விழவின் உறந்தையும் சிறிதே.'

என இவ்வாறு நற்றாய் சொல்லக் கேட்டுக் கொடாது விடின், இக்குலத்துக்கு வடுவுண்டுபோலும் என உணர்வா ராவது. அதனாற் போந்த பொருள் அறத்தொடுநிலை மாட்சிப் படுவது. (உ௮)

சூத்திரம் - உகூ

காப்புக் கைமிக்குக் காமம் பெருகினும்
நொதுமலர் வரையும் பருவம் ஆயினும்
வரைவெதிர் கொள்ளாது தமரவண் மறுப்பினும்
அவனூ றஞ்சுங் காலம் ஆயினும்
அந்நா ளிடத்தும் மெய்ந்நாண் ஒரீஇ
அறத்தொடு நிற்றல் தோழிக்கும் உரித்தே.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், மேற் சூத்திரத்துள் அறத்தொடு நிற்கும் நிலை உணர்த்திப் போந்தார்; இனி, அறத்தொடு நிற்கும் இடம் கூறுவான் எடுத்துக்கொண்டார் என்பது, அஃது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

மேற்சூத்திரத்தோடு இயைபு என்னையோ எனின், மேல் அறத்தொடுநிலை யதிகாரம் வாராநின்றதாகலான் என்பது.

இதன் பொருள் : காப்புக் கைமிக்குக் காமம் பெருகினும் என்பது—காவல் கைமிகப்பாட்டின் வேட்கை பெருகினும் என்றவாறு; நொதுமலர் வரையும் பருவம் ஆயினும் என்பது — அயலார் வரைந்துபுகுங் காலமாயினும் என்றவாறு; வரைவு எதிர்கொள்ளாது தமர் அவண் மறுப்பினும் என்பது—வரைவு ஏற்றுக்கொள்ளாது தமர் அவ்விடத்து மறுப்பினும் என்றவாறு; அவன் ஊறு அஞ்சும் காலம் ஆயினும் என்பது—அவற்கு நிகழும் ஏதம் அஞ்சின இடத்தும் என்றவாறு; அந்நாலிடத்தும் மெய்நாண் ஒரீஇ என்பது—அந்நாலிடத்தும் மெய்க்கண் நின்ற நாண் நீங்கி என்றவாறு; அறத்தொடு நிற்றல் தோழிக்கும் உரித்தே என்பது—அறத்தொடு நிற்கும் நிலைமை தோழிக்கும் உரித்து என்றவாறு.

'காப்புக் கைமிக்குக் காமம் பெருகினும்' என்பது—காப்பு என்பது இரண்டு வகைத்து, நிறைகாவல் சிறைகாவல் என.

அவற்றுள், நிறைகாவல் என்பது—காப்பன காத்துக் கடிவன கடிந்து ஒழுகுதல் என்றவாறு,

'சிறைகாக்கும் காப்பெவன் செய்யும் மகளிர்
நிறைகாக்கும் காப்பே தலை' (குறள்-டுஎ)

என்பதாகலான்.

இனிச், சிறைகாவல் என்பது—தாய் துஞ்சாமை, நாய் துஞ்சாமை, ஊர் துஞ்சாமை, காவலர்கடுகுதல், நிலவுவெளிப்படுதல், கூகைகுழறல், கோழிகுரற்காட்டல் என இவை.

அவற்றுள், ஈண்டுச் சிறைகாவல் கொள்ளப்படும். அச் சிறைகாவலது மிகவின்கண் இடையீடாம்; இடையீடாயின விடத்துத் தலைமகட்குப் பெரியதோர் வேறுபாடு உண்டாம்: உண்டாயினவிடத்துத் தோழிக்குப் புலனும்; புலனாயினவாறே யாய்க்கும் புலனும்; புலனாயினவிடத்து, யாய் அறிவாரை வினவும்; வினாவினவிடத்து, அறிவார் தெய்வத்தினான் ஆயிற்று என்ப; அது சொல்லுதற் பயத்தது தம் கருமமாகலானும், பிறிதொன்று சுட்டியுணருந் தன்மைத்தன்று இக்குலமாகலானும் தெய்வத்தினான் ஆயிற்று என்ப. என்றவிடத்து, இவளை முன்னிறீஇத் தெய்வத்திற்கு வழிபாடு செய்விக்கும் செய்த விடத்துக் கற்பழியும் இவட்குக் கற்பழிவு வந்ததென்றும், இவட்கு ஆற்றாமை தணியாதன்றே தெய்வத்தினான் ஆயிற்று என்றமையின் பெயர்த்தும் அதுகண்டு யாய்க்கு ஆற்றாமை பெருகுமென்றும் தலைமகளது கற்பழிவுக்கும் தாய் ஆற்றாமைக்கும் தோழி தான் ஆற்றாளாம். ஆற்றாமை யென்பது பிறிதெவ்வுணர்வுமின்றி ஆற்றாமை தானே யாவது. ஆற்றாமை ஆற்றுவதொன்றனைப் பற்றும். ஆற்றுவது பிறிதின்மையின் அறிவாரை வினவும்; வினவுமிடத்து என்னை வினவும்; யான் அறியேன் என்றதன் புறத்தாம் பிறரை வினவுவா ளாவது; என்னை வினாவினவிடத்து இது சொல்லுவன் என்று கூட்டமில் நாட்டவகையாற் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கும். இருந்த நிலைமைக்கண், தாய் படிமக்கலத்தொடும் புகும்; புக்கு, மகளை அடியிற்கொண்டு முடிகாறும் நோக்கி, 'அன்னாய், என் மகட்கு இவ்வேறுபாடு எற்றினான் ஆயிற்று?' என்னும். என்ற விடத்து, 'என்னால் அறியப்படுவதுஞ் சிறிது உண்டு' என்று மேற்சொல்லியவாறே மாறுகோள் இல்லாத வகையான் அறத் தொடு நிற்கும்; அங்ஙனம் அவள் நற்றாய்த் தொடக்கத்தார்க் கெல்லாம் அறத்தொடு நிற்கும் என்பது.

இனி; 'நொதுமலர் வரையும் பருவம் ஆயினும்' என்பது—நொதுமலர் என்பார் ஏதிலர், அவர்தாம் வரைவொடு வந்தார் என்பது கேட்டவிடத்துத் தலைமகள் ஆற்றாளாம்; ஆற்றாளா யினவிடத்து, மேற்சொல்லியவாறே தோழி செவிலித்தாய்க்கு அறத்தொடு நிற்கும் என்பது.

'வரைவெதிர்கொள்ளாது தமர் அவண் மறுப்பினும்' என்பது—தலைமகன்தமர் பார்ப்பார் சான்றோரை முன்னிட்டு அருங்கலங்களோடும் வரைதற்கும் புகுவார்; புக்கவிடத்து, ஒரு காலைக்கு மறுப்பர் பிற, போதாக் குமரியை உடையார்போலக் கதுமென நேர்ந்திடாரன்றே! பரியம் சிறிது என்றானும், இளை யாளரல் என்றானும், நாளும் புள்ளும் திருத்தி வாரீரோ என்

றானும் அங்ஙனம் தமர்மறுத்தார் என்பதனைத் தலைமகள் கேட்ட ஞான்றும் ஆற்றுளாம். என்னை, 'நம்பெருமான் ஒருவர்க்கு ஒருகுறை முடிப்பினல்லது ஒருவரை ஒருகுறை வேண்டுந் தன்மையன் அல்லன்; அல்லாதான் இக்குறை வேண்டியது என்கண் கிடந்த அருளாகாதே! இவற்கு இவ்விளிவரவு ஆக்கினேன் பாவியேன்!' எனவும், 'எம்பெருமாற்கு மறுத்தார், இனி மற்றொரு வாறாகாதே!' எனவும் தலைமகள் வேறுபடும். அவ்வேறுபாடு தோழிக்குப் புலனாம்; புலனாயினவிடத்து மேற்சொல்லியவாறே அறத்தொடு நிற்கும் என்பது.

'அவன் ஊறு அஞ்சுங் காலம் ஆயினும்' என்பது—தலைமகன் இரவுக்குறி வந்து ஒழுகாநின்ற நிலைமைக்கண் 'எம்பெருமான் வரும்வழி, எண்கும் வெண்கோட்டியானையும் அரவும் உருமும் புலியும் வரையரமகளிரும் வானரமகளிரும் உடைத்து, மற்றும் தெய்வங்கள் வெளவும் வண்ணத்தன, ஏதம் நிகழ்வது கொல்லோ!' என வேறுபடும். அவ்வேறுபாடு தோழிக்குப் புலனாம்; புலனாயினவிடத்து மேற்சொல்லியவாறே அறத்தொடு நிற்கும் என்பது.

'அந்நாலிடத்தும்' என்பது—அச்சொல்லப்பட்ட நான்கு இடத்தும் என்றவாறு;

'மெய் நாண் ஒரீஇ' என்பது—மெய்க்கண் நின்ற நாண் நீங்கி என்றவாறு; நாண் உண்டாயினவிடத்துத் தாய்முன் நின்று சொல்லாள் என்பது.

'அறத்தொடு நிற்றல் தோழிக்கும் உரித்தே' என்பது—அறம் என்பது தக்கது; தக்கதனைச் சொல்லிநிற்றல் தோழிக்கும் உரித்து என்றவாறு; அல்லதூஉம், பெண்டிர்க்கு அறம் என்பது கற்பு, கற்பின் தலைநிற்றல் என்பதூஉமாம்.

'இனித், 'தோழிக்கும் உரித்து' என்ற உம்மையால், தலைமகட்கும் அறத்தொடுநிலை உரித்து என்பது. அஃதாமாறு: இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்தானும், பாங்கற்கூட்டம் கூடியானும் தெருண்டு வரைந்தெய்தலுற்றுத் தமரைவிடும்; விட்டவிடத்து அவர் மறுப்பர், அஃது இலக்கணமாகலான். அங்ஙனம் மறுத்தவிடத்துத் தலைமகள் வேறுபடும். 'எம்பெருமான் மறுக்கப்பட்டமையான் மற்றொருவாறுங்கொல்லோ!' எனக் கலங்கி வேறுபடும்: வேறுபாடு எய்தினபொழுதே தோழிக்குப் புலனாம்; புலனாயினவிடத்து, 'எம்பெருமாட்டி, நினக்கு இவ்வேறுபாடு எற்றினானாயிற்று?' என்னும். என்றவிடத்து, இஃது எனக்குப்பட்டது, இன்னவிடத்து ஒரு ஞான்று நீயும் ஆய

மும் தழையும் கண்ணியும் கோடற்கு, என்னிற் சிறிது நீங்கினையாக, ஈங்கு நின்றேன் ஒரு மணிச்சுனை கண்டேன்; அம் மணிச்சுனைதான் ஆம்பலே குவளையே நெய்தலே தாமரையே என்றிப் பூக்களால் மயங்கி மேதக்கது கண்டு, வேட்கையான் ஆடுவான் இழிந்தேன்; இழுக்கிக் (ஆடும்) குட்டம் புக்கேன்; புக்குத்: "தோழியோ!" என, நீ கேளாயாயினாய்' ஆக, ஒரு தோன்றல் வந்துதோன்றி எனது துயர் நீக்குதற்காகத் தன் கைநீட்டினான்; நீட்ட, யானும் மலக்கத்தான் நின் கையெனப் பற்றினேன்; பற்ற, வாங்கிக் கரைமேல் நிறீஇ நீங்கினான்: நீ அன்று கவலுதியெனச் சொல்லேன் ஆயினேன்: நீ எவ்வெல்லைக்கண்ணும் கைவிடாதாய் அஞ்ஞான்று கைவிடுவா யாயிற்று, விதியாகாது எனிற் பிறிதொன்றாவதுகொல்லோ? எனக் கலங்கி வேறுபட்டேன்' என்று தோழிக்குத் தலைமகள் அறத்தொடுநிற்கும், பின்னைத்தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடுநிற்கும், மேற்சொன்ன வாற்றான் என்பது. "விதியாகாதே! பிறிதொன்றாவதுகொல்லோ? எனக் கலங்கி அவன் கைப் பற்றி மீண்டேன்" — என்றெழுதலாம்.

அங்ஙனமாயின், தோழி காவலொடு மாறுகொள்ளாதோ எனின், கொள்ளாது, தோழிக்கு அறத்தொடு நிற்குமாகலான் என்பது. காவலொடு மாறு கொள்ளினும் காவற்குற்றப் பட்டேன் என்று தோழி இறந்துபடாமைக் காக்கும் விதி என்பது. அஃதே யெனின், நிகழ்ந்த ஒழுக்கம் மறைத்துக் களைந்து, படைத்துமொழிந்தமையாற் பொய்யுரைத்தவாறும்பிற எனின், பொய்யுரைக்கப்பட்டதாகாது; என்னை, பழியும் பாவமும் அதனால் வாராமையின்.

என்னை,

'பொய்ம்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்கு மெனின்.' (குறள்-உ௯உ)

என்றாராகலின் குற்றமின்று என்பது.

அறத்தொடு நிற்கும் இடங்களைப் பெயரும் முறையும் சொல்லினமாத்திரையே இச்சூத்திரத்துப் பொருள். அறத்தொடுநிற்கும் இலக்கணமும், அவற்றுக்குச் செய்யுளும் மேலே காட்டிப்போந்தாம். (உ௯)

சூத்திரம் - ௩௦

காம மிக்க கழிபடர் கிளவியும்
காப்புச் சிறைமிக்க கையறு கிளவியும்
ஆறுபார்த் துற்ற அச்சக் கிளவியும்
இரவினும் பகலினும் நீவரு கென்றலும்
கிழவோன் தன்னை வாரல் என்றலும்
தன்னுள் கையா றெய்திடு கிளவியும்
அன்ன மரபின் பிறவும் தொகைஇத்
தன்னை அழிந்த கிளவி எல்லாம்
வரைதல் வேட்கைப் பொருள என்ப.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், வரைவுகடாவும் இலக்கண மெல்லாம் தொகுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

மேலதனோடு இயைபு என்னையோ எனின், மேலும் களவு நீக்கிக் கற்பாவதோர் இலக்கணம் உணர்த்தினார்: இவ்வரைவும் அன்னதாகலான் அதன் பின்னே வைக்கப்பட்டது.

இதன் பொருள்: காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவியும் என்பது—காமம் என்பது வேட்கை, மிகுதல் என்பது பெருகுதல், கழி என்பது சிறத்தல், படர் என்பது நினைத்தல், கிளவி என்பதுசொல், வேட்கைமிக்குச் சிறப்பச் சிந்தித்துச் சொல்லுஞ் சொல்லும் என்றவாறு; காப்புச் சிறைமிக்க கையறு கிளவியும் என்பது—காப்புச்சிறை மிகவினாற் கையற்றுச் சொல்லுஞ் சொற்களும் என்றவாறு; ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக்கிளவியும் என்பது—அவன் வரும் வழியது ஏதஞ் சிந்தித்து ஆற்றாளாய்ச் சொல்லுஞ் சொற்களும் என்றவாறு; இரவினும் பகலினும் நீவருக என்றலும் என்பது—இரவின்கண்ணும் பகலின்கண்ணும் நீயிர் வந்து ஒழுகுவது ஆகாதோ எனச்சொல்லுஞ் சொற்களும் என்றவாறு; கிழவோன்றன்னை வாரல் என்றலும் என்பது—தலைவனை இரவின்கண்ணும் பகலின்கண்ணும் வரவேண்டா என்று சொல்லுஞ் சொற்களும் என்றவாறு; தன்னுள் கையாறு எய்திடு கிளவியும் என்பது—தன்னுட் கையாற்றினை ஏதிலது ஒன்றின்மேலிட்டுச் சொல்லுஞ் சொற்களும் என்றவாறு; அன்ன மரபிற் பிறவும் தொகைஇ என்பது—அன்ன இலக்கணத்த பிறவுந் தொகுத்து என்றவாறு; தன்னை அழிந்த கிளவி எல்லாம் என்பது—தன் ஆற்றாமையாற் சொல்லுஞ் சொல்லெல்லாம்;

என்றவாறு; வரைதல் வேட்கைப் பொருள என்ப என்பது—வரைதல் வேட்டுச் சொல்லுஞ்சொல் என்றவாறு.

காமமிக்க கழிபடர்கிளவி

இனிக், 'காமமிக்க கழிபடர் கிளவி' யாமாறு: பகற்குறியானும் இரவுக்குறியானும் தலைமகன் ஒழுகாநின்ற நிலைமைக்கண் ஒருநாள் ஒருகாற் கண்டு தரிக்குந் தன்மைத்தன்றும் வேட்கை; என்னை, காணும் பொழுதிற் காணாப்பொழுது பெரிதாகலான். அவ்வகை வேட்கையளாய் நின்று புன்னைக்கானும் அன்னத்திற்கானும் கடலிற்கானும் கழிக்கானும் அவ்வகை பிறவற்றிற்கானும் [1]தன்கட்பொறை தணிப்பனவாகச் சிந்தித்துச் சொல்லுவதாயிற்று; அதற்குச் செய்யுள் :

'தாதலர் நீள்முடித் தார்மன்னன் மாறன்தண் ணங்குமரிப்
போதலர் கானற் புணர்குறி வாய்த்தாள் புலம்பிநைய
ஏதலர் நோய்செய்வ தோநின் பெருமை எனநெருங்கிக்
காதலர் தம்மைக் கழறினென் ஊனங் கருங்கடலே.' (உகங)

'ஒண்டூவி நாராய்நின் சேவலும் நீயுமாய்
வண்டூது பூங்கானல் வைகலும் சேறிரால்
பெண்தூது வந்தேம் எனவுரைத்தெம் காதலரைக்
கண்டீர் கழறியக்கால் கானல் கடிபவோ.'

இவை கடலுக்கும் நாரைக்கும் சொல்லிய எனக்கொள்க.

இதனைத் தலைமகன் கேளா வருமேயெனின், 'இங்ஙனம் வந்தொழுக இவள் ஆற்றாளாம்' என்று ஒருவகையான் முற்பட்டுப் பிற்றைஞான்று வரைவொடு புகுவானும்; தோழி கேட்குமேயெனின், தலைமகனை முன்னின்று வரைவுகடாவுவாளாம்; யாருங் கேட்பாரில்லையெனின், ஆற்றுதலைப் பயக்கும். என்னை, மூடிவேவாநின்றதோர் கலத்தை மூய்திறந்தவிடத்து அகத்துநின்ற வெப்பங் குறைபடும்; அதுபோல, இவட்கும் அயர்வுயிர்ப்பாம், அச்சொற்கள் புறப்படுதலான் என்பது. இம்மூன்றினுள் ஒன்றுகாமையில்லை யென்பது. தலைமகன் கேட்பின் இன்னதொன்றும், தோழிகேட்பின் இன்னதொன்றும், யாருங் கேட்பாரில்லையாயின் இன்னதொன்றும் என்று ஒரு பயன் சிந்தித்துச் சொல்லுமோ எனிற், சொல்லாள்; குழவி அழுதாற்போல வேட்கை மிகுதியாற் சொல்லினவிடத்து அப்பயன் நிகழும். குழவி அழுகின்றது, 'எனக்குப் பால் தம்மின்; நீர் ஆட்டுமின்' என்றழாது, துக்கம் வந்ததற்க அழும்; அழ, அறிவார் பயம் எய்துவிப்பர் என்பது.

(பாடம்) 1. தன்கட்டுறு குறை.

காப்புச் சிறைமிக்க கையறுகிளவி

'காப்புச் சிறைமிக்க கையறு கிளவியும்' என்பது, காப்புச் சிறைமிகவினாற் கையற்றுச் சொல்லுஞ்சொல். காப்புத்தான் இருவகைய, நிறைகாவல் சிறைகாவல் என; அவற்றுள், நிறை காவல் என்பது நிறையின் வேறுபாடு புறத்தார்க்குப் புலனாகா மைக் காப்பாட்டுக்கு ஆகாது முறையின் வேட்கைபெருகக் காண லுறவினான் ஆற்றாளாய்ச் சொல்லும்; அதற்குச் செய்யுள் :

'மின்கண் படாவடி வேல்நெடு மாறன்விண் டார்முனைமேல்
மன்கண் படாத மயங்கிருள் நாள்வந்த நீர்த்துறைவற்கு
என்கண் படாத நிலைமைசொல் லாதிளஞ் சேவல்தழீஇத்
தன்கண் படாநின்ற அன்னத்த தேயால் தகவின்மையே.' (௨௧௪)

'புன்கண்கூர் மாலைப் புலம்புமென் கண்ணேபோல்
துன்பம் உழவாய் துயிலப் பெறுதியால்
இன்கள்வாய் நெய்தால்நீ எய்தும் கனவினுள்
வன்கண்ணார் கானல் வரக்கண் டறிதியோ.' (சிலப். கானல்-௩௩)

எனக் கொள்க.

சிறைகாவல் என்பது, தாய்துஞ்சாமை, நாய்துஞ்சாமை, ஊர்துஞ்சாமை, காவலர்கடுகுதல், நிலவுவெளிப்படுதல், கூகை குழறல், கோழிகுரற்காட்டல் என இவை. அவற்றுள்,

தாய் துஞ்சாமைக்குச் செய்யுள் :

'ஆயுந் தமிழ்மன்னன் செங்கோல் அரிகேசரிமுனைபோல்
தேயும் நினைவொடு துஞ்சாள் மடந்தையிச் சேயிழையாள்
தாயும் துயில்மறந் தாள்இன்ன நாள்தனித் தாள்நெடுந்தேர்க்
காயும் கதிரோன் மலைபோய் மறைந்த கனையிருளே.' (௨௧௫)

இனி, நாய் துஞ்சாமைக்குச் செய்யுள் :

'வாருந்து பைங்கழற் செங்கோல் வரோதயன் வஞ்சியன்னாள்
சேரும் திறமென்னை தேன்தண் சிலம்பனைத் திங்கள்கல்சேர்ந்து
ஊரும் துயின்றிடம் காவல ரோடன்ன உள்ளுறுத்தெல்
லாருந் துயிலினும் துஞ்சா ஞமலி அரையிருளே.' (௨௧௬)

இனி, ஊர் துஞ்சாமைக்குச் செய்யுள் :

'மாவும் களிறும் மணிநெடுந் தேரும்வல் லத்துப்புல்லாக்
கோவும் துமியவை வேல்கொண்ட கோன்அந்தண் கூடலன்ன
பூவும் புகையும் விரையும் கமழ்ந்துபொன் னாருலகம்
மேவும் விழவொடு துஞ்சா திரவிவ் வியன்நகரே.' (௨௧௭)

இனிக், காவலர் கடுகுதற்குச் செய்யுள் :

'அடிக்கண் அதிரும் கழலரி கேசரி தெவ்வனுங்கக்
கொடிக்கண் இடியுரும் ஏந்திய தென்னவன் கூடலன்னாள்
வடிக்கண் இரண்டும் வளநகர் காக்குமவை வேலிளைஞர்
துடிக்கண் இரண்டுங்கங் குல்தலை என்றும் துயின்றிலவே.' (உகஅ)

இனி, நிலவு வெளிப்படுதற்குச் செய்யுள் :

'சென்று செருமலைந் தார்கள்செந் தீமூழ்கச் செந்நிலத்தை
வென்று களங்கொண்ட கோன்தமிழ் நாடன்ன மெல்லியலாய்
இன்றிவ் விரவின் இருள்சென் றிடங்கொண்ட தெங்குக்கொல்லோ
நின்று விசும்பிற் பகல்போல் விரியும் நிலாமதியே.' (உகூ)

இனிச், சிறைகாவல் எல்லாம் வந்த செய்யுள் :

'இரும்பிழி மகாஅரிவ் அழுங்கல் மூதூர்
விழவின் றாயினுந் துஞ்சா தாகும்
மல்லல் ஆவணம் மறுகுடன் மடியின்
வல்லுரைக் கடுஞ்சொல் அன்னை துஞ்சாள்
பிணிகொள் அருஞ்சிறை அன்னை துஞ்சின்
துஞ்சாக் கண்ணர் காவலர் கடுகுவர்
இலங்குவேல் இளையர் துஞ்சின் வையெயிற்று
வலஞ்சுரித் தோகை ஞாளி மகிழும்
அரவவாய் ஞமலி குரையாது மடியின்
பகலுரு வுறழ நிலவுகான்று விசும்பின்
அகல்வாய் மண்டிலம் நின்றுவிரி யும்மே
திங்கள் கல்சேர்பு கனையிருள் மடியின்
இல்லெலி வல்சி வல்வாய்க் கூகை
கழுதுவழங் கியாமத் தழிதகக் குழறும்
வளைகட் சேவல் வாளாது மடியின்
மனைச்செறி கோழி மாண்குரல் இயம்பும்
எல்லாம் மடிந்த காலத் தொருநாள்
நில்லா நெஞ்சத் தவர்வா ரலரே
அதனால், அரிபெய் புட்டில் ஆரப் பரிசிறந்து
ஆதி போகிய பாய்பரி நன்மா
நொச்சி வேலித் தித்தன் உறந்தைக்
கல்முதிர் புறங்காட் டன்ன
புல்முட் டின்றால் தோழிநங் களவே.' (அகம்-கஉஉ)

ஆறு பார்த்துற்ற அச்சக்கிளவி

இனி, 'ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக்கிளவியும்' என்பது : ஆறு என்பது வழி, பார்த்துறுதல் என்பது பரிவுறுதல், அச்சம்

என்பது குறிப்பின்றியே தோன்றும் நடுக்கம்; கிளவி என்பது சொல்; அஃதாமாறு, தலைமகன் இரவுக்குறிவந்து ஒழுகா நின்ற நிலைமைக்கண், எம்பெருமான் வரும்வழி இறப்பவும் இன்னாது, நீருடைத்து கல்லுடைத்து முள்ளுடைத்து எற்றுடைத்து இழிவுடைத்து எனக் கவறல்; இஃதாம் ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக்கிளவி யென்ப ஒரு திறத்தார்; அவரறியார், இஃது ஆறுபார்த்துற்ற கிளவியே. இனி, அச்சக்கிளவி யென்பது, கள்ளருடைத்து, புலியுடைத்து, எண்குடைத்து, வெண் கோட்டியானை யுடைத்து, உருமுடைத்து, பாந்தளுடைத்து எனக் கவலுங் கவற்சியாற் சொல்லுவது. அவற்றுள்,

ஆறு பார்த்துற்றதற்குச் செய்யுள் :

'உருள்தங்கு மாநெடுந் திண்தேர் உசிதன் உலகளிக்கும்
அருள்தங்கு செங்கோல் அடல்மன்னன் கொல்லி அருவரைவாய்
மருள்தங்கு வண்டறை சோலைப் பொதும்பின் வழங்கற்கின்னா
இருள்தங்கு நீள்நெறி எம்பொருட் டால்வந் தியங்கல்மினே.' (உஉ0)

இது கேட்ட தலைமகன் வரைவானும்.

இனி, அச்சக்கிளவிக்குச் செய்யுள் :

'பண்குடை சொல்லிவள் காரண மாப்பனி முத்திலங்கும்
வெண்குடை வேந்தன் விசாரிதன் மேற்கரை யேற்றெதிர்ந்தார்
புண்குடை வேல்மன்னன் தென்னன் பொதியில் புனவரைவாய்
எண்குடை நீள்வரை நீயரை எல்லி இயங்கல்மினே.' (உஉக)

'அன்பெதிர்ந் தாலும் வருதல்பொல் லாதைய ஆரமருள்
முன்பெதிர்ந் தார்படச் சேவைவென் றான்முகில் தோய்பொதியில்
பொன்பிதிர்ந் தாலன்ன மின்மினி சூழ்புற்றின் முற்றியசோற்
றின்பிதிர் வாங்கியெண் கேறு திளைத்துண்ணும் ஈண்டிருளே.' ()

இன்னும் அவற்றிற்குச் செய்யுள் :

'கையமை வேல்விளக் காகக் கனையிருள் நள்ளிரவின்
ஐயமை தோய்வெற்ப வாரல் நறையாற் றமர்கடந்திவ்
வையமெல் லாங்கொண்ட மன்னவன் மாறன்மை தோய்பொதியில்
தெய்வமெல் லாமரு விப்பிரி யாத சிறுநெறியே.' (உஉங)

'தோள்வாய் மணிநிற மங்கைக்கு வாட்டமுந் துன்னுதற்கே
நாள்வாய் வருதிவிண் தோல்சிலம் பாநறை யாற்றுநண்ணார்
வாள்வாய் உகச்செற்ற வானவன் மாறன்மை தோய்பொதியில்
கோள்வாய் இளஞ்சிங்கம் நீங்கா திரிதரும் குன்றகமே.' (உஉச)

'காந்தள் முகையன்ன மென்விரல் ஏழைதன் காரணமாப்
பூந்தண் சிலம்ப இரவின் வருதல்பொல் லாதுகொலாம்
வேந்தன் விசாரிதன் விண்தோய் குடுமிப் பொதியிலென்றும்
தேந்தண் சிலம்பின் அரிமா திரிதரும் தீநெறியே.' (உஉரு)

'அழுது புலம்பியும் நையும் இவள்பொருட் டாகஐய
தொழுதும் குறையுற்று வேண்டுவல் வாரல்தென் னூர்நிணமும்
இழுதும் மிடைந்தசெவ் வேல்நெடு மாறன்எங் கோன்முனைபோல்
கழுதும் துணிந்து வழங்கல்செல் லாத கனையிருளே.' (உஉசு)

'பொய்தலை வைத்த அருளொடு பூங்குழ லாள்பொருட்டா
மைதலை வைத்தவண் பூங்குன்ற நாட வரவொழிநீ
நெய்தலை வைத்தவை வேல்நெடு மாறனெங் கோன்முனைபோற்
கைதலை வைத்துக் கழுதுகண் சோரும் கனையிருளே.' (உஉஎ)

இவை தோழிக்கு உரியன.

இனித், தலைமகட்கு உரியன வருமாறு:

'பணிகொண்டு வாழா தெதிர்ந்து பறந்தலைக் கோடிப்பட்டார்
துணிகொண்டு பேய்துள்ள வேல்கொண்ட கோன்சுடர் தோய்பொதி
அணிகொண்ட தாரண்ணல் வாரல் விடர்நின் றரவுமிழ்ந்த [யின்
மணிகொண்டு கானவர் வேழம் கடியும் மயங்கிருளே.' (உஉஅ)

இவ்வகை சொல்லினவிடத்துத் தலைமகன் கேட்பானாயின் வரைவானும்; தோழி கேட்பின் வரைவு கடாவுவாளாம்; யாருங் கேட்பாரில்லையாயின் தானே சொல்லி ஆற்றுவாளாம். இஃது இரவுக்குறிக்கண்ணதே.

இரவினும் பகலினும் நீவருகென்றல்

இனி, 'இரவினும் பகலினும் நீவருகென்றலும்' என்பது: பகற்குறியானும் இரவுக்குறியானும் வந்தொழுகாநின்ற தலைமகனை இரவும் பகலும் வாவென்று சொல்லுதல்; அதற்குச் செய்யுள்:

'உரவும் கடல்சூழ் உலகுடை வேந்தன் உசிதன்ஒன்னார்
பரவும் கழல்மன்னன் கன்னியங் கானற் பகலிடம்நீ
வரவு மகிழ்ந்திலள் என்தையல் வெய்யோன் மலைமறைந்த
இரவும் வரவென்ன ஊனம தாம்நின தின்னருட்கே.' (உஉகூ)

இது கேட்டு, 'இவ்வகை யான் வந்தொழுகப் பொறாது போலும் இவ்வகை சொல்வாளாயிற்று' என விரைந்து புகுவானும் என்பது.

இனி, ஒருசார் ஆசிரியர் இரவினும் பகலினும் நீ வருக என்றதனை இரவுவருவானைப் பகல்வருகென்றலும், பகல்வருவானை இரவு வருகென்றலும் என்றவாறு என்ப. அவற்றுக்குச் செய்யுள் வேறு காட்டுப. அவற்றுள் இரவு வருவானைப் பகல் வருகென்றதற்குச் செய்யுள்:

பகல்வருகென்றல்

'அடிமேல் அகலிடம் எல்லாம் வணக்கி அமரர்தங்கோன்
முடிமேல் வளைபுடைத் தோன்நெடு மாறன்முன் னுயர்த்த
கொடிமேல் உருமதிர் கூரிருள் வாரல்மின் நீர்மகிழும்
படிமேற் பகல்வம்மின் வந்தால் விரும்புமென் பல்வளையே.' (௨௩௦)

என்பது கேட்டு, யான் இரவுவந்தொழுகப் பொருளாய்ப் பகல் வம்மின் என்கின்றது எனக்கருதி வரைந்து புகுவானும்.

இனிப், பகல்வருவானை இரவுவருகென்றற்குச் செய்யுள் :

இரவுவருகென்றல்

'அஞ்சா ததிர்மலைந் தாரமர் நாட்டுட னேமடிய
நஞ்சார் இளங்கிலை வேல்கொண்ட தென்னனன் னாடனைய
பஞ்சார் அகலல்குல் பாற்பகல் வந்தாற் பழிபெரிதாம்
மஞ்சார் சிலம்ப வரவென்ன ஊனம் மயங்கிருளே.' (௨௩௧)

என, இதுசொல்லப் பகல் வருவேனை இரவு வருகென்றது இவ்வொழுக்கம் பொருமையினும் என வரைந்து புகுவானும்.

கிழவோன்தன்னை வாரல் என்றல்

இனி, 'கிழவோன்தன்னை வாரல் என்றலும்' என்பது, தலைமகனை இரவின்கண்ணும் பகலின்கண்ணும் வாரல் என்று சொல்லுதல்; அதற்குச் செய்யுள் : நூதம்: வடமொழியின் இறக்க சொலைத் தேறிசுடுக்.

இரவும் பகலும் வாரல் என்றல்

'ஓதம் கடைந்தம ரர்க்கமு தாக்கி உணக்கொடுத்துப்
பூதம் பணிகொண்ட பூழியன் மாறன் பொதியிலின்வாய்
ஏதம் பழியினொ டெய்துத லாலிர வும்பகலும்
மாதங் கடைந்தமெல் நோக்கி திறத்தைய வாரல்மினே.' ()

'கறங்குவெள் ளருவி பிறங்குமலைக் கவாஅன்
தேங்கமழ் இணர வேங்கை சூடித்
தொண்டகப் பறைச்சீர்ப் பெண்டிரொடு தொகைஇ
மறுகு வீரங்குஞ் சிறுகுடிப் பாக்கத்து
இயல்முரு கொப்பினை வயநாய் பிற்படப்
பகல்வசிற் கேள்வை அஞ்சுதும் இகல்கொள
இரும்பிடி கன்றொடு விரைஇக் கயவாய்ப்
பெருங்கை யானை கோட்பிழைத் திரீஇ
அடுபுலி வழங்கும் ஆரிருள் நடுநாள்
தனியை வருதல் அதனினும் அஞ்சுதும்.

என்னா குவள்கொல் தானே பன்னாட்
புணர்குறி செய்த புலர்குரல் ஏனல்
கிளிகடி பாடலும் ஒழிந்தனள்
அளியள் தானின் அளியல திலளே.' (அகம் - ககஅ)

ஒன்று மறுப்பின் ஒன்றின்கண்ணே நிற்குங்கொல்லோ என்று, இரண்டும் மறுத்து வரைவின்கண்ணே படுத்தவாறு எனக் கொள்க.

தன்னுள் கையாறு எய்திடுகிளவி

'தன்னுள் கையாறு எய்திடு கிளவியும்' என்பது, தன்னுட் கையாற்றினை ஏதிலது ஒன்றின்மேலிட்டுச் சொல்லுதல்; அதற்குச் செய்யுள் :

'தன்போற் சினத்தரும் ஏந்திய கோன்கன்னித் தாழ்துறைவாய்ப்
பொன்போல் மலர்ப்புன்னைக் கானலும் நோக்கிப் புலம்புகொண்ட
என்போல் இரவினெல் லாந்துயி லாதுநின் றேங்குதியால்
அன்போ டொருவற் கறிவழிந் தாயோ அலைகடலே.' (உ௩௫)

'பொன்தான் பயப்பித்து நன்னிறங் கொண்டு புணர்ந்தகன்று
சென்றார் உளரோ நினக்குஞ்சொல் லாய்செந் நிலத்தைவெம்போர்
வென்றான் வியனில வேந்தன் விசாரிதன் வெல்கழல்சேர்ந்து
ஒன்றார் முனைபோல் கலங்கித்துஞ் சாயால் ஒலிகடலே.' (உ௩௪)

'பறைவாய் ஒலியோதம் பந்த(ர்) உகளும்
துறைசேர் சிறுகுடியார் துஞ்சினும் துஞ்சாய்
நிறையின் மருள்மாலை எம்போல நீத்த
துறைவன் உடையையோ நீவாழி வீராய்.'

'என்போல் இரவினெல்லாந் துயிலாய் நீயும் நின்காதலர் மாட்டு என்போல் அறிவிழந்தாயோ?' என்னும்; என்றது தலைமகன் கேட்பின் வரைவானும்; தோழி கேட்பின் வரைகடாவுவாளாம்; யாருங் கேட்பாரில்லையாயின் தானே சொல்லி ஆற்றுவாளாம்.

'அன்னமரபிற் பிறவுந்தொகைஇத் தன்னை அழிந்த கிளவி எல்லாம்' என்பது, அன்னமரபிற் பிறவுந் தனது ஆற்றாமையாற் சொல்லுஞ் சொல் எல்லாம், என்றவாறு.

'வரைதல் வேட்கைப் பொருள என்ப' என்பது, வரைதல் வேட்பும், வரைதல் வேட்டுச் சொல்லுஞ் சொற்களும் என்றவாறு; வரைதல் வேட்புத் தலைமகள்சொல்லும் சொல்லெல்லாம்; தலைமகனைத் தோழி சொல்லுஞ் சொல்லெல்லாம் வரைதல் வேட்டுச்சொல்லுஞ் சொற்கள் என்றவாறு.

'அன்னமரபிற் பிறவும்' என்றதனாற் பகற்குறிக்கண்ணும் இரவுக்குறிக்கண்ணும் வந்து ஒழுகுந் தலைமகற்குத் தலைமகளும் தோழியும் ஆற்றாத்தன்மையராய் வரைவு பயப்பச் சொல்லுஞ் சொல்லெல்லாங் கொள்க. அக்கிளவி பல; அவற்றுட் சில வருமாறு:

நிலைகண்டுரைத்தல்

'நெய்ந்நின்ற வேல்நெடு மாறனெங் கோன்அந் தண் நேரியென்னும்
மைந்நின்ற குன்றச் சிறுகுடி நீரைய் வந்துநின்றால்
கைந்நின்று கூப்பி வரையுறை தெய்வமென் றுதுகண்டோர்
மெய்ந்நின் றுணர்ப எனினுய்யு மோமற்றிம் மெல்லியலே.' (௨௩௫)

என்பது, 'இரவுக்குறியிடத்து வந்து நின்றால், கண்டார் நும்மை முருகவேள் என்று கருதாது, மெய்ம்மை உணர்ப வாயின், இவள் பெருநாணினளாகலின் இறந்துபடுமே!' என்னும்; அதுகேட்டுத் தலைமகன், 'பெரியதோர் இழுக்குடைத்தாக ஒழுகினேன்காண்' என, அன்று ஒருவகையான் முற்பட்டுப் பிற்றைஞான்று வரைவானும்.

இன்னும், 'அன்னமரபிற் பிறவும்' என்றதற்குச் செய்யுள்:

படைத்து மொழிகிளவி

'அன்னாய் நெருநல் நிகழ்ந்தது கேளயல் வேந்திறைஞ்சும்
பொன்னார் கழல்நெடு மாறன் குமரியம் பூம்பொழில்வாய்
மின்னார் மணிநெடுந் தேர்கங்குல் வந்தின்று மீண்டதுண்டால்
என்னை முகஞ்சிவந் தெம்மையும் நோக்கினள் எம்மனையே.' (௨௩௬)

என்பது இரவுக்குறியின்கண் தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாவதறிந்து தலைமகட்குத் தோழி படைத்துமொழிந்து சொல்லியது. எங்ஙனமோவெனின், 'நெருநல், "என்னை நீர் விளையாடுங் கானலிடத்து ஒரு தேர்வந்து போயிற்று?" என முனிந்து என்னை முகநோக்கிப் போயினாள் அன்னை, இன்னது கருதி யென்பது அறியேன்' என்னும்; என, 'ஒக்கும், யான் வந்து ஒழுகுகின்ற ஒழுக்கம் புறத்தார்க்குப் புலனாயிற்றுப் போலும்' எனப் பிற்றை ஞான்றே வரைந்து புகுவானும்.

இன்னும், 'அன்னமரபிற் பிறவும்' என்றதற்குச் செய்யுள்:

'பண்இவர் சொல்லிகண் டாள்தென்னன் பாழிப் பகைதணித்த
மண்இவர் சீர்மன்னன் வாள்நெடு மாறன் மலயமென்னும்
விண்இவர் குன்றத் தருவிசென் றாடியொர் வேங்கையின்கீழ்க்
கண்இவர் காதற் பிடியொடு நின்ற கருங்களிறே.' (௨௩௭)

என்பது, பகற்குறிவந்து ஒழுகுந் தலைமகற்குத் தோழி படைத்து மொழிந்து வரைவுகடாயது. அவ்வகைத்தாற் களிற்றோடு ஒருபிடி வேங்கைக்கீழ் நின்றபடி கண்டு, 'இதுபோல நம் பெருமானும் நமக்கு வழிபட முடியுங்கொல்லோ' என்றாள் என்பது.

இன்னும், 'அன்னமரபிற் பிறவும்' என்றதற்குச் செய்யுள் :

'தொடுத்தான் மலரும்பைங் கோதைக்குத் தூதாய்த் துறைவனுக்கு
வடுத்தான் படாவணஞ் சொல்லுங்கொல் வானோர்க் கமிழ்தியற்றிக்
கொடுத்தான் குலமன்னன் கோட்டாற் றழித்துத்தென் னாடுதன்கைப்
படுத்தான் பராங்குசன் கன்னியங் கானற் பறவைகளே.' (உ௩அ)

இதுவும் அப்பொருட்கு ஏற்பச் சொல்லிக்கொள்க.

அஃதேயெனின், இச் சூத்திரத்துட் சொல்லப்பட்டன எல்லாம் தலைமகட்கேயுரியனவும், தோழிக்கே யுரியனவும், தலைமகட்கும் தோழிக்கும் உரியனவும் என மூன்று வகைப்படும்:

காமமிக்க கழிபடர் கிளவியும், தன்னுட்கையா றெய்திடு கிளவியும் எல்லாம் தலைமகட்கே உரிய.

இரவினும் பகலினும் நீவருக என்றலும், கிழவோன்றன்னை வாரல் என்றலும் இவ்விரண்டும் தோழிக்கே உரிய.

ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக் கிளவியும், காப்புச் சிறைமிக்க கையறு கிளவியும் இருவருக்கும் உரிய.

உரிமையால் தம்மையழிந்த கிளவியெல்லாம் என்று பன்மையாற் சொல்லாது ஒருமையாற் சொல்லியது எற்றிற்கோ எனின், தோழி தலைமகள் என இருவரையும் வேறுபடுத்துக் கருதாது ஒருவராகவே கருதற்பொருட்டாக ஒருமையாற் புணர்த்தார் என்பது. (௩௰)

சூத்திரம் - ௩௧

ஆறின் னாமையும் ஊறும் அச்சமும்
தன்னை அழிதலும் கிழவோற் கில்லை.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், களவுகாலத்துத் தலைமகனது இல்க்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று. மேற் சூத்திரத்தோடு இயைபு என்னையோவெனின், மேற்சூத்திரத்துள் ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக்கிளவி என்றாற்குத், தலைமகன்கண்ணும் ஆறுபார்த்துறவு உண்டென்று கருதுவானாயிற் கருதற்க என்றற்குச் சொல்லப்பட்டது.

இதன் பொருள்: ஆறு இன்னாமையும் என்பது — ஆறு எனினும் வழி யெனினும் ஒரு பொருட்கிளவி, வரும்வழி ஏற்றுடைத்து இழிவுடைத்து இழுக்குடைத்து கல்லுடைத்து

முள்ளுடைத்து என்றல்; ஊறு என்பது — இடையூறு, புலியானும் யானையானுஞ் சூரரமகளிரானும் கள்ளரானும் எண்காணும் இடையூறுடைத்து என்றல்; அச்சம் என்பது — அஞ்சப்படுவன கண்டவிடத்து மனக்குறிப்பின்றியே அஞ்சுவது, அச்சமும் இவன்கணில்லை யென்றவாறு; தன்னையழிதலும் என்பது—தன்கண் ஒருதுன்பம் வந்துவிடத்து எனக்காகாததோரொழுக்கம் எடுத்துக்கொண்டேன் எனத் தன்னை நெஞ்சினால் நோதலும் என்றவாறு; கிழவோற்கு இல்லை யென்பது—இனையன தலைமகற்கு இல்லை என்றவாறு.

அஃதேயெனின், இவற்கு (அவையுளவாய்வைத்து) நினையாமையின் இல்லையோ? இல்லையாயே இல்லையோ? எனின், உளவேயெனின் நினையானாயினும் வந்து நிகழும். உலகத்து உயிர்வாழ் சாதிகளெல்லாம் தம் சாக்காடு நினைத்துச் செல்கின்றவுளவே? இல்லையன்றே; இல்லையெனினும் அவை வந்தே நிகழ்ந்துவிடும். அதுபோல இவன் நினையானாயினும் உளவாயின் நிகழவேண்டும்; இனி, இல்லையாயே யில்லையெனின், இல்லதனை இல்லையென வேண்டுவதில்லை; என்னை, ஆகாயப்பூ இல்லை என வேண்டா, அதுபோல என்பது; என்றார்க்கு இல்லதனையே இல்லையென்றார், இவன் உலகத்துத் தலைமகனல்லன், புலவரால் நாட்டப்பட்ட தலைமகன் என்பதனை யாப்புறுத்தற்கு உலகத்துத் தலைமகனாயின் இவையெல்லாம் இல்லாமையில்லை யென்பது. கிழவோற்கில்லையெனவே கிழத்திக்கும் தோழிக்கும் அவையுள என்பது பெற்றும். அவர் ஆறு இன்னாத என்றும் இடையூறுகள் உள என்றும் அவற்றிற்கு அஞ்சுதலும், நம்பெருமான் தனக்குத் தகாத இளிவரவொழுக்கம் ஒழுகுதற்குக் காரணமாயினேமாகாதே யென்று தம்மையழிதலும் உடையர் என்றவாறு.

அஃதேயெனின், வயிரமுடையான் ஒருவன், வயிரம் உளு வெறியும் என்று அஞ்சான், அதுபோல இவரும் அஞ்சாதுவிடற்பாலார் பிற, அவற்கு அவையின்மையால் எனின், அதுவன்று; பெண்மை யென்பது ஒருபொருளைப் பட்டாங்கு அறியாமையாகலான், அவை அவற்கு இல்லையேனும் உளவாகக் கருதுப என்பது. அஃதேயெனின், மேல் இவனைப் பொருவிறந்தான் என்று போதரப்பட்டதன்றே? பட்டமையான் அச்சமும் தன்னையழிதலும் இல்லையெனக் கொள்ளாமோ? மனத்தான் வரும் நோயெல்லாம் உணர்வின்மையான் வரும் என்பது கடா; அதற்கு விடை, இவன் ஞானத்தையும் ஒழுக்கத்தையும் விதி இழுக்கினமையாற் சிற்றறிவினார் தன்மை உண்மையான் உள கொல்லோ என்று கருதின் அவை யில்லை யென்பது போதரச் சொல்லப்பட்டது.

(௩௧)

சூத்திரம் - ௩௨

களவினுள் தவிர்ச்சி வரைவின் நீட்டம்
(திங்கள் இரண்டின்) அகமென மொழிப.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், களவினுள் தங்கி ஒழுகும் ஒழுக்கம் இத்துணைக் காலமல்லது இல்லை யென்று வரையறுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: களவினுள் தவிர்ச்சி என்பது—களவினுள் தங்குதல் என்றவாறு; வரைவின் நீட்டம் என்பது—வரைந்தெய்துந்துணை நீட்டிக்குங்காலம் என்றவாறு; திங்கள் இரண்டின் அகமென மொழிப என்பது — இரண்டு திங்களகம் எனக்கொள்க என்றவாறு.

இவ்வாற்றானும் இஃது உலகத்து இயல்பன்று என்பது பெற்றாம், உலகத் தொழுக்கத்திற்குக் காலவரையறை இன்மையான் என்பது. இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்தவிடத்துப் பிராயமும் ஈங்கே உரைக்கப்பட்டதாம். பதினோராண்டும் பத்துத் திங்களும் புக்க தலைமகளோடும், பதினையாண்டும் பத்துத் திங்களும் புக்க தலைமகனைப்போலும் புணர்தல் வேண்டிற்றென்பது பெற்றாம். இவளும் இருதிங்கள் களவொழுக்கொழுகப் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தாளாம். அது மக்கட்பேற்றுக்குக் காலம்; களவொழுக்கத்திற்குப் பொருந்தாதென விலக்கப்பட்டதாம் ஆசிரியரான் என்பது. இவனும் இருதிங்கள் களவொழுக்கு ஒழுகப் பதினாறாட்டைப் பிராயத்தானும். அஃது ஆண்மை நிலைபெறுங் காலமாகலாற் களவொழுக்கிற்கு விலக்கப்பட்டது என்பது. அஃதேயெனின் இருதிங்கள் என்னுது அகம் என்றது எற்றிற்கோ எனின், இருதிங்களுள் ஐந்தானும் ஆறானும் நாள் உளவாகக் களவொழுக்கு ஒழிந்துநின்று, வரைந்துபுகுவதனோடும் மறுப்பதனோடும் அத்துணை நாளும் புக்கு நிறைந்து நின்றபின்னை அதுபடின் (மிகுவான்) புகும் என்பது. அஃதேயெனின், இருவர்க்கும் மூப்புப் பிணி சாக்காடும் இல்லையென்று மேற் சொல்லியதனோடு மாறுகொண்டு காட்டிற்றும், அதுபட உரைத்தமையின் என்பது. எங்ஙனமோ எனின், இருதிங்கட் புகப் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தாளேயாயக்கால் பின்னைப் பதின் மூவாட்டைப் பிராயத்தாளாய் இவ்வகை நூற்றிருபது புக்குத் தலைமடியவேண்டும் என்பது; இவற்கும் அம்முறையே கொள்க என்பது; மூப்புப் பிணி உள்வழிச் சாக்காடுண்மையான் என்பது கடா. அதற்குவிடை எங்ஙனமோ எனின், இருதிங்கட்புக இவளும் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தாளாய் இவனும்

பதினாறாட்டைப் பிராயத்தானுஞ் செல்வதல்லது, மற்றையன நிகழா; உலகினோடு இத்துணை மாத்திரையே யொத்து, மற்றை விகற்பமெல்லாம் ஒவ்வா எனக் கொள்க. ஒத்து ஒவ்வாதா யன்றே செல்கின்றது என்பது. அஃதேயெனின்,

'அண்ணாந் தேந்திய வனமுலை தளரினும்
பொன்னேர் மேனி மணியில் தாழ்ந்த
நன்னெடுங் கூந்தல் நரையொடு முடிப்பினும்
நீத்தல் ஓம்புமதி பூக்கே ழூர.' (நற்றிணை, ௧0)

என இலக்கியம் வருவன உளவாலோவெனின், அஃதில்லை மன், அஃது எய்திடினும் என்றவாறு.

இனி, ஒரு திறத்தார், 'திங்கள் இரண்டினகம்' என்பதனைச் சொல்லுமாறு:

பிறைத்திங்கள் மதித்திங்கள் என இரண்டு; அவற்றுட் பிறைத்திங்கள் முன்னொளியாய்ப் பின்னிருளாம்; மதித்திங்கள் பின்னொளியாய் முன்னிருளாம்; அவ்விரண்டுஞ் சந்தித்துநின்ற இருட்காலத்தாக என்றவாறு. அது பொருந்தாது; என்னை காரணமெனின், இரவுக்குறிக்கே சொல்லினமையான். அல்லதூஉம் காலவரையறையின்றியே எஞ்ஞான்றும் இருட்டிங்கட் கண்ணே களவொழுக்கம் வேண்டப்பட்டதாம் என்பது.

இனி, ஒரு சாரார், 'திங்களிரண்டினகம்' என்பதனை ஒருதிங்களை இரண்டு கூறிட்ட ஒரு கூறு என்று பதினைந்து நாளாகச் சொல்லுப. அதுவும் பொருந்தாமை அறிந்துகொள்க. (௩௨)

சூத்திரம் - ௩௩

களவினுள் தவிர்ச்சி கிழவோற் கில்லை.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், களவுகாலத்துத் தலைமகனது இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: களவினுள் தவிர்ச்சி கிழவோற்கு இல்லை என்பது—களவுகாலத்துத் தலைமகன் காரணமாக இடையிடும் இடையீடு இல்லை என்றவாறு.

'தலைமகற்கில்லை' எனவே, அருத்தாபத்தியான் தலைமகள் காரணமாக உண்டு என்பது.

இன்னும், 'களவினுள் தவிர்ச்சி கிழவோற்கில்லை' என்பதனானே கற்பினுள் தலைமகள் காரணமாக இடையீடில்லை யென்றும். என்னை, இவன் ஒரு ஞான்று ஒருகால் 'அக்குறி

யிடத்து வந்து பெயரும் தலைமகளைச் சார்ந்த இடையூறுகள் எய்தாளும் என்பது.

இனி, ஆண்மைமிக்க தலைமகன் பிரிவு வேண்டுவதல்லது தலைமகள் வேண்டாள் கற்பினகத்து என்றவாறு. இது சொல்ல வேண்டா; என்னோகாரணம் எனின்,

'களவினுள் தவிர்ச்சி காப்புமிகின் உரித்தே
வரைவிடை வைத்த காலை ஆன.' (இறையனார்-கசு)

எனவும்,

'அல்லகுறிப் படுதலும் அவ்வயின் உரித்தே
அவன்வர வறியுங் குறிப்பின் ஆன.' (இறையனார்-கஎ)

எனவும் இவ்வகையான் இடையீடு தலைமகளைச் சார்ந்துழியவாக லாற் பெறப்பட்டது என்பது. இனி, ஓதல் காவல் பகை தணிவினை என இவை தலைமகனியல்பாதலாற் கற்பினுள் தலைமகன் இடையீடாகலும் பெறப்பட்டது ஈங்கு உரைக்கவேண்டா என்பது. அவ்வகை இலேசினாற் பெறப்படும். அதனையே மாணாக்கன் இனிதுணரல்வேண்டி எடுத்தோதினார் என்பது.

அல்லது, ஒரு திறத்தார், களவினகத்துத் தலைமகனுழைத் தங்கிப் பிற்றைஞான்று போதல் தலைமகற்கு இல்லை என்றவாறு என்ப; அது பொருந்தாது. வந்து பெயராவதல்லது நீட்டிக்கில் இடையீடாம், அஃது உணரப்படுமாகலான் என்பது. மற்று என்னோ எனின், களவினுள் தவிர்தல் என்பது தமியனாகற்றன்மை யொழிதல் என்றவாறு. நோய்தவிர்ந்தது வெப்புத் தவிர்ந்தது என்ப, ஒழிந்தது என்பார்.

இனிக், 'கிழவோற்கில்லை' என்பது, தலைமகற்கு இல்லை என்றவாறு எனவே, அவ்விருதிங்கள்காறுந் தெருளாதே வந்தொழுகும் தலைமகன்; தலைமகளாயின் அவ்விடத்து அன்று தெருளாளாயின் பிற்றை ஞான்று உணரும் என்பது ஆயின், இவனாகாதே தெருளற்பாலான், பெருஞானத்தனாகலான், இவளாகாதே தெருளாது விடற்பாலாள் அவன்துணைப் பேரறிவினளன்மையானெனின், அதுவன்று. அவன்கணின்ற தமியனாதற்றன்மையை விலக்குவது இல்லை; இன்மையான், அப்பெற்றி சுட்டப்பட்டது. இவள்மாட்டு அதனை விலக்குவதுண்டன்றே, இவனது இளிவரவிற்கும் வருத்தத்திற்கும் கவன்ற கவற்சியென்பது. அதனான் இவன் தெருளாமைக்கும் இவள்தெருடற்கும் காரணம் இது என்பது, (டுடு)

களவியல் முற்றும்

உ. கற்பு

சூத்திரம் - ஙச

கற்பினுள் துறவே கடிவரை வின்றே.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், இங்குநின்றுங் கற்பினது இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலி யெடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

இதன் பொருள்: கற்பினுள் துறவே என்பது—கற்பினகத்து நீங்கும் நீக்கம் என்றவாறு. துறவு எனினும், நீக்கம் எனினும், பிரிவு எனினும், அகற்சி எனினும் ஒக்கும்; கடிவரைவு இன்றே என்பது—கடிந்து வரையப்படாது ஆசிரியர்களால் என்றவாறு.

அஃதேயெனின், 'கற்பினுள் துறவே கடித லின்றே' எனவும், வரைத லின்றே' எனவும் சொல்லாது, 'கற்பினுள் துறவே கடிவரை வின்றே' என்றது எற்றிற்கோ எனின், ஆசிரியர்களால் விலக்கவும்படாது, இத்துணைக்காலம் என்று வரையறுக்கவும் படாது என்றவாறு. எனவே, களவினகத்துப் பிரியும் பிரிவு ஒருகாலல்லது இல்லை யென்றவாறு. களவினகத்துப் பகற்குறி நிலைமைக்கண்ணும் இரவுக்குறி நிலைமைக்கண்ணும் வந்து பிரியுமாகலான் அதுவும் பல்காலும் நிகழ்தலுடைத்துப்பிற எனின், அவை யெல்லாம் ஆசிரியராற் பிரிவென்று வேண்டப்படா, ஒரு கருமநோக்கிப் பெயர்ந்தன அன்மையின். அல்லதூஉம், அவை யேயானும் வரையறைவு உடைத்தாகலான் என்பது. (க)

சூத்திரம் - ஙரு

ஓதல், காவல், பகைதணி வினையே,
வேந்தர்க் குற்றுழி, பொருட்பிணி பரத்தையென்
ஆங்க ஆறே அவ்வயிற் பிரிவே. [று

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், மேற் கற்புக்காலத்துப் பிரிவு பல என்றார், அவையிற்றைப் பெயரும் முறையும் தொகையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: ஓதல் என்பது—கல்வி [1]காரணத்துப் பிரியும் பிரிவு என்றவாறு; காவல் என்பது—நாடு காத்தற்குப் பிரியும் பிரிவு என்றவாறு; பகைதணிவினை என்பது—

(பாடம்) 1. காதலித்துப்.

இருவர் அரசர் தம்மிற் பொருப என்றவிடத்து அவரைச் சந்து செய்வித்தற்குப் பிரியும் பிரிவு என்றவாறு; வேந்தர்க்கு உற்றுழி என்பது—வேந்தர் என்பார் அரசர், அரசர்க்குற்றுழிப் பிரியும் பிரிவு என்றவாறு; பொருட்பிணி என்பது—பொருட்குப் பிரியும் பிரிவு என்றவாறு; பரத்தை என்பது—புறப்பெண்டிர் மாட்டுப் பிரியும் பிரிவு என்றவாறு; பரம் என்பது புறம், அஃது ஆரியச்சொல், என்று என்பது, எண்ணுதற்கு உரியதோர் வாய்பாடு, ஆங்கு என்பது, அசைச்சொல்; ஆறு என்பது, அவற்றது தொகை, அவ்வயின் என்பது—[1]அவ்விடத்து என்றவாறு; பிரிவு என்பது—நீக்கம் என்றவாறு,

ஏ என்பது, ஈற்றசை ஏகாரம்.

பெயர், சொல்லப்பட்ட பெயர்; முறை, கிடந்த முறை, தொகை, ஆறு எனக்கொள்க.

இனி, ஓதற்குப் பிரியும் பிரிவு முன் வைக்கப்பட்டது, தலையான பிரிவாகலானும் உயர்ந்தோர்க்கு உரித்தாகலானும் என்பது. பரத்தையிற்பிரிவு பின் வைக்கப்பட்டது, காமம் பின் வைத்து எண்ணப்படுமாகலான் என்பது.

அஃதே யெனின், இவர் முன் பொருவிறந்தார் என்பதனொடு மாறுகொண்டது இச்சூத்திரம்; என்னையோ எனின், தலைமகளை எய்தியிருந்தே இவன் ஓதுவான் பிரிவான் எனின், முன் ஞானமிலனும்; இலனாகவே, ஞானத்தின் வழியது ஒழுக்கமாகலானும், ஒழுக்கத்தின் வழித்துத் தலைக்குலமாகலானும் இவையெல்லாங் குறைவுபட்டானும் என்பது.

இனிக், காவல் என்பது, இவன் நாட்டைப் பிறர் புகுந்து அலைப்பதும் கொள்வதும் செய்ய, அவரை நீக்குதற்கு நீங்குமே எனின், ஆண்மையிற் குறைபட்டானும் என்பது.

இனிப், பகைதணிவினை யென்பது, சந்துசெய்வித்தற்குப் பிரியுமேயெனின், தூதுவனுயினனும்; தூதுவராவார் பிறர்க்குப் பணிசெய்து வாழ்வார் ஆவர்; அவரது பொருவிறப்பு எனையோ என்பது,

இனி, வேந்தற்குற்றுழிப் பிரியுமே யெனின், [2]கருமஞ் செய்வானும்; கருமஞ் செய்வது என்பது, இறப்பவும் இளிவந்ததோர் ஒழுக்கம்; பிறர்குறிப்பன்றித் தன்குறிப்பு இல்லை யெனப்படும்; ஆகலின், அவரது பொருவிறப்பு என்னையோ என்பது.

---

1. கற்பினிடத்து. 2. கருமச்சேவகனும்.

இனிப், பொருள்வயிற் பிரியுமே யெனின், முன்னர்ப் பொருளிலன் ஆயினனும்; ஆகவே, எள்ளுநர்ப் பணித்தலும் இரந்தோர்க்கீதலும் என்னும் இவையெல்லாம் பொருட்குறை பாடு உடையார்க்கு நிகழாமையின் இக் குறைபாடெல்லாம் உடையனும்; அவையுடையானது பொருவிறப்பு என்னையோ என்பது.

இனிப், பரத்தையர்மாட்டுப் பிரியுமேயெனின், இவன் கண்டார்கண் தாழ்வானும்; ஆகலான், தலைமகள்மாட்டே கிடந்த அன்பிலன் ஆயினனும். அல்லதூஉம், கண்டுழி யெல்லாம் உள்ளத்தைச் செலீஇ, உள்ளத்தின்வழி ஓடுமாகலான் நிறை யிலன் ஆயினனும்; நிறையிலானது பொருவிறப்பு என்னையோ என்பது.

இவையெல்லாஞ் சொல்லப் பெரிது மாறுகொண்டு காட் டிற்று எனின், மாறுகொள்ளாது; மாறுகொள்ளாமைக்குக் காரணம் என்னையோ எனின்,

ஓதற்குப் பிரியும் என்பது, கற்பான் பிரியும் என்பதன்று; பண்டே குரவர்களாற் கற்பிக்கப்பட்டுக் கற்றான், அறம் பொருள் இன்பம் வீடுபேறுகள் முதலிய நூல்களெல்லாம்; இனிப், பரதேசங்களினும் அவை வல்லார் உளரெனிற் காண்டற்கும், வல்லார்கள் உள்வழிச் சென்று தன் ஞானம் மேற்படுத்து அவர் ஞானங் கீழ்ப்படுத்தற்கும் பிரியும் எனக்கொள்க.

இனி, நாடு காத்தற்குப் பிரியும் என்பது, நலிவார் உளராக நலிவுகாத்தற்குப் பிரியும் என்பதன்று; நாட்டகத்து நின்றும் நகரகத்துத் தமக்கு உற்றது உரைக்கலாத மூத்தார்களும் பெண்டிர்களும் இருக்கைமுடவரும் கூனரும் குருடரும் பிணி யுடையாரும் என இத் தொடக்கத்தார்தம் முறைக்கருமங் கேட்டுத் திருத்துதற்பொருட்டாகவும், காட்டகத்து வாழும் உயிர்ச்சாதிகள் ஒன்றனையொன்று நலிவன உளவாயினவிடத் துத் தீதென்றவற்றை முறைசெய்தற்கும், கொடிவலைப்பட்டுக் கிடந்தனவற்றைத் துறை நீக்குதற்பொருட்டாகவும், வளன் இல்வழி வளம் தோற்றுவித்தற்பொருட்டாகவும், தேவகுலமே சாலையே அம்பலமே என்று இத் தொடக்கத்தனவற்றை ஆராய்வதற்கும், அழிகுடியோம்புதற்கும் பிரியும் என்பது. அல்லதூஉம், பிறந்த உயிர் தாயைக்கண்டு இன்புறுவதுபோலத் தன்னாற் காக்கப்படும் உயிர்வாழ் சாதிகள் தன்னைக் கண்டு இன்புறுதலின் தான் அவர்கட்குத் தன் உருக்காட்டுதற்கும், மாற்றரசர் ஒற்று வந்தவிடத்து அவர் முன்னர்த் தனது

ஊக்கங் காட்டுதற்பொருட்டாகவும் பிரியும்; அதனானே மாற்றரசரும் திறை கொடுப்பர் என்பது.

இனிப், பகைதணிவினை யென்பது, தூதுவர்போலச் சந்து செய்வித்தற்குப் பிரியும் என்பதன்று; இருவர் அரசர் நாளைப் பொருதும் இன்று பொருதும் என்று முரண்கொண்டு இருந்த நிலைமைக்கண் தான் [1]அவருக்கரசனாகலின், 'இம் மக்களும் இவ் விலங்குகளுமெல்லாம் பட இவ்விரண்டு குலத்திற்கும் ஏதம் நிகழும்; அதனால், இப்போரொழிக்கற்பாலேன்' என்று இருவரையும் இரந்து சந்துசெய்வித்தலும் ஒன்று; அல்லதூஉம், தேவரும் அசுரரும் பொருதகாலத்துத் தேவரையும் அசுரரையும், 'ஒருவீர் ஒருவீர் மிக்காரை ஒறுப்பல் யான்' எனப் பாண்டியன் மாகீர்த்தி சந்துசெய்வித்ததுபோல, 'இருவரின் மிகைசெய்தீரை ஒறுப்பல்' என்று சந்துசெய்வித்தலும் ஒன்று, இருவரையும் ஒறுக்குந்துணை ஆற்றலுடைய னாகலான் என்பது அஃதே யெனின், தன்னகத்து இருந்துவிட அமையாதோ அன்னவாற்றலனாகலான், தான் செல்லவேண்டுமோ எனின், செல்ல வேண்டும் என்பது. என்னை, காதலர்ப் பிரிந்து ஒரு கருமம் முடிப்பதனின் மிக்க ஆள்வினையில்லை யென்பது. ஆதலாற் பிரிந்தே சந்துசெய்விக்கும் என்பது.

இனி, வேந்தர்க்குற்றுழி என்பது, அவர்க்குச் சேவகனாய்ப் பிரியும் என்பதன்று; தனக்கு நட்டான் ஓரரசன் சென்றவிடத்து அவற்கு [2]ஆபதம் அறுத்தல் இனிதென்று நீக்குதற்குப் பிரியும் என்பது.

இனிப், பொருட்பிணி என்பது, பொருளிலனாய்ப் பிரியும் என்பதன்று; தன் முதுகுரவராற் படைக்கப்பட்ட பல்வேறு வகைப்பட்ட பொருளெல்லாம் கிடந்ததுமன், அதுகொடுதுய்ப்பது ஆண்மைத்தன்மை யன்றெனத் தனது தாளாற்றலாற் படைத்த பொருள்கொண்டு வழங்கி வாழ்தற்குப் பிரியும் என்பது; அல்லதூஉம், தேவர்காரியமும் பிதிரர்காரியமும் தனது தாளாற்றலாற் படைத்த பொருளாற் செய்தனவல்லது பயன் படாது; என்னை, தாயப்பொருளாற் செய்தது தேவரும் பிதிரரும் இன்புறார்; ஆதலான், அவர்களையும் இன்புறுத்தற்குப் பிரியும் என்பது.

இனிப், பரத்தை என்பது, [3]பொதுப் பெண்டிர்மாட்டுப் பிரிவு; இவள்கண் அன்பிலனாய்க் கண்டார்கண் தாழ்ந்து

1. அருளரசனாகலின்.
2. ஆய மறுதலையை வென்று நீக்குதற்குப் பிரியும்.
3. புறப்பெண்டிர்.

நிறையிலனுய்ப் பிரிந்தான் அல்லன்; என்னை, தலைமகளின் நீங்கி ஆடல்காண்பல் பாடல்கேட்பல் எனப் பிரியும்; பிரிய, அவற்றின்கட் சென்ற உணர்ச்சி தலைமகள்மாட்டு நின்ற உணர்வினை மறைக்கும்; என்னை, இரண்டுணர்வு உடனில்லாமையின்; அவ்வகை மறைப்ப இவர்கண்ணதே உள்ளமாம் என்பது; என்னை, தாம் இயல்பாகவேயும் பிறரான் நயக்கப் படும் வனப்புடையார், ஆடற்றகையானும் பாடற்குரலானும் நயப்பித்துக்கொள்வம் என்று எடுத்துக்கொண்டால், ஆடவர்கள் அவர்கண் நயப்புச் சொல்லவேண்டுமோ என்பது. அவற்றது பொருள் அறியாது கடாயினுய், இஃது அவற்றுப் பொருளென்று கொள்க என்பது.

இனிப் பிரிவுகளை வேறு வேறு உரிமை கூறுமிடத்து அவற்றுக்குச் செய்யுள் காட்டுதும். (உ)

சூத்திரம் - ௩௬

அவற்றுள்,
ஓதலும் காவலும் உயர்ந்தோர்க் குரிய.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், மேற் சொல்லப்பட்ட பிரிவினை நிறுத்தமுறையானே முன்பு இரண்டும் இன்னார்க்கு உரிய என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: அவற்றுள் என்பது—மேற் சொல்லப் பட்ட அறுவகைப் பிரிவினுள்ளும் என்றவாறு; ஓதலும் காவலும் என்பது—ஓதற்குப் பிரியும் பிரிவும் நாடுகாத்தற்குப் பிரியும் பிரிவும் என்றவாறு; உயர்ந்தோர்க்கு உரிய என்பது—உயர்ந்தோர் என்பார் பார்ப்பாரும் அரசரும், அவ்விருவர்க்கும் உரிய என்றவாறு.

ஓதற்குப் பிரியும் பார்ப்பான், நாடுகாத்தற்குப் பிரியும் அரசன் என நிரனிறையாகக் கொள்க. அது பொருந்தாது; என்னை, ஓதலும் காவலும் அந்தணர் அரசர் என்று இருவர்க்கும் உரியவெனினும் நிரனிறையாவது என்றார்க்கு, அவ்வாறு சொல்லிற்றிலராயினும் பொருள்வகையான் நோக்க ஒக்கும் என்பது. என்னை, உயர்ந்தோர்க்கு உரிய எனவே, உயர்ந் தோராவார் பார்ப்பாரும் அரசருமே யாகலான் என்பது. என்றார்க்கு, உயர்ந்தோர்க்கு உரிய என்றதனுற் பார்ப்பார்க்கே உரிய என்று கொள்ளாமோ எனின், கொள்ளப்படாது; காவல் பார்ப்பார் தொழிலன்று, ஆகலின், இருவர்க்கும் உரிய என்பது

பெறுதும்; அல்லதூஉம், உரையிற்கோடல் என்பது தந்திர உத்தியாகலானும் இருவர்க்கும் உரிய என்பது பெறுதும்.

ஓதற்குப் பிரிதலுறுந் தலைமகன் தோழியால் தலைமகட்குப் பிரிவுணர்த்துவிக்கும்; அதற்குச் செய்யுள் :

ஓதற்பிரிவுணர்த்தல்

'மைதான் இலாததம் கல்வி மிகுத்து வருவதெண்ணிப்
பொய்தான் இலாதசொல் லார்செல்வர் போலும்புல் லாதமரே
செய்தார் படச்செந் நிலத்தைக் கணைமழை திண்சிலையால்
பெய்தான் விசாரிதன் [1]தென்னனன் னாட்டுறை பெண்அணங்கே.'

காவற்குப் பிரியலுறுந் தலைமகன் தோழியால் தலைமகட்குப் பிரிவுணர்த்துவிக்கும்; அதற்குச் செய்யுள் :

காவற்பிரிவுணர்த்தல்

'தேக்கிய தெண்திரை முந்நீர் இருநிலம் தீதகலக்
காக்கிய செல்வது காதலித் தாரன்பர் காய்ந்தெதிரே
ஆக்கிய வேந்தர் அமர்நா டடையத்தன் அஞ்சுடர்வாள்
நோக்கிய கோன்அந்தண் கூடல் அனைய நுடங்கிடையே.' (உ௪0)

என்பது. (௩)

சூத்திரம் - ௩௭

வேந்துவினை இயற்கை பார்ப்பார்க்கும் உரித்தே.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், பார்ப்பார்க்குப் பிரிவென்று ஓதப்பட்டது கல்வி மிகுத்தற்குப் பிரியும் பிரிவன்றே, அதுவல்லாமலும் பிறிதும் ஒரு பிரிவு உண்டென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : வேந்து என்பது அரசு; வினை என்பது செய்கை; இயற்கை என்பது தன்மை; பார்ப்பார்க்கும் உரித்தே என்பது பார்ப்பார்க்குங் கிழமையுடைத்து என்றவாறு.

என்பதனாற் போந்த பொருள், வேந்தர் செய்வித்தற்கு உரிய சந்து பார்ப்பார்க்கும் உரித்து என்றவாறு. வேந்தர்க்குச் சந்து செய்வித்தல் உரித்து என்று மேற்சொல்லிப் போந்தாராயினன்றே, 'வேந்துவினை இயற்கை பார்ப்பார்க்கும் உரித்தே' என்பது எனின், அது மேற்சொல்லினன். என்னை, காவல்,

(பாடம்.) 1. தென்புன னாடன்ன பெண்கொடியே.

பகைதணிவினை என இரண்டினையும் ஒருங்குவைத்து அவ்விரண்டினையும் அரசர்க்குரிய என்றமையின் அப்பொருட்டு என்பது. என்னை அரசர்க்கு உரித்தாமாறு எனின், இருவரரசர் வேறுபட்டு மாறுகொண்டிருந்தவிடத்து அவர்களைச் சந்துசெய்வித்தற்குப் பிரியாதுவிடின், அவர்களைச் சார்ந்து வாழ்வாரும் அவர்கள் நாடும் பெரிதும் துன்பம் எய்துமன்றே; அதனை நீக்கும் பெருமையுடையான் அதனை நீக்காது உடன்பட்டிருப்பது பாவமும் பழியுமாகலான், அரசர்க்கு உரித்து; அவ்வகை அவர்க்கு உரித்தாகிய சந்து பார்ப்பார்க்கும் உரித்து; என்னை, அவரும் பெருமையுடையர் ஆகலான். அதற்குச் செய்யுள் :

'தாக்கிய போர்வய வேந்த ரிருவர்க்குஞ் சந்திடைநின்
றூக்கிய செல்வது காதலித் தார்நமர் ஆரமருள்
வீக்கிய வார்கழல் வேந்தர்தம் மானம்வெண் மாத்துடனே
நீக்கிய கோன்நெடு நீர்வையை நாடன்ன நேரிழையே.' (உசக)

என்பது. (௭)

சூத்திரம் - ௩௮

அரசர் அல்லா ஏனை யோர்க்கும்
புரைவ தென்ப ஓரிடத் தான.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், சந்து செய்வித்தற்குப் பிரியும் பிரிவு அரசர்க்கன்றியும் வாணிகர்க்கும் வேளாளர்க்கும் உரித்து என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : அரசர் அல்லா ஏனையோர்க்கும் என்பது — அரசரல்லாத ஏனையோராவார் ஒழிந்த வாணிகரும் வேளாளரும் என்ற இருவர்க்கும் என்றவாறு; புரைவது என்ப ஓரிடத்தான என்பது — பொருந்தும் என்ப அவர் இல்வழி என்றவாறு.

அரசரில்லாதவழி வாணிகரும் வேளாளரும், வேறுபட்டு மாறுகொண்ட இருவரையும் சந்து செய்வித்தற்குப் பிரியப் பெறுவார் என்பது. பொருளானும் ஆள்வினையானும் அரசரோடொப்பர், வாணிகரும் வேளாளரும் என்னும் வேற்றுமையல்லது என்பது. அஃதேயெனின், மேற்சூத்திரம் வேண்டா, 'அரசரல்லா ஏனையோர்க்கும்' எனவே, பார்ப்பாரும் அடங்குவர் ஆகலான் என்பது; என்றார்க்கு, அதுவன்று; அரசரல்லா ஏனையோர் என்பது அரசரிற் பின்சொல்லப்படும் வாணிகரையும்

வேளாளரையும் தழுவுதற்குச் சொன்னார் என்பது. அல்லாக்கால், 'வேந்துவினை இயற்கை பார்ப்பார்க்கும் உரித்து' என்னார்மன் என்பது. இவ்விருவர்க்கும் செய்யுள் மேற்காட்டிற்றே கொள்க. (ரு)

சூத்திரம் - ௩௧

வேந்தர்க் குற்றுழி பொருட்பிணிப் பிரிவென்று
ஆங்க இரண்டும் இழிந்தோர்க் குரிய.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், வாணிகர்க்கும் வேளாளர்க்கும் உரியதோர் பிரிவு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: வேந்தர்க்கு உற்றுழி என்பது — அரசர்க்கு உற்றுழி என்றவாறு; பொருட்பிணிப் பிரிவு என்பது — பொருள்வேட்கையிற் பிரியும் பிரிவு என்றவாறு; என்று என்பது, எண்ணுதற்குரியதோர் வாய்பாடு; ஆங்க என்பது, அசைச்சொல்; இரண்டு என்பது, தொகை; உம்மை, முற்றும்மை; இழிந்தோர்க்கு உரிய என்பது — வாணிகர்க்கும் வேளாளர்க்கும் கிழமையுடைய என்றவாறு.

இழிபுபடச் சொல்லினால், இழிந்தார் என்பது பொருவிறப்பினோடு மாறுகொள்ளும் எனின், கொள்ளாது; இந் நூல் உலகினோடு ஒத்தும் ஒவ்வாதும் நடக்கின்றதாகலான் உலகியல் நோக்கிச் சாதிவகையான் இழிந்தார் எனப்பட்டது. ஒழிந்தனவற்றாற் பொருவிறப்பு இருவர்க்கும் ஒக்கும் என்பது.

அவற்றுள், வேந்தற்குற்றுழிப் பிரியுந் தலைமகன் தோழியால் தலைமகட்குப் பிரிவுணர்த்துவித்துப் பிரியும்; அதற்குச் செய்யுள்:

வேந்தற்கு உற்றுழிப் பிரிவுணர்த்தல்

'வாரார் முரசின் விரைசேர் மலர்முடி மன்னவற்காய்ச்
சேரார் முனைமிசைச் சேறலுற் றார்நமர் செங்கிலத்தை
ஓரா தெதிர்ந்தார் உடன்மீ துலாவி உருள்சிவந்த
தேரான் திருவளர் தென்புனல் நாடன்ன சேயிழையே.' (உ௪உ)

'மன்னவில் தோள்மன்னன் தெம்முனை மேற்கல வாரைவெல்வான்
வின்னவில் தோளன்பர் செல்வர் விசய சரிதனென்னும்
தென்னவன் சேரார் படநறை யாற்றுச் செருஅடர்த்த
மன்னவன் கூடல்வாய் தீந்தமிழ் அன்ன மடமொழியே.' (உ௪௩)

தலைமகன் வேந்தர்க்குற்றுழிப் பிரிந்தவிடத்துத் தலைமகள் வேறுபட்டு ஆற்றாளாயினாள் எனக் கவன்ற தோழிக்கு ஆற்றுவல் என்பதுபடத் தலைமகள் சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

கார்மிசை வைத்தல்

'படலைப் பனிமலர்த் தாரவர் வைகிய பாசறைமேல்
தொடலைக் கமழ்நறுங் கண்ணியி னாய்சென்று தோன்றுங்கொல்லோ
அடலைப் புரிந்தசெவ் வேலரி கேசரி தென்குமரிக்
கடலைப் பருகி இருவிசும் பேறிய கார்முகிலே,' (உ௪௪)

என்பது ;

அதுகேட்ட தோழி, 'இவள் பிரிவாற்றாமையான் அன்று வேறுபட்டது; அவர் குறித்துப் பிரிந்த கார் வரப், பிரிந்த பாசறைக்கண் தோன்றியக்கால், தாம் எடுத்துக்கொண்ட வினை முடியாது மீள்வர்கொல்லோ எனப்போதும் இவள் ஆற்றாளாயது ; யான் பிழைக்க உணர்ந்தேன்' என ஆற்றுவாளாவது.

'வாமான் நெடுந்தேர் வயமன்னர் வர்ள்முனை யார்க்கும்வண்டார்
தேமா நறுங்கண்ணி யாய்சென்று தோன்றுங்கொல் சேரலர்தம்
கோமான் கடற்படை கோட்டாற் றழியக் கணைஉதைத்த
ஏமாண் சிலையவன் கன்னிநல் நீர்கொண்ட ஈர்ம்முகிலே.' (உ௪௫)

வேந்தர்க்குற்றுழிப் பிரிந்த தலைமகன் தான் குறித்த பருவவரவின்கண் வினைமுற்றி மீளலுறுவான் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

நிலைமை நினைந்து கூறல்

'இன்பார்ப் பொடுங்க வலஞ்சிறை கோலி இடஞ்சிறையால்
அன்பாற் பெடைபுல்லி அன்னம் நடுங்கும் அரும்பனிநாள்
என்பாற் படரொடென் னுங்கொல் இருஞ்சிறை எற்ற மன்னர்
தென்பாற் செலச்செற்ற கோன்வையை நாடன்ன சேயிழையே.' ()

'அன்புடை மாதர்கண் டாற்றுங்கொல் ஆற்றுக் குடியடங்கா
மன்புடை வாடவென் றான்தமிழ் நாட்டு வலஞ்சிறைக்கீழ்
இன்புடை ஏரிளம் பார்ப்புத் துயிற்றி இடஞ்சிறைக்கீழ்
மென்பெடை புல்லிக் குருகு நரல்கின்ற வீழ்பனியே.' (உ௪௭)

இதுகேட்ட தேர்ப்பாகன் விரைந்து போதற்கு ஒருப்படுவானும்.

இன்னும், வேந்தர்க்குற்றுழிப் பிரிந்து வினைமுற்றிய தலைமகன் இவ்வாறுஞ் சொல்லும்; அதற்குச் செய்யுள் :

வினைமுற்றி நினைதல்

'கடியார் இரும்பொழில் கண்ணன்று வாட்டியின் றுங்கலவார்
படியார் படரொடு மாமதில் மேல்வந்து பாரித்ததால்
வடியார் அயில்நெடு மாறன்எங் கோன்கொல்லி வண்டிவர்பூங்
கொடியார் இடையிள மான்பிணை நோக்கி குழைமுகமே.' (உசஅ)

'கயவாய் மலர்போற் கருங்கண் பிறழுவெண் தோடிலங்க
நயவார் முனைமிசைத் தோன்றின்று நட்டாற் றெதிர்ந்ததன்னை
வியவார் படையிட்டெண் காதஞ் செலச்சென்று மீன்திளைக்கும்
வயவாள் செறித்தஎங் கோன்வஞ்சி அன்னாள் மதிமுகமே.' (உசகூ)

[1] 'தங்கிய ஒள்ளொளி யோலைய தாய்த்தட மாமதில்மேல்
[2] பொங்கிய வேந்தர் எரிமூழ்கத் தோன்றின்று போதுகள்மேல்
பைங்கயல் பாய்புனல் பாழிப்பற் றாரைப் பணித்ததென்னன்
செங்கய லோடு சிலையும் கிடந்த திருமுகமே.' (உ௫0)

இதுகேட்ட தேர்ப்பாகன் விரைந்து கடாவுவானாவது பயன்.

இங்ஙனம் வினைமுற்றிய பின்னையன்றி முற்றாவிடத்துஞ் சொல்லுமோ எனின், சொல்லான்;

என்னை,

'கிழவி நிலையே வினையிடத் துரையார்
வென்றிக் காலத்து விளங்கித் தோன்றும்.' (கற்பியல்-சரு)

என்பதாகலான், வினைமுற்றிய பின்னையே சொல்லும் என்பது.

வேந்தர்க்குற்றுழிச் சென்று வினைமுற்றி மீள்வான் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

பாகற்குரைத்தல்

'வென்றே களித்தசெவ் வேல்நெடு மாறன்விண் டார்முனைமேல்
சென்றே வினைமுற்றி மீண்டனம் காரும் சிறிதிருண்ட
தின்றே புகும்வண்ணம் ஊர்கதிண் தேரிள வஞ்சியென்ன
நின்றே வணங்கு நுடங்கிடை ஏழை நெடுநகர்க்கே.' (உ௫க)

'உலகுடன் நிழற்றிய தொலையா வெண்குடைக்
கடல்போல் தானைக் கலிமா வழுதி
வென்றமர் உழந்த வியன்பெரும் பாசறைச்
சென்றுவினை முடித்தனம் ஆயின் இன்றே

1. தங்கயல் ஒள். 2. பொங்கயல்.

கார்பெயற் கெதிரிய காண்டகு புறவில்
கணங்கொள் வண்டின் அஞ்சிறைத் தொழுதி
மணங்கொள் முல்லை மாலை ஆர்ப்ப
உதுக்காண் வந்தன்று பொழுதே வல்விரைந்து
செல்க பாகநின் வல்வினை நெடுந்தேர்
வெண்ணெல் அரிநர் மடிவாய்த் தண்ணுமை
பன்மலர்ப் பொய்கைப் படுபுள் ஓப்பும்
காய்நெல் படப்பை வாணர் சிறுகுடித்
தண்டலை கமழும் கூந்தல்
ஒண்டொடி மடந்தை தோள்இணை பெறவே.' (அகம்-உ0௪)

இன்னும் பிறவுஞ் சொல்லும்; அதற்குச் செய்யுள் :

'பட்டார் அகலல்குல் பாவையுங் காணுங்கொல் பாழிவெம்போர்
அட்டான் அரிகே சரியையும் ஆயிரம் யானைமுன்னாள்
இட்டான் மருகன்தென் னாட்டிருள் மேகங்கண் டீர்ம்புறவில்
கட்டார் கமழ்கண்ணி போல்மலர் கின்றன காப்பிடவே.' (உ௯உ)

'புரிந்தமெல் ஓதியை வாட்டுங்கொல் வல்லத்துப் போரெதிர்ந்தார்
இரிந்த வகைகண்ட வாள்மன்னன் தென்னாட் டிருஞ்சுருள்போய்
விரிந்த புதவங்கள் மேய்ந்துதம் மென்பிணை கையகலா
திரிந்ததிண் கோட்ட கலைமா உகளுஞ் செழும்புறவே.' (உ௯௩)

'செறிகழல் வானவன் செம்பியன் மாறன்தென் னாடனைய
வெறிகமழ் கோதைகண் வேட்கை மிகுத்தன்று வெள்ளஞ்சென்ற
நெறிகெழு வெண்மணல் மேல்நெய்யிற் பால்விதிர்த் தன்னஅந்நுண்
பொறிகெழு வாரணம் பேடையை மேய்விக்கும் பூம்புறவே.' (உ௯௪)

'ஆழித் திருமால் அதிசயற் காற்றுக் குடியுடைந்தார்
சூழிக் களிற்றின் துனைகதிண் தேர்துயர் தோன்றின்றுகாண்
கோழிக் குடுமியஞ் சேவல்தன் பேடையைக் கால்குடையாப்
பூழித் தலையிரை ஆர்வித்துத் தானிற்கும் பூம்புறவே.' (உ௯௫)

'கைம்மாப் புறவின் சுவடு தொடர்ந்து கனல்விழிக்கும்
மொய்ம்மா மதக்களி வேழங்கள் பின்வர முன்னுகதேர்
நெய்ம்மாண் அயில்நெடு மாறன் நிறைபுனல் கூடலன்ன
மைம்மாண் குழலாள் பரமன்று வானிடை வார்புயலே.' (உ௯௬)

'மூன்றூ றுறத்தா வடிமுள் உறீஇமுடு காதுதிண்தேர்
என்றால் இழைத்தவற் றேடிற்றை நாளும் இழைக்குங்கொலாம்
ஒன்றா வுயவர்தென் பாழிப் படவொளி வேல்வலத்தால்
வென்றான் விசாரிதன் தென்புனல் நாடன்ன மெல்லியலே.' (உ௯௭)

இவை யெல்லாஞ் சொல்லக்கேட்ட தேர்ப்பாகன் கடிது கடாவுவானாவது பயன்.

'கடிக்கண்ணி வேந்தரை யாற்றுக் குடிக்கன்னி வாகைகொண்டே
முடிக்கண்ணி யாவைத்த மும்மதில் வேந்தன் முசிறியன்ன
வடிக்கண்ணி வாட வளமணி மாளிகைச் சூளிகைமேல் [களே.'
கொடிக்கண்ணி தாம்வண்ணம் நண்ணிவந் தார்த்தன கொண்டல்

இதுவும் மேலவற்றோடு ஒக்கும்.

இனி, முகில் நோக்கிச் சொல்லுவானைத் தேர்ப்பாகன் கேட்பச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

முகிலொடு கூறல்

'பண்தேர் சிறைவண் டறைபொழிற் பாழிப்பற் றவரசர்
புண்தோர் குருதி படியச்செற் றான்புனல் நாடனையாள்
கண்டே ரழிந்து கலங்கும் அவள்தன் கடிநகர்க்கென்
திண்தேர் செலவன்றி முன்செல்லல் வாழிசெழுமுகிலே.' (உயக)

இது கேட்ட தேர்ப்பாகன் விரைந்து தேர் கடாவுவானாவது பயன்.

வேந்தர்க்குற்றுழிப் பிரிந்து வினைமுற்றிப் புகுந்த தலைமகனது வரவுணர்ந்து தோழி தலைமகட்குச் சொல்லுமதற்குச் செய்யுள்:

வரவெடுத்துரைத்தல்

'கொற்றங் கயில்மன்னன் கோனெடு மாறன்தென் கூடலன்ன
முற்றா இளமுலை மாதே பொலிகநம் முன்கடைவாய்ச்
செற்றார் பணிதிறை கொண்டநம் அன்பர் செழுமணித்தேர்ப்
பொற்றார்ப் புரவிகள் ஆலித்து வந்து புகுந்தனவே.' (உசுO)

'ஆரும் அணியிளம் போந்தையும் வேம்பும் அலர்ந்துதண்தேன்
வாரும் கமழ்கண்ணி வானவன் மாறன்தன் மாந்தை அன்னாய்
காரும் கலந்து முழங்கிமின் வீசின்று காதலர்தம்
தேரும் சிலம்பிப் புகுந்தது நங்கள் செழுநகர்க்கே.' (உசுக)

இனித், தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி, வினைமுற்றி மீள்வார் சொல்லிய பருவம் தூதாகி வந்தது என்னும்; அதற்குச் செய்யுள்:

பருவத்தூது பாங்கிபகர்தல்

'முன்தான் முகிழ்முலை ஆர முயங்கி முறுவல்உண்டு
சென்றார் வரவிற்குத் தூதாய் எழுந்தது தென்புலிப்பை
[1]வென்றான் விசாரிதன் வேல்நெடு மாறன் வியன்முடிமேல்
நின்றான் மணிகண்டம்போல்இருள் கூர்கின்ற நீள்முகிலே.' (உசுஉ)

(பாடம்) 1. வென்றானழிய நறையாற் றகத்துவென் றான்முடிமேல்.

இனித், தலைமகன், வினைமுற்றிப் புகுந்து, தலைமகளோடு இனிதிருந்து, தோழிக்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

தலைமகன் தோழிக்குக் கூறல்

'மடையார் குவளை நெடுங்கண் பனிமல்க வந்துவஞ்சி
இடையாள் உடனாய் இனிது கழிந்தன் றிலங்குமுத்தக்
குடையான் குலமன்னன் கோனெடு மாறன் குளந்தைவென்ற
படையான் பகைமுனை மேற்சென்று நீடிய பாசறையே.' (உ௬௩)

இனிப், பொருட்குப் பிரியலுற்ற தலைமகன் தோழியால் தலைமகட்குப் பிரிவு உணர்த்துவித்தற்குச் செய்யுள் :

பொருட்பிரிவுணர்த்தல்

'இல்லார் இருமையும் நன்மையெய் தாரென் றிருநிதிக்குக்
கல்லார் சுரஞ்செல்வ தேநினைந் தார்நமர் காய்ந்தெரிந்த
புல்லார் அவியநெல் வேலிப் பொருகளை மாரிபெய்த
வில்லான் விசாரிதன் தென்புனல் நாடன்ன மெல்லியலே.' (உ௬௪)

அது கேட்டு ஆற்றுத்தன்மையளாய தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

தலைமகள் ஆற்றுதுரைத்தல்

'ஊனங் கடந்த உயர்குடை வேந்தன் உசிதன்ஒன்னார்
மானங் கடந்துவல் லத்தமர் வாட்டிய கோன்படிமேல்
ஈனங் கடந்தசெங் கோன்மன்னன் தெம்முனை போலெரிமேய்
கானங் கடந்துசென் றேபொருள் செய்வது காதலரே.' (உ௬௫)

தோழி தலைமகள் நிலைமை தலைமகற்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

தலைவிநிலைமை தோழிசாற்றல்

'விரைதங்கு நீள்முடி வேந்தன் விசாரிதன் வெம்முனைபோல்
வரைதங்கு கானமர் செல்லுப என்றலும் வாள்நுதலாள்
நிரைதங்கு சங்கம் கழலக்கண் நித்திலஞ் சிந்தநில்லா
அரைதங்கு மேகலை மெல்லடி மேல்வீழ்ந் தாற்றினவே.' (உ௬௬)

'மன்னேந் தியபுகழ் வாள்நெடு மாறன்தன் மாந்தைஅன்ன
மின்னேந் தியஇடை யாய்நமர் செல்வர்வெங் கானமென்னப்
பொன்னேந் திளமுலை பூந்தடங் கண்முத்தம் தந்தனபோய்
என்னேந் தியபுக ழீரினிச் செய்யும் இருபொருளே.' (உ௬௭)

இதுவும் மேலதனோடு ஒக்கும்.

இனித், தோழி தலைமகனை, 'நீர் பிரிந்தவிடத்து இவ்வகை நெடியவாகிய கங்குல்களைத் தமியளாய் எவ்வகை நீந்தி ஆற்றும்?' என்னும்; அதற்குச் செய்யுள் :

கங்குல்மிசை வைத்தல்

'வருநெடுங் கங்குலெவ் வாறிவள் நீந்துதும்வல் லத்துவென்ற
செருநெடுந் தானையெங் கோன்தெவ்வர் போலச்சென் றத்தமென்
ஒருநெடுங் குன்றம் மறைந்துல கெல்லாம் உலாய்க்குணபால் [னும்
திருநெடுங் குன்றம் கடந்தால் வருவது செஞ்சுடரே.' (உசுஅ)

'படந்தாழ் பணைமுக யானைப் பராங்குசன் பாழிவென்ற
விடந்தாழ் சிலைமன்னன் வெல்களம் போல விரிந்தஅந்தி
நடந்தால் இடையிருள் போய்க்கடை யாமகல் லூழிமெல்லக்
கடந்தால் அதற்பின்னை அன்றே வருவது காய்கதிரே.' (உசுக)

இதுவும் அது.

தோழி தலைமகற்குப் பிரிவு நேர்ந்து, 'நன்று செய்தாய், அவர் செல்லுங் கானம் இவ்வகைப்பட்டது' என்னும்; அதற்குச் செய்யுள் :

கானத்தியல்பு தோழியுரைத்தல்

'தேனக்க தாரவர் காண்பர்செல் லாரவர் செல்லஒட்டி
கானக் குழல்மங்கை நன்றுசெய் தாய்வென்று வாய்கனிந்த
மானக் கதிர்வேல் வரோதயன் கொல்லி வரையணைந்த
கானத் திடைப்பிடி கையக லாத கருங்களிறே.' (உஎ0)

இனித், தோழி தலைமகட்குப், 'பொருள்முடித்து வந்தான் எம்பெருமான்' என்னும்; அதற்குச் செய்யுள் :

தலைமகன் வரவு தோழி கூறல்

'இருள்மன்னு மேகமும் கார்செய் தெழுந்தன எல்வளையாய்
மருள்மன்னு வண்டறை தாரவர் தாழுமிம் மாநிலத்தார்க்கு
அருள்மன்னு செங்கோல் அரிகே சரிஅந்தண் கூடலன்ன
பொருள்மன்னும் எய்திப் புகுந்தனர் வந்துநம் பொன்னகர்க்கே.'

மற்றும், இவ்விடத்துப் பிரிவிடை மெலிந்து ஆற்றாளாகிய தலைமகளைப் பருவம் வந்ததென்று வற்புறுப்ப, வன்பொறை யெதிரழிந்து சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

வன்பொறை எதிரழிந்து கூறல்

'தகரக் குழலாய் தகவில ளேசங்க மங்கைவென்ற
சிகரக் களிற்றுச்செங் கோனெடு மாறன்தென் கூடலின்வாய்
மகரக் கொடியவன் தன்னிள வேனில் மலர்விலைக்குப்
பகரக் கொணர்ந்தில்லந் தோறும் திரியுமிப் பல்வளையே.' (உஎஉ)

'அழுந்துபடு விழுப்புண் வழும்புவாய் புலரா
எவ்வ நெஞ்சத் தெஃகெறிந் தாங்குப்
பிரிவில புலம்பி நுவலுங் குயிலினும்
தேறுநீர் கெழீஇய யாறுநனி கொடிதே
அதனினுங் கொடியள் தானே மதனின்
துய்த்தலை இதழ பைங்குருக் கத்தியொடு
பித்திகை விரவுமலர் கொள்ளீ ரோவென
வண்டுசூழ் வட்டியள் திரிதரூஉம்
தண்டலை உழவர் தனிமட மகளே.' (நற்றிணை-௯எ)

இவ்விடத்துச் செய்யுட்கள் பலவும் வந்தவழிக் கண்டு கொள்க. (௬)

சூத்திரம் - ௪௦

காதற் பரத்தை எல்லார்க்கும் உரித்தே.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், மேல் எல்லாப் பிரிவுகளையும் சிறப்பு வகையான் உணர்த்தினார்; இனிப், பரத்தையிற் பிரிவு [1] எல்லார்க்கும் உரித்து என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: காதற் பரத்தை எல்லார்க்கும் உரித்தே என்பது—பரத்தையிற்பிரிவு எல்லாவருணத்தார்க்கும் உரித்து என்றவாறு.

தம்மைக்கண்டு காதலித்தார் என்பது அறிவன்றே, பேறிவினராகலான்; அன்னார் தாம் பின்னைத் தலையளியாது விடுவது அருளன்று; அதனால், எல்லார்க்கும் உரித்து எனக் கொள்க. இவ்வுரை பொருந்தாது; என்னை காரணம் எனின், மிக்காரைக் கண்டால் இழிந்தாரும் உயர்ந்தாரும் மற்றும் எல்லாரும் காதலிப்ப, அவர்மாட்டெல்லாம் பிரியவேண்டும். பிரியவே எல்லாக் குற்றமும் தங்கித் தலைமையொடு மாறுகொள்ளும்; அல்லதூஉம், அன்பினாற் பிரியார் அருளினாற் பிரிவர் என்ப தூஉஞ் சொல்லப்பட்டதாம். அதனாற் காதலித்தாள் மாட்டுப் பிரியும் பிரிவு அமையாது எனக்கொள்க.

(பாடம்) 1. நரல்வர்க்கும்.

இனி, ஒரு திறத்தார், காதலைச் செய்யும் பரத்தை காதற் பரத்தை என்ப; என்னை காரணம் எனின், வைகலும் பாலை துய்த்துச் செல்வான் ஒருமகன் இடையிடை புளியுங்காடியும் உண்டக்காலாம்பிற பாலினது விசேடம் அறிவானாவது. அஃதே போலத் தலைமகள் குணங்களைத் துய்த்துச் செல்லாநின்றான் இடையிடை சிறுகுணத்தராகிய பரத்தையர்மாட்டுப் பிரிந்து வரத் தலைமகள்மாட்டுக் காதல் பெருகும். அல்லாதுவிட்டக் கால் இவள் குணம் [1]பொருவரியது என்பது அறியலாகாது. என்னை, இன்னாதது ஒன்று உண்மையான் இனியதன் இன்பம் அறியப்படும் என்பது. இவ்வுரையும் பொருந்தாது. என்னோ காரணம் எனின், அவரொடு சார்த்திக்கொண்டன்றே இவள் குணங்களைப் பெரிய என்று அறிவது எனின், அவர்மாட்டுப் பிரியாது விட்டவிடத்து இவடன் குணங்களை மிக்கனகொல்லோ மிக்கிலகொல்லோ என ஐயப்பட்டு நின்று ஞகல்வேண்டும். அங்ஙனமாயின், தான் அவள் என்னும் வேற்றுமையில்லார் என்பதனோடு மாறுகொள்ளும். என்னை, தம் குணங்களை ஐயப் படுவார் இன்மையான் என்பது.

மற்று என்னோ உரை எனின், தலைமகனாற் காதலிக்கப்பட்ட பரத்தை எனக்கொள்க. அஃதேயெனின், இவன் கண்டாரை யெல்லாங் காமுறுவானாகானோ எனின், ஆகான்; ஆகாதவாறு சொல்லுதும்: தலைமகனால் தலைநின்று ஒழுகப்படுவன அறம் பொருள் காமம் என மூன்று; அம்மூன்றினையும், ஒருபகலை மூன்று கூறிட்டு, முதற்கட் பத்துநாழிகையும் அறத்தொடு பட்டுச் செல்லும்; இடையன பத்துநாழிகையும் அருத்தத் தொடுபட்டுச் செல்லும்; கடையன பத்துநாழிகையும் காமத் தொடுபட்டுச் செல்லும்; ஆதலான், தலைமகன் நாழிகை அளந்துகொண்டு கருமத்தொடுபடுவான், தலைமகளும் வேண் டவே தானும் வேண்டிப்போந்து அத்தாணி புகுந்து அறங் கேட்பதும் அறத்தொடுபட்டுச் செல்வதும் செய்யும்; நாழிகை அளந்துகொண்டு இடையன பத்துநாழிகையும் இறையும் முறையும் கேட்டு அருத்தத்தினொடுபட்டு வாழ்வானும். அவற்று நீக்கத்துக் கடையன பத்துநாழிகையுள் தலைமகளுழைப் போதரும்; போதர, அப்போதரவு பார்த்திருந்த பரத்தையர் குழலூதி யாழெழீஇத் தண்ணுமையியக்கி முழவியம்பித் தலைமகனை ஈங்குக் கூத்துண்டு என்பது அறிவிப்ப; என்னை,

'குழல்வழி யாழெழீஇத் தண்ணுமைப் பின்னர்
முழவியம்ப லாமந் திரிகை.'

(பா-ம்) 1. ஒருவழியது.

டிகைமாதிரம்

என்று கூத்தநூலுடையாருஞ் சொன்னாராகலின் என்பது. அவ்வகை அறிவிக்கப்பட்ட தலைமகன் நாம் இதனை ஒருகால் நோக்கிப் போதும் என்றும் சொல்லும்; சென்றக்கால், அவர் தங்கண் தாழ்விப்பர் என்பது. அஃதே யெனின், இப் பரத்தையரைத் தலைமகன் தலைமகளை எய்தியிருந்தே உடையனாதல், எய்தாததன்முன் உடையனாதல் இரண்டல்லது இல்லை. அவற்றுள் எய்தியிருந்தேயுடையனாயினானே யெனின், தலைமகள் குணமேயுமன்றிப் பிறவும் இன்பஞ்செய்வன உளவாகக் கருதினானும்; ஆகவே,

> 'கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த் துற்றறியு மைம்புலனும்
> ஒண்டொடி கண்ணே உள.'
>
> (குறள்-௧௧௦௧)

என்பதனொடு மாறுகொள்ளும் என்பது.—

இனித், தலைமகளை எய்தாதமுன் உடையனாயினானே யெனின், முன்னும் இவன் கற்ற காலமின்றிக் காமத்துக்கண்ணே கெழுமி வருகின்றானும்; ஆகவே, நெறியின் வளர்ந்தான் அல்லனும் என்பது.

மற்று என்னோ உரை எனின், தலைமகளை எய்தாதமுன்னே பரத்தையரை உடையன் என்பது. எனவே, மேற்சொல்லப்பட்ட குறை எய்தாதோ எனின், எய்தாது. குரவர்கள் இவனறியாமையே இவனுரிமை இது எனவும், இவன் யானையும் குதிரையும் இவ்வெனவும், மற்றுமெல்லாம் இவற்கென்று வகுத்துவைத்துத் தாம் வழங்கித் துய்ப்ப என்பது. அவ்வகையே குரவர்களான் இவனுரிமை என்றே வளர்க்கப்பட்டாராகலான் தலைமகளை எய்துவதன்முன் உளர் என்பது. இவன் முன்னே தன் உரிமையாவது அறிந்தவாறு என்னை எனின், தலைமகன் தலைமகளை நீங்கித் தருமமும் அருத்தமும் உள்பட்டுத் தலைமகள்மாட்டுப் போதருமிடத்து, அவர் முன்சொன்னவாறே குழலும் யாழும் தண்ணுமையும் முழவும் இயம்புப; இயம்பினவிடத்து, 'இஃது என்னை?' என்னும்; என்றக்கால், 'அது நின் உரிமை அன்றோ' என்ப, என்றார்க்கு, 'அஃது என் உரிமை யாயினவாறு என்னை?' என்னும்; என்றவிடத்து, 'நின் குரவர்களான் நினக்கு உரிமையாக வகுக்கப்பட்டார்' என்ப. 'ஆயின் நாம் குரவரது பணி மாறுகொள்ளலாகாது' என்பதனாற் காண்டற்குச் செல்லும்; சென்றானை அவர் தங்கண் நயப்பிப்ப என்பது. இது பரத்தையிற்பிரிவு நிகழுமாறு.

அஃதே யெனின், மற்றைப் பிரிவெல்லாம் வேண்டுக, ஆள்வினைமிகுதி உடைமையான்; இப்பிரிவு எற்றிற்கோ எனின்,

பரத்தையிற் பிரிந்தான் தலைமகன் என்றால், ஊடலே புலவியே துனியே என்றிவை நிகழும். நிகழ்ந்தால், அவை நீக்கிக் கூடினவிடத்துப் பெரியதோர் இன்பமாம்; அவ்வின்பத் தன்மையை வெளிப்படுப்பன அவை எனக்கொள்க. இவன் மென் சுவைமேல் நடந்தானோர் ஆசிரியனுகலான் இப்பிரிவு வேண்டினன் என்பது.

அஃதே எனின், காதற்பரத்தை எல்லார்க்கும் உரியள் என்றாகாதே சூத்திரம் செய்தற்பாலது, 'உரித்து' என்று அஃறிணைவாய்பாட்டாற் சொல்லிற்று எற்றிற்கோ எனின், பிரிவதிகாரம் வாராநின்றமையான் பிரிவும் உரித்து என்று சொல்லப்பட்டது.

பரத்தையர்மாட்டுப் பிரியும் பிரிவின்கட் செய்யுள்:

தோழி வாயில்மறுத்தல்

'மைவார் இரும்பொழில் வல்லத்துத் தெவ்வர்க்கு வான்கொடுத்த
செய்வாய் அயினெடு மாறன்தென் னாடன்ன நேரிழையாய்
இவ்வாய் வருவர்நங் காதலர் என்னவுற் றேற்கெதிரே
செவ்வாய் துடிப்பக் கருங்கண் சிவந்தன சேயிழைக்கே.' (உஎரு)

பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகன் பெயர்ந்து தோழியை வாயில்வேண்டத் தோழி வாயில்மறுத்தாள் என்பது. என் சொல்லி வாயில்மறுத்தாளோ எனின், 'எம்பெருமானது நிலைமை இன்னதென்று சொல்லலுற்றேன், எனது குறிப்பறிந்து இந்நிலைமையள் ஆயினாள், இதற்குத் தக்கதறிந்து செய்ம்மின்' என்று வாயின்மறுத்தாள் என்பது.

இனிப், பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகற்கு வாயிலாப் புக்க பாணன் தலைமகளால் வாயில்மறுக்கப்பட்டு முன்னின்று நீங்கியதற்குச் செய்யுள்:

பாணன் புலந்துரைத்தல்

'சென்றே ஒழிக வயலணி ஊரனும் தின்னத்தந்த
கன்றே அமையுங்கல் வேண்டாபல் யாண்டு கறுத்தவரை
வென்றே விழிஞங்கொண் டான்வியன் ஞாலம் மிகவகலி
தன்றே அடியேன் அடிவலங் கொள்ள அருளுகவே.' (உஎச)

மீீறும் வாயில்பெறாது பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகன் மகனை வாயிலாகக்கொண்டு புக்கானைக் கண்டு பொறாமை நீங்க வேண்டித் தோழி சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

பொருமை நீங்கத் தோழி புகறல்

'இழுது நிணந்தின் றிருஞ்சிறைத் தெம்மன்ன ரின்குருதி
கழுது படியக்கண் டான்கன்னி யன்னமின் னேரிடையாய்
அழுது சுவற்சென்ற வக்கரை யாளொடும் வந்தமையால்
தொழுது வழிபடற் பாலை பிழைப்பெண்ணல் தோன்றலையே.' ()

'வாரார் சிறுபறை பூண்டு மணிக்கா சுடுத்துத்தந்தை
பேரான் சுவலின் இருப்பவர் தான்பிழைப் பெண்ணப்பெறாய்
நேரா வயவர் நெடுங்களத் தோடநெய் வேல்நினைந்த
பாரார் புகழ்மன்னன் தென்புனல் நாடன்ன பல்வளையே.' (உஎசு)

இது மேலதனோடு ஒக்கும் பொருட்டு.

மகன் வாயிலாகப் புக்கவிடத்துத் தலைமகள் சிவப்பாற்றினாள்; அது குறிப்பறிந்து தோழி தலைமகற்கு இந்நிலைமையளாயினாள் என்னும்; அதற்குச் செய்யுள் :

தலைவி ஆறியது தோழிகூறல்

'விடைமணிப் பூண்மன்னர் ஓட விழிஞத்து வென்றவன்தாட்
புடைமணி யானையி னன்கன்னி அன்னாள் பொருகயற்கண்
உடைமணி யாளொடு நீவர ஊடற் சிவப்பொழிந்து
மடைமணி நீலத் தணிநிறங் கொண்டு மலர்ந்தனவே. (உஎஎ)

பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகன் வாயில் பெற்றுப் புகுந்து தலைமகளைப் பொருமை நீக்கத் தலைமகள் பொருமை நீங்குவாள் சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

புனலாட்டிய ஈரம் புலர்த்தி வருகென்றல்

'பங்கயப் பூம்புனல் நாடன் பராங்குசன் பாழியொன்னார்
மங்கையர்க் கல்லல்கண் டான்மணி நீர்வையை வார்துறைவா
எங்கையைத் தீம்புனல் ஆட்டிய ஈரம் புலர்த்திவந்தும்
அங்கையிற் சீறடி தீண்டிச்செய் யீர்செய்யும் ஆரருளே.' (உஎஅ)

இஃது என்சொல்லியவாறோ எனின், 'நீர் நெருநல் நுங்காதலியைப் புனலாட்டிய ஈரம் புலர்த்திவந்து எமக்குச் செய்யும் ஆரருள் செய்யீர்' என்றாள் என்பது. (எ)

சூத்திரம் - ௩௧

பிரிவின் நீட்டம் நிலம்பெயர்ந் துறைவோர்க்கு
உரிய தன்றே யாண்டுவரை யறுத்தல்.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், தலைமகன் பிரிந்துறையும் இடத்துக் காலவரையறை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: பிரிவின் நீட்டம் என்பது—பிரிவினது நெடுங்காலச் செலவு என்றவாறு; நிலம் பெயர்ந்து உறைவோர்க்கு என்பது—இடத்தின் நீங்கி நாடிடையிட்டும் காடிடையிட்டும் உறைவோர்க்கு என்றவாறு; உரியது அன்றே யாண்டு வரையறுத்தல் என்பது—உரித்தன்று யாண்டு வரையறுத்துப் பிரிதல் என்றவாறு.

என்பதனாற் போந்த பொருள் யாதோ எனின், நாளும் திங்களும் இருதுவும் வரையறுத்துப் பிரிப என்பது: இன்ன நாளுள் வருதும், இன்ன திங்களுள் வருதும், இன்ன இருதுள் வருதும் என்று சொல்லிப் பிரியும் என்பது. பருவம்

நாட்குறித்துப் பிரியலுறுந் தலைமகன் பிரிவுணர்த்தப்பட்ட தோழி சென்று தலைமகட்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

நாட்குறித்தது தோழியுரைத்தல்

'கேளே பெருக்கும் அரும்பொருள் செய்தற்குக் கேடில்திங்கள்
நாளே குறித்துப் பிரியலுற் றார்நமர் தீவிழியால்
ஆளே கனலுங்கொல் யானைச்செங் கோலரி கேசரிதன்
வாளே புரையுந் தடங்கண்ணி என்னோ வலிக்கின்றதே.' (௨௪௧)

திங்கள்குறித்துத் தலைமகன் பிரிய வேறுபட்டாள் தலைமகள்; வேறுபட, ஆற்றாள் எனக் கவன்ற தோழிக்கு, ஆற்றுவல் என்பதுபடத் தலைமகள் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

'வார்ந்தார் கருமென் குழல்மங்கை மாநிதிக் கென்றகன்ற
ஈர்ந்தா ரவர்நின்று காண்பர்கொல் லோஇக லேகருதிச்
சேர்ந்தார்ப் புறங்கண்டு செந்நிலத் தன்றுதிண் தேர்மறித்துப்
பேர்ந்தான்[1] தனது குலமுத லாய பிறைக்கொழுந்தே.' (௨௪௦)

என்பது என் சொல்லினளோ எனின், 'யான் ஆற்றேனாயன்று வேறுபடுகின்றது, அவர் குறித்த திங்களது வரவு கண்டு தாம் எடுத்துக்கொண்ட பொருள் முடியாது பெயர்வர்கொல்லோ என ஆற்றேனாவது' என்றாள் என்பது.

(பாடம்) 1. விசாரிதன் றன்முதலாய.

இனிக், கார் என்னும் இருதுக் குறித்துப் பிரிந்தான் தலைமகன்; பிரியப், பருவவரவின்கண் வேறுபட்டாள் தலைமகள்; வேறுபட, ஆற்றாள் எனக் கவன்ற தோழிக்கு, ஆற்றுவல் என்பதுபடச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

'தொழித்தார் சிறைவண் டறைகுழ லாய்கங்கை சூழ்சடைமேல்
இழித்தான் மணிகண்டம் போல இருண்டன காரிகையே
விழித்தார் படவிழி ஞக்கடற் கோடித்தன் வெஞ்சுடர்வாள்
கழித்தான் குமரிநன் னீர்கொண் டெழுந்த கணமுகிலே.' (உஅக)

'உளங்கொண்டு வாடின்று நட்டாற் றெதிர்ந்தார் உதிரவெள்ளம்
குளங்கொண்டு தோற்பித்த கோனெடு மாறன்கை போலுங்கொண்
களங்கொண்டு கார்செய்த காலைக் களவின் கவைமுகத்த [டல்
இளங்கண் டகம்விட நாகத்தின் நாவொக்கும் ஈர்ம்புறவே.' (உஅஉ)
நேரசந்த (பா-ம்)

எனவே, என் சொல்லினாளோ எனின், 'யான் ஆற்றேனாயன்று வேறுபடுகின்றது; அவர் குறித்த பருவம் வந்தது கண்டு தாம் எடுத்துக்கொண்ட பொருள் முடியாது வருவர்கொல்லோ என ஆற்றேனாயினேன்' என்பது.

பனி யென்னும் இருதுக் குறித்துத் தலைமகன் பிரிய, அப்பருவ வரவின்கண் தலைமகள், ஆற்றாளாம் எனக் கவன்ற தோழிக்குச், சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

'சுழலும் வரிவண் டலம்பச் சொரிமதம் வாய்ப்புகநின்
றழலுங் களிற்றரி கேசரி தென்புனல் நாடனையாய்
கழலும் வரிவளை காக்கவந் தின்று கனலுஞ் செந்தீத்
தழலுங் குளிர்ந்து பொடிப்படப் போர்க்கின்ற தாழ்பனியே.' (உஅங)

'தனியார் தகைநலம் வாட்டுங்கொல் ஆற்றுக் குடிதனது
குனியார் சிலையொன்றி னல்வென்ற கோன்கொங்க நாட்டகொல்
கனியார் களவினன் முள்ளிற் கதிர்முத்தங் கோப்பனபோற் [லைக்
பனியார் சிதர்நுனி மேற்கொண்டு நிற்கும் பருவங்களே.' (உஅச)

இளவேனிற் பருவங்குறித்துத் தலைமகன் பிரிந்த விடத்து, அப்பருவ வரவின்கண் தலைமகள் ஆற்றாளாம் எனக் கவன்ற தோழி சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

தோழி கவன்றுரைத்தல்

'வானலங் கொண்டகை யான்மன்னன் மாறன்தன் மாந்தையன்னாள்
தானலந் தேயப் பனியோ கழிந்தது தண்குவளைத்
தேனலம் போது வளாய்வந்து தண்தென்றல் தீவிரியும்
வேனலங் காலமெவ் வாறு கழியுங்கொல் மெல்லியற்கே.' (உஅரு)

வேனிற் பருவங் குறித்துப் பிரிந்த தலைமகன் பிரிய வேறு பட்டாள் தலைமகள்; வேறுபட, ஆற்றாள் எனக் கவன்ற தோழிக்கு ஆற்றுவல் என்பதுபடத் தலைமகள் சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

தலைமகள் தோழிக்குரைத்தல்

'மெல்லிய லாய்நங்கண் மேல்வெய்ய வாய்விழி ஞுத்துவென்ற
மல்லியல் தோள்மன்னன் சென்னி நிலாவினன் வார்சடையோன்
வில்லியல் காமனைச் சுட்டசெந் தீச்சுடர் விண்டவன்மேற்
செல்லிய பாரித்த போன்றன பிண்டியின் தேமலரே.' (உஅசு)

எங்ஙனம் ஆற்றுவல் என்பதுபடச் சொல்லினளோ எனின், 'இவ்வேனில் வரவின்கண் நம்மேல் இவ்வகை வெய்ய வாகி விரியாநின்ற பிண்டியலர் அவர்க்கும் இவ்வகை வெம்மையைச் செய்யுமன்றே, செய்தவிடத்துத் தாம் எடுத்துக்கொண்ட பொருள் முடியாது மீள்வர்கொல்லோ என ஆற்றேனாகின்றேன்' என்றாள் என்பது.

இச்சூத்திரம் தவளைப் பாய்ச்சல்.

'வேந்தர்க் குற்றுழி.' (இறையனார் - ௩௧)

என்னுஞ் சூத்திரத்துடன் நோக்குடைத்து என்பது. (அ)

சூத்திரம் - ௩௨

பரத்தையிற் பிரிவே நிலத்திரி பின்றே.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், பரத்தையிற் பிரிவு நாடிடையிட்டு நீங்கி உறைதல் இல்லை என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

மேற் சூத்திரத்துள் எய்தியது விலக்கியவாறு.

இதன் பொருள்: பரத்தையிற் பிரிவே என்பது—பரத்தையர்மாட்டுப் பிரியும் பிரிவு என்றவாறு; நிலத்திரிபு இன்றே என்பது—இடத்திரிபு இன்று என்றவாறு.

என்பது இடத்தின் நீங்கி இயைப் பெறார் என்றவாறு.

பரத்தையிற் பிரியுங் காலத்து, நாடிடையிட்டும் காடிடையிட்டும் பிரியப்படாது என்றவாறு.

எனவே, ஒரூரது என்பதூஉம், ஓரிடத்தது என்பதூஉம் உணர்த்தப்பட்டதாம்.

இனி, ஒரு திறத்தார், தன்னிடத்ததே என்ப; அது சொல் லுதல் பொருந்தாது;

"மாண்டொழின் மாமணி கறங்கக் கடைகழிந்து." (அகம் - சுசு)

எனவும்,

'வருகதில் லம்மவெஞ் சேரி சேர.' (அகம் - உஎசு)

எனவும் இவை யெல்லாஞ் சான்றோர் செய்யுளுண்மையான்.

இனி, நிலத்து நீங்காது எனவே, ஒரூரது என்பது பெறப் பட்டது; பட்டமையான், தன்னிடத்ததாகவும் பெறும், தன் னிடத்து நீங்கிச் [2]சேயதாகவும் பெறும் என்பது.

இனி, ஓரிடத்தது [3]என்பதனால், தலைமகன் இடம் பெரி தாகலான், தலைமகளது இடமும் பரத்தையர் சேரியும் வேறாய் நீங்கி இருக்கும்; அது தன்னுள்ளே செய்குன்றமும் வாவியும் விளையாட்டிடமும் எல்லாம் உடைத்தாயிருக்கும் என்பது. (சு)

சூத்திரம் - சுரு.

பரத்தையிற் பிரிந்த கிழவோன் மனைவி
பூப்பின் புறப்பா டீரா று நாளும்
நீத்தகன் றுறைதல் அறத்தா றன்றே.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், தலைமகன் பரத்தையிற் பிரிந்தவிடத்துத் தலைமகட்குப் பூப்பு நிகழ்ந்த காலத்துத் தலை மகன் இவ்வாறு ஒழுகும் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : பரத்தையிற் பிரிந்த கிழவோன் என் பது—புறப்பெண்டிர்மாட்டுப் பிரிந்த தலைமகன் என்றவாறு; மனைவி பூப்பின் புறப்பாடு ஈராறு நாளும் என்பது—கிழத்தி பூப்புப் புறப்பட்ட நாண்முதற் பன்னிருநாளும் என்றவாறு; நீத்து அகன்று உறைதல் அறத்தாறு அன்றே என்பது— நீத்தும் அகன்றும் உறைதல் அறநெறியன்று என்றவாறு.

எனவே, நீயாதும் அகலாதும் உறைதல் அறநெறி என்ற வாறும்; என்பது, சொற்கேட்கும்வழியும் கூடியும் உறைக என்ற வாறு, இவ்வாறு உறைதல் செயற்பான்மையது என்றவாறு.

அஃதாமாறு : தலைமகன் பரத்தையிற்பிரிந்த காலத்துத் தலைமகட்குப் பூப்புத் தோன்றிற்று; தோன்றத், தலைமகன் உணரும். எங்ஙனம் உணருமோ எனின், வாயில்கள் உணர்த்த உணரும் என்பது. என்னை வாயில்கள் உணர்த்துமாறு

1. மான்றேர். 2. சேரியதாகவும். 3. என்பதனை.

எனின், தலைமகன் வாயில்களும் தலைமகள்மாட்டு உளவாம்; தலைமகள் வாயில்களும் தலைமகன்மாட்டு உளவாம்; ஆகலான், அவர்கள் உணர்த்த உணரும் என்பது; அல்லதூஉம், தலைமகள் தமரன்றே தலைமகற்கு நாளானும் படிமக்கலத்தொடு செல்வார். அற்றைநாளாற் செங்கோலத்தொடுஞ் செல்ல உணரும் என்பாரும் உளர்.

இனி, ஒரு திறத்தார், பூப்பு நிகழ்ந்த நாளாலே [1]சேடியைச் செங்கோலஞ்செய்து செப்புப்பாலிகையுட் செம்பூவும் நீரும் கொண்டு அவன் அடிமேற் பெய்து போக, உணரும் என்பாரும் உளர். இது மேலாயினரிடங்களிற் பூப்பு உணர்த்து மாறென்று இவ்வகை சொல்லுவர். நல்லது அறிந்து கொள்க.

இவ்வகை பூப்பு உணர்த்தப்பட்ட தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குரைத்தல்

'மஞ்சார் இரும்பொழில் வல்லத்து வாள்மன்னர் போரழித்த
அஞ்சா அடுகளி யானையி னனகன் ஞாலமன்ன
பஞ்சார் அகலல்கு லாள்தன்மை சொல்லும் பணைமுலைமேற்
செஞ்சாந் தணிந்தவந் தாள்செய்ய கோலத்துச் சேயிழையே.' ()

இவ்வகையாற் பூப்பு உணர்ந்து வாயில்களோடுஞ் சென்று தலைமகளிடத்தானுய் மூந்நாளுஞ் சொற்கேட்கும்வழி உறைவானுவது. உறைந்தபின்னை ஒன்பதுநாளும் கூடி உறைவானுவது.

முந்நாளுஞ் சொற்கேட்கும்வழி உறைதற்குக் காரணம் என்னையெனின், தலைமகன் பரத்தையர்மாட்டானுக முன்னின்ற பொறாமை [2]உண்டன்றே, அது முந்நாளுஞ் சொற்கேட்கும்வழி உறையவே நீங்கும். நீங்கிய பின்னைக் கூட்டமாகவே கரு நின்றது மாட்சிப்படும். அது நோக்கி உணர்த்தப்பட்டது. அதனுன் அறமெனப்பட்டது.

அல்லாதுவிடின், தலைமகள்மாட்டு ஓர் பொறாமை தோன்றும், பரத்தையர்மாட்டுநின்றும் வந்தான் என; அப்பொறாமை ஒரு வெகுளியைத் தோற்றுவிக்கும்; தோற்றிய வெகுளி பெரியதோர் வெப்பத்தைச் செய்விக்கும்; வெப்பத்தினுற் கரு மாட்சிப்படாதாம்; படாதாகவே, அறத்தின் வழூவாம் என்பீது. அதனுன், முந்நாளுஞ் சொற்கேட்கும்வழி உறைவானும் என்பது.

பூப்புப் புறப்பட்ட முந்நாளும் உள்ளிட்ட பன்னிருநாளும் என்பது துணிபுற்றுங்கு முந்நாளும் கூடி. உறையப் படுங்குற்றம்

1. இளம்பிடியைச். 2. உண்டென்று எய்தும்.

என்னோ எனின், பூப்புப் புறப்பட்டஞான்று நின்ற கரு வயிற்றிலே அழியும்; இரண்டாம் நாளின் நின்ற கரு வயிற்றிலே சாம்; மூன்றாம் நாள் நிற்குங் கருக் குறுவாழ்க்கைத்தாம், வாழினும் திருவின்றாம்; அதனாற் கூடப்படாது என்ப.

'பூப்புமுதன் மூன்னாட் புணர வுணரின்
யாப்புறு மரபின் முனிவரும் அமரரும்
யாத்த கரண மழியு மென்ப.'

எனப் பிறரும் ஓதினாராகலான் அமையாது என்பது. (சo)

சூத்திரம் - சரு

17ம் கற்பினுட் பிரிந்தோன் பரத்தையின் மறுத்தந்து
அப்பொருட் படுப்பினும் வரைநிலை இன்றே.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், மேலைச் சூத்திரத்திற்கு உரியதோர் புறனடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: கற்பினுட் பிரிந்தோன் என்பது — பரத்தையர் சேரியனாய்ப் பூப்பு உணர்த்தப்பட்ட தலைமகன் என்றவாறு, பூப்பு நிகழ்ந்த முதன்மூன்று நாளும் வந்து சொற்கேட்கும்வழி உறைவானிலனாயின் தலைமகன் கற்பினுட் பிரிந்தோன் எனப்பட்டான்; கற்பு என்பது பூப்பு என்றவாறு; அப்பூப்புக் கற்புக்காலத்தன்றிக் களவுகாலத்து நிகழாமை நோக்கிப் பூப்பினையுங் கற்பு என்று சொல்லினார் என்பது; பரத்தையின் மறுத்தந்து என்பது - அம்மூன்று நாளுங் கழித்துப் பரத்தையர்சேரிநின்று நீங்கி வருவது என்றவாறு; அப்பொருட் படுப்பினும் என்பது — அறத்தாறுபடுப்பினும் என்றவாறு; அறத்தாறு படுத்தல் என்பது, தலைமகளை வாயில்களால் சிவப்பாற்றுவித்துப் புக்குத் தலைமகளோடு புணர்தல்; வரைநிலை இன்றே என்பது — குற்றமெனப்படாது அத்துணைச் சிறப்பின்றாயினும் என்றவாறு.

தலைமகளை வாயில்களாற் சிவப்பாற்றுவித்தற்குச் செய்யுள்:

தலைமகளைச் சிவப்பாற்றுவித்தல்

'பொன்னார் புனலணி ஊரன்வந் துன்னிற் புறங்கடையான்
என்னா அளவிற் சிவந்தாள் சிவந்தும் இயல்பதுவன்
றன்னா யெனச்சிவப் பாற்றினள் வல்லத் தரசவித்த
மின்னார் அயில்மன்னன் தென்புனல் நாடன்ன மெல்லியலே.' ()

என்பது. (கக)

சூத்திரம் - ௪௫

நகைவன், நகாதவன்

புகழும் கொடுமையும் கிழவோன் மேன.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், தலைமகற்கு உரியதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: புகழும் கொடுமையும் என்பது—புகழ் என்பது தக்கான் எனப்படுதல்; கொடுமை என்பது தகான் எனப்படுதல் என்றவாறு; கிழவோன் மேன என்பது — அவை இரண்டும் தலைமகன்கண்ண என்றவாறு.

எனவே, இத்தன்மைத்துத் தலைமகன் ஒழுகலாறு என்றவாறு. அஃதாமாறு தலைமகள்மாட்டு உறைந்தக்கால் தக்கான் எனப்படுதலும், பரத்தையர்மாட்டு உறைந்தக்கால் தகான் எனப்படுதலும் என்றவாறு.

யாராலோ அவை சொல்லப்படுவது எனின், வாயில்களான் எனக் கொள்க. அவர், 'புகழுடையன்' என்பதற்குச் செய்யுள்:

தக்கான் என்றல்

'கோடிய நீள்புரு வத்து மடந்தை கொழும்பணைத்தோள்
வாடிய வாட்டம் உணர்ந்து மனையிடை வந்தமையால்
ஆடியல் யானை அரிகேசரிதெவ்வர் போலகன்று
நீடிய காதலர் தாமே பெரியர்இந் நீள்நிலத்தே.' (உ௮௯)

இனி, அவர், 'தகான்' என்றதற்குச் செய்யுள்:

தகான் என்றல்

'விண்டுறை தெவ்வர் விழிஞத் தவியவெள் வேல்வலங்கைக்
கொண்டுறை நீக்கிய கோன்வையை நாடன்ன கோல்வளையிவ்
வண்டுறை கோதை வருந்தநல் லாரில்லுள் வைகுதலால்
தண்டுறை சூழ்வயல் ஊரன் பெரிதும் தகவிலனே.' (உ௯0)

(௪௫)

என்பது.

சூத்திரம் - சுசு

கொடுமை இல்லைக் கிழவி மேற்றே.[1]

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், தலைமகளது பெருமை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: கொடுமை இல்லை என்பது — தக்காள் எனப்படுதலல்லது தகாள் எனப்படுதல் இல்லை என்றவாறு; கிழவி மேற்றே என்பது — தலைமகள்மாட்டு என்றவாறு.

தலைமகள் எக்காலத்தும் ஒருதன்மையள் என்றவாறு: தலைமகன் தன்மாட்டு வந்து உறைந்த காலத்தே தக்காளாய்ப் பரத்தையர்மாட்டுச் சென்று உறைந்த காலத்துத் தகாள் ஆங்கொல்லோ எனின், ஆகாள் என்றவாறு: அதற்குச் செய்யுள்:

தலைவி சிறப்புரைத்தல்

'நிரந்தாங் கெதிர்ந்தார் அவியநெல் வேலித்தன் நீள்சிலையால்
சரந்தான் துரந்துவென் றோன்தமிழ் நாடன்ன தாழ்குழலாள்
பரந்தார் வருபுனல் ஊரன்தன் பண்பின்மை எங்களையும்
[2]கரந்தாள் கடலிடம் எல்லாம் புகழ்தரும் கற்பினளே.' (உகக)

இது தலைமகன் பரத்தையர்சேரியனாகத் தலைமகள் பக்கற் புக்க பாணன் தலைமகளது நிலைமை கண்டு தன் விறலிக்குச் சொல்லியது.

(கரு)

சூத்திரம் - சுஎ

கிழவோன் முன்னர்க் கிழத்தி தற்புகழ்தல்
புலவிக் காலத்தும் புரைவ தன்றே.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், தலைமகள்திறத்து இன்ன தோர் குணம் உண்டு என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: கிழவோன் முன்னர்க் கிழத்தி தற்புகழ்தல் என்பது — தலைமகன்முன்னர்த் தலைமகள் தன்னைப் புகழ்தல் என்றவாறு; புலவிக் காலத்தும் புரைவது அன்றே என்பது — புலவிக்காலத்தன்றே அஃது உரியது, அந்தக் காலத்துந் தகாது என்றவாறு.

எனவே, தலைமகள் எவ்விடத்தும் தன்னைப் புகழப்பெறுள் என்பது. எனவே, தலைமகளது பெருமை பெற்றாம். இனிக், கிழவி தற்புகழ்தல் பெறுள் என, பரத்தை தற்புகழ்தல் பெறும்

(பாடம்) 1. மேன. 2. கரந்தா ளகலிட.

என்பது போந்தது. அவ்வாறு பரத்தை தற்புகழ்தற்குச் செய்யுள் :

பரத்தை தற்புகழ்தல்

'வெஞ்சுடர் நோக்கு நெருஞ்சியில் ஊரனை வெண்முறுவற்
செஞ்சுடர் வாள்முகத் தாள்முன்னை யென்பால் திரியலனேல்
அஞ்சுடர் வேலரி கேசரி கோளம ஞட்டுடைந்தார்
தஞ்சுடர் வாட்படை போல உடைகவென் சங்கங்களே.' (உகூஉ)

பிறவும் அன்ன கண்டுகொள்க. (கச)

சூத்திரம் - சுஅ

நாடும் ஊரும் இல்லும் சுட்டித்
தன்வயின் கிளப்பின் புலவிப் பொருட்டே.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், தலைமகள் தற்புகழ்ந்தாளாகற்க, இவ்வாறு சொல்லியக்கால் அதுவும் புலவிநிமித்தம் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : நாடும் ஊரும் இல்லும் சுட்டி என்பது— நாடே ஊரே இல்லே இவற்றைக் கருதி என்றவாறு, தன்வயிற் கிளப்பிற் புலவிப்பொருட்டே என்பது—தன்கட் சொல்லிற் புலவிப்பொருட்டாம் என்றவாறு.

தான் உறையும் நாட்டையும், தன் ஊரையும், தான் பிறந்த குடியையும் சொல்லித் தலைமகள் தற்புகழ்ந்தா ளாகற்க; இவ்வாறு சொல்லியக்கால், இது புலவிப்பொருட்டாம் என்றவாறு. அஃதாமாறு, 'எம்நாடு இறப்பவுஞ் சிறியாராலே வாழப்படுவது' எனவும்,

'குறும்புகழ் இருக்கை மறந்தலை மணந்து
சிறுகூழ் வல்சியிற் சில்வரை யிற்றே
அந்நாட் டுள்ளும் எம்மூ ராமே
புல்வாய் வலக்கோல் லேசிதர் பற்றி
வளநனி குறைந்த வாரித் தன்றே.
அவ்வூ ருள்ளும் பிறந்த இல்லம்
கல்லாச் சிறியோர் [1]இல்லம் அன்றே.

'அன்ன சிறியரொழுக்கம் நுமக்குத் தக்கதன்றே! அல்லதூஉம், எம்பெருமாற்கெனின் இறப்பவும் பெருந்தன்மைய அன்றே! அந்நீரார்க்கு இவ்வாறு தலையளி பொறுக்குமன்றே' எனவும்

(பாடம்) 1. உள்ளம்.

சொல்லுதல். இவ்வாறு சொல்லினவிடத்துத் தலைமகன் மாட்டுப் புலவியே கொள்ளக் கருதிச் சொன்னாளாம் என்பது. அதற்குச் செய்யுள் :

தலைவி தற்புகழ்தல்

'வெறிதரு பூந்தார் விசாரிதன் வேலைமுந் நீர்வரைப்பின்
நெறிதரு கோல்செல்லும் எல்லையுள் ளேமல்ல நீர்மையில்லாச்
சிறியவர் வாழ்பதி யேயெமர் இல்லஞ் சிறிதெமக்கே
எறிபுனல் ஊரஎவ் வாறும் அமையும்நின் இன்னருளே.' (உகக)

சூத்திரம் - சுக

அவன்வயின் கிளப்பின் வரைவின் பொருட்டே.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், இவ்வாறு சொல்லின் வரைவின் பொருட்டாகும் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: அவன்வயின் கிளப்பின் என்பது—நாடும் ஊரும் இல்லும் சுட்டித் தலைமகனைச் சார்த்திச் சொல்லின் என்றவாறு; வரைவின்பொருட்டே என்பது—வரைதல் என்பது, நீக்கிநிறுத்தற் பொருளவாம் என்றவாறு.

யாதினை நீக்கிநிறுத்தலோ எனின், புலவியை நீக்கி நிறுத்தல். அஃது என்னை பெறுமாறு எனின், மேற்சூத்திரத்திற், 'புலவி' என்று அதிகாரம் வாராநின்றதாகலான் என்பது.

பரத்தையை மறுத்தந்து வாயிலாற் புக்க தலைமகனை ஏற்று எதிர்கொண்டு வழிபட்டாள்; பின்னைக் காரணத்தின் நீங்கிய பொறுமைக்குக் காரணம் பெற்றுத் தோற்றிற்று. அது தோன்றத், தலைமகனை ஒன்றன் தலைக்கீடாகச் சொல்லுதல்; 'எம்பெருமான், நீர் பெரிதாகிய நாட்டிற் பெரிதும்மிக்க ஊரிற் பெரிதும் மிக்க குலத்திற் பிறந்த பேரொழுக்கத்தினீர்க்குத் தக்கதே சிறியேமாகிய எந்திறத்துத் தலையளி!' எனச் சொல்லுதல்; இவ்வாறு சொல்லுவாள் புலவி நீக்குவான் சொல்லிற்றாக என்பது; அவ்வாறு சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

மிக்கீர்க்கிது தக்கதன்றென்றல்

'வரியவண் டார்தொங்கல் மான்தேர் வரோதயன் வல்லத்தொன்னார்
கரியவை வேல்கொண்ட காவலன் காக்கும் கடலிடம்போல்
பெரியநல் நாட்டிற் பெரியநல் லூரிற் பெரிய இல்லிற்கு
உரியமிக் கீர்க்கியல் பன்றுகொல் இவ்வா றொழுகுவதே.' (உகச)

இச்சூத்திரத்தைப் பருந்துவீழ்க்காடாகக் கிடந்ததென்று, களவினுள் வரைவின்பொருட்டாக என்பாரும் உளர். அது பொருத்தமன்று, என்னை,

'வரைதல் வேட்கைப் பொருள' (இறையனார் - ௩௦)

என்ற சூத்திரத்துள், 'அன்ன மரபிற் பிறவுந் தொகைஇ' என்ற வழி அடங்கும். அல்லதூஉம், கற்பினுட் களவுகொணர்ந்து உரைத்தல் பொருந்தாது. (௪௯)

சூத்திரம் - ௫௦

உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடல் தோன்றிற்
புலத்தல் தானே கிழவற்கும் வரையார்.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், தலைமகட்கே உரியதோர் இலக்கணம் ஓரிடத்துத் தலைமகற்கும் உரித்து என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடல் தோன்றின் என்பது—உணர்த்துதற்கு இடம்வாரா ஊடல் தலைமகட்கு வெளிப்பட்டு நிற்பின் என்றவாறு; புலத்தல்தானே கிழவற்கும் வரையார் என்பது—புலந்து சொல்லுதற்றன்மை தலைமகற்கும் வரையார் என்றவாறு.

அது தலைமகட்கே உரித்தன்று. அவை இந்நேரத்துக்கண் தலைமகற்கும் உரிய என்றவாறு.

"தலைமகள்மாட்டு ஊடல் தோன்றுமிடத்து மூன்று வகையான் ஊடல் தோன்றும், செய்தான்கொல்லோ எனவும் செய்யா நின்றான்கொல்லோ எனவும் செய்வான்கொல்லோ எனவும்." அவற்றுள் செய்தான்கொல்லோ எனப் பிறத்தல் என்பது, பரத்தையைத் தேரேற்றினான், பூச்சூட்டினான், அவளோடு ஆடினான்கொல்லோ பிரிந்தான் கொல்லோ எனப் பிறப்பது. இச் செய்தான் என்பது இறந்தகாலத்துத் துணிபு பற்றி நிகழ்வது. இனி, செய்வான்கொல்லோ என்பது எதிர்காலத்துச் செய்யுங்கொல்லோ என நிகழ்வது. அவற்றுள் இறந்தகாலத்தே தான் நிகழ்ந்தது உணர்த்துதற்கு இடனுடைத்தன்று; தெற்றென அறிந்தேனல்லாதேன் எம்பெருமானை வருத்துவேனோ எனவுந் தானேயும் மீண்டு நிலையுடைத்து, பிறர் சிறிது சொல்லவும் மீண்டும் நிலையுடைத்து, இனி, எதிர்காலத்தே நிகழ்வதும் மீண்டும் நிலையுடைத்து, தெற்றென அறிந்தேனல்லாதேன் ஒரு காலத்து நிகழ்வதெனக் கருதுதல் பொருந்தாது. என்னை,

யாறு வருகின்றதென்று ஆடை தலைச்சூடாரன்றே என்பது. இனி, இறந்தகாலத்துத் துணிவுபற்றி நிகழ்ந்த துண்டன்றே, அஃதெல்லாரும் உணரச் செய்தானாகலானும், அஃது உணர்த்து தற்கு இடம் அன்று, அதுசெய்திலேன் என்று சொல்லிவிடின் அது மறைவதன்றாகலான் என்பது. இனி மறுப்பானாயின், செய்தன் மேலுஞ் செம்பூச் சிதறினாற்போலக் கொடுமையுடைத் தாம். அதுதான் உணர்த்துதற்கு இடனன்றாயிற்று என்பது, அவ் வூடல் தோன்றுமெனின் என்றவாறு.

எனவே, எந்நேரத்துக்கண்ணே தோன்றுவது எனிற் சொல்லுதும்: பரத்தையர் சேரியினின்றும் வந்த தோழியை வாயிலாகக் கொண்டான்; கொள்ளத், தோழி புக்குப் பல காரணமுங் காட்டினாள்; காட்டுவாள், 'நாம் இல்லிருந்து [1]இறைவழிபட்டு, மக்களை வளர்த்து, விருந்து புறந்தருதலல்லது போகத்துள்ளாமன்றே, அல்லாதேம் ஊடலும் புலவியும் துனியும் கொள்ளற்பாலமல்லம்;

அல்லதூஉம், வண்டோரனையர் ஆடவர், பூவோரனையர் மகளிர் என்பது; என்னை, வண்டுகள் தாதூதுமிடத்து [2]நன் மலரே ஊதுவேம் அல்லாதது ஊதேம் என்னா, எல்லாமலரும் ஊதும்; இனிப், பூவாயினக்கால், 'எம்மையே ஊதா எல்லாப் பூவையும் ஊதின' என்று புலவாதன்றே; அதுபோலத் தலைமக னும் எல்லாப் பெண்பால்களையும் தலைப்பெய்தற்றன்மையான்; அத்தன்மை அறிவான் போம்பொழுது புறந்தொழுது வரும் பொழுது எதிர்தொழுது ஏற்றுக்கொண்டு வழிபடுதலல்லது மலைத்தற்கண்ணேமல்லம்; மலைத்து இப்பெற்றியமாதல் தலைமை யன்று;

அல்லதூஉம், 'இவ்வாறே வழிபடாதொழிவாமல்லாதாம் நம்பெருமானை வருத்தி என்செய்தும் என்று ஏற்றுக்கொண்டு வழிபடுவது 'பொருளேபோலக் காட்டும்' என்று இங்ஙனஞ் சொல்ல, 'அஃதொக்கும்பிற' என்று அப்போதைக்குச் சிவப்பு நீங்கிற்று; நீங்கப் 'புகுதுக' என்றாள். என, அவன் புக்கான். புக்குப் பள்ளியிடத்தானாக, உள்ளுடைத்தாகிய சிவப்புத்தோன் றும் என்பது; தோன்றக் கண்சிவந்து நுதல் வேறுபட்டுக் காட்டினாள்; காட்டப் பெரிதும் ஆற்றானாயினான்; ஆற்றாத் தன்மையனேயாய் இறந்தகாலத்து நிகழ்ந்தனவற்றைப்பற்றிப் புலந்து சொல்லும். 'என்னை, மேலைக்காலத்து நாம் ஆற்றா மாகத் தான் ஆற்றாளாய் நாம் ஆற்ற ஆற்றிவருகின்ற இவளே, இற்றையினாங்கு நாம் ஆற்றாமாயது அறியாமையால், இவ்வாற

1. இறைவழிப்பட்டு. 2. நாண்மலரே.

றுமை என்னையாற்றிலாமையால் இவள் நங்காதலியல்லள். அவள் போல்வதோர் தெய்வம்; நீ அவளெனக் கருதினாய் நெஞ்சே, நினது மடமையால்; நெஞ்சிற்குச் சொல்லும்; அவள் யாராகியாள் என நெஞ்சிற்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

தலைமகன் நெஞ்சிற்குரைத்தல்

'இல்லென் றிரவலர்க் கீதல்செய் யாதவன் இல்லமெனப்
புல்லென்று வாடிப் புலம்பல்நெஞ் சேநமக் கியார்பொருந்தார்
வில்லொன்று சேர்பொறி வானவன் வாட விழிஞங்கொண்ட
கொல்லொன்று வாட்படை யான்தமிழ் நாடன்ன கோல்வளையே.

'அரையணங் குந்துகி லாளல்லள் ஆற்றுக் குடியில்வென்ற
உரையணங் குந்தமிழ் வேந்தன் உசிதனொண் பூம்பொதியில்
வரையணங் கோஅல்லை யோஎன்ன யான்மம்மர் எய்தஉண்கண்
நிரையணங் கும்பனி நீர்கொள்ள நின்றஇந் நேரிழையே.' (உ௬௬)

என்பது, தலைமகன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது. அது கேட்ட தலைமகள், 'மேனாள் யான் செய்த குற்றேவல் உட்கொள்வானாயிற்று, என்கட் பேரருளினனன்றே, இவ்வகைப் பேரருளினன்திறத்து இவ்வகை சிவத்தல் தகாது' என்று சிவப்பு நீங்குவாளாவது. (௧௭)

சூத்திரம் - ௫௧

நிலம்பெயர்ந் துறையும், நிலையியல் மருங்கின்
களவுறை கிளவி தோன்றுவ தாயின்
திணைநிலைப் பெயர்க்கோள் கிழவற்கும் வரையார்.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், இன்னுங் கற்புக்காலத்துத் தலைமகற்கு உரியதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : நிலம் பெயர்ந்து உறையும் நிலையியல் மருங்கின் என்பது — நிலம்பெயர்ந்து உறையும் என்பது, உள்ளத்துக்கண் நிலைபெற்றவிடத்து என்றவாறு; களவுறை கிளவி தோன்றுவது ஆயின் என்பது—களவு காலத்திற்குரிய சொல் தலைமகள்மாட்டுத் தோன்றுமே எனின் என்றவாறு; திணைநிலைப் பெயர்க்கோள் கிழவற்கும் வரையார் என்பது — திணைநிலைப் பெயர்ந்துகொள்ளுங் கோள் தலைமகற்கும் வரையார் என்றவாறு.

அஃதாமாறு, தலைமகனை எய்திக் கற்புக்காலத்து ஒழுகா நின்ற நிலைமைக்கண் நெஞ்சு பொருட்குப் பிரிதும் என்றது என்பது.

'நட்டாரை யாக்குதலும் செற்றாரைச் சிதைத்தலும் பொருட்குறைபாடு உடையார்க்கு நிகழாவாகலாற் குறைபாடு நீங்கப் பொருட்குப் பிரிதும்' என்ற நெஞ்சிற்குத் தலைமகன், நாம் பொருட்குப் பிரிய இவள் ஆற்றுமேற் பிரிதும், ஆற்றாளா யின் ஒழிதும்' என்று நெஞ்சினோடும் ஒருப்பட்டுத் தலைமக ளுழைப்புக்கான்; புக்குப் பள்ளியிடத்தானாகிப் பெரியதோர் அருளிச்செய்கை செய்தான்; செய்யத் தலைமகள், 'எம்பெரு மான் பண்டும் அருளிச்செய்கை செய்தான்மன், இவை பண்டே போலாது, பெரிதும் [1]இழுமத்தக்கனபோலக் காட்டின, பிரியக் கருதினான் கவடுபோலும்' "மற்று நின்னிற்பிரியேன் பிரியின் ஆற்றேன்" என்று சொல்லும்சொல் பொய்ப்பட்டதாம்' என பொய் என்றும் ஒழுக்கம் குறைபாடாமது பிறவென என்று ஆற்றாளாயினாள். அவ்வாற்றாத்தன்மை தலைமகற்குப்புலனாயிற் றாகலான், 'இவள் குறிப்பினானே பிரிவுணர்ந்து ஆற்றாளாயினாள், பிரியின் இறந்துபடும்' என்று தலைமகன் நெஞ்சிற்குச் சொல் லியதற்குச் செய்யுள் :

நெஞ்சிற்குரைத்தல்

'துளியும் துறந்தவெங் கானஞ் செலவின்று சொல்லுதுமேல்
ஒளியுந் திருநுதல் வாடியுய் யாள்கொல் உசிதனென்ற
தெளியுஞ் சுடரொளி வாள்மன்னன் செங்கோல் எனச்சிறந்த
அளியும் பொறுதுநெஞ் சேசைய நின்றஇவ் வாயிழையே.' (உகஎ)

இவ்வண்ணம் நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழுங்கியதற் குச் செய்யுள் :

தலைமகன் செலவழுங்கல்

'மையார் தடங்கண் வரும்பனி சோர வருந்திநின்றிந்
நெய்யார் குழலாள்இனைய நறையாற்று நின்றுவென்ற
கையார் கொடுஞ்சிலைச் செங்கோற் கலிமதன் காய்கலிக்கு
வெய்யான் பகையென நீங்குது மோநெஞ்சம் வெஞ்சுரமே.' (உகஅ)

'செருமால் கடற்படைச் சேரலர் கோன்நறை யாற்றழியப்
பெருமால் சிலைதொட்ட பூழியன் மாறன் பொருமுனைபோல்
அருமா நெறிபொருட் கோசெல்வ தன்றுநெஞ் சேயவள்தன்
பெருமா மழைக்கண்ணும் நித்திலம் தந்தன பேதுறவே.' (உகக)

இவ்வாறும் நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழுங்கும்.

1. இழித்தக்கன.

'மருந்தெனின் மருந்தே வைப்பெனின் வைப்பே
அரும்பிய சுணங்கின் அம்பகட் டிளமுலைப்
பெருந்தோள் நுணுகிய நுசுப்பின்
கல்கெழு கானவர் நல்குறு மகளே.' (குறுந்-எக)

இவ்வாறு நினைந்து பாலைநிலத்தானாயினான் செலவழுங்கி மருதநிலத்தானாயினான் எனக்கொள்க. அது, 'திணைநிலைப் பெயர்க்கோள்' கிழவற்கும் உண்டாயினவாறு. பிரிவினை வேண்டாதாள் தலைமகளாயினும் தலைமகனும் வேண்டாதானாகலின், இந்நேரத்துக்கண் என்றவாறு.

இன்னும், 'நிலம்பெயர்ந்து உறையும் நிலையியன் மருங்கின்' என்பது, உடன்கொண்டு போவேன் எனத் தலைமகன் உள்ளத்தின்கண் நிலைபெற்றவிடத்து என்றவாறு.

'களவுறை கிளவி' என்பது, களவுறைந்த காலத்திற்கு உரியசொல், அறத்தொடுநிலை என்றவாறு.

'தோன்றுவதாயின்' என்பது, தலைமகன்மேல் தோழி மாட்டுத் தோன்றுமே எனின் என்றவாறு.

'திணைநிலைப் பெயர்க்கோள் கிழவற்கும் வரையார்' என்பது, பாலைநிலத்தானாயினான் தலைமகன் மருதநிலத்தானாயினான் என்பது.

கிழவற்கும் வரையார் என்ற உம்மையால் கிழத்திக்கும் வரையார் எனக்கொள்க. இவளும் உடன்போக்கு ஒட்டிப் பாலைநிலத்தாளாயினாள், இவன் ஒழிந்தமை சொல்ல மருதநிலத் தாளாயினள் எனக்கொள்க. மேல் உடன்போக்குச் சூத்திரத் துக்கண் உரைக்கும் பொருள் ஈதென்று கொள்க.

'பொருள்வயிற் பிரிபினும் புணர்ந்துடன் போகினும்
அதுபிரி வுரைப்பினும் பாலை யாகும்.'

என்றாராகலின். (கஅ)

சூத்திரம் - ருஉ

நிலப்பெயர்ந் துறையும் எல்லாப் பிரிவும்
ஒழிந்தோர் அறியவும் அறியா மையும்
கழிந்துசேட் படூஉம் இயற்கைய என்ப.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், இதுவும் கற்புக்காலத்துத் தலைமகன் பிரிவின்கண் உரியதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : நிலம் பெயர்ந்து உறையும் எல்லாப் பிரிவும் என்பது—பரத்தையிற் பிரிவொழித்து எல்லாப் பிரிவும் என்றவாறு; ஒழிந்தோர் அறியவும் அறியாமையும் என்பது—தலைமகளும் தோழியும் அறியவும் அறியாமையும் என்றவாறு; கழிந்து சேட்படும் இயற்கைய என்ப என்பது—காடிடையிட்டும் நாடிடையிட்டும் அகன்று உறைதற்றன்மையர் என்று சொல்லுவர் புலவர் என்றவாறு.

எனவே,

'ஓதல் காவல் பகைதணி வினையே
வேந்தற் குற்றுழி பொருட்பிணிப் பிரிவு.' (இறையனார்-நடு)

என, இவற்றிற்குப் பிரிகின்றவன் தலைமகளையும் தோழியையும் அறியச்சொல்லிப் பிரிதலும் உடையன், அறியாமைப் பிரியவும் உடையன், இரண்டும் இலக்கணம் என்பது.

அவற்றுள் அறியாமைப் பிரிதல் பொருத்தமின்று.

அறியப் பிரிவது, 'யான் இன்னதோரிடத்து இன்னதோர் கருமம் முடித்து வருவேன்' என அவளை உடன்படுத்துப் பிரிவதே தக்கது.

அல்லது, அவன் சொல்லாது பிரிந்தவிடத்து, 'இவ்வகை சொல்லாது பிரிதற்குக் காரணம் என்னைகொல்லோ' எனவே கவல்பவாகலின், அஃது அறியாமைப் பிரிதல் என்பது.

சிலநாள் இடையுடைத்தாக ஒரதிகாரம்படுத்து, 'இங்ஙனம் பிரிந்து ஒரு கருமம் முடித்துக்கொண்டு வந்தார் தலைமக்கள், தலைமகளிரும் அவர் அது முடித்து வருந்துணையும் ஆற்றியிருந்துவந்தார், இஃது உலகினதுபண்பு' என்னும். என, 'ஒக்கும்பிற, தலைமக்கள் பிரிந்து பொருள்முடித்து நின்றக்கால் தலைமகளிர் ஆற்றாரபவே' எனின், 'அவரது ஆள்வினையை இடையூறுசெய்தாராவர்பிற, அதனால், அவர் பிரிந்து பொருண் முடித்து வருந்துணையும் ஆற்றுவதேயாகாதே செய்யப்படுவஃது' என்னும். என, 'ஆற்றுவேன்' என்றாள், இடையுடைத்தாலோ என்பதனான். என்னை, சாதலும் கெடுதலும் எல்லாவுயிரும் அறியுமேயெனினும் செத்தாலோ என்பதனாற் கலங்கார் மனன்; அன்னது இவட்கும் ஆம் என்பது, இங்ஙனம் உணர்த்திவைத்தார் பிரியும் நாளது கதுமெனக் கலங்கி ஆற்றாளாகவும் போவது சாந்தன்மையான் என்பதனால் பெற்றதே இலேசாகப் பிரிவது கருமம் என்று முற்படாது பிரிதலும் உடையன் என்பது. "அந்நாள் ஆற்றுவேன் என்றாயன்றே, ஆற்றாளாவதும்

குக் காரணம் இல்லை மேற்பொய்யாத் தன்மையளாகலின்'' என்று முற்பட்டு ஆற்றுவித்துத் தோழியை ஓம்படை ஏவிப் பிரியவும் பெறும் என்பது, அறியப் பிரிவது வலியுடைத்து.

அறியாமைப் பிரிந்த தலைமகனையுடைய கிழத்தி சொல்லிய தற்குச் செய்யுள் :

'செல்லார் அவரென் றியானிகழ்ந் தேன்சுரஞ் செல்வதென்கண்
ஒல்லாள் அவளென் றவரிகழ்ந் தார்மற் றுவையிரண்டும்
கொல்லார் அயிற்படைக் கோன்நெடு மாறன் குளந்தைவென்ற
வில்லான் பகைபோல் எனதுள்ளந் தன்னை மெலிவிக்குமே.' (௩00)

அஃதேயெனின், நிலம்பெயர்ந்து உறையவும் பிரிவும் ஒழிந் தோர் அறியவும் அறியாமையும் என அமையாதே, 'எல்லாம்' என்றது எற்றிற்கோ எனின், களவுகாலத்தும் ஒரு பிரிவு சொல் லப்பட்டதன்றே, நிலம்பெயர்ந்து உறைவது பட்டபின்றை வரை யாக்கிழவன் நெட்டிடை கழிந்து பொருள்வயிற் பிரிவது என; அங்கும் அறியப் பிரியவும், அறியாமற் பிரியவும் அமையும் என் பதற்கும் சொல்லப்பட்டது என்பது.

'சேட்படும் இயற்கையது' என அமையாதே, 'கழிந்து' என்றது எற்றிற்கோ எனின், கழிந்தபின்றைக் கழிதலே யல்லது இடைச்சுரத்தே நின்றானும் அந்நிலத்தே நின்றானும் பெயர்தலில்லை என்பது; என்னை, சிற்றறிவினரன்றே, ஒரு கரு மம் எடுத்துக்கொண்டு முடிப்பான் புக்கு, முடியாது தவிர்வார் என்பது.

'ஆடிய வெறியும் அழுங்கிய செலவும்
நாடுங் காலை இல்லென மொழிப.'

என்றார் பிறர்.

இன்னும், அறியாமற் பிரிதற்குச் செய்யுள் :

'செல்வார் அல்லரென் றியானிகழ்ந் தனனே
ஒல்வாள் அல்லளென் றவரிகழ்ந் தனரே
ஆயிடை, இருபே ராண்மை செய்த பூசல்
நல்லராக் கதுவி ஆங்கென்
அல்லல் நெஞ்சம் அலமலக் குறுமே.' (குறுந்-௪௩)

என்பதூஉங் கொள்க. (௧௬)

சூத்திரம் - டுரு

எல்லா வாயிலும் கிழவோன் பிரிவயின்
பல்லாற் றானும் வன்புறை குறித்தன்று.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், பிரிவிடை ஆற்றாளாய தலைமகளை வாயில்கள் ஆற்றுவிக்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : எல்லா வாயிலும் என்பது—தலைமகனும் விருந்தும் ஒழிந்து எல்லா வாயில்களும்; (தோழியும் பார்ப்பானும் பாணனும் பாடினியும் என இவர்கள்) கிழவோன் பிரிவயின்-தலைமகன் நாடிடையிட்டும் காடிடையிட்டும் பிரியும் பிரிவின் கண்; பல் ஆற்றானும் வன்புறை குறித்தன்று—பலநெறியானும் ஆற்றுவித்தலைக் கருதின என்றவாறு.

என்பது, பருவம் குறிக்கப்பட்ட தலைமகள் பருவவரவின் கண், ஆற்றாளாய்க், 'கார்ப்பருவம் வரும்வழி அவர் பாணிப்பாரல்லர், வந்தார், வாராநின்றார், வருவர்' எனவும், 'இதனைப் பருவமன்றென்றும் பழித்து, அதனைப் பருவமே எனக் கருதினாயேயெனில் அவராற் குறிக்கப்பட்ட பருவமன்று; என்னை, அவர் பொய்யுரை உரையார் ஆகலான்; யாம் தெளியேம்' எனவும், காலங் காட்டியும், சொகினஞ்[1] சொல்லியும், யாழ் பண்ணியும் எல்லாத்திறத்தானும் தலைமகளை ஆற்றுவிக்கும் என்பது. இனி தலைமகன்றன்னை, 'அன்பிலன் கொடியன்' எனவும் இத்தொடக்கத்தன எல்லாஞ் சொல்லியும் ஆற்றுவிக்கும்.

அவற்றுட் பருவ வரவின்கண் ஆற்றாளாய தலைமகளை ஆற்றுவித்தற்குப் படைத்து மொழிந்து பருவமன்று என்றதற்குச் செய்யுள் :

பருவமன்றென்றல்

'கடாவும் நெடுந்தேர்க் கலிமத னன்கலி தேயச்செங்கோல்
நடாவும் நகைமுத்த வெண்குடை வேந்தன்நண் ணார்மதில்பாய்ந்
திடாவும் மதமா மழைபெய்யும் ஓதை எனமுழங்கப்
பிடாவும் மலர்வன கண்டே மெலிவதென் பெண்ணணங்கே.' (௩0௧)

'விட்க்கொன்று வைவேல் விசாரிதன் மற்றிவ் வியலிடம்போய்
நடக்கின்ற செங்கோல் ஒருகுடை வேந்தன்நண் ணார்முனைபோல்
கடக்குன்றஞ் சென்றநம் காதலர் பொய்யலர் நையல்பொன்னே
மடக்கொன்றை வம்பினைக் காரென எண்ணி மலர்ந்தனவே.' (௩0௨)

1. சொகினம் - விருச்சி : நிமித்தம்.

'பூரித்த மென்முலை யாயன்று பூலந்தைப் போர்மலைந்த
வேரித் தொடையல் விசய சரிதன்விண் டோய்கொல்லிமேல்
மூரிக் களிறு முனிந்துகை எற்ற முழங்குகொண்டல்
மாரிக்கு முல்லையின் வாய்நக வேநீ வருந்துவதே. (௩0௩)

'நீரற வறந்த நிரம்பா நீளிடைத்
துகில்விரித் தன்ன வெயிலவிர் உருப்பின்
அஞ்சுவரப் பனிக்கும் வெஞ்சுரம் இறந்தோர் (கடைநிலை)
தாம்வரத் தெளித்த பருவங் காண்வர
இதுவோ என்றிசின் மடந்தை மதியின்று
மறந்துகடல் முகந்த கமஞ்சூல் மாமழை
பொறுத்தல் செல்லா திருத்த வண்பெயல்
காரென் றயர்ந்த உள்ளமொடு தேர்வில
பிடவும் கொன்றையும் கோடலும்
மடவ ஆகலின் மலர்ந்தன பலவே.' (நற்றிணை - ௯௯)

இவை பிரிவிடைப் பருவங்கண்டு ஆற்றுளாய தலைமகளை 'இது பருவமன்று; என்னை, அவர் பொய்யுரையாராகலான்; இதுவும்வம்பு வம்பினைப் பருவம் என்று தம் மடமையாற் பிடவும் கோடலும் கொன்றையும் மயங்கிப் பூத்தன' என்று வற்புறுத்தாள்.

வருவரென வற்புறுத்தியது

'மையார் தடங்கண் மடந்தை வருந்தற்க வாள்முனைமேல்
நெய்யார் அயிலவர் காணப் பொழிந்த நெடுங்களத்து
வெய்யார் அமரிடை வீழச்செந் தூவிவெள் ளம்புகைத்த
கையார் சிலைமன்னன் கன்னிநல் நீர்கொண்ட கார்முகிலே.' (௩0௪)

இது பிரிவிடையாற்றுளாகிய தலைமகளைத் தோழி, 'அவர் குறித்த பருவம் வந்ததாகலின் அவரும் பொய்யார், வருவர்' என்று வற்புறுத்தியது.

'கொடியார் நெடுமதிற் கோட்டாற் றரசர் குழாஞ்சிதைத்த
வடியார் அயிற்படை வானவன் மாறன்வண் கூடலன்ன
துடியார் இடையாய் வருந்தல் பிரிந்த துளங்கொளியார்
அடியார் கழலவர் அணுகவந் தார்த்த தகல்விசும்பே.' (௩0௫)

இதுவும் அது.

'ஆமான் அனையமெல் நோக்கி அழுங்கல் அகன்றுசென்ற
தேமா நறுங்கண்ணி யாரையுங் காட்டுந்தென் பாழிவென்ற
வாமா நெடுந்தேர் மணிவண்ணன் மாறன்வண் தீந்தமிழ்நர்
கோமான் கொடிமேல் இடியுரும் ஆர்க்கின்ற கூர்ம்புயலே.' (௩0௬)

இதுவும் அது.

*'கருந்தண் புயல்வண்கைத் தென்னவன் கைம்மூத் தணிந்திலங்கும்
இருந்தண் குடைநெடு மாறன் இகல்முனை போல்நினைந்து
வருந்தல் மடந்தை வருவர்நம் காதலர் வான்அதிரக்
குருந்தம் பொருந்திவெண் முல்லைகள் ஈன்றன கூரெயிறே.' (ருOஎ)

இதுவும் அது.

*'புலமுற்றுந் தண்புயல் நோக்கிப்பொன் போலப் பசந்ததின்பால்
நலமுற்றும் வந்த நலமுங்கண் டாய்நறை யாற்றெதிர்ந்தார்
குலமுற்றும் வாடவை வேல்கொண்ட மாறன் குரைகடல்சூழ்
நிலமுற்றுஞ் செங்கோ லவன்தமிழ் நாடன்ன நேரிழையே.' (ருOஅ)

இதுவும் அது.

'அறையார் கழன்மன்னன் ஆற்றுக் குடியழல் ஏறவென்று
கறையார் சுடர்வேல் வலங்கொண்ட கோன்கடல் ஞாலமன்னாய்
நிறையாம் வகைவைத்து நீத்தவர் தேரொடு நீமறந்த
இறையார் வரிவளை சோரவந் தார்த்தன ஏர்முகிலே.' (ருOகூ)

இதுவும் அது.

அஃதே யெனின், 'எல்லாவாயினுங் கிழவோன் பிரிவயின் வன்புறை குறித்த' என்றது, 'பல்லாற்றானும்' என மிகைபடக் கூறியவதனான் கற்புக்காலத்துக் கடிமனை சென்ற செவிலி, தலைமகனது நிலைமையும் தலைமகளது நிலைமையும் பார்த்து வந்து நற்றாய்க்குச் சொல்லியனவும் கொள்க; அதற்குச் செய்யுள் :

செவிலி நற்றாய்க்குரைத்தல்

'திருநெடுங் கோதையும் தெய்வம் தொழாள்தெவ்வர் மேற்செலினும்
பெருநெடுந் தோளண்ணல் பேர்ந்தன்றித் தங்கான் பிறழ்வில்செங் [கோல்
அருநெடுந் தானை அரிகேசரிஅந் தண் கூடலன்ன
கருநெடுங் கண்மட வாயன்ன தாலவர் காதன்மையே.' (ருகO)

'பார்மன்னன் செங்கோற் பராங்குசன் கொல்லிப் பனிவரைவாய்க்
கார்மன்னு கோதையன் னாளும் அருந்ததிக் கற்புடையாள்
தேர்மன்னன் ஏவச்சென் றாலும் முனைமிசைச் சேர்ந்தறியா
போர்மன்னு வேலண்ணல் பொன்னெடுந் தேர்பூண் புரவிகளே.' (ருகக)

*'கூரார் அயில்கொண்டு நேரார் வளம்பல கொண்டவென்றித்
தேரான் வரோதயன் வஞ்சியன் னாள்தெய்வஞ் சேர்ந்தறியாள்
வாரார் கழல்மன்னன் தானே பணிப்பினும் வல்லத்துத்தன்
நேரார் முனையென்றும் தங்கி அறியான் நெடுந்தகையே.' (ருகஉ)

பிறவுங் கொள்க.

* இக்குறிபெற்ற பாட்டுக்கள் மிகையாகக் காணப்படுவன.

'கானங் கோழி கவர்குரற் சேவல்
ஒண்பொறி எருத்தின் தண்சிதர் உறைப்பப்
புதல்நீர் வாரும் பூநாறு புறவிற்
சீறூ ரோளே மடந்தை வேறூர்
வேந்துவிடு தொழிலொடு செலினும்
சேர்ந்துவரல் அறியாது செம்மல் தேரே.' (குறுந்-௨௪௨)

மற்றும் கற்புக்காலத்துக் கிளவிகள் இது நிலமாகக் கொள்ளப்படுவனவெல்லாம் அறிந்துகொள்க. (௨௦)

சூத்திரம் - ௩௪

வன்புறை குறித்த வாயில் எல்லாம்
அன்புதலைப் பிரிந்த கிளவி தோன்றிற்
சிறைப்புறங் குறித்தன் றென்மனார் புலவர்.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், மேற் சூத்திரத்து ஆற்றுவித்துக்கொண்டிருக்குமாறு உணர்த்திப் போந்தார், இனித், தலைமகன் பிரிவெடுத்துக்கொண்டு பிரியுமிடத்து வாயில்களுக்கு உணர்த்த, வாயில்கள் தலைமகட்குப் பிரிவுணர்த்தத் தலைமகளது வாயில்க ளாமிடத்துச் சிறைப்புறத்தானாக அவன் கேட்கும் அணிமைக்கண் உணர்த்துக என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று; என்பாரும்,

இனித், தலைமகனது பிரிவின்கண் தலைமகள் ஆற்றாளாயின விடத்துச் சிறைப்புறங் கூறியும் ஆற்றுவிக்க என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று என்பாரும் உளர்.

இதன் பொருள்: வன்புறை குறித்த வாயிலெல்லாம் என்பது—தலைமகளை ஆற்றுவிக்கும் வகையால் ஆற்றுவித்தற்குரிய வாயிலெல்லாம், என்றவாறு; அன்பு தலைப்பிரிந்த கிளவி தோன்றின் என்பது — தலைமகன் பிரிவின்கண் தலைமகள் ஆற்றாளாயினவிடத்து, என்றவாறு; என்பது அவ்விடத்து வாயில்கள் ஆற்றுவிக்கற்பால, ஆற்றுவிக்ககில்லாதவிடத்து; சிறைப்புறம் குறித்தன்று என்மனார் புலவர் என்பது—சிறைப்புறத்துக்கண்ணுறுத்து ஆற்றுவிக்க எனச் சொல்லுவர் கற்று வல்லோர் என்றவாறு.

'சிறைப்புறங் குறித்தன்று' என்பது, கற்பெனப்பட்ட சிறைற்மேல்வைத்து ஆற்றுவித்தல் என்பது. அஃதாமாறு, மேற் சொல்லின முறையானெல்லாம் ஆற்றுவிப்பவும் ஆற்றாள்நின்ற தலைமகளை இவ்வாற்றானே ஆற்றுவித்துக் காண்பன் எனக் கருதி,

'நம்பெருமாட்டி பிறந்த குலம் மேனாள்தொட்டும் ஒழுக்கச் சிதைவின்றி விழுப்பமுடைத்தாய் ஓங்கி வாராநின்றதொரு பெருங்குலமன்றே, அக்குலத்தை நீ அழித்தல் தக்கதோ! நாணும் கற்பும் அன்றே பெண்டிர்க்கு அணிகலமாவன என்பதனால், இக்குலத்தினவர் கற்பெனப்பட்ட சிறை அழியாமை காத்துக்கொண்டொழுகினார், அதனை நீ அழிக்கின்றாயாகலின் நின்கட் பெரியதோர் பழியாக்குகின்றாய்' என்றும், 'நம்பெருமானும் தமது ஆண்மைத்தன்மை காட்டிப் பிரிந்தார், நீயும் அவர் கருதியது முடித்துவருந் துணையும் கற்புக்காத்திருக்க வேண்டும்' என்றும், 'சான்றோர்மகளிர் என்பார் சிறியரன்றிப் பெரியராகல்வேண்டும்; அத்தன்மை யென்பது தங்குலநோக்கித் தம் கற்புக்காத்து ஒழுகின், அதனின் மிக்கதில்லை' என்றும் இவ்வகை ஆற்றுவித்தல், 'சிறைப்புறங் குறித்தல்' என்பது; அதற்குச் செய்யுள் :

சிறைப்புறங் குறித்தல்

'உலத்திற் பொலிந்ததிண் தோள்மன்ன னெண்தே ருசிதன்மற்றிந்
நிலத்திற் பொலிந்தசெங் கோலவ னீள்புனற் கூடலன்ன
கலத்திற்கு நாணிற்குங் கற்பிற்கு [1]ஞானத்தி னல்லநங்கள்
குலத்திற்குந் தக்கதன் றாலின்னை யாகுதல் கோல்வளையே.' (௩௧௩)

இவ்வகை சொல்லி ஆற்றுவித்தலே, 'சிறைப்புறங் குறித்தல்' என்றவாறு. (௨௧)

சூத்திரம் - ருரு

சிறைப்புறம் குறியா தோன்றலும் உளவே
அவற்புணர் வறியும் குறிப்பின் ஆன.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், தலைமகன் பிரிந்தவழித் தலைமகள் ஆற்றாளாயினவிடத்துத் தலைமகனது வரவுசொல்லி ஆற்றுவிக்க என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : சிறைப்புறம் குறியா தோன்றலும் உளவே என்பது — மேல் தோழி கற்பெனப்பட்ட சிறையை அழிக்கின்றாயென்றன்றே ஆற்றுவித்தது, அவ்வாறன்றி வருவனவும் உள என்றவாறு; அவன் புணர்வு அறியும் குறிப்பின் ஆன என்பது—தலைமகன் வினைமுற்றியானும் பொருண்முற்றியானும் வருங் குறிப்பின்கண் என்றவாறு.

1. ஞாலத்தி.

அஃதாமாறு, மேல் அவ்வகையாற் பிரிவெடுத்துக்கொண்டு ஆற்றுவித்தார், ஆற்றல் கண்டு பிரிந்தவழித் தோழி தலைமகளை ஆற்றுவித்துக்கொண்டு இருந்தாளன்றே; இருந்தவிடத்துத் தலைமகனும் தான் எடுத்துக்கொண்ட வினை முடித்தானன்றே; முடித்தவழியாற் குறித்தகாலம் வந்தது என்று, மறுத்துஞ் சார்ந்தானன்றே; சார்ந்த இடத்துச் [1]சங்கம் படகம் வந்து இசைத்தன. இசைப்பத், தோழி தலைமகனது வரவுணர்ந்து, 'எம்பெருமாட்டி, நீ இறந்துபடுவான் புக்காயால், கண்டா யன்றே, உள்ளாரால் எய்தப்படாத பொருளில்லை, நீ ஆற்றி யுள்ளாயாகின்றே இன்றும் எம்பெருமானை வழிபடுவாயாயினை யாயிற்று' என இவ்வாறு சொல்லுதல், 'சிறைப்புறங் குறியா தோன்றலு முளவே' என்பது.

[2]சங்க படகம் இசைப்பச் சங்கினை வாழ்த்திச் சொல்லிய தற்குச் செய்யுள் :

சங்கினை வாழ்த்தல்

'தேனிற வார்கண்ணிச் செம்பியன் மாறன் செழுங்குமரி
வானிற வெண்திரை மால்கடல் தோன்றினை மண்ணளந்த
நீனிற வண்ணனும் ஏந்தினன் தம்முன் நிறம்புரைதீம்
பானிற வெண்சங்கம் யார்நின்னின் மிக்க படிமையரே.' (௩௪௪)

'புரிவளை வான்கோடு புத்தேளோ டொத்தி
திருவமர் மார்பனு மேந்தினன் தம்முன்
உருவம் புரையும்நின் கேழ்.' (௨௨)

என்பதூஉங் கொள்க.

சூத்திரம் - ௫௬

திணையே கைகோள் கூற்றே கேட்போர்
இடனே காலம் எச்சம் மெய்ப்பாடு
பயனே கோளென் றுங்கப் பத்தே
அகனைந் திணையும் உரைத்தல் ஆறே.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், மேற் களவும் கற்பும் உணர்த்தினர், இனி அவ்விரண்டும்பற்றி வருகின்ற பாட்டினை இக்கூறப்பட்ட பத்திலக்கணத்தானும் உரைக்க என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

---

1. சங்கு படகம். 2. சங்கம் படகம்.

இதன் பொருள்: திணை யென்பது பல்பொருள் [1] ஒரு சொல்லாய்க் கிடந்தது: நிலத்திணையும் திணை யென்ப, குலத் திணையும் திணை யென்ப, ஒழுக்கத்திணையும் திணை யென்ப; ஆகவே, ஆகுபெயரால், அவரால் ஒழுகலாறு நிகழ்ந்த இடத்தையும் திணை என்றார்; அவை, குறிஞ்சி பாலை முல்லை மருதம் நெய்தல் என ஐந்துவகைப்படும்.

அவை அறியுமிடத்து, முதல் கரு உரிப்பொருள்பற்றி அறியப்படும் என்றவாறு. அவ்விலக்கணமெல்லாம் மேல்,

'அன்பி னைந்திணை' (இறையனர் - க)

என்றதன்வழியே உணர்த்திப் போந்தாம். அவை திணை யெனப்படுவன.

அகப்பாட்டின் ஒரு பாட்டுக் கேட்டவிடத்து இவ்வைந் திணையுள்ளும் இன்னதொன்றுபற்றி வந்ததென்று சொல்லுவது.

இனிக் கைகோள் என்பது, களவு கற்பு என்றவாறு; இது களவுபற்றி வந்தது, இது கற்புப்பற்றி வந்தது என அறிவது.

இனிக், கூற்று என்பது, கூறுதற்கு உரியாரை அறிந்து, அவருள் இன்னர் கூறினர் இப்பாட்டு என்பது அறிவது; அக்கூறுதற்கு உரியாரைச் செம்பூட்சேயார் கூற்றியலுள்ளும், தோல்காப்பியனர் பொருட்பாலுள்ளும் கண்டுகொள்க.

'பார்ப்பான் பாங்கன் தோழி செவிலி
சீர்த்தகு சிறப்பிற் கிழவன் கிழத்தியோடு
அளவியல் மரபின் அறுவகை யோரும்
களவினிற் கிளவிக் குரியர் என்ப.' (செய்யுளியல், கஅக)

'பாணன் கூத்தன் விறலி பரத்தை
யாணஞ் சான்ற அறிவர் கண்டோர்
பேணுதகு சிறப்பிற் பார்ப்பான் முதலா
முன்னுறக் கிளந்த கிளவியொடு தொகைஇத்
தொன்னெறி மரபிற் கற்பிற் குரியர்.' (செய்யுளியல், கஅஉ)

என்று ஓதினர் தோல்காப்பியனர் எனக் கொள்க.

இச்சொல்லப்பட்டாருள் இன்னர் கூற்று என்றறிவது.

இனிக், கேட்போர் என்பது, இன்னர் கூற இன்னர் கேட்டார் என்றறிவது; தோழி கூறத் தலைமகள் கேட்டாள், தலைமகள் கூறத் தோழி கேட்டாள், தோழி கூறத் தலைமகன்

1. ஒரு சொல் ஒன்றாய்க்.

கேட்டான், தலைமகன் கூறத் தோழி கேட்டாள் என்று இவ் வகை அறிந்து உரைப்பது.

இடம் என்பது, அவ்வாறு ஒருவர் கூற ஒருவர் கேட்கு மிடம் என்றறிவது; அவை, தன்மை முன்னிலை படர்க்கை என்பன. அவற்றுள், யான் என்பது தன்மை, நீ யென்பது முன்னிலை, அவன் என்பது படர்க்கை. அவற்றுள் இன்னது பற்றி வந்ததென்று அறிவது.

காலம் என்பது, இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலம் என மூன்றுவகைப்படும்; அவற்றுள், உண்டான் என்பது இறந்தகாலம், உண்ணாநின்றான் என்பது நிகழ்காலம், உண்பான் என்பது எதிர்காலம். இவற்றுள் இன்னதுபற்றி வந்ததென்று அறிவது.

எச்சம் என்பது ஒழிவு, அஃது இரண்டு வகைப்படும். சொல்லெச்சமும் குறிப்பெச்சமும் என. அவையாமாறு முன்னர்ச் சொல்லுதும்.

மெய்ப்பாடு என்பது எட்டுவகைப்படும்: அவை—நகை, அழுகை, இளிவரல், மருட்கை, உவகை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி என இவை; அவற்றுள் இன்னதோர் மெய்ப்பாடு வந்ததென்று அறிவது.

பயன் என்பது, இது சொல்ல இன்னது பயக்கும் என்று அறிவது.

கோள் என்பது, ஒரு பாட்டினகத்துப் பொருள்கொண்டு நிற்கும் நிலை; அஃது ஐந்துவகைப்படும்—விற்பூட்டு, விதலையாப்பு, பாசிநீக்கு, கொண்டுகூட்டு, ஒருசிறைநிலை என்றவற்றுள் இன்னதோர் பொருள்கொண்டு நின்றது இப்பாட்டு என்று அறிவது. அவற்றுள்,

விற்பூட்டுப் பொருள்கோள் வருமாறு:

'வருவர் வயங்கிழாய் வாட்டாற் றெதிர்நின்று வாள்மலைந்த
உருவ மணிநெடுந் தேர்மன்னன் வீய ஒளிதருமேல்
புருவ முரிவித்த தென்னவன் பொன்னங் கழலிறைஞ்சாச்
செருவெம் படைமன்னர் போலவெங் கானகஞ் சென்றவரே.' ()

இனி, விதலையாப்பு வருமாறு:

'பண்தான் அனையசொல் லாய்பரி விட்டுப் பறந்தலைவாய்
விண்டார் படச்செற்ற கோன்கொல்லிப் பாங்கர் விரைமணந்த
வண்டார் கொடிநின் நுடங்கிடை போல வணங்குவன
கண்டாற் கடக்கிற்ப ரோகட வாரன்பர் கானகமே.' (௩௧௬)

பாசிநீக்கம் வருமாறு :

'சென்றார் வருவது நன்கறிந் தேன்செருச் செந்நிலத்தை
வென்றான் பகைபோல் மெலியல் மடந்தையும் வெற்பெடுத்து
நின்றான் அளந்த நிலமும் குளிர்ந்தது நீள்புயலால்
பொன்தான் மலர்ந்து பொலங்கொன்றை தாமும் பொலிந்தனவே.'

கொண்டுகூட்டுப் பொருள்கோள் வருமாறு :

'கோவைக் குளிர்முத்த வெண்குடைக் கோன்நெடு மாறன்முந்நீர்
தூவைச் சுடர்வே லவர்சென்ற நாட்டுள்ளும் துன்னுங்கொல்லோ
பூவைப் புதுமலர் வண்ணன் திரைபொரு நீர்க்குமரிப்
பாவைக் கிணையனை யாய்கொண்டு பண்டித்த பன்முகிலே.' (ருகஅ)

ஒருசிறைநிலை வருமாறு :

'கோடல் மலர்ந்து குருகிலை தோன்றின கொன்றைசெம்பொன்
பாடல் மணிவண்டு பாண்செயப் பாரித்த பாழிவென்ற
ஆடல் நெடுங்கொடித் தேரரி கேசரி அந்தண்பொன்னி
நாடன் பகைபோல் மெலிகின்ற தென்செய்ய நன்னுதலே.' (ருகக)

விற்பூட்டு என்பது, தலையும் கடையும் பொருள்கொள்வது ;

விதலையாப்பு என்பது, தலையும் இடையும் கடையும் பொருள்கொள்வது ;

பாசிநீக்கம் என்பது, சொற்றோறும் அடிதோறும் பொருளேற்று நிற்பது ;

கொண்டுகூட்டு என்பது, சொற்களைக் கொண்டுகூட்டிப் பொருள்கொள்ளுமாறு அறிந்துகொள்வது ;

ஒருசிறைநிலையென்பது, ஒரு பாட்டினகத்துச் சொல்லப்பட்ட பொருள் ஒருவழி நிற்பது.

ஆங்கப்பத்தே என்பது—ஆங்கு என்பது அசைச்சொல்; பத்து என்பது தொகை ; ஏ என்பது ஈற்றசை ஏகாரம்;

அகனைந்திணையும் உரைத்தலாறே என்பது — அகனைந் திணையும் அறிந்து உரைக்க அகப்பாட்டிலே வல்லோர் சொல்லுமிடத்து என்றவாறு.

'முளிதரு வேனற்கண் கானவர் ஆர்ப்ப முகிற்கணங்கள்
தளிதரு தண்சிலம் பாதக்க தன்று தரணிதன்மேல்
அளிதரு செங்கோல்அரிகே சரிஅந்தண் கூடலன்ன
ஒளிதரு வாள்நுத லாள்நைய இவ்வா றெழுகுவதே.' (ருஉ0)

இப்பாட்டிற்குத்

திணை : குறிஞ்சி ;

கைகோள் - களவு ;

கூற்று - தோழிகூற்று ;

கேட்டான் - தலைமகன் ;

இடம் - முன்னிலை ;

காலம் - எதிர்காலம், வந்து ஒழுகாநின்றானுக்கு உரைத்த மையான் நிகழ்காலமாகவும் கொள்க ;

எச்சம் - நீ யென்பது எஞ்சிற்று ;

மெய்ப்பாடு - அச்சம், இவ்வொழுக்கம் பிறரறியின் இறந்து படும் என்னும் நிலையினளாயினமையின் ;

பயன் - வரைவுகடாதல் ;

பொருள்கோள் - தளிதரு தண்சிலம்பா தக்கதன்று இவ ளையை இவ்வாறு ஒழுகுவது எனக் கொண்டமையின், விதலை யாப்பு.

'மானக் கடுஞ்சிலை மான்தேர் வரோதயன் வாள்முனைபோன்
றானப் படநினைந் தாடல்பொன் னேயுறு வெஞ்சுரத்து
நானக் குழல்மிசை நான்கொய்து கொண்டு நயந்தணிந்த
கானக் குரவினம் போதே கமழுமென் கைத்தலமே.' (௩௨௧)

இப்பாட்டுத்

திணை - மருதம் ;

கைகோள் - கற்பு ;

கூற்று - தலைமகன் கூற்று, தலைமகன் பரத்தையைக் கோலச்சிறப்புச் செய்தானென்று வேறுபடலுற்ற தலைமகள் குறிப்பறிந்து தலைமகன் சொல்லியது ;

கேட்டாள் - தலைமகள் ;

இடம் - முன்னிலை ;

காலம் - இறந்த காலம் பற்றிவந்த நிகழ்காலம் ;

எச்சம் - என்னோடு என்பது எஞ்சிற்று ;

மெய்ப்பாடு - நடுக்கம் ;

பயன் - கேட்டுத் தலைமகள் ஊடல் தீர்வாளாவது ;

பொருள்கோள் - விதலையாப்பு, 'யான் கொய்து அணிந்த குரவினம் போதே இன்னும் கமழும் என் கைத்தலம்' என்று மூன்றிடத்துப் பொருள்கொண்டமையான் என்பது. (௨௩)

சூத்திரம் - ருஎ

அவற்றுள்
எச்சமும் கோளும் இன்மையும் உரிய.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், மேற்கூறப்பட்ட பத்தினுள்ளும் எச்சமும் கோளும் இன்றியும் உரிய என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: அவற்றுள் என்பது — மேற் கூறப்பட்ட பத்தினுள்ளும் என்றவாறு; எச்சமும் கோளும் இன்மையும் உரிய என்பது — எச்சமானும் கோளானும் அவ்விரண்டினுள்ளும் ஒன்றொழிந்தும் இரண்டும் ஒழிந்தும் நிற்கவும் பெறும் என்றவாறு.

அவற்றுள், எச்சமின்றி வந்ததற்குச் செய்யுள்:

'ஆமான் அனையமென் னோக்கி அழுங்க லகன்றுசென்ற
தேமா நறுங்கண்ணி யாரையுங் காட்டுந்தென் பாழிவென்ற
வாமா நெடுந்தேர் மணிவண்ணன் மாறன்வண் டீந்தமிழ்நர்
கோமான் கொடிமே லிடியுரு மார்க்கின்ற கூர்ம்புயலே.' (கூஉஉ)

இனிக், கோளின்றி வந்தது வருமாறு:

'வாடு நிலைமையை நீக்கிமண் காத்துவல் லத்தெதிர்ந்தார்
ஓடு நிலைமைகண் டான்வையை யொண்ணுதன் மங்கையரோ
டாடு நிலைமையை அல்லை அவரொடம் பூம்பொழில்வாய்
நீடு நிலையையும் அல்லைசொல் லாயென் நெடுந்தகையே.' (கூஉகூ)

எனக் கொள்க. (ருஎ)

சூத்திரம் - ருஅ

சொல்லே குறிப்பே ஆயிரண் டெச்சம்.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், மேற்கூறப்பட்ட எச்சம் இரண்டு வகைப்படும் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: சொல்லே குறிப்பே ஆயிரண்டு எச்சம் என்பது — சொல்லெச்சமும் குறிப்பெச்சமும் என இரண்டு எச்சம் ஆம் என்றவாறு.

சொல்லெச்சம் என்று சொல்லப்பட்ட வாய்பாடன்றிப் பிறவாய்பாட்டால் தோன்றினும் என்றவாறு.

எச்சம் என்பது ஒழிதல் என்றவாறு.

சொல்லெச்சத்திற்குச் செய்யுள் :

'பள்ளத்து நீலம் பறந்தலைக் கோடிப்பட் டார்குருதி
வெள்ளத்துச் செங்கழு நீர்வைத்த கோன்தொண்டி வண்டுமென்பூ
வள்ளத்துத் தேமகிழ் கானல்வந் தார்சென்ற தேர்வழியெம்
உள்ளத்தி னோடு சிதையவந் தூரும் ஒலிகடலே.' (௩௨௪)

இனிக், குறிப்பெச்சம் வந்த செய்யுள் :

'இடியார் முகிலுரு மேந்திய கோனிர ணேதயன்றன்
வடியா ரயிலன்ன கண்ணிதன் வாட்டம் உணர்ந்துவண்பூங்
கடியார் கருங்கழி மேய்கின்ற கானற் கலந்தகன்ற
கொடியா ரினுமிகத் தாமே கொடிய குருகினமே.' (௩௨௫)

எனவுங் கொள்க. (௨௫)

சூத்திரம் - ௫௬

முற்படக் கிளந்த பொருட்படைக் கெல்லாம்
எச்சம் ஆகி வரும்வழி அறிந்து
கிளந்த அல்ல வேறுபிற தோன்றினும்
கிளந்தவற் றியலான் உணர்ந்தனர் கொளலே.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், இந்நூலுள் எடுத்தோத்தே, இலேசே என்று இவற்றான் முடியாது நின்றனவெல்லாம் இது புறனடையாகத் தந்துரைக்க என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: முற்படக்கிளந்த பொருட் படைக்கு எல்லாம் என்பது — முன்னால் உரைக்கப்பட்ட சூத்திரத்துப் பொருட்கெல்லாம் என்றவாறு; எச்சம் ஆகிவரும் வழி அறிந்து என்பது — ஒழிவுபடவரூஉம் இடம் ஆராய்ந்து என்றவாறு; கிளந்த அல்ல வேறு பிற தோன்றினும் என்பது — சொல்லப் பட்ட வாய்பாடின்றிப் பிறவாய்பாடு தோன்றினும் என்றவாறு; கிளந்தவற்று இயலான் உணர்ந்தனர் கொளலே என்பது—அச் சொல்லப்பட்ட பத்து இலக்கணத்தானே உணர்ந்து உரைக்கப் படும் என்றவாறு.

இது களவிடத்தொழிந்தது, கற்பிடத்தொழிந்தது என்று அறிந்து என்றவாறு.

தலைச் சூத்திரத்துள், 'அன்பினைந்திணை' என்றதல்லது அன்பு உணர்த்துமாறு ஆண்டு உணர்த்தியதில்லை, இதுவே ஒத்தாகத்தந்து உணர்ந்து அதன் விகற்பமெல்லாங் கொள்க.

அன்பினாய ஐந்திணைக்குரிய இறைச்சிப்பொருள் உணர்த்தியதில்லை; அவை,

'தெய்வம் உணாவே மாமரம் புட்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ.' (அகத்திணையியல்-௨௦)

ஐவகை நிலத்தின் ஓதப்பட்ட இடமும் காலமும் தெய்வமும் உணவும் மாவும் மரமும் புள்ளும் பறையும் செய்கையும் யாழும் ஆடூஉப்பெயரும் மகடூஉப்பெயரும் அவ்வவ் நிலத்துக்கு மக்களும் பூவும் நீரும் இருதுவும் என்றித் தொடக்கத்தனவும், ஐந்திணைக் குரியன உரிப்பொருளும், அவற்றின் நிமித்தமும், ஐந்திணைக் குரிய விகற்பமும் அவை எல்லாம் இதுவே ஒத்தாகத் தந் துரைக்க.

இனி, எண்வகை மணத்தின் விகற்பமும் இதுவே ஒத்தாகத் தந்துரைக்க.

இனிக், கந்தருவ வழக்கின் விகற்பமும் இதுவே ஒத்தாகத் தந்துரைக்க.

இயற்கைப் புணர்ச்சிக் கண்ணும் விளையாட்டொக்கல் வேறிடம் படர இருவரும் தம்முள் தலைப்பெய்யுமாறு, புணரும் இடத்துத் தன்மையும், அது கன்மேற் பொதும்புபட்டுக் கோட்டுப்பூவும் கொடிப்பூவும் நிரந்து, நீர்த்துறைமேற் சித்திரப் படாம் விரித்தாலேபோன்று, வண்டும் தும்பியும் வரிக்கடைப் பிரசமும் யாழும் குழலும் முரன்று, கடற்றிரையும் கானியாறும் முழவும் துடியும் பாடியம்ப, இரவோரன்ன கொழு நிழற்றாய், நிலவோரன்ன வெண்மணலொழுகி, அகத்தார் புறத்தாரைக் காண்டல் எளிதாய்ப், புறத்தார் அகத்தாரைக் காண்டல் அரிதாய், வானோரும் விழைவைத்தவிர்த்தோரும் விரும்பும் பொழிலுள், இயற்கைப் புணர்ச்சியது இறுதிக்கண், தலைமகளை ஆற்றுவித்துப் பிரியும் பிரிவும் இதுவே ஒத்தாகத் தந்துரைக்க.

இனிப், பாங்கற்கூட்டத்துக்கண் தலைமகனது வேறுபாடு கண்டு பாங்கன் வினவத் தலைமகன் சொல்லினவும், அவை கேட்ட பாங்கன் கழறினவும், பாங்கற்கு எதிர்மறையாகச் சொல்லினவும், எதிர்ப்பட்ட தலைமகனது ஆற்றாமை கண்டு பாங்கன் தலைமகற்குக் கவன்றனவும், கவன்றபாங்கன் நின்னாற் காணப்பட்ட உரு எவ்விடத்து எத்தன்மைத்து என்னுமாறும், தலைமகன் இன்னவிடத்து இத்தன்மைத்து என்றற் காணப் பட்ட உரு என்னுமாறும், அதுகேட்ட பாங்கன் அவ்விடத்து எதிர்நோக்கிச் செல்லுமாறும், அவ்விடம் புக்குப் பாங்கன் தலை

மகளைக் கண்டு நின்று சொல்லினவும், பாங்கன் மீண்டுவந்து இடம் காட்டினவும் இதுவே ஒத்தாகத் தந்துரைக்க.

'அவ்வியல் பல்லது' (இறையனார்-௪)

என்னுஞ் சூத்திரத்துவிகற்பம் இதுவே ஒத்தாகத் தந்துரைக்க.

தலைமகன் தோழியை இரந்து குறையுறுமாறும்,

குறையுறுநின்றவழித் தோழி கையுறை மறுக்குமாறும்,

மதியுடம்படுக்குமாறும்,

படுத்தவழி இருவர் குறிப்பும்பற்றிக் கூட்டமுண்மை உணருமாறும்,

உணர்ந்தாள் அது நெஞ்சிற்குச் சொல்லுமாறும்,

பின்னைத் தோழி தலைமகனது ஆற்றுமைக்குக் குறை நேருமாறும்,

நேர்ந்தாள் தலைமகளைக் குறைநயப்புக் கூறுமாறும்,

தமர் இற்செறித்தவழித் தலைமகளது கற்பழிவு நோக்கி அறத்தொடு நிற்குமாறும்,

குறையுறுநின்ற தலைமகனைத் தலைமகளது அருமை பெருமை கூறித் தோழி சேட்படுக்குமாறும்,

தோழி அறத்தொடு நிற்கும் விகற்பமும்,

இரவுக்குறி விகற்பமும்,

பகற்குறிக்கண் தோழியும் தலைமகனும் சொல்லும் விகற்பமும்,

இரவுக்குறியிடத்து வா என்று சொல்லும் விகற்பமும்,

இரவுக்குறி நிகழும் இடம் இன்னஇடம் என்று சொல்லும் விகற்பமும்;

இரவுக்குறிக்கண் அம்பலும் அலரும் ஆமுறை இரண்டும் களவாமாறும்,

வெளிப்பட்டபின்றை நிகழுஞ் சொல்லும்,

புணர்ந்துடன் போக்கும்,

உடன்போக்கின்கண் தோழியும் தலைமகனும் சொல்லும் விகற்பமும்,

இடைச்சுரஞ் செலவழுங்குமாறும்,

அறத்தொடுநிலை மாட்சிமைப் படாதவிடத்துத் தோழி தலைமகளைக் கையடை தந்தாள் ஒழியுமாறும்,

தலைமகன் என்றுகொண்டு போமாறும்,

அவர்களை இடைச்சுரத்துக் கண்டார் சொல்லும் வாய்பாடும்,

செவிலி பின்செல்லுமாறும்,

பின்செல்ல இடைச்சுரத்துக் கண்டார் சொல்லும் முறைமையும்,

கண்டார் இடைச்சுரத்துத் தலைமகளது நிலைமையுரைத்து மீட்குமாறும்,

தலைமகன் மகிழ்ச்சியாமாறும்,

தலைமகன் பொருள் முதலாயினவற்றிற்கு வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்தவழி, தலைமகளைத் தோழி ஆற்றுவிக்குமிடத்துத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லுவனவும்,

வரைவொடு புக்கவழித் தந்தையும் தன்னையன்மாரும் மறுக்குமாறும்,

அவ்வழி நற்றாய் அறத்தொடு நிற்குமாறும்,

கற்புக்காலத்துத் தலைமகன் தலைமகளைப் பிரியும் பிரிவென்று சொல்லப்பட்ட பிரிவும்,

பிரிந்தவிடத்துத் தலைமகள் ஆற்றாளாகத் தோழி வற்புறுத்தனவும்,

பருவங்காட்டினவும்,

தலைமகன் வினைமுற்றுவித்து வந்தவாறும்,

அஃதுணர்ந்த தோழி சொல்லினவும்,

தலைமகன் வினைமுற்றினன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லினவும், முகிலுக்குச் சொல்லினவும்,

தலைமகன் தலைமகளுடனிருந்து தோழி கேட்பச் சொல்லினவும்,

மற்றும், பரத்தையிற் பிரிவின்கண் துனியும் புலவியூடலும் அவற்றது விகற்பமும்,

பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகற்குத் தலைமகள் வாயின்மறுத்தனவும்,

வாயில்வேண்டிப் பாணன் முந்துறுத்தனவும்,

விருந்து முந்துறுத்தனவும்,

வாயில் பெற்றுப் புக்கனவும், மற்றும் பிறவுமெல்லாம் இதுவே ஒத்தாகத் தந்துரைக்க. (உகூ)

சூத்திரம் - ௬௰

களவு கற்பெனக் கண்ணிய ஈண்டையோர்
உள நிகழ் அன்பின் உயர்ச்சி மேன.

என்பது என்னுதலிற்றோ எனின், மேல்வகுத்த களவு கற்புக் கட்குப் பிரிதும் ஆவதோர் புறனடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: களவு கற்பு எனக் கண்ணிய என்பது— களவென்றும் கற்பென்றும் புலவோரால் வகுத்துரைக்கப்பட்ட ஒழுக்கங்கள் என்றவாறு; ஈண்டையோர் என்பது—இவ்வுலகத்திற் பிறந்தானும் சஞ்சரித்தானும் பொருந்துவோரது என்றவாறு; உளம் நிகழ் அன்பின் உயர்ச்சிமேன என்பது—உயர் குலத் தலைவன் தலைவியென்று இன்னோரது உளத்தின்கண் நிகழ்கின்ற அன்பினது உயர்வின்கண்ணவாம் என்றவாறு.

தேவர்க்கும் நாகர்க்கும் இவ்வொழுக்கம் அவர் உலகத்தில் இல்லை என்பார், 'ஈண்டையோர்' என்றார். எனவே, அன்னோர்க்கு அஃது ஒரோர் காலத்து இவ்வுலகத்து நிகழும் என்றாராயிற்று: அஃது இவ்வுலகிலும் இயற்கையான் நிலைபெறாது புலவரான், 'இல்லது இனியது நல்லது' என நாட்டப்பட்டதோர் ஒழுக்கம் என்பார், 'கண்ணிய' என்றார்.

இனி, இரட்டுறமொழிதலான், 'ஈண்டையோர்' என்பதை ஒருபெயராகக்கொள்ளாது; 'ஈண்டை ஓர்' எனக் கொண்டு,

'தானே யவளே தமியர்.' (இறையனார்-உ)

என்றதனால், தானே அவள், அவளே தான் என இயன்ற ஈருடலின் ஒருயிர் போல்வார் உளத்து என்று கொள்ளினும் அமையும். 'அன்பின் உயர்ச்சி' எனவே, அஃதில்லாவிடத்து இவ்வொழுக்கங்கள் நடைபெறா என்பதூஉம், அதனானே அஃது உயர்ந்தோர்மாட்டது என்பதூஉம், அவருள்ளும் அரசர்க்கே சிறந்தது என்பதூஉம் பெற்றாம். அற்றாயின், 'உயர்ந்தோர் மேன' எனப் பாடமோதலாகாதோ எனின்,

" அடியோர் பாங்கினும் வினைவல பாங்கினும்
கடிவரை யிலபுறத் தென்மனார் புலவர்.' (அகத்-உ௩)

என மற்றை வருணத்தோர்க்குஞ் சிறுபான்மை அஃது உரியது என்று தழீஇக்கோடல் கருதப்பட்டது என்க. (௰எ)

கற்பியல் முற்றும்

களவியல் என்ற இறையனார் அகப்பொருள்
மூலமும் உரையும்
முற்றிற்று.

அருஞ்சொற்பொருள் அகரவரிசை

பக்கம்

அக இதழ் - உள்ளேடு 46
அக்கை - முன்பிறந்தாள் 102
அச்சம் - குறிப்பின்றியே தோன்றும் நடுக்கம் 147
,, தான் காணப்படாத தோர் பொருள் கண்ட விடத்து அஞ்சுவது 34
அடியுறை - காலடியில் வைத்துக் கண்டுகொள்வது: பாத காணிக்கை 46
அட்டில் - சமையலறை 115
அணித்து - அடுத்துள்ளது; பக்கத்திடம் 45
அணிமை - பக்கம்; நெருங்கின இடம் 196
அத்தாணி - அரசிருக்கை 172
அந்திவான் - மாலைநேரத்து வானம் 70
அம்பல் - வெளியில் பரவாத வாறு பழிதூற்றல் 116
பெரும்போதாய்ச் சிறிது நிற்க அலரும் 117
அயர்வுயிர்ப்பு - வருத்தந் தீர்தல் 144
அயிர்ப்பு - ஐயம்; சந்தேகம் 117
அரவவண்டு - ஒலிசெய்கின்ற வண்டினம் 46
அரிமாநோக்கு - சிங்கத்தின் பார்வை 60
அருகும் - சார்த்தும் 82
அருங்கலம் - கிட்டுதற்கரிய அணிவகை 137
அருத்தம் - பொருள் 172
அருத்தாபத்தி - அறுவகை அளவைகளுள் ஒன்று. (பகலுண்ணான் பருத்திருப்பது கண்டு அவன், இரவில் உண்பான் எனக் கருதுதல்) 155
அலர்-வெளியிற்பரவிய பழிச்சொல் 116
தாதும் அல்லியும் வெளிப்பட மலர்ந்தாற்போல நிற்கும் நிலைமை 117

பக்கம்

அலவன் - நண்டு 81
அவத்தம் - வீண் 88, 89
அவ்வளவு - அதுவரை 105
அழல் - வெப்பம் 120
அளகம் - கூந்தல் 44
அறத்தொடு நிற்றல் - சிறந்தவற்றைக் கூறுதல் 122
அறிவு - மெய்ம்மையை உணர்வது 33
அனுமித்து - அனுமானித்து; உத்தேசித்து; கருதி 15
ஆகம் - மார்பு 44
ஆங்க - அசைச்சொல்; பொருள் தாராது இசைபட வருஞ்சொல் 48
ஆசாரம - ஒழுக்கம்;இயல்பு 71
ஆபதம் - ஆபத்து;கெடுதல் 160
ஆயம் - தோழிப்பெண்கள் கூட்டம் 29, 59, 141
ஆரணங்கு - நிறைந்த அழகு 47
ஆரிடம்-எண்வகை மணத்தில் ஒன்று 25, 26
ஆரிருள் - மிக்க இருட்டு; நள்ளிருட்போது 110
ஆர்ப்பெடுத்து - ஆரவாரித்து; பெருங்குரல் இட்டு 8
ஆவிசென்ருல் - உயிர்போனல் 55
ஆள்வினை - ஆட்சித்திறம் 160
ஆறலைத்தன-வழிப்பறிசெய்த பொருள்கள் 21
ஆறு - வழி 143
ஆற்றல் - வலிமை 160
இகத்தல் - இறத்தல்; கடத்தல் 114
இடம் தலைப்பாடு - இடத்திற் சந்தித்தல் 57
இடைச்சுரம் - பாலைநில வழியிடம்; இது சொல்நிலை மாறிய இலக்கணப் போலி 125
இணைவிழைச்சு-இருவர்காமத்தாலாம் சேர்க்கை 9
இயற்பழித்தல் - தலைவன் தன்மையைப் பழித்துக் கூறல் 135

இலக்கண நூல்கள்

தொல்காப்பியம்		
எழுத்ததிகாரம்—நச்சினார்க்கினியம் ரூ.	4	0
சொல்லதிகாரம்—சேனாவரையம்	6	0
பொருளதிகாரம்—முதற்பகுதி அகத்திணை இயல், புறத்திணை இயல்— நச்சினார்க்கினியம்	5	0
பொருளதிகாரம்—இரண்டாம் பகுதி களவியல், கற்பியல், பொருளியல்— நச்சினார்க்கினியம்	5	0
பொருளதிகாரம்—மூன்றாம் பகுதி மெய்ப்பாட்டியல், செய்யுளியல், உவம வியல், மரபியல்—பேராசிரியம்	8	0
மூலம்	4	0
பொருளதிகாரம்—இளம்பூரணம் முழுவதும் கலிக்கா	8	12
நம்பியகப்பொருள் விளக்கம் உரை	3	12
யாப்பருங்கலக்காரிகை உரை	2	8
தண்டியலங்காரம் உரை	3	12
அணியிலக்கணம்	0	8
யாப்பிலக்கணம்	0	8

